robin

Hobb

asasinul regal

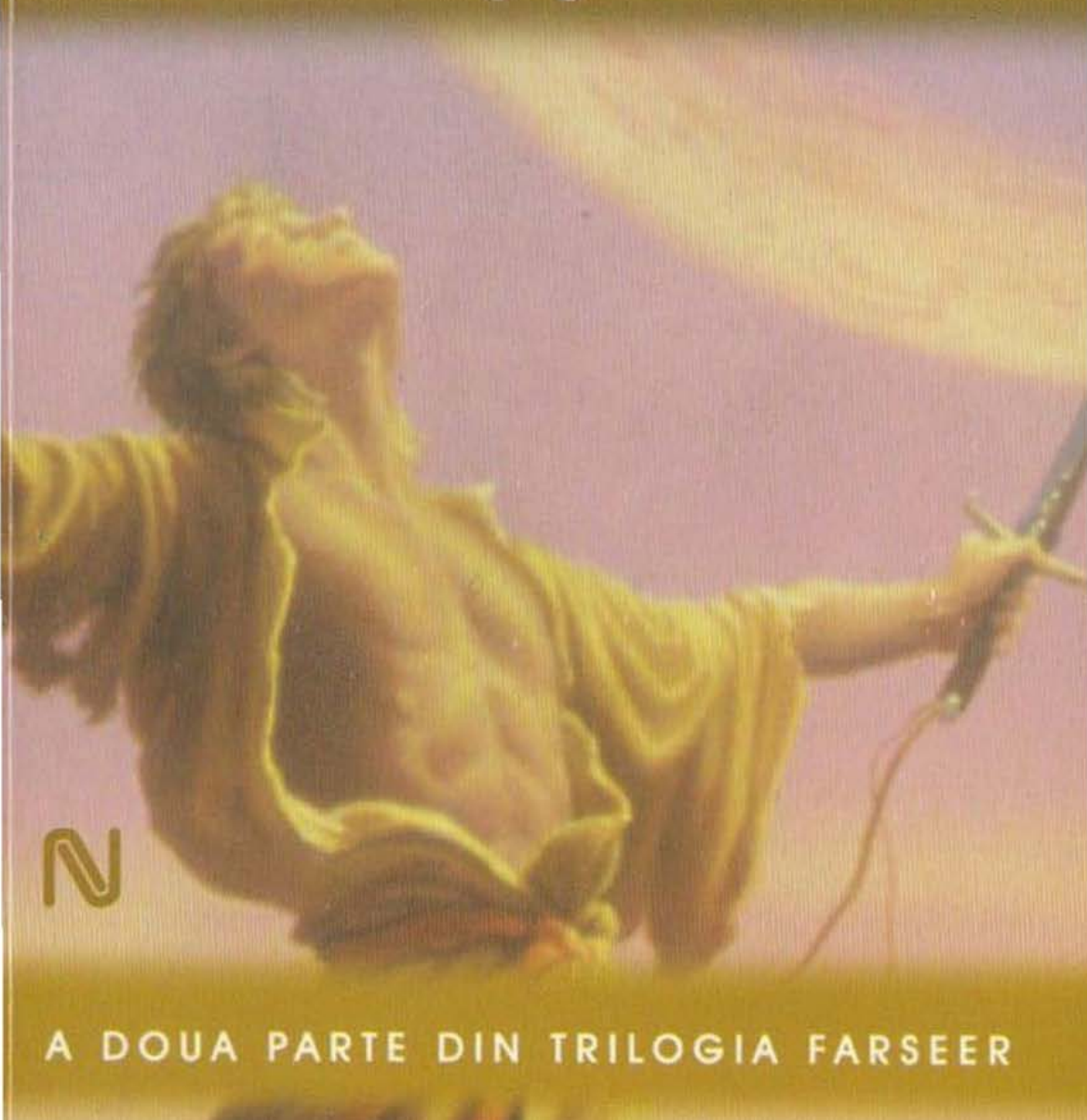

A DOUA PARTE DIN TRILOGIA FARSEER

Din trilogia *Farseer* a apărut:

Ucenicul asasinului

În curând:

Răzbunarea asasinului

Robin Hobb este al doilea pseudonim al romancierei americane Margaret Astrid Lindholm Ogden. Născută în 1952, în California, a crescut în Alaska și a urmat cursurile Universității Denver timp de un an. La vârsta de optsprezece ani s-a măritat, a abandonat facultatea și s-a mutat pe insula Kodiak, în apropiere de Alaska, unde a început să scrie și să publice în revistele pentru copii. Între 1983 și 1992, a semnat exclusiv cu pseudonimul Megan Lindholm, în majoritate lucrări de fantasy contemporan. Din 1995, a adoptat pseudonimul Robin Hobb pentru cărți de fantasy european medieval, tradițional. *Ucenicul asasinului,* romanul de debut sub pseudonimul Robin Hobb, a fost nominalizat pentru British Fantasy Award. Până în 2003, cărțile ei s-au vândut în peste un milion de exemplare. În anul 2006, romanul *Forest Mage* a obținut Premiul Endeavour.

robin
Hobb

asasinul regal

Traducere din limba engleză
ANTUZA GENESCU

NEMIRA

Coperta colecției: Corneliu ALEXANDRESCU
Ilustrația copertei: © Whelan, Michael via Agentur Schlück GmbH

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HOBB, ROBIN
Asasinul regal / Robin Hobb; trad.: Antuza
Genescu. - București : Nemira Publishing House, 2010
2 vol.
ISBN 978-606-579-015-5
Vol.2. - ISBN 978-606-579-031-5

I. Genescu, Antuza (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Robin Hobb
ROYAL ASSASSIN
© 1996 by Robin Hobb
© Nemira, 2010

Redactor: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR

Tiparul executat de FED PRINT S.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-015-5

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

17
CLIPE DE RĂGAZ

„Din piatră erau făcute oasele lor, din piatra lucioasă și cu vinișoare de la munte. Iar carnea lor era făcută din sarea scânteietoare a pământului. Însă inimile lor s-au născut din inimile oamenilor înțelepți.

Au venit de departe oamenii aceia, au străbătut cale lungă și periculoasă. Nu au șovăit în a lua viața celor care le deveniseră o povară. Și-au pus capăt zilelor și au început veșnicia, au pus deoparte carnea și s-au îmbrăcat în piatră, au lăsat armele să cadă și s-au ridicat pe aripi noi. Strămunii."

Când, în sfârșit, am fost chemat la rege, m-am dus la el. Respectându-mi promisiunea făcută mie însumi, nu mai mersesem de bunăvoie în camerele sale din după-amiaza aceea. Încă mă rodea amărăciunea din cauza aranjamentului pe care îl făcuse cu ducele Brawndy în ce ne privea pe Celerity și pe mine. Dar chemarea regelui nu era un lucru de trecut cu vederea, indiferent de supărarea care mă măcina pe dinăuntru.

A trimis după mine într-o dimineață de toamnă. Trecuseră cel puțin două luni de când nu mai stătusem în fața regelui Shrewd. Ignorasem privirile rănite ale bufonului când îl întâlnisem și întorsesem capul când Verity mă întrebase de ce nu mai vizitasem încăperea regelui. A fost destul de ușor. Wallace tot mai păzea ușa ca un șarpe, iar sănătatea foarte șubredă a monarhului nu mai era un secret pentru nimeni. Nu aveai voie să intri la el înainte de prânz. Așadar, mi-am zis că, dacă mă cheamă de dimineață, trebuie să fie ceva important.

Sperasem să fiu liber în dimineața aceea. O furtună de toamnă timpurie și crâncenă, neobișnuită pentru perioada aceea a anului, se abătuse asupra noastră. Vântul sufla nemilos, iar ploaia nestăvilită promitea oricui se afla într-o barcă fără punte că va avea de scos apa din ea. Îmi petrecusem seara într-o tavernă cu restul echipajului de pe *Rurisk*, bând în cinstea furtunii și dorindu-le Corăbiilor Roșii să le mureze ploaia. Mă întorsesem în turn ca să mă trântesc în pat mort de beat, convins că a doua zi puteam să dorm cât vreau. Dar un paj încăpățânat mi-a bătut în ușă până când mi-a sărit somnul și apoi m-a anunțat că regele voia să mă vadă.

M-am spălat, m-am bărbierit, mi-am strâns părul în coadă la spate și am îmbrăcat haine curate. Am luat hotărârea fermă de a nu-mi trăda resentimentele care mocneau în mine. Când m-am convins că mă pot stăpâni, am ieșit din cameră. M-am prezentat la ușa regelui. Mă așteptam ca Wallace să pufnească și

să mă trimită la plimbare, dar mi-a deschis imediat ce am bătut. Avea aceeași privire dezaprobatoare, dar mă pofti imediat la rege.

Shrewd stătea în fața căminului, pe un scaun cu perne. În ciuda supărării, mi s-a strâns inima văzându-l cât de slăbit era. Avea pielea albă ca hârtia și era transparent ca pergamentul, iar degetele i se subțiaseră până la os. I se lăsase pielea de pe față, acolo unde cândva o întinsese carnea. Ochii i se adânciseră în orbite. Își împreună mâinile în poală într-un gest pe care îl cunoșteam foarte bine. Așa îmi țineam și eu mâinile ca să-mi maschez tremuratul, care tot mă mai chinuia câteodată.

– A venit FitzChivalry, Maiestate, anunță Wallace.

Regele tresări ca ars, apoi își ridică privirea spre mine. M-am mișcat ca să stau în fața lui.

– FitzChivalry, mă întâmpină el.

Vorbe rostite fără vlagă, de o stafie. Mă rodea amărăciunea, însă mai puternică era durerea de a-l vedea în halul acela. Era încă suveranul meu.

– Regele meu, am venit cum mi-ai poruncit, am spus eu ceremonios, încercând să rămân cât mai rezervat.

Shrewd îmi aruncă o privire obosită. Lăsă capul pe-o parte, tuși înspre umăr.

– Văd. Bine-ai făcut.

Mă privi lung, apoi inspiră adânc și tuși din adâncul plămânilor.

– A venit un mesager de la ducele Brawndy de Bearns aseară. A adus rapoartele despre recoltă și

altele, mai ales veşti pentru Regal. Dar a trimis şi fata ducelui, Celerity, un pergament. Pentru tine.

Mi-l întinse. Un sul mic, legat cu şnur galben, sigilat cu un bob de ceară verde. În silă, m-am apropiat şi l-am luat.

– Mesagerul lui Brawndy se va întoarce la Bearns după-amiază. Sunt convins că până atunci vei fi scris un răspuns potrivit.

Nu-mi vorbi ca şi cum mi-ar fi cerut-o. Tuşi din nou. Mă durea stomacul din cauza sentimentelor contradictorii pe care le aveam faţă de el.

– Dacă-mi dai voie, Maiestate, am spus, iar când regele nu obiectă, am rupt sigiliul şi am desfăcut panglica.

Am desfăşurat sulul şi am descoperit un altul răsucit în el. L-am citit pe primul. Celerity avea un scris citeţ şi ferm. Am desfăşurat şi al doilea pergament şi l-am studiat repede. Am ridicat ochii. Shrewd se uita la mine. L-am privit şi eu, netulburat.

– Îmi scrie ca să-mi ureze sănătate şi să-mi trimită o copie a unui manuscris pe care l-a găsit în biblioteca din Ripplekeep. Sau, mai bine zis, o copie care mai poate fi citită. După înveliş, crede că a aparţinut Străbunilor. A observat interesul meu pentru ei cât am fost în vizită la Ripplekeep. Mie mi se pare că scrierea e mai degrabă filozofie sau poate poezie.

I-am oferit sulurile înapoi lui Shrewd. După o clipă, le luă. Îl desfăcu pe primul şi-l ţinu la distanţă de un braţ de ochi. Se încruntă, se concentră puţin asupra lui, apoi îl lăsă în poală.

– Am privirea înceţoşată uneori, dimineaţa, spuse el.

Înfăşură cu grijă pergamentele unul într-altul, de parcă s-ar fi ocupat de o sarcină foarte grea.

– Îi vei scrie un răspuns de mulţumire.

– Da, regele meu, am acceptat pe un ton prudent de formal.

Îmi dădu sulurile înapoi. După câteva minute, în care el privi parcă prin mine, am îndrăznit să-l întreb:

– Sunt liber să plec, regele meu?

– Nu. Tuşi din nou, mai greu, şi inspiră adânc, oftând din rărunchi. Nu poţi. Dacă te-aş fi lăsat liber, aş fi făcut-o cu ani în urmă. Te-aş fi lăsat să creşti într-un sat uitat de lume. Sau m-aş fi îngrijit să nu creşti deloc. Nu, FitzChivalry, nu eşti *liber* să pleci. Un dram din vechea lui fire îi răsună în glas. Acum nişte ani, am făcut un târg cu tine. Tu ţi-ai respectat partea ta de înţelegere. Şi ţi-ai respectat-o cum se cuvine. Ştiu cum mă slujeşti, chiar dacă nu consideri necesar să-mi raportezi personal. Ştiu cum mă slujeşti, chiar dacă fierbi de furie din cauza mea. Mi-ai dat atâtea, încât aproape că nu mai am ce-ţi cere.

Încă un atac brusc de tuse seacă, râcâitoare. Când putu vorbi, nu mi se adresă mie:

– Bufonule, un pocal de vin cald, te rog. Şi cere-i lui Wallace să aducă... mirodeniile, să-l dreagă.

Bufonul se ridică imediat, dar nu i-am zărit bunăvoinţă pe chip. În schimb, când trecu pe lângă mine, îmi aruncă o privire menită să-mi sugă tot sângele.

Regele îmi făcu un semn discret să aştept. Se frecă la ochi şi-şi stăpâni mâinile iarăşi în poală.

– Nu fac decât să-mi respect şi eu partea de înţelegere, reluă el discuţia. Am promis că mă voi ocupa de nevoile tale. Voi face mai mult decât atât. Mă voi îngriji să te însori cu o doamnă de rangul tău. Mă voi îngriji să... A, mulţumesc.

Bufonul se întoarse cu vinul. Am observat că umple pocalul numai pe jumătate şi că Shrewd îl prinde cu ambele mâini. Am simţit un iz de ierburi necunoscute amestecat cu buchetul ademenitor al vinului. Marginea pocalului se lovi de două ori de dinţii lui Shrewd înainte de a o prinde cu gura. Regele trase o sorbitură zdravănă. Înghiţi, apoi stătu nemişcat o clipă cu ochii închişi, parcă ascultând. Când îi deschise ca să se uite din nou la mine, păru uşor nedumerit, însă îşi reveni imediat:

– Mă voi îngriji să primeşti un titlu şi pământ pe care să-l cultivi.

Ridică pocalul şi bău. Rămase cu el în mână, încălzindu-şi palmele, în vreme ce mă studie.

– Aş vrea să-ţi amintesc că nu-i puţin lucru că Brawndy te consideră o partidă potrivită pentru fiica lui. Nu se leagă de originea ta. Celerity va veni la tine cu un titlu şi cu propriile ei moşii. Acest lucru îmi dă ocazia să mă îngrijesc să le ai şi tu pe ale tale. Nu vreau decât ce e mai bine pentru tine. E chiar atât de greu de înţeles?

Întrebarea mă invita să vorbesc. Mi-am făcut curaj şi am încercat să-i explic:

– Regele meu, știu că-mi vrei binele. Sunt conștient de cinstea pe care mi-o face ducele Brawndy. Lady Celerity este o femeie cum orice bărbat și-ar dori să aibă. Dar nu este doamna aleasă de mine.

Shrewd se întunecă la față.

– Acum vorbești ca Verity, zise el supărat. Sau ca tatăl tău. Cred că au supt încăpățânarea de la sânul mamei lor.

Goli pocalul. Se lăsă pe spate în scaun și clătină din cap.

– Bufonule, mai adu-mi vin, te rog. Am auzit zvonurile, continuă el obosit, după ce bufonul îi luă pocalul. Mi le spune Regal și le șușotește ca o fată de la bucătărie. De parcă ar fi importante. Cotcodăcit de găini. Lătrat de câini. La fel de importante.

L-am urmărit pe bufon cum umple supus pocalul, deși i se ghicea sila în fiecare mușchi al trupului său pirpiriu. Wallace apăru ca invocat prin vrăji. Îndesă fumariță în afumătoare, suflă un cărbune mic cu buzele țuguiate până când se aprinse grămada de iarbă, apoi se făcu nevăzut. Shrewd se aplecă cu grijă, pentru ca fumul să i se încolăcească pe față. Inhală, tuși scurt, apoi inhală prelung. Apoi se propti de spătarul scaunului. Tăcut, bufonul stătea cu pocalul lui în mână.

– Regal susține că ești îndrăgostit de o cameristă. Că o urmărești stăruitor. Toți bărbații sunt tineri odată. Și fetele.

Luă pocalul și bău din nou. Stăteam în fața lui, mușcându-mi obrajii, împietrindu-mi privirea. Mâinile mele trădătoare căzură pradă tremuratului pe care

efortul fizic nu-l mai stăpânea. Voiam din tot sufletul să mi le împletesc la piept ca să le potolesc, dar le-am ţinut de-o parte şi de alta a trupului. M-am străduit să nu mototolesc sulul mic din palmă.

Regele Shrewd lăsă pocalul de la gură. Îl puse pe masă, în dreptul cotului, şi oftă din greu. Îşi desfăcu mâinile vlăguite în poală când se propti din nou cu capul de pernele de pe scaun.

– FitzChivalry.

Am stat în faţa lui stană de piatră şi am aşteptat. Am privit cum îi cad pleoapele şi se închid, apoi se deschid puţin, cât o dungă subţire. Vorbind, clătină uşor din cap:

– Ai moştenit gura supărată a lui Constance. Închise iar ochii. Aş vrea să-ţi fie bine, murmură.

În clipa următoare, buzele îi tremurară a sforăit. Iar eu tot nemişcat în faţa lui am rămas şi l-am privit lung. Regele meu.

Când, într-un sfârşit, mi-am luat ochii de la el, am văzut singurul lucru care mă putea tulbura şi mai mult. Bufonul se cuibări neconsolat la picioarele lui Shrewd, cu genunchii la piept. Se holba la mine furios, cu gura subţiată într-o linie. În ochi îi sclipeau lacrimi proaspete.

Am fugit.

În camera mea, m-am plimbat prin faţa căminului. Sentimentele mă ardeau ca fierul înroşit. M-am străduit să mă calmez, m-am aşezat şi am scos condeiul şi hârtia. Am compus un răvaş de mulţumire scurt şi potrivit pentru fiica ducelui Brawndy, l-am rulat cu

grijă și l-am sigilat cu ceară. M-am ridicat, mi-am netezit cămașa, mi-am dat părul pe spate, apoi am aruncat sulul în foc.

M-am așezat din nou, cu uneltele pregătite. I-am scris o scrisoare lui Celerity, fata sfioasă care îmi făcuse ochi dulci la masă și stătuse alături de mine pe stânci, în bătaia vântului, așteptând o provocare neonorată. I-am mulțumit pentru pergament. Apoi i-am povestit cum mi-am petrecut vara. Cum am tras la vâslă pe *Rurisk*, zi după zi. Cum nu știu să lupt cu sabia, dar toporul e arma mea. I-am scris despre prima noastră bătălie cu amănunte necruțătoare și despre cât de dezgustat am fost după aceea. I-am povestit cum am stat înghețat de groază cu vâsla în mână, în vreme ce ne ataca o Corabie Roșie. Despre vasul cel alb am omis să-i pomenesc. Am încheiat mărturisindu-i că tot mai sufeream din cauza tremuratului din când în când, urmare a bolii îndelungi care mă afectase în Regatul Munților. Am recitit scrisoarea cu atenție. Mulțumit că m-am prezentat drept un vâslaș de rând, un țărănoi, un laș și un infirm, am făcut sul scrisoarea și am legat-o cu același șnur galben pe care îl folosise Celerity. În adâncul sufletului, speram că ducele Brawndy îmi va citi rândurile până la capăt și îi va interzice fetei sale să-mi mai pomenească numele.

Când am bătut a doua oară la ușa regelui Shrewd, Wallace îmi răspunse cu dezgustul obișnuit. Îmi luă sulul de parcă ar fi fost murdar și-mi trânti ușa în nas. Întorcându-mă spre camera mea, m-am gândit la trei otrăvuri pe care i le-aș da, dacă mi s-ar oferi

prilejul. Era mai simplu decât să mă gândesc la regele meu.

Înapoi în cameră, m-am trântit pe pat. Aș fi vrut să fie noapte, să mă pot duce în siguranță la Molly. Apoi am cugetat la secretele mele și-mi pieri până și gândul acela plăcut. Am sărit din pat și am deschis larg obloanele în fața furtunii. Dar nici vremea nu ținea cu mine.

Seninul alungase pătura cenușie de pe cer, lăsând soarele să lumineze cu zgârcenie. O grămadă de nori negri clocoteau și amenințau deasupra mării, promițând că răgazul nu va dura mult. Însă, pe moment, vântul și ploaia se opriseră. Parcă se încălzise puțin și aerul.

Ochi Întunecați îmi pătrunse imediat în minte.

E prea umed ca să vânăm. Apa se agață de fiecare fir de iarbă. Pe lângă asta, e prea multă lumină. Numai oamenii sunt destul de proști ca să vâneze în miezul zilei.

Lup leneș, l-am mustrat. Știam că se făcuse colac, cu nasul în coadă, în vizuina lui. I-am simțit burta plină și caldă.

Poate la noapte, sugeră el, și adormi la loc.

M-am retras din mintea lui, apoi mi-am tras mantaua pe mine. Simțeam că nu pot sta între patru pereți. Am părăsit turnul și am pornit spre oraș. Eram când supărat pe hotărârea lui Shrewd, când îngrozit de cât de slăbit era. Mergeam repede, încercând să scap de mâinile tremurătoare ale regelui, de somnul lui adus de ierburi. Nemernicul de Wallace! Îmi furase regele.

Regele îmi furase viața. Am refuzat să mă mai gândesc la ceva.

Stropi de apă și frunze cu margini îngălbenite cădeau din copacii pe lângă care treceam. Păsările ciripeau cristalin și vesel în răgazul neașteptat dintre ploi. Soarele încălzea mai tare, sclipind în fiecare picătură și ridicând aburi puternic înmiresmați din pământ. În ciuda neliniștii, ziua aceea frumoasă m-a impresionat.

Ploile din ultima vreme curățaseră orașul. M-am pomenit în piață, în mijlocul unei mulțimi nerăbdătoare. Oamenii se grăbeau să facă cumpărături și să se ducă cu ele acasă înainte să înceapă iar să toarne. Forfota plăcută și pălăvrăgeala prietenoasă nu se potriveau cu posomoreala mea și am scrutat piața cu privirea până când mi-a atras atenția o manta cu glugă stacojie. Inima mea o luă la galop. Molly purta haine de servitoare albastre în turn, dar când venea la piață îmbrăca și acum vechea ei manta roșie. Fără îndoială că o trimisese Patience cu comisioane în răgazul dintre ploi. Am urmărit-o neobservat cum se târguiește încăpățânată pentru niște pachete cu ceai aromat din Chalced. Îmi plăcea la nebunie cum își scotea bărbia în față când clătina din cap către negustor. O idee inspirată îmi încălzi brusc sufletul.

Aveam bani în buzunar, plata mea de vâslaș. Am cumpărat patru mere dulci, două turte cu stafide, o sticlă de vin și carne piperată. Am mai cumpărat și o traistă, ca să am în ce duce mâncarea, și o pătură de lână groasă. Roșie. Am avut nevoie de fiecare

deprindere învățată de la Chade ca să fac cumpărăturile și să n-o scap din ochi pe Molly, fără ca ea să mă vadă. Și mai greu a fost s-o urmăresc discret când a intrat în prăvălia de mărunțișuri ca să cumpere panglică de mătase și apoi să mă țin după ea când a pornit spre Buckkeep.

La un moment dat, când cărarea cotea umbrită de copaci, am ajuns-o din urmă. I se tăie răsuflarea când am pășit ușor în spatele și am ridicat-o într-o îmbrățișare. Am lăsat-o jos și am sărutat-o înfocat. De ce era cu totul altfel să o sărut afară, sub soarele strălucitor, n-aș putea spune. Știu doar că mi se topiseră dintr-odată toate necazurile.

M-am înclinat adânc în fața ei.

– Dorește doamna mea să ia o mică gustare cu mine?

– Vai, nu se poate, răspunse ea, dar îi sticliră ochii. Vom fi văzuți.

Am făcut un adevărat spectacol cercetând cu privirea împrejurimile, apoi am prins-o de mână și am tras-o din drum. Sub copaci nu prea creșteau tufișuri. Am grăbit-o pe sub arborii din care curgeau stropi de apă, peste un buștean căzut și un petic de verigar, care se lipea umed de picioarele noastre. Când am ajuns la marginea stâncii, deasupra vuietului mării aprige, am coborât ca niște copii prin crăpăturile pietroase ca să ajungem la o mică plajă de nisip.

Lemnul adus de mare se adunase grămadă în acel colț liniștit al golfului. Un acoperiș de stânci ferise o porțiune aproape uscată de nisip și roci argiloase, dar nu o ascundea de razele soarelui, care acum dădea

o căldură neașteptată. Molly luă mâncarea și pătura de la mine și îmi ceru să fac focul. Dar, până la urmă, ea a fost cea care a reușit să aprindă lemnul umed. Sarea îl făcea să ardă cu scântei verzi și albastre, iar flăcările ne încălziră destul ca să ne dăm jos mantalele. Era atât de plăcut să stau lângă ea și s-o privesc sub cerul liber, sub soarele care îi sclipea în păr, în vântul care-i înroșea obrajii. Era atât de bine să râdem cu glas tare, să ne împletim glasurile cu țipătul pescărușilor, fără teamă că vom trezi pe cineva. Am băut vin din sticlă, am mâncat cu mâna și apoi ne-am dus la malul apei să ne spălăm degetele lipicioase.

O vreme am scotocit printre pietre și lemne, căutând comori aruncate de furtună. Nu mă mai simțisem atât de bine în pielea mea de când mă întorsesem din Regatul Munților, iar Molly semăna foarte bine cu puștoaica sălbatică din copilăria mea. Părul i se despleti și îi căzu pe față. Alunecă atunci când am fugit după ea și căzu într-o baltă lăsată de reflux. Ne-am întors pe pătură, unde își scoase pantofii și ciorapii ca să se usuce la foc. Se lăsă pe spate și se întinse pe pătură.

Mi se păru o idee bună să ne scoatem hainele...

Molly nu era la fel de sigură ca mine.

– E plin de pietre și nisip sub pătură. Nu vreau să mă întorc acasă plină de vânătăi.

M-am aplecat și-am sărutat-o.

– Chiar nu merit? am întrebat-o, stăruind.

– Tu? Sigur că nu! Mă împinse pe neașteptate și mă trânti pe spate, cu mâinile și picioarele desfăcute. Pe urmă sări deasupra mea. Dar eu, da.

Scânteia sălbatică din ochii ei îmi tăie răsuflarea. După ce mă obosi fără milă, am descoperit că avusese dreptate și în privința pietrelor, și a faptului că merita să mă umplu de vânătăi. Nu mai văzusem ceva atât de frumos ca albastrul cerului sclipind în părul ei, răsfirat în cascade pe obrazul meu.

După aceea mă cuprinse cu brațele și am moțăit în aerul răcoros și dulceag. În cele din urmă, se ridică în capul oaselor, tremurând, ca să-și strângă hainele pe ea. M-am uitat nemulțumit cum își leagă bluza dantelată. Întunericul și flacăra lumânării o ascunseseră de ochii mei până atunci. Îmi văzu privirea galeșă, scoase limba la mine și apoi se opri. Părul îmi ieșise din coadă. Mi-l trase în față, încadrându-mi obrajii, apoi îmi puse un pliu al mantiei ei roșii pe frunte.

– N-ai fi fost o fată prea drăguță.

– Nici ca bărbat nu sunt cine știe ce.

Se prefăcu jignită.

– Nu ești bătut de soartă. Gânditoare, își plimbă degetul pe mușchii pieptului meu. Zilele trecute, în curtea spălătoriei, cineva zicea că ești cel mai reușit bărbat de la grajduri după Burrich. Cred că datorită părului. Nu e nici pe departe atât de aspru ca al bărbaților din Buckkeep.

Îmi răsuci șuvițele pe degete.

– Burrich! am zis, pufnind. Să nu-mi zici că îl plac femeile!

Încruntă din sprânceană spre mine.

– De ce nu? E un bărbat foarte bine clădit, curat și manierat pe deasupra. Are dinți sănătoși și niște

ochi... Te sperie cu firea lui aspră, dar nu puține sunt acelea care ar vrea să încerce să-l îmbuneze. Spălătoresele au încuviințat toate că, dacă ar fi să se pomenească cu el în așternut, nu s-ar grăbi să-l gonească.

– Dar asta nu are cum să se întâmple, am subliniat eu.

– Nu, mă aprobă Molly îngândurată. A mai fost un lucru pe care l-au admis fetele atunci. Numai una a susținut că l-a avut, dar a recunoscut că fusese foarte beat. La un Festival al Primăverii, cred.

Molly mă studie îndelung, apoi râse de privirea mea neîncrezătoare.

– A zis, continuă ea să mă înțepe, „că nu-și irosește vremea printre armăsari, le-a învățat obiceiurile. O lună de zile mi-au rămas urme de la dinții lui pe umeri".

– Nu se poate, am protestat. Mă ardeau urechile de rușine pentru Burrich. Nu e omul care să facă rău unei femei, oricât de beat ar fi fost.

– Prostuțule! Molly scuturâ din cap deasupra mea, în vreme ce-și împletea părul cu degete sprintene. N-a zis nimeni că i-a făcut rău. Se uită la mine rușinoasă. Sau că a fost nemulțumită.

– Tot nu-mi vine să cred, am spus. Burrich? Și femeii i-a plăcut?

– Chiar are o cicatrice mică aici, în formă de semilună.

Îmi puse mâna sus pe șold și se uită la mine pe sub sprâncene.

Am deschis gura, dar am închis-o la loc.

– Nu-mi vine să cred că femeile pălăvrăgesc despre așa ceva, am spus, într-un sfârșit.

– În curtea spălătoriei, nici nu vorbesc despre altceva, recunoscu Molly calmă.

Mi-am mușcat limba, dar m-a învins curiozitatea.

– Ce zic despre Hands?

Când lucrasem la grajd cu el, poveștile lui despre femei mă lăsaseră întotdeauna cu gura căscată.

– Că are ochi și gene frumoase, dar trebuie să se spele pe tot corpul. De mai multe ori.

Am râs vesel și mi-am însemnat vorbele în minte, în caz că Hands venea din nou să mi se laude.

– Și Regal? am încurajat-o pe Molly.

– Regal. Hmm... Îmi zâmbi visătoare, apoi râse când m-am încruntat. Nu vorbim despre prinți, dragul meu. Ne cunoaștem lungul nasului.

Am tras-o lângă mine și am sărutat-o. Se lipi de mine și am stat amândoi sub bolta azurie. Liniștea care mă ocolise de atâta vreme îmi umplu sufletul. Știam că nu ne poate despărți nimic, niciodată, nici planurile regilor, nici mofturile sorții. În sfârșit, un prilej să-i vorbesc despre problemele mele cu Shrewd și cu Celerity. Se odihni caldă lângă mine și mă ascultă în liniște, dezvăluindu-i planul prostesc al regelui și cât de amărât eram din cauza poziției delicate în care mă pusese. Nu mi-a trecut prin cap că sunt un idiot până când nu am simțit o lacrimă caldă pe obraz, apoi pe gât.

– Molly? am rostit mirat și m-am ridicat în capul oaselor, ca s-o privesc. Ce s-a întâmplat?

– Ce s-a întâmplat? Ridică vocea și adăugă cu înfrigurare: Stai întins lângă mine și-mi spui că ești promis alteia. Și după aceea mă întrebi ce s-a întâmplat?

– Singura femeie căruia îi sunt promis ești tu, am zis hotărât.

– Nu-i atât de simplu, FitzChivalry. Avea ochi mari și gravi. Ce vei face când regele îți va cere s-o curtezi?

– Nu mai fac baie?

Sperasem că va râde, dar ea se trase de lângă mine. Mă privi cu cei mai triști ochi din lume.

– Nu avem nicio șansă. Nicio speranță.

Vrând parcă să-mi arate că are dreptate, cerul se întunecă pe neașteptate și se porni un vânt puternic. Molly sări în picioare, își smulse mantia și o scutură de nisip.

– O să mă fac ciuciulete. Ar fi trebuit să mă întorc în Buckkeep de-acum câteva ceasuri.

Vorbi nepăsător, de parcă asta era singura ei grijă.

– Molly, va trebui să mă omoare ca să mă țină departe de tine, am rostit supărat.

Ea își strânse cumpărăturile.

– Fitz, vorbești ca un copil, îmi spuse calmă. Un copil prost și încăpățânat.

Plescăind ca pietrele aruncate în apă, începură să cadă primii stropi. Făceau gropițe în nisip și țeseau pânze de ploaie. Molly mă lăsase fără cuvinte. Nu cred că ar fi putut găsi altele mai dureroase.

Am luat pătura roșie și-am scuturat-o de nisip. Ea își strânse mantia în jurul trupului ca să se ferească de vântul care-o biciuia.

– Mai bine să nu ne întoarcem împreună, spuse ea.

Se apropie de mine și se ridică pe vârfuri, ca să mă sărute în colțul gurii. Nu știam pe cine eram mai supărat: pe regele Shrewd, răspunzător de întreaga nenorocire, sau pe Molly, care credea în ea. Nu i-am întors sărutul. Ea nu făcu nicio remarcă, ci plecă în grabă, cățărându-se ușoară pe stânca plină de crăpături.

Se topise toată bucuria după-amiezii. Cochilia scânteietoare a fericirii desăvârșite zăcea acum zdrobită sub tălpile mele. Am plecat spre casă mâhnit, prin rafale de vânt și ropot de ploaie. Nu-mi prinsesem părul la loc și acum șuvițele deșirate îmi biciuiau obrazul. Pătura udă putea cum numai lâna poate puți și-mi murdărea degetele de vopsea roșie. M-am dus în cameră și m-am uscat, apoi m-am distrat pregătind otrava perfectă pentru Wallace. Una care să-i facă terci mațele înainte de a muri. După ce am amestecat bine praful fin și l-am pus într-un con de hârtie, l-am lăsat din mână și l-am privit. O vreme, m-am gândit să-l iau chiar eu. În schimb, am luat ață și ac și am cusut un buzunar în interiorul manșetei mele, în care să-l pun. Oare îl voi folosi vreodată? Întrebarea mă făcu să mă simt mai laș ca niciodată.

Nu am coborât la cină. Nu m-am dus la Molly. Am deschis obloanele și am lăsat furtuna să-mi ude podeaua. Am lăsat focul să se stingă și n-am vrut să aprind lumânările. Părea timpul potrivit pentru așa ceva. Când Chade îmi deschise calea spre el, l-am ignorat. M-am așezat la piciorul patului, cu ochii ațintiți la ploaie.

După o vreme, am auzit paşi coborând şovăitori pe scări. Chade apăru în bezna camerei mele ca o stafie. Mă cercetă cu privirea, apoi se duse şi închise obloanele, trântindu-le. În timp ce le fixa cu cârligul, mă întrebă supărat:

– Ai idee ce curent trage în odăile mele?

Văzând că nu răspund, înălţă capul şi adulmecă aerul, ca un adevărat lup.

– Ai lucrat cu frunza-morţii aici? mă întrebă dintr-odată. Veni şi se opri în faţa mea. Fitz, doar n-ai făcut vreo prostie?

– Prostie? Eu?

Am râs şi m-am înecat. Chade se aplecă să-mi cerceteze faţa.

– Vino în camera mea, îmi spuse, cu glas aproape blând.

Mă luă de braţ şi mă duse cu el.

Camera lui veselă, focul trosnind, fructele de toamnă uscate într-un vas, toate se băteau cap în cap cu sentimentele mele, încât voiam să sparg ceva. N-am făcut-o. În schimb, l-am întrebat pe Chade:

– E ceva mai rău decât să fii supărat pe oamenii pe care-i iubeşti?

Răspunsul veni după câteva clipe:

– Să vezi cum îţi moare fiinţa iubită. Să fii supărat, dar să nu ştii pe cine. Cred că asta e mai rău.

M-am trântit pe un scaun fără braţe şi mi-am azvârlit picioarele în faţă.

– Shrewd a căpătat obiceiurile lui Regal. Fumariţă. Iarba fericirii. Numai El ştie ce altceva îşi pune în

vin. În dimineața asta, fără droguri, a început să tremure. Pe urmă le-a băut amestecate cu vin, a inhalat fumariță și a adormit în fața mea. Asta după ce mi-a spus, încă o dată, că trebuie s-o curtez pe Celerity și să mă însor cu ea, pentru propriul meu bine.

Cuvintele îmi ieșiseră pe gură nestăpânite. Nu aveam îndoieli că Chade știa deja tot ce îi spusesem. L-am țintuit cu privirea.

– O iubesc pe Molly, i-am spus pe șleau. I-am zis lui Shrewd că iubesc pe altcineva. Totuși, el insistă să mă însor cu Celerity. Mă întreabă cum de nu înțeleg că îmi vrea numai binele. Dar el cum de nu înțelege că vreau să mă însor cu cea pe care o iubesc?

Chade părea căzut pe gânduri.

– Ai discutat asta cu Verity?

– La ce mi-ar folosi? Nici el n-a scăpat de căsătoria cu o femeie pe care nu a dorit-o.

Rostind acele vorbe, am simțit că o trădez pe Kettricken. Dar erau adevărate.

– Vrei să bei vin? mă întrebă Chade cu voce blândă. Te-ar liniști.

– Nu.

Ridică mirat din sprâncene.

– Nu. Mulțumesc. După ce l-am văzut pe Shrewd cum se „liniștește" cu vin azi-dimineață... Am renunțat să mă mai plâng. El n-a fost tânăr niciodată?

– Odată, a fost foarte tânăr. Chade își permise un surâs discret. Poate își amintește că pe Constance i-au ales-o părinții lui. Nu a curtat-o pentru că ar fi vrut, nici nu s-a însurat cu ea de bunăvoie. A fost nevoie

să moară ca să-şi dea seama cât de mult a ajuns s-o iubească. Pe Desire, în schimb, şi-a ales-o singur, cuprins de patima care-l înfierbânta. Tăcu o clipă, două. Nu-i voi vorbi de rău pe morţi.

– Cu mine e altceva, am replicat.

– Adică?

– Eu nu voi fi rege. Numai pe mine mă afectează cu cine mă însor.

– Aş vrea să fie atât de simplu. Crezi că poţi refuza curtatul lui Celerity fără să-l jigneşti pe Brawndy? În vremurile astea, când cele Şase Ducate au nevoie de unitate mai mult ca niciodată?

– Sunt convins că o pot face să creadă că nu mă vrea.

– Cum? Purtându-te ca un mitocan? Făcându-l de ruşine pe Shrewd?

Eram ca închis în cuşcă. Am încercat să găsesc soluţii, dar nu am găsit decât una.

– Nu mă voi căsători cu altcineva decât cu Molly.

M-am simţit mai bine doar rostind vorbele acelea. L-am privit pe Chade drept în ochi. El clătină din cap.

– Atunci nu te vei însura cu nimeni, sublinie el.

– Poate că nu, am încuviinţat. Poate că nu vom fi niciodată căsătoriţi, dar vom avea o viaţă împreună...

– Şi bastarzi micuţi, ca tine.

M-am ridicat în picioare tremurând, cu pumnii încleştaţi fără să vreau.

– Să nu mai spui asta, l-am avertizat. Am întors capul şi am aruncat priviri nimicitoare flăcărilor.

– Eu n-aș spune-o. Dar o va zice restul lumii. Oftă. Fitz, Fitz, Fitz. Veni în spatele meu și-mi puse mâinile pe umeri. Încet, cât putu de încet, rosti: Poate că cel mai bine ar fi s-o lași să plece.

Atingerea și blândețea lui mă dezarmară. Mi-am acoperit fața cu palmele.

– Nu pot, i-am spus printre degete. Am nevoie de ea.

– Dar Molly de ce are nevoie?

O mică prăvălie de lumânări, cu stupi în curtea din spate. Copii. Un soț după lege.

– Faci asta pentru Shrewd. Ca să mă convingi să-i fac pe plac, l-am acuzat pe Chade.

Își luă mâinile de pe umerii mei. L-am auzit cum se îndepărtează și toarnă vin într-o singură cană. Se întoarse cu vinul în mână și se așeză pe scaunul lui, lângă foc.

– Îmi pare rău, am spus.

Înălță ochii spre mine.

– Într-o zi, cuvintele acestea nu vor fi suficiente, FitzChivalry, mă preveni. Uneori e mai ușor să smulgi cuțitul dintr-un om, decât să-i ceri să uite vorbele pe care i le-ai spus. Chiar pe acelea rostite la supărare.

– Îmi pare rău, am repetat.

– Și mie, spuse el scurt.

După o vreme, umil, l-am întrebat:

– De ce ai vrut să mă vezi în noaptea asta?

Oftă.

– Neoamenii. La sud-vest de Buckkeep.

Mi se făcu rău.

– Am crezut că nu va mai trebui să fac așa ceva, am șoptit. Când Verity m-a trimis pe o navă ca să practic Meșteșugul pentru el, a zis că poate...

– Asta nu vine de la Verity. I s-a raportat lui Shrewd, iar el vrea să se rezolve. Verity e deja... încărcat peste măsură. Nu vrem să-l deranjăm cu nimic acum.

Mi-am proptit capul în mâini.

– Nu mai e nimeni care să se ocupe de treaba asta? l-am întrebat, rugător.

– Numai tu și cu mine suntem pregătiți pentru ea.

– Nu m-am referit la tine, am spus, ajuns la capătul puterilor. Nu mă aștept de la tine să te mai ocupi de asta.

– Serios? I-am citit din nou supărarea în ochi. Pușlan obraznic! Cine crezi că i-a ținut pe neoameni departe de Buckkeep toată vara, Fitz, cât ai fost tu pe *Rurisk*? Ți-ai închipuit că, dacă tu ai vrut să eviți o îndatorire, atunci n-a mai fost necesară?

Mi se făcu o rușine ca niciodată. Am întors capul, să nu-i mai văd ochii supărați.

– O, Chade, îmi pare rău.

– Îți pare rău că ai evitat-o? Sau că m-ai crezut incapabil s-o mai fac?

– Pentru amândouă. Pentru tot, am recunoscut dintr-odată. Te rog, Chade, dacă încă o ființă la care țin se supără pe mine, nu cred că voi mai putea suporta.

Am ridicat capul și m-am uitat la el fix, până când a fost nevoit să mă privească și el. Se scărpină în barbă.

– A fost o vară lungă pentru amândoi. Roagă-te la El ca furtunile să alunge Corăbiile Roșii pentru totdeauna.

Am stat o vreme tăcuți.

– Câteodată e mai ușor să mori pentru regele tău decât să-ți pui viața în mâinile lui.

Am încuviințat în tăcere. Restul nopții l-am petrecut pregătind otrăvurile cu care să încep să omor pentru regele meu încă o dată.

18
STRĂBUNII

Toamna celui de-al treilea an al războiului cu Corăbiile Roșii a fost una amarnică pentru viitorul rege, Verity. Navele de război fuseseră visul lui. Își pusese toate speranțele în ele. Crezuse că-și poate scăpa țărmul de pirați și că o va face cu atâta succes, încât va putea trimite la rândul lui pirați împotriva coastelor Străine dușmănoase, chiar pe cele mai vijelioase furtuni de iarnă. În ciuda primelor victorii, navele nu au reușit să controleze țărmul, așa cum sperase el. Începutul iernii l-a prins cu o flotă de cinci corăbii, dintre care două suferiseră stricăciuni mari. Singura nevătămată era Corabia Roșie capturată, pusă la punct și trimisă cu un echipaj să ajute la patrulare și la escortarea navelor comerciale. Când, în sfârșit, au început să sufle vânturile de toamnă, numai un singur căpitan de-al prințului și-a exprimat încrederea în iscusința echipajului și în vasul său, fiind dornic să pornească într-un raid împotriva coastei Străine. Ceilalți au susținut că au nevoie de cel puțin o iarnă ca să dobândească experiență marinărească de-a lungul țărmului nostru aspru și de încă

o vară pentru exersarea tacticilor, înainte de a realiza un țel atât de ambițios.

Verity nu voia să-i trimită pe mare pe cei care nu doreau să plece, dar nici nu și-a ascuns dezamăgirea. Și-a arătat-o fățiș când a pregătit singura navă dornică de aventură, pentru că Răzbunarea, *cum fusese ea botezată, era echipată cu mărinimie. Marinarii din echipaj erau și ei puși la punct, în armura pe care și-o aleseseră singuri, și au primit arme noi, dintre cele mai bune făcute de meseriași. A avut loc o adevărată ceremonie la plecarea ei, la care a participat până și regele Shrewd, în ciuda sănătății sale șubrede. Însăși viitoarea regină a agățat de catarg penele de pescăruș, despre care se spune că aduc nava iute și nevătămată înapoi în portul-mamă. Mulțimea a ovaționat îndelung când a pornit* Răzbunarea *pe apă și multe urcioare s-au băut în seara aceea în sănătatea căpitanului și a echipajului ei.*

Peste o lună, spre marea durere a lui Verity, am primit vestea că o corabie care se potrivea cu descrierea Răzbunării *prăda apele calme din sudul celor Șase Ducate și aducea multă nenorocire negustorilor din Bingtown și din Statele Chalced. Atât s-a auzit la Buckkeep despre căpitan, marinari și navă. Unii dădeau vina pe Străinii din echipaj, dar în el erau la fel de mulți localnici, iar căpitanul crescuse în Buckkeep. A fost o lovitură crâncenă dată mândriei lui Verity și lui însuși, în calitate de conducător al poporului său. Unii spun că aceea a fost clipa în care s-a hotărât să se sacrifice, în speranța de a găsi o soluție definitivă.*

Bănuiesc că a fost mâna bufonului. Sigur că a petrecut multe ore în grădina din vârful turnului cu

Kettricken, iar admirația lui pentru ceea ce reușise ea să creeze nu era deloc prefăcută. Câștigi multă bunăvoință cu un compliment sincer. Către sfârșitul verii, nu numai că regina râdea la glumele bufonului când acesta urca în grădină ca să le distreze pe ea și pe doamnele ei de companie, dar el a și convins-o să-l viziteze deseori pe rege în odăile sale. Ca viitoare regină, toanele lui Wallace nu o afectau. Kettricken și-a asumat singură sarcina de a-i pregăti regelui întăritoare și, o vreme, Shrewd chiar a părut să se mai întremeze sub grija și atenția ei. Cred că bufonul a hotărât să obțină prin mijlocirea ei ceea ce nu reușise sâcâindu-ne pe Verity și pe mine.

Era o seară de toamnă rece când Kettricken a adus vorba despre asta prima oară în fața mea. Eram cu ea în vârful turnului și o ajutam să lege snopi de fân în jurul plantelor mai firave, ca să reziste zăpezii. Munca aceasta o hotărâse Patience și ea și cu Lacey făceau același lucru cu un răzor de clopoței în spatele meu. Patience devenise sfătuitoarea reginei în ce privește creșterea plantelor, chiar dacă una sfioasă. Mica Rosemary stătea lângă mine și-mi dădea funie când aveam nevoie. Două-trei doamne din suita lui Kettricken, bine înfofolite, rămăseseră și ele în grădină, dar stăteau în capătul opus și sporovăiau în șoaptă. Pe celelalte le trimisese regina înapoi la casele lor, când le văzuse tremurând și suflându-și în palme. Mâinile mele dezvelite aproape înțepeniseră, la fel și urechile, dar Kettricken părea să se simtă în largul ei. Ca și Verity, ascuns bine într-un cotlon din mintea mea.

Insistase să-l port cu mine din nou după ce aflase că pornisem iarăşi de unul singur în căutarea neoamenilor. Nici nu-i mai simţeam prezenţa. Totuşi, cred că l-am surprins tresărind când Kettricken, legând o sfoară în jurul unei plante învelite pe care o ţineam, m-a întrebat ce ştiu despre Străbuni.

– Foarte puţine, doamna mea, am răspuns sincer şi mi-am promis încă o dată să studiez manuscrisele şi sulurile neglijate de atâta vreme.

– De ce?

– Păi, s-a scris foarte puţin despre ei. Cred că, odinioară, se ştiau atâtea despre ei, că nu a simţit nimeni nevoia să le scrie. Iar puţinele manuscrise sunt împrăştiate pe ici, pe colo, nu adunate la un loc. Ar fi nevoie de un cărturar ca să găsească toate consemnările...

– Un cărturar ca bufonul? întrebă Kettricken tăioasă. Ştie mai multe despre ei decât toţi cei pe care i-am întrebat.

– Păi... Îi place să citească, ştii, şi...

– Destul cu bufonul. Vreau să vorbesc cu tine despre Străbuni, zise ea pe neaşteptate.

Am tresărit la tonul ei, dar am observat că priveşte lung marea, cu ochii ei cenuşii. Nu intenţionase să mă mustre sau să fie nepoliticoasă. Pur şi simplu urmărea un scop. Mi-am zis că, în lunile cât fusesem plecat, devenise mai sigură pe sine. Semăna mai mult cu o regină acum.

– Ştiu câte ceva, m-am oferit, şovăitor.

– Şi eu. Hai să vedem dacă ştim aceleaşi lucruri. Încep eu.

– Cum dorești, regina mea.

Își drese glasul.

– Demult de tot, regele Wisdom a fost atacat crunt de piraţii de pe mare. Când n-a mai ştiut ce să facă şi s-a temut că vremea bună din vara următoare va aduce sfârşitul celor Şase Ducate şi al Casei Farseer, s-a hotărât să-şi petreacă iarna căutând un popor legendar. Strămunii. Suntem de acord până aici?

– În mare parte. Din câte am auzit eu, legendele îi numesc nu un popor, ci un fel de zei. Iar locuitorii celor Şase Ducate au crezut întotdeauna că Wisdom a fost un fanatic religios, un nebun preocupat numai de aşa ceva.

– Oamenii căzuţi pradă pasiunilor şi viziunilor sunt adesea consideraţi nebuni, mă informă Kettricken calmă. Mai departe. Într-o toamnă, Wisdom şi-a părăsit castelul, fără să ştie altceva decât că Strămunii trăiau pe Tărâmul Ploilor Sălbatice, dincolo de cele mai înalte piscuri din Regatul Munţilor. A reuşit cumva să-i găsească şi i-a câştigat de partea lui. S-a întors la Buckkeep şi, împreună cu ei, i-a gonit pe piraţi şi pe invadatori de pe ţărmurile celor Şase Ducate. S-a restabilit pacea şi oamenii şi-au reluat îndeletnicirile de negustori. Iar Strămunii i-au jurat regelui că, dacă va mai fi nevoie de ei, se vor întoarce. Aşa este?

– Ca şi înainte, în mare parte. Eu am auzit de la menestreli că sfârşitul e acela din toate poveştile cu eroi şi aventuri. Întotdeauna promit că, dacă va mai fi nevoie de ei, se vor întoarce. Unii jură să iasă şi din mormânt, dacă trebuie.

– De fapt, interveni brusc Patience, clătinându-se pe călcâie, Wisdom nu s-a mai întors la Buckkeep. Străbunii au venit la fiica lui, prinţesa Mindful, şi ei i-au jurat credinţă.

– De unde ştii asta? o întrebă Kettricken.

Patience scutură din umeri.

– Un menestrel bătrân de-al tatălui meu întotdeauna cânta aşa.

Nepăsătoare, se întoarse la nodul pe care-l făcea sforii din jurul unei plante învelite cu fân.

Kettricken căzu pe gânduri. Vântul se juca acum cu o şuviţă lungă din părul ei şi i-o sufla peste obraz. Mă privi printre firele bălaie.

– Nu contează ce spun poveştile despre întoarcerea lor. Dacă un rege i-a căutat o dată, iar ei l-au ajutat, nu crezi că ar proceda la fel din nou, dacă i-ar căuta un alt monarh? Sau o regină?

– Probabil, am zis eu şovăitor.

M-am gândit că poate tânjeşte după ţara ei şi caută un pretext ca să o viziteze. Lumea începea să se întrebe de ce nu e însărcinată. Deşi multe doamne se ocupau de ea acum, tot nu-şi făcuse nicio prietenă apropiată. Singurătatea, am bănuit eu.

– Cred că... am început uşurel, oprindu-mă ca să găsesc un răspuns descurajant.

Spune-i că ar trebui să vină la mine să vorbim despre asta. Vreau să ştiu mai multe despre ce a aflat. Verity tremura de curiozitate. Mă tulbura.

– Cred că ar trebui să te duci la viitorul rege şi să discuţi despre asta cu el, i-am sugerat eu, ascultător.

Kettricken tăcu vreme îndelungată. Când vorbi, rosti cuvintele foarte încet, numai pentru urechile mele.

– Nu cred că e bine. Va zice că e încă o nebunie de-a mea. Mă va asculta puțin, apoi va începe să studieze hărțile de pe perete sau să mute lucrurile de pe masă, așteptând să termin, pentru ca după aceea să-mi zâmbească, să dea din cap și să mă trimită să-mi văd de treabă. Încă o dată.

Ultimele cuvinte le rosti cu glas îngroșat. Își dădu la o parte părul de pe față și se frecă la ochi. Întoarse iarăși privirea de la mine către mare, distantă, cum era și Verity când se folosea de Meșteșug.

Plânge?

N-am putut să-mi ascund față de Verity supărarea că îl mirau lacrimile ei.

Adu-o la mine. Acum, imediat!

– Regina mea?

– O clipă.

Kettricken întoarse capul și se prefăcu că se scarpină la nas. Știam că-și șterge lacrimile.

– Kettricken? am îndrăznit eu să fiu mai familiar, cum nu mai făcusem de luni de zile. Hai să mergem la el cu ideea asta. Imediat. Vin și eu cu tine.

Vorbi șovăitoare, fără să mă privească.

– Nu crezi că-i o prostie?

Nu voi minți, mi-am amintit eu de promisiunea pe care mi-o făcusem.

– După cum stau lucrurile acum, trebuie să ne gândim la orice ajutor posibil.

Vorbind, mi-am dat seama că cred ceea ce spun. Oare nu făcuseră aluzie și Chade, și bufonul la asta? Mai mult, nu stăruiseră asupra ei? Poate că Verity și cu mine eram cei cu vederi înguste.

Kettricken oftă.

– Să mergem, atunci. Dar... va trebui să mă aștepți în fața camerei mele. Vreau să iau niște manuscrise și să i le arăt. Nu voi întârzia mult. Se întoarse către Patience și vorbi mai tare: Lady Patience, dacă te rog, vrei să te ocupi și de plantele acestea în locul meu? Eu am altă treabă.

– Sigur, regina mea. Cu mare plăcere.

Am plecat din grădină și am urmat-o spre camerele ei. Am așteptat-o destul de mult. Când ieși, apăru după ea mica Rosemary, insistând să-i care sulurile. Kettricken se spălase pe mâini de pământ. Și își schimbase rochia, se parfumase, se pieptănase și purta giuvaierele primite de la Verity când îi fusese promisă. Zâmbi prevăzătoare privirilor mele.

– Regina mea, mi-ai luat ochii, am cutezat să-i spun.

– Mă flatezi cu îndrăzneala lui Regal, declară ea și porni degrabă pe coridor, dar roșeața îi coloră obrajii.

Se îmbracă așa numai ca să vină să vorbească cu mine?

Se îmbracă așa ca să... te atragă. Cum e posibil ca un bărbat atât de iscusit în a citi oamenii să nu știe nimic despre femei?

Poate că nu a avut timp destul să le învețe obiceiurile.

Mi-am pus lacăt gândurilor și m-am grăbit s-o ajung din urmă pe regină. Am ajuns în cabinetul lui Verity la timp să-l văd pe Charim plecând. Căra un braț de

haine murdare. Mi s-a părut ciudat, până când am intrat la prinț. Verity purta o cămașă din pânză fină albastru-deschis, iar aerul mirosea vesel a levănțică și cedru. Mi-a adus aminte de un cufăr cu haine. Își netezise părul și barba; știam foarte bine că părul lui nu stătea așa mai mult de câteva minute. Când Kettricken intră timidă ca să-l salute pe domnul ei, l-am văzut pe Verity cum nu-l mai văzusem de luni de zile. Vara dăruită Meșteșugului îl vlăguise încă o dată. Cămașa fină i se umfla pe la umeri și părul netezit număra tot atâtea fire cărunte câte negre. Avea riduri la gură și la ochi pe care nu le știusem acolo înainte.

Chiar așa de rău arăt?

Nu pentru ea, i-am amintit.

Când Verity o luă de mână și o așeză lângă el pe o bancă de lângă foc, Kettricken îl privi cu o foame vie precum foamea lui de Meșteșug. Degetele i se agățară de mâna lui, iar eu am întors capul când Verity îi luă mâna și i-o sărută. Poate că prințul avea dreptate când vorbea despre sensibilitatea Meșteșugului. Ceea ce simțea Kettricken mă izbea cu asprimea furiei trăite de camarazii mei de echipaj în bătălie.

Am simțit o fărâmă de uluire din partea lui Verity. *Ascunde-te,* îmi porunci imediat. Pe neașteptate, am rămas singur în mintea mea. Am stat o clipă nemișcat, ametit de retragerea lui bruscă. *Chiar nu știa nimic,* m-am pomenit gândind și m-am bucurat că nu m-a auzit.

– Domnul meu, am venit să cer câteva minute din timpul tău pentru... o idee de-a mea.

Kettricken îi căută privirea în timp ce vorbea cu glas şoptit.

– Desigur, încuviinţă Verity. Se uită la mine. Fitz-Chivalry, vrei să ni te alături?

– Dacă doreşti, domnul meu.

M-am aşezat pe un taburet în partea opusă a căminului. Rosemary veni şi se opri lângă mine, cu braţul plin de manuscrise. Probabil şterpelite de bufon din camera mea, am bănuit. Dar când Kettricken începu să-i vorbească lui Verity, luă sulurile unul câte unul pentru a-şi susţine argumentele. Fără excepţie, manuscrisele vorbeau, nu despre Străbuni, ci despre Regatul Munţilor.

– Regele Wisdom, după cum îţi aminteşti, a fost primul dintre nobilii celor Şase Ducate care a venit pe pământul nostru... pe pământul Regatului Munţilor, cu orice alt gând, în afară de acela de a se război cu noi. Aşa că istoria noastră îl pomeneşte cu mărinimie. Aceste manuscrise, copiate după cele scrise din vremea lui, vorbesc despre faptele şi călătoriile sale în Regatul Munţilor. Şi, indirect, despre Străbuni.

Kettricken desfăşură ultimul sul. Şi Verity, şi eu ne-am aplecat spre el uluiţi. O hartă. Ştearsă de timp, prost copiată probabil, dar o hartă. A Regatului Munţilor, cu trecători şi cărări însemnate pe ea. Şi câteva linii răzleţe care duceau în ţinuturile vecine.

– Una dintre aceste cărări însemnate aici trebuie să ducă la Străbuni. Eu cunosc drumurile munţilor şi acestea nu sunt rute comerciale şi nu duc la vreo aşezare ştiută de mine. Nici nu se unesc cu drumurile aşa cum

le știu eu acum. Sunt căi și poteci mai vechi. De ce ar fi ele însemnate pe hartă, dacă nu ar duce acolo unde s-a dus regele Wisdom?

– Atât de simplu să fie?

Verity se ridică iute, plecă și se întoarse cu un sfeșnic, ca să lumineze harta mai bine. Netezi pergamentul cu afecțiune și se aplecă spre el.

– Sunt mai multe cărări care duc la Tărâmul Ploilor Sălbatice. Dacă asta reprezintă pata verde de aici. Niciuna nu are ceva însemnat la capăt. De unde să știm care e cea bună? am protestat eu.

– Poate că duc toate la Străbuni, îndrăzni Kettricken. De ce să fi locuit ei într-un singur loc?

– Nu! Verity își îndreptă spatele. Cel puțin două au capătul însemnat. Sau l-au avut. Afurisita de cerneală s-a șters. Dar a fost ceva acolo. Am de gând să aflu ce anume.

Până și Kettricken se arătă uimită de entuziasmul din vocea lui. Eu eram șocat. Mă așteptasem s-o asculte politicos, nu să-i susțină planul din toată inima.

Verity se ridică dintr-odată și făcu o tură scurtă prin cameră. Radia de forța Meșteșugului așa cum radia căminul căldură.

– Țărmul nostru e acum pradă vijeliilor iernii. Sau va fi, azi-mâine. Dacă plec repede, ajung în Regatul Munților în următoarele câteva zile, cât mai pot umbla cu ușurință prin trecători. Mi-aș putea croi drum prin... ce-o fi acolo. Și m-aș putea întoarce la primăvară. Poate cu ajutorul de care avem nevoie.

Am rămas fără cuvinte. Kettricken puse paie pe foc.

– Domnul meu, nu am avut de gând să pleci tu. Trebuie să rămâi aici. Voi pleca eu. Cunosc munții; am crescut printre cărările lor. S-ar putea să nu supraviețuiești acolo. Acum, eu trebuie să fiu Sacrificiu.

A fost o ușurare să-l văd pe Verity la fel de uimit ca mine. Poate că, auzind vorbele chiar din gura ei, își va da seama că era imposibil. Scuturã încet din cap. Îi luă mâinile într-ale lui și o privi cu seriozitate.

– Regina mea. Un oftat. Trebuie să fac acest lucru. Am dezamăgit cele Șase Ducate de atâtea ori. Și pe tine. Când ai venit aici ca să fii regină, nu am avut răbdare să te ascult vorbind despre Sacrificiu. Am crezut că e ideea năzdrăvană a unei fetișcane. Dar nu este. Noi, aici, nu vorbim despre ea, dar o simțim. Am învățat-o de la părinții mei: să pun cele Șase Ducate înaintea mea. Am încercat să fac așa. Dar acum văd că i-am trimis întotdeauna pe alții în locul meu. Am stat aici, legat de Meșteșug, iar tu știi într-o oarecare măsură ce preț am plătit. Dar marinarii și soldații sunt cei pe care i-am trimis să-și dea viața pentru cele Șase Ducate. Pe propriul meu nepot l-am pus la o treabă crudă și sângeroasă în locul meu. Și, în ciuda vieților sacrificate, țărmul nostru tot nu e în siguranță. Acum mi se dă o ultimă șansă, să fac acest lucru dificil. Să te trimit pe tine în locul meu?

– Ce-ar fi... Vocea lui Kettricken se îngroșă din cauza nesiguranței. Ce-ar fi să mergem împreună? sugeră ea, coborându-și privirea spre foc.

Verity căzu pe gânduri. Reflecta cu adevărat la propunere, iar eu am văzut că viitoarea regină își dădea

seama că o lua în serios. Vru să zâmbească, dar zâmbetul îi dispăru când prințul clătină din cap.

– Nu îndrăznesc, murmură el. Cineva trebuie să rămână aici. Cineva în care am încredere. Regele Shrewd e... tatăl meu nu se simte bine. Mă tem pentru el. Pentru sănătatea lui. Dacă eu plec și tata e bolnav, trebuie să rămână cineva în locul meu.

Kettricken întoarse capul.

– Aș prefera să vin cu tine, rosti ea categorică.

Am întors privirea când Verity îi luă bărbia în mână și îi înălță capul ca să se uite în ochii ei.

– Știu, îi spuse calm. Acesta este sacrificiul pe care trebuie să ți-l cer. Să rămâi aici, când tu ai vrea să pleci. Să fii singură, încă o dată. De dragul celor Șase Ducate.

Ceva cedă în Kettricken. Îi căzură umerii când lăsă capul în jos, supusă voinței sale. Când Verity o trase lângă el, m-am ridicat în liniște. Am luat-o pe Rosemary și i-am lăsat singuri.

Stăteam în camera mea, absorbit cu întârziere de manuscrisele și tăblițele de acolo, când un paj veni la mine în după-amiaza aceea.

– Ești chemat în odăile regelui la un ceas după cină, fu mesajul pe care mi-l aduse.

Mă cuprinse disperarea. Trecuseră două săptămâni de la ultima mea vizită la rege. Nu voiam să stau din nou în fața lui. Dacă mă chema să-mi spună că se așteaptă s-o curtez pe Celerity, nu știam ce să fac sau ce să-i spun. Mă temeam că mă voi pierde cu firea. Am desfășurat hotărât un manuscris despre Străbuni și

am încercat să-l studiez. Zadarnic. Numai pe Molly o vedeam în fața ochilor.

În scurtele nopți petrecute împreună după ziua aceea pe plajă, Molly refuzase să mai vorbească despre Celerity cu mine. Într-un fel, era o ușurare, dar nici nu mă mai tachina despre ceea ce îmi va cere când voi fi cu adevărat soțul ei și despre viitorii noștri copii. Renunțase în tăcere la orice speranță de a ne căsători. Când mă gândeam la asta, înnebuneam de durere. Molly nu mă dojenea, știind că nu era alegerea mea. Nici măcar nu mă întreba ce avea să se aleagă de noi. Ca și Ochi Întunecați, trăia numai în prezent. Fiecare noapte împărțită cu mine o accepta ca pe-un lucru împlinit și nu întreba dacă vom mai împărți vreuna. Simțeam la ea nu disperare, ci înfrânare: hotărârea de neclintit de a nu pierde ce avem acum, dacă mâine nu-l vom mai avea. Nu meritam devotamentul unei inimi atât de credincioase.

Când moțăiam lângă ea, în patul ei, în siguranță și la căldură, în parfumul împrăștiat de trupul și de ierburile ei, puterea ei era cea care ne apăra. Nu știa ce e Meșteșugul, nu știa ce e Harul. Altă magie stăpânea, mai intensă, și o stăpânea numai cu voința ei. Când închidea și zăvora ușa în spatele meu noaptea târziu, crea în odaia ei o lume și un timp care ne aparțineau numai nouă. Dacă și-ar fi pus viața și fericirea orbește în mâinile mele, ar fi fost de nesuportat. Dar era și mai rău. Credea că, până la urmă, va plăti scump devotamentul ei pentru mine. Totuși, refuza să mă părăsească. Iar eu nu eram destul de bărbat ca să-i întorc spatele

şi să-i urez să-şi clădească un trai mai fericit. În ceasurile mele de mare singurătate, când băteam drumurile din jurul castelului cu desagii plini de pâine otrăvită, ştiam că sunt un laş, mai rău decât un hoţ. Îi spusesem cândva lui Verity că nu eram în stare să sorb puterea altcuiva ca să mă hrănesc, că nu voiam. Şi totuşi asta făceam cu Molly în fiecare zi. Manuscrisul îmi căzu din mâini. Camera mă sufocă dintr-odată. Am împins la o parte sulurile şi tăbliţele pe care încercasem să le studiez. Cu un ceas înainte de cină, m-am dus la Patience.

Nu mai trecusem de mult pe la ea, dar salonul ei părea să nu se schimbe niciodată, în afară de aparenta dezordine, care-i dădea în vileag pasiunea de moment. Ziua aceea nu făcea excepţie. Ierburi de toamnă, legate pentru uscare, atârnau peste tot şi umpleau camera de mirosuri. Parcă mă plimbam pe o pajişte răsturnată când încercam să ocolesc frunzişul care se clătina.

– Le-ai atârnat cam jos, m-am plâns când a intrat Patience.

– Nu. Ai crescut tu prea înalt. Stai drept şi lasă-mă să mă uit la tine.

M-am supus, deşi rămăsesem cu un buchet de iarba-pisicii pe cap.

– Măcar ai rămas în viaţă după ce ţi-ai petrecut vara vâslind şi omorând. Arăţi mult mai bine decât băiatul bolnăvicios care a venit acasă iarna trecută. Ţi-am zis eu că întăritoarele mele fac minuni. Dacă tot te-ai înălţat aşa, ai putea să mă ajuţi să le atârn şi pe astea.

Fără multă agitație, am fost pus să agăț sfori de la suporturile pentru lumânări la piciorul patului și la orice alt obiect de care se puteau lega, apoi să prind mănunchiuri de ierburi de ele. Patience mi-a cerut să mă cațăr pe un scaun și să leg buchete de bucuria-casei, când m-a întrebat:

– De ce nu te mai plângi că ți-e dor de Molly?

– Mi-ar folosi la ceva? am întrebat încet.

M-am străduit din toate puterile să par resemnat.

– Nu.

Tăcu o clipă, ca și când ar fi căzut pe gânduri. Îmi întinse încă un mănunchi de frunze.

– Acestea, îmi explică ea în timp ce le atârnam, sunt frunze-pătate. Foarte amare. Unii zic că nu lasă femeia să rămână însărcinată. Nu-i așa. Adică nu te poți baza pe ele. Dar dacă o femeie le mănâncă prea multă vreme, se poate îmbolnăvi. Se întrerupse din nou, de parcă și-ar fi căutat cuvintele. Dacă o femeie e bolnavă, poate că nu rămâne însărcinată așa ușor. Dar eu nu le-aș recomanda nimănui, cel puțin nu cuiva la care țin.

Mi s-a descleștat limba și am căutat să par cât mai nepăsător:

– Atunci de ce le pui la uscat?

– Dacă faci gargară cu o infuzie din ele, îți trece durerea de gât. Așa mi-a zis Molly Lumânăreasa când am găsit-o strângându-le în grădina femeilor.

– Am înțeles.

Am legat frunzele de sfoară, atârnându-le ca un cadavru de un cârlig. Până și mirosul lor era amar.

Mă întrebasem ceva mai devreme cum de Verity nu vede nici ce are sub ochi? Mie de ce nu-mi trecuse asta prin cap? Ce greu trebuie să fie pentru ea, să se teamă de lucrul la care jinduieşte o femeie măritată după lege! La care tânjise şi Patience zadarnic...

– ...alge, FitzChivalry?

Am tresărit.

– Poftim?

– Te-am întrebat, atunci când ai o după-amiază liberă, n-ai vrea să-mi culegi nişte alge? Din acelea negre şi creţe? Au mireasma cea mai puternică în vremea asta a anului.

– Voi încerca, am răspuns absent.

Câţi ani va mai trebui Molly să-şi facă griji? Câtă amărăciune trebuie să mai înghită?

– La ce te uiţi? mă întrebă Patience.

– La nimic. De ce?

– Pentru că te-am rugat de două ori să cobori de pe scaun ca să-l pot muta. Trebuie să atârnăm toate mănunchiurile astea, să ştii.

– Îmi cer iertare. N-am prea dormit azi-noapte; sunt cam morocănos astăzi.

– Aşa-i. Ar trebui să dormi mai mult noaptea. Vorbe rostite cu o geană de reproş. Acum coboară şi mută scaunul, ca să atârni menta.

N-am prea mâncat la cină. Regal stătea singur la tribuna înaltă, cu o mutră posacă. Ca de obicei, însoţitorii lui slugarnici se îngrămădeau la o masă de sub el. Nu înţelegeam de ce îi place să mănânce singur. Bineînţeles, i-o permitea rangul, dar de ce să se izoleze?

Îl chemă pe unul dintre menestrelii mai linguşitori pe care îi adusese de curând la Buckkeep. Cei mai mulţi erau din Farrow. Toţi cântau pe nas, ca în regiunea aceea, şi preferau stilul prelung şi monoton al baladelor. Acesta cântă o poveste lungă despre aventura bunicului lui Regal din partea mamei. Am încercat să ignor muzica; vorbea despre cum a călărit acesta un cal până l-a omorât, pentru a fi el acela care să tragă cu arcul într-un cerb minunat, care scăpase unei generaţii întregi de vânători. Lăuda la nesfârşit calul cu inimă nobilă, care alergase în braţele morţii la îndemnul stăpânului său. Nu pomenea nimic despre prostia stăpânului care omorâse un asemenea animal pentru o ciozvârtă de carne şi o pereche de coarne.

– Nu arăţi prea bine, zise Burrich când se opri lângă mine.

M-am ridicat de la masă şi am străbătut coridorul împreună cu el.

– Am prea multe pe cap. Prea multe la care să mă gândesc deodată. Uneori am impresia că, dacă aş avea timp să mă concentrez pe o singură problemă, aş putea s-o rezolv. Şi pe urmă aş trece la celelalte.

– Fiecare om are impresia asta. Nu-i aşa. Ocupă-te de cele pe care le poţi rezolva pe măsură ce apar, şi după o vreme te obişnuieşti cu acelea pentru care nu ai soluţie.

– Cum ar fi?

Burrich înalţă din umeri şi arătă în jos.

– Cum ar fi un picior schilod. Sau ideea că eşti bastard. Toţi ne obişnuim cu lucruri cu care cândva

am jurat că nu ne vom împăca. Dar de data asta ce te frământă?

– Nimic despre care să-ți pot spune ceva acum. Cel puțin nu aici.

– O, iar de-alea. Clătină din cap. Nu te invidiez, Fitz. Uneori tot ce-i trebuie unui om e să-și verse necazul altuia. Tu nici asta nu poți. Dar nu te pierde cu firea. Sunt încredințat că te vei descurca, deși crezi că nu poți.

Mă bătu pe umeri, apoi plecă și lăsă în urmă un val de frig intrat prin ușile exterioare. Verity avea dreptate. Se apropiau vijeliile iernii, după cum arăta vântul din seara aceea. Eram pe la jumătatea scărilor când am tras concluzia că Burrich îmi vorbea acum pe șleau. În sfârșit mă credea bărbat. Poate că m-aș descurca mai bine dacă aș crede și eu la fel. M-am întărit în hotărârile mele și m-am dus în camera mea.

M-am îmbrăcat mai frumos, cum nu mă îmbrăcasem de multă vreme. Între timp, mi-am adus aminte cât de repede își schimbase Verity cămașa pentru Kettricken. Cum putea fi atât de orb? Și cum de fusesem eu atât de orb cu biata Molly? Ce alte lucruri mai făcea ea de dragul nostru de care eu să nu am habar? Iarăși mă copleșiră necazurile, mai apăsătoare ca înainte. În seara asta. În seara asta, după ce Shrewd termină cu mine. Nu o puteam lăsa să se sacrifice în continuare. Deocamdată, nu aveam ce face altceva, decât să-mi scot grijile din minte. Mi-am legat părul în coadă de războinic, drept pe care consideram că îl merit din plin, și mi-am îndreptat fața tunicii albastre. Îmi era

cam strâmtă la umeri, dar toate hainele mele mă strângeau în ultima vreme. Am plecat.

Pe coridorul din fața încăperilor regelui Shrewd m-am întâlnit cu Verity și cu Kettricken, care veneau braț la braț. Nu-i mai văzusem niciodată apărând așa. Iată-l, dintr-odată, viitor rege, alături de regina lui. Prințul era îmbrăcat în robă de ceremonie verde închis. O bandă brodată cu căpriori stilizați îi împodobea mânecile și tivul. Pe frunte avea diadema de argint cu giuvaierul albastru, însemnul viitorului rege. N-o mai purtase de multă vreme. Kettricken era îmbrăcată în alb cu violet, cum o făcea deseori. Haina ei violetă era simplă, mânecile erau croite scurte și largi, ca să se vadă mânecile albe mai înguste și mai lungi de dedesubt. Se împodobise cu bijuteriile primite de la Verity, iar părul bălai îi fusese strâns într-o împletitură complicată cu o plasă argintie, presărată cu ametist. M-am oprit la vederea lor. Aveau figuri solemne. Nu puteau merge decât la Shrewd.

M-am prezentat ceremonios și l-am anunțat prudent pe Verity că mă chemase regele.

– Nu, îmi spuse Verity blând. Eu te-am chemat să te prezinți la rege. Împreună cu Kettricken și cu mine. Vreau să fii martor.

Mi se luă o piatră de pe inimă. Deci nu despre Celerity era vorba.

– Martor la ce, prințul meu? am bâiguit.

Se uită la mine ca la un prost.

– Îi voi cere permisiunea regelui să plec într-o expediție. Să-i caut pe Străbuni și să aduc înapoi ajutorul de care avem nevoie disperată.

– O!

Ar fi trebuit să-l observ pe pajul care, îmbrăcat în negru de sus până jos, căra un braț de suluri și tăblițe. Era palid și țeapăn. Puteam pune rămășag că nu mai făcuse vreo treabă formală pentru Verity, în afară de lustruitul bocancilor. Rosemary, proaspăt spălată și purtând culorile lui Kettricken, îmi amintea de un nap alb-violet curățat. I-am zâmbit copilei dolofane, dar ea îmi aruncă o privire serioasă.

Fără să mai piardă vremea, Verity ciocăni o dată în ușa lui Shrewd.

– Imediat! se auzi o voce.

A lui Wallace. Crăpă ușa, se uită urât afară, apoi văzu că îl ținea la ușă pe Verity. Se văzu limpede că șovăie înainte de a deschide ușa larg.

– Sire, se fâstâci el. Nu te așteptam. Adică nu am fost anunțat că regele va avea...

– Nu e nevoie de tine pentru asta. Poți pleca, acum.

Verity nu expedia pe nimeni atât de rece.

– Dar... regele ar putea avea nevoie de mine...

Servitorul arunca priviri disperate în toate părțile. Se temea de ceva. Verity mîji ochii.

– Dacă va fi așa, mă voi îngriji să fii chemat. Afară, în fața ușii. Stai acolo, în caz că te chem.

În clipa următoare, Verity făcu un pas la o parte. Am intrat în odăile regelui. Prințul însuși puse mâna pe clanță și închise ușa.

– Nu-mi place omul ăsta, remarcă el, cu voce mai puternică, pentru a fi auzit prin ușă. E un slugarnic băgăreț și-un lingușitor scârbos. O combinație foarte nefericită.

Regele nu era în salon. În timp ce Verity îl traversa, bufonul apăru brusc în pragul dormitorului. Ne privi cu ochi mari, ne zâmbi larg, într-o izbucnire de bucurie, apoi se înclină până la podea în fața noastră.

– Sire! Trezește-te! E așa cum ți-am spus, au sosit menestrelii!

– Bufonule, mormăi Verity, dar bine intenționat.

Trecu foarte aproape de el, ferindu-se de încercările lui de a-i săruta poala robei. Kettricken duse mâna la gură ca să-și ascundă zâmbetul și-l urmă pe Verity. Bufonul întinse iute piciorul, mai-mai să-mi pună piedică. L-am evitat, dar mi-am făcut intrarea stângaci, gata să mă ciocnesc de Kettricken. Bufonul zâmbi larg și se strâmbă la mine, apoi făcu o tumbă până la patul regelui. Ridică brațul bătrânului și-l bătu cu blândețe.

– Maiestate? Maiestate? Ai musafiri.

În pat, Shrewd se frământă ușor și trase dintr-odată aer adânc în piept.

– Ce-i asta? Cine-i aici? Verity? Trage draperiile, bufonule, nu văd nimic. Regină Kettricken? Ce-i asta? Fitz! Despre ce e vorba?

Vorbea cu glas stins, ușor plângăcios, dar era mai bine decât mă așteptasem. Când bufonul trase draperiile și-i aranjă pernele la spate, m-am trezit în fața unui bărbat mai bătrân decât Chade. Cei doi semănau tot mai mult pe măsură ce Shrewd îmbătrânea.

Carnea de pe față i se lăsase, dezvăluind aceeași linie a frunții și pometi ca ai fratelui său bastard. Ochii îi fugeau vioi, dar plictisiți. Arăta mai bine decât ultima oară. Se ridică mai sus în șezut ca să ne vadă.

– Ei, despre ce e vorba? întrebă, plimbându-și privirea de la unul la altul.

Verity se înclină adânc, ceremonios, iar Kettricken îi făcu o reverență. Eu am procedat cum știam că mi se cere: m-am lăsat într-un genunchi și am rămas așa, cu capul plecat. Totuși, am reușit să arunc o privire în sus când începu să vorbească Verity:

– Rege Shrewd. Tată. Am venit să-ți cer voie să preiau o îndatorire.

– Și care e aceasta? întrebă suveranul țâfnos.

Verity înălță capul pentru a-și privi tatăl în ochi.

– Vreau să plec din Buckkeep cu un grup de oameni aleși, ca să încerc să urmez aceeași cale ca regele Wisdom cu mult timp în urmă. Vreau să călătoresc în iarna aceasta în Ținutul Ploilor Sălbatice, dincolo de Regatul Munților, să-i găsesc pe Străbuni și să le cer să-și respecte promisiunea făcută strămoșului nostru.

Un dram de nedumerire își găsi loc pe chipul lui Shrewd. Se împinse mai sus pe pat și-și clătină picioarele peste marginea lui.

– Bufonule. Adu vin. Fitz, scoală-te și ajută-l. Kettricken, draga mea, fii drăguță și dă-mi brațul, să mă așez pe scaunul de lângă foc. Verity, adu măsuța de lângă fereastră. Te rog.

Terminând cu poruncile, Shrewd sparse atmosfera ceremonioasă. Kettricken îl ajută cu o familiaritate care

îmi arătă că între ei există o legătură strânsă. Bufonul ţopăi la dulapul din salon după pahare, lăsându-mă pe mine să aleg o sticlă din mica rezervă păstrată de rege în camera lui. Sticlele erau pline de praf, de parcă nu s-ar fi atins de ele de cine ştie când. Oare care era sursa lui Wallace? Măcar era ordine în cameră. Mult mai bine decât înainte de Festivalul Iernii. Afumătoarele de fumariţă, care mă tulburaseră atât de tare, stăteau reci într-un colţ. Iar în seara aceasta regelui părea să-i fi revenit judecata.

Bufonul îl ajută pe monarh să se îmbrace cu o robă groasă de lână şi îngenunche să-i pună papucii. Shrewd se aşeză pe scaun lângă foc şi-şi puse paharul pe masă, lângă cot. Mai bătrân. Mult mai bătrân. Dar regele căruia îi raportasem de atâtea ori în tinereţea mea ţinea încă un consiliu sub ochii mei. Dintr-odată, mi-am dorit să fi fost eu acela care să vorbească atunci. Acest bătrân cu ochi ageri ar putea să-mi asculte motivele pentru care voiam să mă însor cu Molly. Şi iarăşi am simţit cum furia mi se îndreaptă spre Wallace, din cauza obiceiurilor pe care i le făcuse suveranului meu.

Dar nu venise vremea mea. În ciuda familiarităţii regelui, Verity şi Kettricken stăteau încordaţi ca arcul. Bufonul şi cu mine am adus scaune, pentru ca ei să se aşeze de o parte şi de alta a lui Shrewd. M-am postat în spatele prinţului şi am aşteptat.

– Vorbeşte cât mai simplu, îi ceru Shrewd lui Verity, iar acesta se conformă.

Sulurile lui Kettricken fură desfăcute pe rând, iar prinţul citi cu glas tare fragmentele grăitoare. Harta

veche fu studiată îndelung. La început, Shrewd nu făcu decât să pună întrebări, fără să comenteze sau să tragă concluzii, până când nu se convinse că a aflat toate informațiile. Bufonul stătea lângă el și fie îmi arunca priviri strălucitoare, fie se strâmba la pajul lui Verity, încercând să smulgă un zâmbet de pe chipul băiatului împietrit. Mai degrabă cred că l-a speriat. Rosemary uită complet unde se află și plecă să se joace cu ciucurii de la draperiile patului.

Când Verity termină de vorbit, iar Kettricken făcu și ea câteva observații, regele se propti cu spatele de spătarul scaunului. Goli ultima picătură de vin, apoi întinse paharul bufonului, ca să i-l umple. Sorbi o înghițitură, oftă, apoi clătină din cap.

– Nu. Sunt prea multe povești cu zâne pentru copii ca să te apuci de treaba asta acum, Verity. Mi-ai arătat destule ca să mă convingi că merită să trimiți un mesager acolo. Un om ales de tine, cu alaiul potrivit, daruri și scrisori de la tine și de la mine, dovadă că a sosit acolo la porunca noastră. Dar tu, viitorul rege? Nu. Nu avem resursele necesare acum. Regal a venit la mine mai devreme astăzi să se plângă de banii dați pe navele care se construiesc, pe întărirea turnurilor din Insula Cornului. Banii se împuținează. Și poporul nu s-ar simți în siguranță dacă ai pleca din oraș.

– Dar nu fug, plec într-o expediție. Una al cărei țel e siguranța lui. Și o las aici pe viitoarea mea regină, să mă reprezinte cât sunt plecat. Nu mă gândesc la o caravană cu menestreli, bucătărese și corturi brodate, domnule. Am călători pe drumuri înzăpezite,

am merge în inima iernii. Aș lua un grup de soldați și aș merge ca soldații. Cum am făcut întotdeauna.

– Și crezi că așa îi vei impresiona pe Străbuni? Dacă ai să-i găsești? Dacă au existat vreodată?

– Legenda spune că regele Wisdom a plecat de unul singur. Cred că Străbunii au existat și că i-a găsit. Dacă voi da greș, mă voi întoarce la Meșteșug și la navele mele de război. Ce am avea de pierdut? Dacă voi reuși, mă voi întoarce cu un aliat puternic.

– Și dacă mori căutându-i? întrebă Shrewd întristat.

Verity dădu să-i răspundă. Dar nu apucă să deschidă gura, că se trânti ușa salonului și Regal intră valvârtej, tot roșu la față.

– Ce se întâmplă aici? De ce nu am fost anunțat despre acest consiliu?

Îmi aruncă o privire veninoasă. În spatele lui, Wallace vârî capul pe după ușă.

Verity își permise un surâs discret.

– Dacă nu ai fost anunțat de spionii tăi, cum de ești aici? Dojenește-i pe ei că nu ai aflat mai repede, nu pe mine.

Capul lui Wallace dispăru într-o clipă.

– Tată, vreau să știu ce se întâmplă aici!

Regal mai avea puțin și bătea din picior. În spatele lui Shrewd, bufonul îi imita expresia feței. Pajul lui Verity zâmbi și el, în sfârșit, dar apoi făcu ochii mari și reveni la figura serioasă. Regele Shrewd i se adresă lui Verity:

– Ai vreun motiv pentru care l-ai exclus pe Regal din această discuție?

– Nu am crezut că-l privește. O mică pauză. Și am vrut să fiu sigur că hotărârea pe care o vei lua va fi numai a ta.

Verity, credincios numelui său. Regal își ieși din fire și se albi pe la nări, dar Shrewd ridică brațul să-l potolească. Îi vorbi din nou lui Verity:

– Nu-l privește? Dar pe umerii cui ar cădea mantia regală, cât tu ai fi plecat?

Privirea lui Verity îngheță.

– Viitoarea mea regină mi-ar reprezenta domnia, bineînțeles. Iar mantia regală o porți tu, regele meu.

– Dar dacă nu te-ai întoarce...

– Sunt convins că fratele meu s-ar putea adapta situației cât ai clipi din ochi.

Verity nu se obosi să-și ascundă dezgustul din glas. Am știut atunci cât îi otrăviseră sufletul uneltirile lui Regal. Oricât de apropiați ar fi fost în copilărie, nu mai rămăsese nici urmă din legătura lor. Acum erau rivali și nimic altceva. Shrewd îi simțise și el dezgustul, eram sigur. Oare fusese surprins? Dacă fusese cât de cât mirat, nu o arătase.

În ce-l privește pe Regal, ciuli imediat urechile când se pomeni de plecarea lui Verity. Acum se agita ca un câine flămând cerșind la masă. Vorbi cu o secundă prea repede ca să-și strecoare în cuvinte orice urmă de sinceritate:

– Dacă s-ar deranja cineva să-mi explice unde pleacă Verity, poate că aș hotărî singur ce anume sunt gata să preiau.

Verity își mușcă limba. Senin și tăcut, se uită la tatăl său.

– Fratele tău – vorbele îmi zgâriară urechile – vrea să-i dau voie să plece într-o expediție. Vrea să meargă, cât de curând, pe Tărâmul Ploilor Sălbatice, dincolo de Regatul Munților. Să-i caute pe Străbuni și să obțină de la ei ajutorul care ni s-a promis cândva.

Regal făcu niște ochi de bufniță. Ori nu era capabil să creadă în existența Străbunilor, ori nu-i venea să creadă ce noroc îl lovise. Își linse buzele.

– Desigur, eu i-am interzis, îi spuse Shrewd, urmărindu-l cu privirea.

– Dar de ce? întrebă Regal. Doar trebuie avute în vedere toate posibilitățile...

– Banii nu ne-o permit. Nu mi-ai spus chiar tu, acum câteva ceasuri, că banii dați pe construirea și înzestrarea navelor și pe echipaje ne-au secătuit vistieria?

Ochii lui Regal sclipiră iute ca limba șarpelui.

– Dar între timp am primit rapoartele despre restul recoltei, tată. Nu știusem că vor fi atât de bune. S-ar putea găsi bani. Dacă vrea să călătorească modest.

Verity pufni.

– Mulțumesc pentru grijă, Regal. Nu mi-am dat seama că astfel de hotărâri țin de preocupările tale.

– Nu fac decât să-i dau regelui sfaturi, cum faci și tu, sublinie degrabă fratele său.

– Nu crezi că a trimite un emisar ar fi cel mai potrivit lucru? îl testă Shrewd. Ce va zice lumea dacă

viitorul rege pleacă din Buckkeep pe asemenea vremuri și cu o asemenea însărcinare?

– Un emisar? Regal se prefăcu că se gândește. Nu cred. Nu pentru câte trebuie noi să cerem. Nu spun legendele că regele Wisdom a plecat el însuși? Ce știm noi despre Străbunii ăștia? Îndrăznim să riscăm să trimitem un servitor, ca să-i jignim? În ce privește plecarea lui Verity din Buckkeep... tu ești regele și ești încă aici. Cum ar fi și soția lui.

– Regina lui, mormăi Verity, dar Regal continuă să vorbească.

– Și eu. Buckkeep nu ar fi deloc părăsit. Iar însărcinarea? Ar putea stârni imaginația oamenilor. Sau, dacă preferi, putem ține secret motivul plecării. Ar putea fi o simplă vizită la aliații noștri munteni. Mai ales dacă pleacă și soția lui.

– Regina mea rămâne aici. Verity folosi titlul intenționat. Să-mi reprezinte domnia. Și să-mi apere interesele.

– Nu ai încredere în tatăl nostru? îl întrebă Regal binevoitor.

Verity își mușcă limba și se uită la bătrânul așezat lângă foc. Întrebarea din privirea lui era limpede pentru oricine voia s-o vadă: pot avea încredere în tine? Dar Shrewd, fără a-și dezminți numele, răspunse cu o altă întrebare:

– Ai auzit părerea prințului Regal despre această însărcinare. Și pe a mea. Pe a ta o știi prea bine. Ținând cont de această discuție, ce dorești să faci acum?

L-am binecuvântat pe Verity atunci, pentru că și-a îndreptat privirea numai spre Kettricken. Nu au mișcat din cap, nu au schimbat șoapte între ei. Dar prințul s-a întors apoi către tatăl lui cu încuviințarea ei.

– Doresc să merg în Ținutul Ploilor Sălbatice, dincolo de Regatul Munților. Și vreau să plec cât mai repede cu putință.

Când regele Shrewd încuviință încet din cap, inima mi se făcu cât un purice. Dar în spatele său, bufonul făcu câteva tumbe prin cameră, apoi reveni la loc, stând atent lângă scaun, de parcă nici nu s-ar fi mișcat de acolo. Regal se tulbură din cauza asta. Însă când Verity îngenunche să-i sărute mâna lui Shrewd și să-i mulțumească pentru încuviințare, gura fratelui său se lăți într-un zâmbet larg cât să înghită un rechin.

Nu mai rămăsese prea mult de discutat. Verity voia să plece peste șapte zile. Shrewd fu de acord. Prințul voia să-și aleagă singur însoțitorii. Shrewd acceptă și asta, deși Regal căzu pe gânduri. Eu n-am fost mulțumit când regele ne-a expediat pe toți și Regal a rămas să stea de vorbă cu Wallace în salon, în timp ce noi ieșeam unul câte unul. M-am întrebat dacă Chade îmi va da voie să-l omor pe Wallace. Îmi interzisese deja să-i vin de hac lui Regal, iar eu îi promisesem regelui că nu o voi face. Dar Wallace nu se bucura de o asemenea protecție.

Pe coridor, Verity îmi mulțumi scurt. Am îndrăznit să-l întreb de ce voise să fiu și eu acolo.

– Ca să fii martor, îmi răspunse el amărât. Să fii martor înseamnă mai mult decât să auzi de la alții

ce s-a întâmplat. Să ţii minte toate cuvintele care s-au rostit... ca să nu fie uitate.

Am ştiut că Chade avea să mă cheme la el la noapte.

Dar nu am rezistat să nu merg la Molly. Văzându-l pe rege aşa cum trebuie să fie un rege, mi-a reînviat speranţa. Mi-am promis că îi voi face o vizită scurtă, doar cât să-i vorbesc, să-i spun cât preţuiam ce făcea. Mă voi întoarce în camera mea înainte de orele mici ale dimineţii, când îi plăcea lui Chade să discutăm.

Am bătut pe furiş la uşa ei; mi-a deschis repede. Probabil că a simţit cât de înflăcărat sunt, pentru că mi-a căzut imediat în braţe, fără întrebări sau reţineri. I-am mângâiat părul lucios, m-am uitat în ochii ei. Pasiunea s-a ridicat în mine cum se umflă un pârâu primăvara, măturând în cale rămăşiţele iernii. Intenţiile mele de a sta de vorbă pe îndelete s-au topit. Molly a rămas cu răsuflarea tăiată când am strâns-o la piept, apoi s-a abandonat în braţele mele.

Parcă trecuseră luni, nu zile, de când fuseserăm împreună ultima oară. Când m-a sărutat cu pasiune, m-am simţit ciudat, nu ştiam sigur de ce mă dorea. Era atât de tânără şi de frumoasă! Mi se părea o îngâmfare să cred că dorea pe cineva atât de zdruncinat şi de ponosit ca mine. N-a lăsat îndoielile să mă cuprindă, ci m-a tras peste ea fără să mai stea pe gânduri. În desfătarea noastră, am recunoscut, în sfârşit, dragostea adevărată în ochii ei albaştri. Am slăvit pasiunea cu care m-a tras către ea şi m-a strâns în braţele ei palide, puternice. Mai târziu, mi-au venit în minte sclipiri de păr de aur răsfirate pe o pernă,

miresme de lemn-dulce și dulceața-muntelui pe piele, până și felul în care-și dădea capul pe spate când își murmura plăcerea.

După aceea, Molly mi-a șoptit uluită că înflăcărarea făcuse din mine alt bărbat. Stătea cu capul pe pieptul meu. Am tăcut și i-am mângâiat părul negru, mirosind a plantele ei. Cimbru și levănțică. Am închis ochii. Știam că-mi păzisem bine gândurile. Devenise de mult un obicei când eram cu Molly.

Verity însă nu se ferise.

Nu am vrut să se întâmple ce s-a întâmplat. Mă îndoiesc că a vrut cineva. Am sperat să fiu singurul care a simțit totul. Dacă ar fi așa, nu s-ar întâmpla niciun rău, câtă vreme nu spuneam o vorbă. Cât timp îmi scoteam din minte gura cea dulce a lui Kettricken și pielea ei albă, albă și moale.

19
MESAJE

Viitorul rege Verity a plecat din Buckkeep la începutul iernii, în cel de-al treilea an de război cu Corăbiile Roșii. A luat cu el un grup mic de bărbați aleși de el însuși, care să-l însoțească în expediție, precum și garda lui personală, care să călătorească alături de el până în Regatul Munților și să rămână acolo, așteptându-i întoarcerea. După socoteala lui Verity, o expediție mai mică avea nevoie de mai puține bagaje, iar călătoria prin munți iarna îi cerea să ducă toată rezerva de hrană cu el. Prințul a mai hotărât că nu voia să le dea Strămbunilor impresia de alai ostășesc. Misiunea lui a fost dezvăluită numai câtorva oameni, în afară de însoțitorii lui. De ochii lumii, mergea în Regatul Munților ca să discute cu tatăl reginei, regele Eyod, despre un posibil sprijin militar împotriva Corăbiilor Roșii.

Dintre cei rugați să-l însoțească, merită amintiți câțiva. Hod, maestra armelor din Buckkeep, a fost printre primii aleși. Nu o întrecea nimeni la tactică în tot ținutul și mânuia armele cu dibăcie neîntrecută, în ciuda vârstei. Charim,

servitorul personal al lui Verity, îl slujea de atâția ani și-l însoțise în atâtea campanii, încât niciunuia dintre ei nu le-a trecut prin minte să-l lase acasă. Chestnut, castaniu precum numele său, făcea parte din garda militară a lui Verity de zece ani. Își pierduse un ochi și o ureche, dar era la fel de sprinten ca orice bărbat. Keef și Kef, gemeni, membri vechi ai gărzii de onoare a prințului, ca și Chestnut, au fost și ei aleși. Încă unul, Burrich pe nume, șeful grajdurilor din Buckkeep, s-a alăturat alaiului de bunăvoie. Când s-au ridicat voci împotriva plecării lui, a subliniat că lăsa grajdurile pe mâini bune și că alaiul avea nevoie de cineva care să se priceapă la animale, ca să le treacă cu bine prin munți în toiul iernii. A mai subliniat că era vraci priceput și avea experiență ca om al regelui – fusese mâna dreaptă a prințului Chivalry –, dar acest lucru doar puțini îl cunoșteau.

Cu o seară înainte de plecare, Verity m-a chemat în cabinetul lui.

– Nu ești de acord cu asta, nu-i așa? Crezi că o să fac calea mânzului, mă întâmpină el.

Nu mi-am putut reține zâmbetul. Fără să știe, dăduse glas întocmai gândurilor mele.

– Mă tem că am îndoieli serioase, l-am aprobat, prevăzător.

– Și eu. Dar ce mi-a mai rămas? Măcar am ocazia să fac ceva eu însumi. Nu numai să stau în turnul acela blestemat și să las Meșteșugul să mă doboare.

Copiase cu multă migală harta lui Kettricken în ultimele zile. O strânse sul sub ochii mei și o făcu să alunece într-un tub de piele. Eram uimit cât de mult se schimbase într-o săptămână. Era tot cărunt, cu

trupul slăbit și gârbovit după luni întregi de stat pe scaun, dar se mișca vioi și atât el, cât și Kettricken onoraseră coridorul cel mare în fiecare seară după luarea hotărârii de a pleca. Fusese o adevărată plăcere să-l văd că are poftă de mâncare și că zăbovește la un pahar de vin, în vreme ce Mellow sau alt menestrel ne distrează pe toți. Afecțiunea reînnoită dintre Kettricken și el era o altă plăcere redescoperită. Regina rareori își lua ochii de la domnul ei când stăteau la masă. Cât menestrelii cântau, mâna ei se proptea de spatele brațului său. Sclipea în prezența lui ca o flacără de lumânare. Oricât îmi ferecam mintea, tot știam ce nopți încântătoare petrec împreună. Încercasem să mă ascund de pasiunea lor, cufundându-mă în dragostea lui Molly. Am ajuns să mă simt vinovat că Molly era atât de mulțumită de ardoarea mea renăscută. Cum s-ar simți dacă ar ști că pofta nu era a mea în întregime?

Meșteșug. Fusesem prevenit de puterea și capcanele lui, de forța cu care atrage omul și-l secătuiește, lăsându-i doar foamea de a-l folosi. Despre capcana aceasta nu mă prevenise nimeni. Într-un fel, de-abia așteptam să plece Verity, ca să-mi regăsesc sufletul dintotdeauna.

– Ceea ce faci în turn nu e o sarcină neînsemnată. Dacă oamenii ar fi în stare să înțeleagă cum îți pierzi vlaga pentru ei...

– Așa cum înțelegi tu. Am devenit mai apropiați în vara asta, băiete. Mai apropiați decât am crezut că e posibil. Ești mai aproape de mine decât oricine de când a murit tatăl tău.

Mai apropiat decât îți închipui, prințul meu. Dar nu am dat glas gândului.

– Așa este.

– Vreau să te rog un lucru. De fapt, două.

– Știi că nu te voi refuza.

– Să nu spui asta niciodată cu ușurință. Primul este să ai grijă de doamna mea. S-a mai învățat cu obiceiurile din Buckkeep, dar e încă foarte naivă. Păzește-o până mă întorc.

– Nici nu e nevoie să mi-o ceri, prințul meu.

– Al doilea lucru. Inspiră adânc și respiră cu un oftat. Vreau să încerc să fiu aici, în mintea ta. Cât de mult se poate.

– Prințul meu.

Am ezitat. Avea dreptate. Nu era un lucru pe care voiam să i-l garantez. Dar îl promisesem deja. Știam că, de dragul regatului, așa era înțelept să procedez. Dar cu mine cum rămânea? Deja simțeam că mi se tocesc granițele în prezența puternică a lui Verity. Nu vorbeam de o legătură de un ceas, două, nici de câteva zile, ci de săptămâni, poate de luni de zile. M-am întrebat dacă așa păteau și inițiații în Meșteșug, dacă în cele din urmă nu mai aveau o viață a lor.

– Dar grupul tău de inițiați? am întrebat încet.

– Ce-i cu ei? mă repezi. Îi las aici, în turnuri și pe corăbii, deocamdată. Orice mesaje trebuie să trimită, le pot direcționa spre Serene. În lipsa mea, ea le va duce lui Shrewd. Dacă află ceva ce consideră că trebuie să știu neapărat, mă pot cerceta cu Meșteșugul. Tăcu o clipă. Alt fel de informații voi

căuta eu prin tine. Lucruri care vreau să rămână o taină.

Veşti despre regina lui, mi-am închipuit. Cum se foloseşte Regal de puterea lui, în absenţa fratelui său. Bârfe şi comploturi. Într-un fel, lucruri neînsemnate. În altul, amănunte care îi întăreau tronul. Mi-am dorit, a mia oară, să fi putut întrebuinţa Meşteşugul după voia mea. Dacă aş fi avut această deprindere, Verity nu ar fi fost obligat să-mi ceară aşa ceva. L-aş fi putut căuta oricând. Dar, altfel stând lucrurile, legătura mintală impusă prin atingere, păstrată de noi pe timpul verii, era singura noastră şansă. Prin ea, Verity putea afla ce se întâmplă la Buckkeep când voia, iar eu primeam instrucţiuni de la el. Am şovăit, dar el ştia deja că voi accepta. Din devotament pentru el şi pentru cele Şase Ducate, mi-am zis. Nu pentru că mă ardea Meşteşugul. L-am privit în ochi.

– O voi face.

– Ştiind bine că aşa începe, spuse el.

Nu era o întrebare. Atât de bine ne citeam deja unul pe altul. Nu aşteptă un răspuns de la mine.

– Voi fi cât se poate de discret, îmi promise.

M-am dus la el. Ridică braţul şi mi-l puse pe umăr. Verity era din nou cu mine, cum nu mai fusese, în mod conştient, din ziua aceea în care, în cabinetul lui, îmi poruncise să-mi ferec mintea.

Ziua plecării a fost frumoasă, cam rece, dar cu cer senin. Respectându-şi promisiunea, Verity adunase numai cele strict necesare pentru expediţie. În dimineaţa următoare consiliului, fuseseră trimişi călăreţi

înaintea lui, ca să se îngrijească de provizii și loc de popas în orașele prin care avea să treacă. Astfel va putea străbate aproape tot ținutul celor Șase Ducate repede și fără prea multe bagaje.

Când a pornit expediția, în răcoarea dimineții, din toată mulțimea, numai eu nu mi-am luat rămas-bun de la Verity. S-a cuibărit în mintea mea, mic și tăcut, ca o sămânță așteptând primăvara. Neobservat ca Ochi Întunecați. Kettricken preferase să urmărească plecarea dintre zidurile reci ale Grădinii Reginei. Își luase rămas-bun de la el mai devreme și alesese acel loc pentru că nu voia să-i fie înțelese greșit lacrimile dacă îi venea să plângă. Am stat lângă ea și am îndurat ecoul sentimentelor pe care le împărtășiseră săptămâna trecută. Mă bucuram pentru ea, dar mă și întristam că pierde atât de repede ceea ce de-abia a câștigat. Cai și oameni, animale de povară și flamuri trecură, în cele din urmă, prin spatele unui umăr de deal și dispărură din vedere. Atunci am avut o senzație care-mi trimise un fior pe șira spinării. Kettricken îl cerceta pe Verity cu Harul. Foarte slab, e-adevărat, dar suficient ca, în inima mea, Ochi Întunecați să se alarmeze, cu ochi sticloși, și să întrebe: *Ce-i asta?*

Nimic. Nimic care să ne privească pe noi, am adăugat. *Vom vâna împreună curând, frate, cum nu am mai vânat de mult.*

Timp de câteva zile după plecarea alaiului, aproape că am reușit să-mi văd de viață. Mă îngrozise gândul că Burrich îl însoțea pe Verity. Am înțeles ce-l mâna să-și urmeze viitorul rege, dar mă nelinișteau

primejdiile care mă păşteau, cu amândoi plecaţi. Asta îmi spunea despre mine multe lucruri pe care nu voiam să le ştiu. Partea bună era că, Burrich fiind plecat şi Verity ghemuindu-se în mine, Ochi Întunecaţi şi cu mine puteam să ne folosim de Har fără să ne temem de nimeni. Străbăteam împreună kilometri întregi departe de turn aproape în fiecare dimineaţă. În zilele în care îi căutam pe neoameni, o călăream pe Cenuşia, dar ea nu se simţea liniştită în preajma lupului. După o vreme, neoamenii s-au împuţinat simţitor şi n-au mai apărut alţii. Am început să vânăm pentru noi. Atunci mergeam pe jos, pentru că aşa ne simţeam mai apropiaţi. Ochi Întunecaţi încuviinţa desăvârşirea trupului meu peste vară. În iarna aceea, pentru prima oară de când mă otrăvise Regal, m-am simţit din nou în deplinătatea forţelor. Dimineţile de vânătoare sprintenă şi nopţile intense petrecute cu Molly ar fi îndestulat viaţa oricărui bărbat. Asemenea lucruri mărunte îţi aduc mari satisfacţii.

Cred că îmi doream ca viaţa mea să rămână la fel de simplă şi împlinită. Am încercat să ignor primejdiile. Vremea care se încăpăţâna să rămână frumoasă, mi-am zis, îi asigura lui Verity un început bun de călătorie. Mi-am scos din minte teama de posibilele raiduri de la sfârşit de anotimp, acum că eram atât de neapăraţi. L-am evitat şi pe Regal, şi lanţul de petreceri puse la cale pe neaşteptate, care umpleau turnul cu adepţii lui şi ţineau lumânările aprinse până noaptea târziu în coridorul cel mare. Serene şi Justin se arătau şi ei mult mai des prin Buckkeep.

Nu intram niciodată unde se aflau ei, dar le simțeam săgețile otrăvite din ochi. Am început să evit camera comună seara, pentru că dădeam fie peste ei, fie peste musafirii lui Regal, veniți să ne aglomereze curtea pe timp de iarnă.

Verity nu plecase nici de două zile când am auzit zvonuri că adevăratul scop al expediției sale era căutarea Străbunilor. Nu-l puteam învinui pe Regal pentru ele. Oamenii aleși de Verity știau care era adevărata lor misiune. Burrich o ghicise singur. Dacă reușise el, atunci sigur reușiseră și alții care nu-și puseseră lacăt la gură. Dar când am auzit doi băieți de la bucătărie râzând de „nebunia regelui Wisdom și legenda prințului Verity", am bănuit că bătaia de joc era mâna lui Regal. Meșteșugul îl transformase pe Verity într-un pustnic. Oamenii se întrebau ce tot face singur în turn atâta vreme. Adică știau că se dedică Meșteșugului, dar nu era un subiect destul de savuros ca să aibă ce bârfi pe seama lui. Privirea lui preocupată, orele ciudate la care mânca și se odihnea și umbla ca o stafie prin castel când ceilalți dormeau le dădeau apă la moară bârfitorilor. Își pierduse prințul mințile și pornise să bată drumurile de pomană? Zvonurile se înmulțeau și Regal punea paie pe foc. Găsea prilejuri și pretexte pentru tot soiul de ospețe și adunări cu nobilii săi. Regele Shrewd rareori se simțea destul de întremat ca să ia parte la ele, iar lui Kettricken nu-i plăcea tovărășia viclenilor cu care se însoțea Regal. Eu eram destul de înțelept să mă țin deoparte. Numai de față cu Chade protestam la adresa petrecerilor scumpe,

în condițiile în care Regal insistase că de-abia se găsiseră bani pentru expediția lui Verity. Chade doar clătina din cap.

Bătrânul își fereca gura tot mai mult în ultima vreme, chiar și în fața mea. Aveam senzația tulburătoare că îmi ascunde ceva. Secretele nu erau ceva neobișnuit. Bătrânul asasin era un sac burdușit de taine. Pur și simplu nu puteam scăpa de sentimentul că secretul de acum mă privea direct pe mine. Nu l-am putut întreba pe șleau, dar l-am urmărit. Masa lui de lucru arăta foarte folosită când nu eram eu prin preajmă. Și mai ciudat, urmele activităților sale erau înlăturate meticulos ori de câte ori mă chema la el. Straniu. Ani de zile curățasem după el și „bucătăritul" lui. Faptul că făcea singur ordine însemna fie că mă mustra cu asprime, fie că ascundea ceea ce făcea.

Neputând rezista ispitei, îl urmăream de câte ori puteam. Nu i-am aflat secretul, dar am văzut multe lucruri care înainte îmi scăpaseră. Chade îmbătrânea. Încheieturile sale înțepenite de vremea rece nu se mai întindeau seara, la căldura focului. Era fratele vitreg mai mare al lui Shrewd, un bastard, ca și mine, și, în ciuda anchilozării, tot el părea mai tânăr. Dar acum ținea pergamentele mai departe de ochi când le citea și evita să ridice mâna deasupra capului. Mă durea să observ aceste schimbări, cum mă durea să știu că îmi ascunde ceva.

Într-o dimineață, la douăzeci și trei de zile după plecarea lui Verity, întorcându-mă de la vânătoarea cu Ochi Întunecați am găsit turnul cuprins de agitație.

Mi-a dat impresia unui muşuroi de furnici neastâmpărate, dar fără stăruinţa lor. M-am dus glonţ la Sara, bucătăreasa, şi am întrebat-o ce se întâmplase. În orice turn, bucătăria e moara în care se macină zvonurile, întrecută numai de camera gărzilor. De obicei, la Buckkeep, bârfele din bucătărie se apropiau mai mult de adevăr.

– A venit un călăreţ cu calul gata să-şi dea duhul. A zis că a fost un raid la Ferry. Aproape tot oraşul a fost trecut prin flăcări. Şaptezeci au ajuns neoameni. Câţi morţi, nu se ştie încă. Şi o să mai moară, rămaşi fără acoperiş pe frigul ăsta. Trei corăbii cu piraţi, a zis băiatul. S-a dus direct la prinţul Regal şi i-a dat raportul. Prinţul l-a trimis aici ca să primească de mâncare; acuma e-n camera gărzilor, doarme. Băiatul ăsta a bătut singur tot drumul, adăugă bucătăreasa în şoaptă. A luat cai odihniţi din oraşele prin care a trecut, venind în josul ţărmului, dar nu a lăsat pe nimeni să ducă mesajul în locul lui. Mi-a zis că s-a aşteptat la fiecare pas să vadă întăriri pornind spre Ferry, să-i spună cineva că navele cu ajutoare au pornit deja într-acolo. Dar n-a auzit nimic.

– De la Ferry? Atunci sunt cel puţin cinci zile de când s-a întâmplat. De ce nu s-au aprins focurile de semnalizare? am întrebat. Sau de ce nu s-au trimis păsările mesagere la Gull şi Seal Bay? Viitorul rege, Verity, a lăsat în zonă o navă de patrulare. Ea ar fi trebuit să vadă focurile din Gull şi Ferry. Iar în Turnul Roşu e Will, un iniţiat în Meşteşug. Ar fi trebuit să vadă flăcările. Ar fi trebuit să trimită vorbă aici,

lui Serene. Cum de nu s-a aflat nimic aici, cum de noi nu știm nimic despre asta?

Bucătăreasa vorbi și mai încet, trântind cu subînțeles aluatul pe care-l frământa.

– Băiatul a zis că s-au aprins focurile la Ferry și Orașul de Gheață. Zice că s-au trimis păsări la Gull. Corabia n-a mai ajuns niciodată.

– Atunci noi cum de nu am aflat?

Am respirat adânc, tremurat, și mi-am stăpânit furia inutilă. L-am simțit pe Verity fremătând vag de îngrijorare. Prea vag. Legătura noastră slăbea tocmai când trebuia să fie mai puternică.

– Bănuiesc că nu mai are rost să întreb. Ce a făcut Regal? L-a trimis pe *Rurisk*? Aș vrea să fi fost aici, să plec și eu.

Bucătăreasa pufni și se opri să mai frământe puțin aluatul.

– Atunci, du-te, nu-i târziu. Nu s-a făcut nimic, adică eu n-am auzit. Nimeni nu a fost trimis, nimeni nu e trimis acum. Nimeni. Știi că nu-mi plac bârfele, Fitz, dar se zvonește că Regal ar fi știut de atac. Când a venit băiatul, o, ce drăguț a fost prințul, ce îngăduitor, de parcă voia să topească inima vreunei cucoane. Mâncare, o manta nouă, un săculeț drept răsplată. Dar i-a zis băiatului că acum e prea târziu. Piratii vor fi plecat de mult. N-are rost să trimită o corabie acum, nici soldați.

– Prea târziu să lupte cu piratii, poate. Dar cei uciși de vâlvătăi în Ferry? Un grup de muncitori să ajute la repararea caselor, niște căruțe cu mâncare...

– A zis că nu-s bani pentru asta. Bucătăreasa rosti răspicat fiecare cuvânt. Începu să facă din aluat cornuri și să le trântească pe rând, ca să se umfle. Zice că vistieria a fost secătuită de construirea corăbiilor și de pregătirea echipajelor. A zis că Verity a luat puținul rămas ca să plece în căutarea Străbunilor.

Tot disprețul din lume adunat în ultimul cuvânt. Bucătăreasa se opri să se șteargă pe mâini de șorț.

– Pe urmă a zis că-i pare rău. Foarte rău.

Furia se dezlănțui rece în mine. Am bătut-o pe bucătăreasă prietenește pe umăr și am asigurat-o că totul va fi bine. Ca buimac, am plecat din bucătărie și am pornit spre cabinetul lui Verity. În fața ușii, m-am oprit, bâjbâind. Un licăr de intenție de la Verity. În fundul unui sertar voi găsi un colier vechi de smaralde bătute în aur. Fusese al mamei sale. Ar trebui să ajungă pentru a angaja oameni, a cumpăra cereale și a le trimite cu ei. Am deschis ușa cabinetului și am rămas pe loc.

Verity era dezordonat și-și făcuse bagajele în grabă. Charim plecase cu el; nu era aici, ca să facă ordine. Nu ei umblaseră în cabinet. Altcineva nu ar fi observat nimic neobișnuit. Însă eu am văzut camera și cu ochii mei, și cu ai lui Verity. Se cotrobăise prin ea. Mâna străină, oricare-ar fi fost ea, fie nu se îngrijorase că va fi prinsă, fie nu-i fusese apropiată lui Verity. Fiecare sertar era bine închis, la fel fiecare dulap. Scaunul era împins aproape de masă. Prea multă ordine. Fără speranță, m-am dus la sertar și l-am deschis. L-am tras afară cu totul și m-am uitat în colțul

din spate. Poate că tocmai firea dezordonată a lui Verity îl salvase. N-aș fi căutat un colier de smaralde sub o grămadă alcătuită dintr-un pinten vechi, o cataramă ruptă și o bucată de corn, pe jumătate transformată în mâner de cuțit. Dar l-am găsit acolo, învelit într-o cârpă lucrată de mână. Mai erau câteva lucruri mici, dar valoroase, de luat din cameră. Le-am adunat nedumerit. Dacă nu fuseseră furate, atunci ce anume căutase mâna străină? Dacă nu mărunțișuri însemnate, atunci ce anume?

Am sortat meticulos șase pergamente cu hărți și apoi am început să iau câteva de pe perete. În timp ce înfășuram cu grijă unul dintre ele, Kettricken intră fără zgomot în cabinet. Mulțumită Harului, o simțisem înainte de a atinge ușa, așa că am ridicat capul s-o întâmpin deloc surprins. Am rămas neclintit sub valul de emoții al prințului, care mă străbătură din cap până-n picioare. La vederea ei, Verity parcă prinse puteri în mine. Era minunată, palidă și zveltă într-o rochie albastră, de lână moale. Mi-am tras răsuflarea și am întors privirea. Ea mă privi întrebătoare.

– Verity a vrut să ascund pergamentele astea cât e plecat. Umezeala le poate strica, iar cabinetul e rareori încălzit când el nu e aici, i-am explicat, terminând de înfășurat pergamentul.

Kettricken încuviință în tăcere.

– E așa de pustiu și de frig aici fără el. Nu numai căminul... Nu-i simt mireasma, neorânduiala...

– Deci tu ai făcut curat? am întrebat-o, ca din întâmplare.

– Nu! Râse. Curățenia mea îi strică bruma de ordine. Nu, rămâne totul așa cum e, până se va întoarce. Vreau să vină acasă și să găsească lucrurile acolo unde le-a lăsat. Arboră o expresie serioasă. Dar camera asta contează cel mai puțin. Am trimis un paj la tine de dimineață, dar erai plecat. Ai auzit vestea despre Ferry?

– Numai bârfele.

– Atunci știi ce știu și eu. Nu am fost chemată, spuse Kettricken rece. Apoi se întoarse spre mine și i-am citit durerea în ochi. Am aflat de la Lady Modesty, care știa de la servitorul lui Regal, care stătea de vorbă cu servitoarea ei. Gărzile s-au dus la Regal, să-l anunțe că a sosit mesagerul. Nu la mine ar fi trebuit să vină? Nu mă consideră regină?

– Regina mea, i-am amintit eu cu blândețe, după lege, mesajul ar fi trebuit transmis direct lui Shrewd. Cred că așa s-a întâmplat, iar oamenii lui Regal, care păzesc ușa regelui, au trimis după el, nu după tine.

Kettricken înălță capul mândră.

– Atunci acest lucru trebuie schimbat. Doi pot juca jocul acela prostesc.

– Mă întreb dacă nu cumva și alte mesaje au urmat aceeași cale, am meditat eu, cu glas tare.

Ochii albaștri ai reginei se făcură gri de supărare.

– Ce vrei să spui?

– Păsările mesager, focurile de semnalizare. Un mesaj trimis prin Meșteșug de Will, din Turnul Roșu, lui Serene. Măcar unul dintre aceste lucruri ar fi trebuit să ne aducă vestea că Ferry e atacat. Unul s-ar fi putut rătăci, dar toate trei?

Se albi la față, înțelese imediat.

– Ducele de Bearns va crede că strigătul lui de ajutor nu a fost luat în seamă. Duse mâna la gură și șopti printre degete. Asta e trădare, ca să-l defăimeze pe Verity! Făcu ochii mari și șuieră către mine. Nu va fi îngăduită!

Porni degrabă spre ușă, tot mai nervoasă la fiecare pas. De-abia am ajuns să-i sar în față și să mă lipesc cu spatele de ușă.

– Doamnă, regina mea, te implor, așteaptă! Așteaptă și cugetă!

– Să cuget la ce? Cum să dau în vileag mai bine cât de mare este perfidia lui Regal?

– Nu avem poziția cea mai avantajoasă în turn. Te rog, așteaptă. Hai să ne gândim împreună. Ca și mine, și tu crezi că Regal trebuie să fi știut ceva despre atac și a tăcut. Dar nu avem nicio dovadă. Absolut niciuna. Și poate ne înșelăm. Trebuie să luăm lucrurile și să le discutăm pe rând, ca să nu tulburăm apele, când avem nevoie mai puțin de asta. Prima persoană cu care trebuie să vorbim e regele Shrewd. Ca să vedem dacă a știut, dacă el l-a pus pe Regal să vorbească în numele lui.

– Sigur că nu! proclamă Kettricken furioasă.

– Deseori se tulbură la minte, i-am reamintit eu. Dar el, și nu tu, trebuie să fie cel care-l va dojeni pe Regal în fața lumii, dacă e s-o facă în fața lumii. Dacă vorbești cu glas tare împotriva lui, iar mai târziu regele îl sprijină, nobilii vor vedea în Casa Farseer un neam dezbinat. Deja sunt prea multe îndoieli și certuri între

membrii ei. Nu e momentul să aţâţăm ducatele interioare împotriva celor de coastă, cu Verity plecat.

Kettricken rămase pe loc. Tremura încă de nervi, dar măcar mă asculta. Inspiră adânc. Se liniştea.

– De asta te-a lăsat aici, Fitz. Ca să vezi ce se întâmplă în locul meu.

– Poftim?

Veni rândul meu să tresar.

– Am crezut că ştii. Probabil te-ai mirat că nu ţi-a cerut să-l însoţeşti. L-am întrebat în cine să am încredere ca sfătuitor. Mi-a spus să mă bazez pe tine.

Uitase Verity de Chade? m-am întrebat, apoi mi-am dat seama că regina nu avea habar de existenţa lui. Probabil ştia că voi face pe mijlocitorul. Am simţit încuviinţarea lăuntrică a prinţului. Chade. Din umbră, ca întotdeauna.

– Hai să ne gândim împreună, mă invită Kettricken. Ce se va întâmpla în continuare?

Avea dreptate. Nu era o întâmplare izolată.

– Vom primi vizitatori. Ducele de Bearns şi nobilii săi de rang mai mic. Ducele Brawndy nu e omul care să trimită emisari într-o asemenea misiune. Va veni chiar el şi ne va cere răspunsuri. Iar ducatele de coastă vor asculta răspunsurile care i se vor da. Partea lui de ţărm e cea mai expusă dintre toate, în afară de Buckkeep.

– Atunci trebuie să-i dăm răspunsurile pe care merită să le audă, declară Kettricken.

Închise ochii. Îşi duse palmele la frunte, apoi şi le apăsă pe obraji. Mi-am dat seama cât de bine reuşea

să se stăpânească. Fii demnă, își spunea, calmă și cu judecată. Inspiră adânc și mă privi din nou.

– Mă duc la regele Shrewd. Îi voi cere părerea despre toate. Despre întreaga situație. Îl voi întreba ce are de gând să facă. El e regele. Poziția lui trebuie sprijinită.

– Cred că e o hotărâre înțeleaptă.

– Trebuie să merg singură. Dacă vii cu mine, dacă îmi vei fi întotdeauna alături, voi părea slabă. S-ar putea isca zvonuri despre o schismă în domnie. Mă înțelegi?

– Da, i-am spus, deși aș fi dat orice să aud ce-i zice Shrewd.

Arătă spre hărțile și obiectele pe care le sortasem pe masă.

– Știi un loc sigur pentru ele?

Odăile lui Chade.

– Da.

– Foarte bine.

Făcu un gest către mine. Mi-am dat seama că îi blocam încă ieșirea. M-am dat la o parte. Când trecu pe lângă mine, mă invadă mireasma de dulceața-muntelui. Mi se înmuiară genunchii și am blestemat soarta care mă obliga să vând smaraldele pentru reconstruirea caselor, în loc să le atârn de gâtul ei delicat. Mândria îmi spunea însă că, dacă i le-aș fi dat acum, ar fi stăruit să fie vândute pentru Ferry. Le-am ascuns într-un buzunar. Poate va reuși să trezească mânia regelui Shrewd și el va scutura buzunarele lui Regal. Poate că, la întoarcerea mea, smaraldele îi vor putea mângâia pielea caldă.

Dacă Kettricken s-ar fi uitat înapoi, l-ar fi văzut pe Fitz roşind la gândurile soţului ei.

Am coborât la grajduri. Întotdeauna îmi găseam liniştea acolo, iar Burrich fiind plecat, mă simţeam obligat să le vizitez din când în când. Nu că Hands ar fi dat semne că ar avea nevoie de ajutorul meu. Dar de data asta, apropiindu-mă de uşă, am dat peste un grup de oameni care se certau. Un grăjdar tânăr ţinea de căpăstrul unui cal de căruţă uriaş. Un altul, mai în vârstă, trăgea de funia frâului, încercând să-i ia calul, sub privirile unui bărbat îmbrăcat în culorile Ducatului Tilth. Animalul, de obicei blând, începea să se agite din cauză că se trăgea de el. În curând, cineva avea să fie rănit.

Am păşit îndrăzneţ în mijlocul cetei şi am smuls funia din mâinile băiatului mirat, chiar în timp ce potoleam calul cu mintea. Nu mă mai cunoştea la fel de bine ca înainte, dar se linişti la atingerea mea.

– Ce se întâmplă aici? l-am întrebat pe grăjdar.

– Au venit şi l-au luat pe Voinicul din grajd. Fără să ceară voie. E calul de care mă îngrijesc eu în fiecare zi. Dar nici măcar nu mi-au spus ce fac.

– Am ordin... începu bărbatul care se ţinea deoparte.

– Vorbesc cu cineva, i-am atras atenţia, şi m-am întors spre băiat. Ţi-a lăsat Hands vreo poruncă în legătură cu acest cal?

– Numai cele obişnuite.

Băiatul fusese gata să plângă înainte de a interveni eu în dispută. Acum, că avea un posibil aliat, vorbi mai curajos. Se îndreptă de spate şi se uită fix în ochii mei.

– Atunci e foarte simplu. Ducem calul înapoi în grajd până primim alte porunci de la Hands. Niciun cal nu pleacă din grajdul de la Buckkeep fără să știe înlocuitorul grăjdarului-șef.

Băiatul nu dăduse drumul căpăstrului nicio clipă. Acum i-am pus și funia în mână.

– Așa mi-am zis și eu, domnule, îmi ciripi bucuros. Se răsuci pe călcâie. Mulțumesc, domnule. Hai, Voinicule.

Și porni cu calul cel mare tropăind stângaci după el.

– Am ordin să iau animalul. Ducele Ram de Tilth vrea să-l trimită în sus pe râu de îndată.

Bărbatul în culorile din Tilth pufnea către mine.

– Serios? Și a vorbit despre asta cu grăjdarul nostru?

Eram sigur că nu o făcuse.

– Ce se întâmplă aici?

Era Hands, care venea în fugă, roșu la față și pe urechi. Altul ar fi arătat caraghios, dar eu știam că așa pățește când se enervează.

Bărbatul își îndreptă ținuta.

– Bărbatul ăsta și unul dintre grăjdarii tăi și-au băgat nasul când am venit să ne luăm calul din grajd! anunță el obraznic.

– Voinicul nu e din Tilth. A fost fătat aici, la Buckkeep. Acum șase ani. Am fost de față, am remarcat eu.

Bărbatul mă privi de sus.

– Nu cu tine vorbeam. Vorbeam cu el.

Arătă cu degetul spre Hands.

– Am un nume, *domnule,* sublinie Hands rece. Hands. Sunt înlocuitorul grăjdarului-șef, Burrich, care

a plecat cu viitorul rege, Verity. Şi el are un nume. FitzChivalry. Îmi dă o mână de ajutor câteodată. Ţine de grajdul meu. Ca şi grăjdarul şi calul meu. În ce te priveşte, dacă ai un nume, eu nu l-am auzit. Nu ştiu niciun motiv pentru care să te afli în grajdul meu.

Burrich îi fusese dascăl bun lui Hands. Am schimbat priviri cu el. Ne-am întors amândoi cu spatele deodată şi am plecat spre grajduri.

– Sunt Lance, unul dintre grăjdarii ducelui Ram. Calul a fost vândut ducelui. Şi nu numai el, ci încă două iepe şi un cal castrat. Am aici hârtiile.

În timp ce noi ne întorceam încet înapoi la el, bărbatul scoase un pergament. Inima îmi tresări când am văzut ghemul de ceară roşie şi căpriorul întipărit pe ea. Părea original. Hands îl luă cu grijă. Îmi aruncă o privire din colţul ochiului şi m-am dus lângă el. Cunoştea literele, dar cititul îi cam dădea de furcă. Burrich se ocupa de asta, dar Hands nu se împăca prea bine cu literele. M-am uitat peste umărul lui când desfăcu pergamentul şi îl cercetă.

– E limpede, spuse bărbatul din Tilth. Întinse mâna după pergament. Vrei să ţi-l citesc?

– Nu te deranja, i-am spus, cât Hands îl înfăşură la loc. Ce scrie acolo e pe cât de limpede, pe atât de încurcat. E semnat de prinţul Regal. Dar Voinicul nu e calul lui. El, iepele şi calul castrat sunt cai din Buckkeep. Numai regele îi poate vinde.

– Viitorul rege, Verity, e plecat. Prinţul Regal îi ţine locul acum.

Am pus o mână fermă pe umărul lui Hands.

– Viitorul rege, Verity, este, într-adevăr, plecat. Dar regele Shrewd e aici. La fel și regina Kettricken. Unul dintre ei trebuie să semneze vânzarea unui cal din grajdul din Buckkeep.

Lance smulse pergamentul și cercetă el însuși semnătura.

– Sigiliul prințului Regal ar trebui să fie destul pentru tine, dacă Verity e plecat. La urma urmei, toată lumea știe că regele Shrewd nu e în toate mințile aproape tot timpul. Iar Kettricken e... mă rog, nu face parte din familie. Serios. Așa că, dacă Verity nu-i aici, Regal...

– *Prințul* Regal. Am rosti cuvântul apăsat. Să nu-i rostești rangul ar însemna să-l trădezi. Cum tot trădare ar fi să spui că e rege. Sau regină. Când nu este.

Am lăsat amenințarea să i se strecoare în minte. Nu l-am acuzat direct de trădare, pentru că atunci ar fi trebuit să moară. Nici măcar un tâmpit încrezut ca Lance nu merita să moară doar pentru că a repetat ca un papagal cele spuse fără îndoială de stăpânul lui. Făcu niște ochi cât cepele.

– N-am vrut să fiu...

– Și n-ai făcut nimic rău, l-am întrerupt. Câtă vreme ții minte că nu poți cumpăra un cal de la un om care nu e stăpânul lui. Iar aceștia sunt cai din Buckkeep, aflați în proprietatea regelui.

– Desigur, se tulbură Lance. Poate că nu e bun pergamentul. Sunt sigur că e o greșeală la mijloc. Mă întorc la stăpânul meu.

– O alegere înțeleaptă, rosti Hands calm lângă mine, devenind iar șef.

– Atunci, să mergem, se răsti Lance la sluga lui și-i trase un ghiont.

Băiatul ne aruncă o căutătură dușmănoasă și se târî după stăpânul lui. Nu aveam de ce să-l condamn. Lance era genul de bărbat care trebuie să-și verse furia pe cineva.

– Ce crezi, se vor întoarce? mă întrebă Hands în șoaptă.

– Fie se vor întoarce, fie Regal va trebui să-i dea lui Ram banii înapoi.

Am analizat în tăcere posibilitățile.

– Atunci eu ce trebuie să fac, dacă se întorc?

– Dacă e numai sigiliul lui Regal, nimic. Dacă îl vezi pe-al regelui sau pe-al viitoarei regine, atunci trebuie să-i dai caii.

– Una dintre iepe e cu mânz! protestă Hands. Burrich are planuri mari cu mânzul. Ce se va întâmpla când se va întoarce și nu va mai găsi caii?

– Întotdeauna trebuie să ne amintim că aparţin regelui. Nu te va învinui că te-ai supus unei porunci întemeiate.

– Nu-mi place. Se uită la mine cu ochi tulburați. Nu cred că s-ar întâmpla așa ceva dacă Burrich ar fi aici.

– Eu cred că da, Hands. Nu te învinovăți. Mă îndoiesc că e cel mai rău lucru care ni se va întâmpla până la sfârșitul iernii. Dar să-mi trimiți vorbă dacă se întorc.

Încuviinţă supărat. L-am părăsit, renunţând să mai vizitez grajdurile. Nu voiam să mă plimb printre boxe şi să mă întreb câţi cai vor mai rămâne până la sfârşitul iernii.

Am traversat agale curtea şi am intrat în turn, apoi am urcat scările spre camera mea. M-am oprit între caturi. *Verity?* Nimic. Îl simţeam în mine, îşi putea ascunde voinţa faţă de mine şi, câteodată, chiar şi gândurile. Totuşi, de câte ori îl căutam, nu-l găseam. Mă simţeam frustrat. Dacă aş fi fost în stare să întrebuinţez Meşteşugul, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. L-am blestemat cu sârg pe Galen pentru ceea ce-mi făcuse. Avusesem darul Meşteşugului şi mi-l călcase în picioare, lăsându-mi din el rămăşiţe imposibil de controlat.

Dar cum rămânea cu Serene? Cu Justin sau cu restul grupului de iniţiaţi? De ce nu se folosea Verity de ei ca să afle ce se petrece şi să-şi transmită poruncile?

M-am înfiorat de groază. Păsările mesager de la Bearns. Focurile de semnalizare, iniţiaţii din turnuri. Niciuna dintre căile de transmitere a veştilor între graniţele regatului şi la rege nu părea să meargă cum trebuie. Ele erau firul care unea cele Şase Ducate într-un regat, în loc de o simplă alianţă stabilită de duci. Acum, în aceste vremuri tulburi, aveam nevoie de ele mai mult ca niciodată. De ce dădeau greş?

Am păstrat întrebarea pentru Chade şi m-am rugat să mă cheme la el în curând. În ultimul timp o făcea mai rar şi mă temeam că nu-mi mai destăinuie din tainele lui cum obişnuia înainte. Dar oare nu îl dădusem

și eu la o parte din viața mea? Poate că sentimentul meu oglindea secretele pe care le ascundeam de el. Poate că așa era în firea asasinilor, să se îndepărteze unul de celălalt.

Am ajuns la ușa camerei mele tocmai când Rosemary renunțase să mai bată în ea.

– Mă căutai? am întrebat-o.

Îmi făcu o reverență grăbită.

– Doamna noastră, viitoarea regină Kettricken, dorește să te duci la ea îndată ce îți convine.

– Adică acum, nu-i așa?

Încercam s-o fac să zâmbească.

– Nu. Se încruntă. Am zis „îndată ce îți convine, domnule". Nu-i așa?

– Ba da. Cine te pune să înveți manierele cu atâta stăruință?

Oftă din adâncul sufletului.

– Fedwren.

– S-a întors deja din călătoria lui de vară?

– A venit de două săptămâni, domnule.

– Măi, dar multe nu mai știu! Fii convinsă că-i voi spune cât de frumos ai vorbit când îl voi vedea.

– Mulțumesc, domnule.

Uitând de bunele maniere, când ajunse în vârful scărilor țopăia deja și i-am auzit pașii ușori alergând pe trepte ca o cascadă de pietricele. Un copil promițător. Nu mă îndoiam că Fedwren o instruia să devină mesager. Era una dintre îndatoririle lui de scrib. Am intrat în camera mea, am îmbrăcat repede o cămașă

curată și m-am dus la Kettricken. Am bătut și mi-a deschis Rosemary.

– Acum îmi convine, i-am spus, și de data asta am fost răsplătit cu un zâmbet care-i lăsă gropițe în obraji.

– Intră, domnule. Îi voi spune stăpânei mele că ai sosit.

Îmi făcu semn să mă așez și dispăru în camera interioară. De dinăuntru se auzea murmur de voci femeiești. Prin ușa deschisă le-am întrezărit lucrând cu acul și pălăvrăgind. Regina Kettricken lăsă capul pe-o parte către Rosemary, apoi se scuză și veni la mine.

Ajunse imediat în fața mea. Am studiat-o preț de-o clipă. Rochia albastră îi oglindea azurul ochilor. Lumina de toamnă târzie, care-și croia drum prin sticla cu modele spiralate a ferestrelor, îi reflecta aurul din păr. Mi-am dat seama că mă holbez la ea și am plecat capul. M-am ridicat imediat și m-am înclinat. Nu așteptă să mă îndrept.

– Ai fost la rege în ultima vreme? mă întrebă fără introducere.

– Nu în ultimele zile, regina mea.

– Atunci îți sugerez s-o faci în seara asta. Sunt îngrijorată din cauza lui.

– Cum dorești, regina mea.

Am așteptat. Sigur nu de asta mă chemase. După un moment, oftă.

– Fitz. Sunt mai singură aici ca niciodată. Nu poți să-mi spui Kettricken și să mă tratezi ca pe un om obișnuit, măcar puțin?

Schimbarea de ton mă luă prin surprindere.

– Desigur, i-am răspuns, dar pe un ton prea ceremonios. *Pericol,* şopti Ochi Întunecaţi.

Pericol? De ce?

Nu e perechea ta. E a conducătorului.

Parcă mi-aş fi atins cu limba un dinte stricat. Adevărul mă zgudui. Mă păştea un pericol, unul de care trebuia neapărat să mă păzesc. Aceasta era regina mea, dar eu nu eram Verity şi ea nu era iubirea mea, chiar dacă inima începea să-mi sară din piept când o vedeam.

Însă era prietena mea. Mi-o dovedise în Regatul Munţilor. Îi datoram mângâierea pe care şi-o datorează prietenii unul altuia.

– M-am dus să-l văd pe rege, îmi spuse.

Îmi făcu semn să stau jos şi se aşeză la rându-i pe un scaun, în partea opusă a căminului. Rosemary îşi aduse taburetul şi se aşeză la picioarele ei. Deşi eram singuri în cameră, regina se aplecă spre mine şi îmi vorbi în şoaptă.

– L-am întrebat direct de ce nu am fost chemată la sosirea călăreţului. A părut nedumerit de întrebarea mea. Dar nu a apucat să-mi răspundă, că a şi intrat Regal. Venise în mare grabă, mi-am dat seama. De parcă ar fi fugit cineva să-l anunţe că sunt acolo, iar el lăsase totul baltă ca să vină şi el.

Am încuviinţat serios.

– Din cauza lui, mi-a fost imposibil să-i vorbesc regelui. În schimb, a stăruit să-mi explice el totul. A pretins că mesagerul fusese condus direct la încăperile suveranului şi că el l-a întâlnit când a venit în vizită

la tatăl lui. L-a trimis pe băiat să se odihnească, în vreme ce el a stat de vorbă cu regele. Şi împreună au hotărât că nu se mai putea face nimic. Apoi Shrewd l-a trimis să-i spună acest lucru băiatului şi nobililor adunaţi şi să le explice în ce stare e vistieria. După spusele lui Regal, suntem aproape ruinaţi şi trebuie bine chibzuit fiecare bănuţ. Cei din Bearns trebuie să se gospodărească singuri, mi-a spus el. Iar când l-am întrebat dacă locuitorii de acolo nu sunt şi locuitorii celor Şase Ducate, mi-a răspuns că Bearns s-a descurcat întotdeauna pe cont propriu. Nu e logic, a spus el, să te aştepţi ca Ducatul Buck să păzească un ţărm nordic atât de departe de noi şi pentru atâta vreme. Fitz, ştiai că Insulele Apropiate le-au fost cedate piraţilor?

Am sărit în picioare.

– După ştiinţa mea, nu este adevărat! am izbucnit.

– Regal susţine că aşa este, continuă Kettricken pe un ton potolit. Zice că, înainte de a pleca, Verity a hotărât că nu avem nicio şansă de a le apăra de piraţi. De aceea a chemat înapoi corabia noastră, *Constance.* Susţine că Verity l-a chemat cu Meşteşugul pe Carrod, iniţiatul de la bordul ei, pentru a-i porunci să se aducă acasă corabia pentru reparaţii.

– Corabia aceea a fost reparată imediat după recoltă. Apoi a fost trimisă pe mare, pentru a păzi coasta dintre Seal Bay şi Gulls şi să fie pregătită, în caz că Insulele Apropiate îi cer ajutorul. Asta a cerut căpitanul ei, timp mai mult pentru a se căpăta experienţă pe mare pe timp de iarnă. Verity nu ar fi lăsat acea fâşie de coastă nepăzită. Dacă piraţii îşi ridică o

fortăreață pe Insulele Apropiate, nu vom scăpa de ei niciodată. De acolo ne pot ataca și vara, și iarna.

– Regal susține că au făcut-o deja. Zice că acum singura noastră speranță e să negociem cu ei.

Ochii albaștri ai lui Kettricken îmi cercetară chipul.

M-am așezat încet, cuprins de uimire. Să fie adevărate toate acestea? Cum de nu au ajuns la urechile mele? În mintea mea, Verity îmi oglindea nedumerirea. Nici el nu știa nimic.

– Nu cred că viitorul rege ar negocia cu piratii. Poate doar cu sabia în mână.

– Așadar, nu e un secret ascuns de mine, ca să nu mă tulbure? Regal așa a sugerat, că Verity nu-mi spune aceste lucruri, pentru că nu le-aș înțelege.

Îi tremura vocea. Furiei că Insulele Apropiate ar fi putut fi abandonate în mâinile piraților îi luase locul durerea, mai intimă, că soțul ei nu ar considera-o demnă să-i destăinuie tainele sale. Doream atât de mult s-o iau în brațe și să-i aduc alinare, încât mă durea sufletul.

– Doamna mea, am rostit cu glas răgușit. Fii convinsă că buzele mele rostesc adevărul, așa cum ar ieși el de pe buzele lui Verity. Pe cât de adevărat este că te afli acum în fața mea, pe atât de neadevărate sunt toate acestea. Voi afla cine a țesut pânza de minciuni și o voi spinteca. Atunci vom vedea ce fel de pește cade din ea.

– Pot avea încredere că vei face acest lucru cu discreție, Fitz?

– Doamna mea, ești una dintre puținii care știu cât de priceput sunt când vine vorba de îndatoriri tainice.

Kettricken încuviință solemnă.

– Regele, știi, nu a negat nimic. Dar nici nu mi s-a părut că pricepe ce spune Regal. Era... ca un copil care ascultă conversația celor mai în vârstă, dând din cap, dar înțelegând foarte puțin.

Se uită cu afecțiune la Rosemary, așezată la picioarele ei.

– Mă voi duce să-l văd și pe rege. Îți promit că voi găsi răspunsurile pentru tine, și încă foarte curând.

– Înainte de sosirea ducelui de Bearns, îmi atrase Kettricken atenția. Trebuie să aflu adevărul până atunci. Îi datorez măcar atât.

– Vom afla adevărul și mai mult decât atât pentru el, doamna mea, i-am promis.

Smaraldele atârnau încă grele în buzunarul meu. Știam că nu avea să le regrete.

20
NENOROCIRI

În anii raidurilor Corăbiilor Roșii, cele Șase Ducate au suferit cumplit din cauza cruzimilor. Locuitorii lor din vremea aceea au început să-i urască pe Străini cum nu-i urâseră niciodată până atunci.

Pe timpul bunicilor și părinților lor, Străinii fuseseră și negustori, și pirați. Doar corăbiile solitare întreprindeau raiduri. Nu mai avuseserăm parte de un „război" cu raiduri din vremea regelui Wisdom. Deși atacurile piratерești aveau loc destul de des, tot erau mult mai rare decât corăbiile străine care poposeau pe țărmul nostru cu treburi negustorești. Familiile nobile își recunoșteau deschis legăturile de sânge cu Străinii și multe dintre ele aveau câte un „verișor" printre Străini.

Dar, după atacurile sălbatice date înaintea celui de la Forge și după atrocitățile comise acolo, orice discuție prietenoasă despre Străini a luat sfârșit. Corăbiile lor fuseseră întotdeauna mult mai nerăbdătoare să ne calce țărmul decât fuseseră negustorii noștri dornici să le viziteze porturile înțepenite de gheață sau să le traverseze canalele străbătute

de curenți înșelători. Apoi s-a pus capăt comerțului. Astfel, locuitorii noștri nu au mai primit nicio veste de la rudele lor străine în vremea cât am suferit din cauza Corăbiilor Roșii. „Străin" a devenit sinonim cu „pirat" și, în mintea noastră, toate vasele străine aveau carena roșie.

Un singur om, Chade Fallstar, sfătuitor personal al regelui Shrewd, a luat asupra sa însărcinarea de a călători pe Insulele Străine în acele zile primejdioase. Din jurnalul lui aflăm următoarele:

Kebal Rawbread[1] *nici măcar nu era un nume cunoscut în cele Șase Ducate. Pe Insulele Străine nici șoptit nu era. Locuitorii independenți ai satelor împrăștiate și izolate de pe ele nu datoraseră supunere niciunui rege. Iar pe Kebal nu îl considerau rege, ci o forță malefică, un vânt atât de rece, încât învăluia în gheață pânzele corabiei și într-un ceas o răsturna cu fundul în sus pe mare.*

Puținii oameni pe care i-am întâlnit și care au avut curajul să vorbească au spus că Rawbread își aduna puterea subjugând pirați și corăbii izolate. Odată ce-i supunea, își direcționa eforturile spre a-i „recruta" pe cei mai pricepuți navigatori, pe cei mai iscusiți căpitani și pe cei mai destoinici luptători din satele împrăștiate. Cei care îl refuzau își găseau rudele îndobitocite – transformate în neoameni, cum îi numim noi. Apoi erau lăsați în viață, ca să se lupte cu bruma de energie care le rămânea. Cei mai mulți erau nevoiți să-și omoare rudele cu mâna lor; obiceiul străin era foarte strict în ce privește datoria capului familiei de a păstra ordinea între membrii gospodăriei sale. Pe măsură ce s-au răspândit zvonurile

[1] Azimă (n. tr.).

despre asemenea întâmplări, foarte puțini i s-au mai opus lui Kebal Rawbread. Câțiva au fugit; totuși, familiile lor lărgite au plătit prețul îndobitocirii. Alții au ales să-și ia viața, dar nici familiile acestora nu au fost iertate. În urma nenorocirilor, foarte puțini au mai îndrăznit să se opună lui Rawbread sau corăbiilor sale.

Simpla rostire a numelui său ducea la îndobitocire. Bruma de cunoștințe adunate în călătoria mea am strâns-o cu mare dificultate. Am strâns și zvonuri, deși erau rare ca mieii negri într-o turmă de oi albe. Le înșir aici. Se vorbește despre o „corabie albă", care se arată pentru a separa sufletele. Nu pentru a le fura sau pentru a le distruge: pentru a le separa. Se mai pomenește, cu multă frică, de o femeie palidă de care se teme și căreia i se închină până și Kebal Rawbread. Mulți au povestit despre chinurile suferite de ținutul lor din cauza înaintării nemaipomenite a „balenelor de gheață", adică a ghețarilor. Existând dintotdeauna în părțile superioare ale văilor lor înguste, acum înaintau mai rapid decât își aminteau oamenii. Acopereau cu repeziciune puținul pământ cultivabil al Străinilor și, într-un fel pe care nimeni nu a putut sau nu a vrut să mi-l explice, aduceau „schimbarea vremii".

M-am dus la regele Shrewd în aceeași seară, dar nu fără să tremur de emoție. Sigur nu uitase de ultima noastră discuție despre Celerity, așa cum nu o uitasem nici eu. Mi-am reamintit categoric că nu-l vizitam pentru mine, ci pentru Kettricken și Verity. Apoi am ciocănit la ușa lui și Wallace m-a lăsat înăuntru în silă. Regele stătea pe scaunul lui, lângă foc.

Bufonul i se ghemuia la picioare, privind gânditor flăcările. Când am intrat, regele Shrewd a ridicat privirea. M-am prezentat în fața lui, iar el m-a salutat cu căldură, apoi îmi spuse să mă așez și să-i zic cum îmi petrecusem ziua. Auzindu-l, m-am uitat nedumerit la bufon. Îmi răspunse cu un surâs amar. M-am așezat pe un taburet în fața lui și am așteptat.

Shrewd mă privi blajin.

– Ei, băiete? Ai avut o zi bună? Povestește-mi.

– Am avut o zi... îngrijorătoare, regele meu.

– Nu mai spune! Păi, bea o ceașcă de ceai. Îți liniștește nervii de minune. Bufonule, adu-i băiatului o cană de ceai.

– Bucuros, regele meu. La porunca ta, o fac mai bucuros decât pentru tine.

Cu un zel surprinzător, bufonul sări în picioare. Un ceainic rotund din argilă se încălzea pe tăciunii de la marginea focului. Din el îmi turnă într-o cană și mi-o aduse, urându-mi:

– Bea-l cu pofta cu care-l bea regele tău și te vei bucura de seninătatea lui.

Am luat cana din mâna lui și am dus-o la buze. Am inhalat aburii, apoi am lăsat lichidul să-mi alunece ușor pe limbă. Era călduț și aromat și mă pișca plăcut pe limbă. Nu l-am băut, ci am lăsat ceașca de la gură zâmbind.

– O fiertură plăcută, dar nu ajungi stăpânit de mugurul-încântării? l-am întrebat pe rege pe șleau.

Îmi surâse.

– Nu în asemenea cantităţi mici. Wallace m-a asigurat că îmi face bine la nervi şi îmi creşte şi pofta de mâncare.

– Da, face minuni cu pofta de mâncare, se vârî bufonul în vorbă. Cu cât bei, cu atât ai mai bea. Bea-ţi repede ceaiul, Fitz, căci sigur vei avea companie în curând. Cu cât bei mai mult, cu atât vei împărţi mai puţin.

Imitând o corolă care se deschide, bufonul arătă spre uşă exact în clipa în care se deschise şi intră Regal.

– O, alţi vizitatori, chicoti Shrewd vesel. Va fi o seară cu adevărat fericită. Stai jos, băiete, stai jos. Fitz tocmai îmi spunea că a avut o zi tulburătoare. Aşa că i-am oferit o cană din ceaiul meu, ca să-l liniştesc.

– Fără îndoială, îi va prinde bine, încuviinţă Regal amabil. Se întoarse către mine zâmbind. O zi tulburătoare, Fitz?

– Una îngrijorătoare. A început cu o mică problemă la grajduri. Unul dintre oamenii ducelui Ram susţinea că stăpânul lui a cumpărat patru cai. Printre ei şi Voinicul, armăsarul de prăsilă pe care îl folosim la iepele de căruţă. L-am convins că trebuie să fie o greşeală la mijloc, pentru că pergamentul nu era semnat de rege.

– O, acela! chicoti iar suveranul. Regal a trebuit să le aducă înapoi la mine. Uitasem să le semnez. Dar s-a rezolvat acum şi sunt sigur că până mâine caii vor fi în drum spre Tilth. Buni cai, va descoperi ducele Ram. A făcut un târg avantajos.

– N-am crezut că vom ajunge să ne vindem caii cei mai buni din Buckkeep, am rostit calm, cu ochii la Regal.

– Nici eu. Dar, goală cum ne e vistieria, a trebuit să luăm măsuri. Îmi aruncă o săgeată de gheață din priviri. Oile și vitele urmează să fie și ele vândute. Nu avem cereale să le hrănim peste iarnă. Mai bine le vindem acum, decât să le vedem cum mor de foame la iarnă.

Am încremenit.

– De ce nu am auzit de penuria asta până acum? Nu am auzit că recolta ar fi slabă. Trăim vremuri grele, e-adevărat, dar...

– Nu ai auzit nimic pentru că nu ai ascultat. În timp ce tu și fratele meu v-ați scăldat în gloria războiului, eu m-am îngrijit să fie punga plină ca să-l plătesc. Iar acum e aproape goală. Mâine voi fi nevoit să le spun oamenilor care lucrează la corăbiile noi că fie vor lucra pe ochi frumoși, fie își pierd slujba. Nu mai sunt bani să-i plătim, nici să cumpărăm materialele necesare pentru a termina corăbiile.

Își încheie discursul și se lăsă pe spate în scaun, cercetându-mă din priviri.

În mine, Verity fierbea. M-am uitat la suveran.

– E-adevărat, regele meu?

Shrewd tresări. Mă studie de sus până jos, clipind de câteva ori.

– Am semnat hârtiile, nu-i așa?

Păru nedumerit și cred că mintea îi rămăsese la o conversație anterioară. Nu ne urmărise deloc discuția. La picioarele lui, bufonul tăcea. Ciudat.

– Am crezut că le-am semnat. Adu-mi-le acum. Hai să terminăm cu asta și să ne vedem de seara noastră plăcută.

– Ce e de făcut cu situația din Bearns? E-adevărat că piraţii au luat o parte din Insulele Apropiate?

– Situația din Bearns, repetă regele. Se opri, căzu pe gânduri. Sorbi din ceai.

– Nu e nimic de făcut cu situația din Bearns, spuse Regal trist. A venit timpul ca Bearns să se ocupe singur de problemele lui, adăugă el pe un ton lin. Nu putem sărăci toate cele Șase Ducate ca să apărăm o fâșie de coastă înțelenită. Așa că piraţii s-au pricopsit cu câteva stânci înghețate. Să le fie de bine. Avem noi oamenii noștri de care să ne ocupăm, orașe de reconstruit.

Am așteptat în zadar ca Shrewd să reacționeze, să spună ceva în apărarea Ducatului Bearns. Văzând că tace, l-am întrebat încet:

– Orașul Ferry nu e nici pe departe o stâncă înțelenită. Adică nu era, până când nu au venit Corăbiile Roșii. Și de când nu mai face parte Bearns din cele Șase Ducate? M-am uitat la Shrewd, încercând să-l fac să mă privească în ochi. Regele meu, te implor, poruncește să vină Serene. Pune-o să-l caute cu Meșteșugul pe Verity, ca să te consulți cu el despre asta.

Regal se plictisi dintr-odată să se mai joace de-a șoarecele și pisica.

– De când e sluga câinilor atât de interesată de politică? se răsti el la mine. De ce nu vrei să înțelegi că regele poate lua hotărâri fără permisiunea viitorului rege? Îi pui la îndoială hotărârile, *Fitz?* Ți-ai uitat lungul nasului? Știu că Verity te-a transformat în animalul lui de companie și poate că ți s-a urcat la cap

în urma aventurilor tale cu toporul. Dar prințul Verity a considerat potrivit să umble după potcoave de cai morți, iar eu am rămas aici, luptându-mă să trag cele Șase Ducate de pe marginea prăpastiei.

– Am fost de față când ai susținut propunerea viitorului rege de a-i căuta pe Străbuni, am subliniat eu.

Shrewd părea să fi căzut într-un alt vis cu ochii deschiși. Se holba la foc.

– Și de ce a fost așa, zău că nu pricep, reluă Regal pe un ton potolit. Așa cum am observat, a început să ți se urce la cap. Mănânci la masa nobililor, te îmbraci din mărinimia regelui și ai ajuns să crezi că din cauza asta ai drepturi, nu îndatoriri. Să-ți spun eu cine ești, Fitz.

Tăcu. Mi se păru că se uită la rege, căutând parcă să se asigure că poate vorbi nestingherit.

– Tu, continuă cu glas scăzut, dulce ca timbrul de menestrel, ești progenitura nelegitimă a unui prințișor care nici măcar n-a avut curajul să rămână viitorul rege. Ești nepotul unei regine moarte, al cărei neam prost s-a regăsit în femeia de neam prost cu care s-a tăvălit fiul ei cel mai mare ca să te facă pe tine. Tu, care-ți iei numele de FitzChivalry Farseer, nu trebuie decât să te zgârii puțin pe piele ca să dai peste Slugafără-Nume. Fii recunoscător că nu te trimit înapoi la grajduri, ci îți îngădui să locuiești în turn.

Nu știu ce am simțit. Ochi Întunecați mârâia la veninul din vorbele lui Regal, iar Verity ar fi fost în stare să-și omoare fratele în clipa aceea. Mi-am îndreptat privirea spre Shrewd. Își ținea cana de ceai cu

amândouă mâinile și visa cu privirea pierdută în foc. Cu coada ochiului, l-am zărit și pe bufon. Ochii lipsiți de culoare exprimau teamă, o teamă pe care nu o mai deslușisem niciodată în ei. Și nu la Regal se uita, ci la mine.

Mi-am dat seama dintr-odată că mă ridicasem în picioare și mă aplecasem deasupra lui Regal. Se uita la mine de jos. Așteptând. Îi scânteia teama în priviri, dar și triumful. Nu trebuia decât să-l lovesc și ar fi chemat imediat gărzile. Aș fi fost acuzat de trădare. M-ar fi spânzurat. Cămașa mă strângea la umeri și pe piept, atât de tare mă încordasem de furie. Am încercat să expir, mi-am descleștat cu forța pumnii. Mi-a trebuit un moment pentru asta. *Tăceți,* i-am potolit pe Verity și pe Ochi Întunecați. *Tăceți, altfel mă omorâți.* După ce am reușit să-mi controlez vocea, am spus:

– În seara aceasta mi s-au limpezit multe lucruri. M-am întors spre Shrewd. Regele meu, îți urez noapte bună și te rog să-mi permiți să mă retrag.

– Hă? Deci... ai avut o zi agitată, băiete?

– Da, regele meu, am răspuns calm.

Cât am așteptat să-mi dea permisiunea să plec, își cufundă ochii într-ai mei. Am pătruns în ei cât de adânc am putut. Nu l-am regăsit. Nu pe bărbatul de altădată. Mă privi buimac, clipind de câteva ori.

– Păi, atunci mai bine te duci să te odihnești. Și eu. Bufonule? Bufonule, mi-ai pregătit patul? Încălzește-l cu vasul de încălzit patul. Mi-e tare frig noaptea în ultimele zile. Ha! Noapte în ultimele zile! Iată o

aiureală de-a ta, bufonule. Tu cum ai zice, ca să te exprimi corect?

Bufonul sări în picioare și se închină adânc în fața regelui.

– Aș zice că se simte un frig de moarte zilele astea în timpul nopții, Maiestate. Un frig care-ți pătrunde până în măduva oaselor. Ți se poate trage moartea de la el, da, da. M-aș încălzi mai mult la umbra ta decât sub arșița soarelui tău.

Shrewd chicoti.

– Vorbești fără pic de logică, bufonule. Dar așa glăsuiești tu dintotdeauna. Noapte bună tuturor și la culcare, băieți, amândoi. Noapte bună, noapte bună.

M-am retras în timp ce Regal își lua rămas-bun mai ceremonios de la tatăl său. M-am străduit din toate puterile să trec pe lângă Wallace fără să-i șterg zâmbetul batjocoritor de pe mutră. Odată ajuns în coridor, m-am îndreptat repede spre odaia mea. Voi urma sfatul bufonului, mi-am zis, și mă voi furișa în umbra lui Chade, în loc să stau să mă bată arșița fiului de rege.

Mi-am petrecut restul serii în singurătate. Știam că, pe măsură ce noaptea se adâncește, Molly se întreabă de ce nu-i bat la ușă. Dar nu aveam stare de așa ceva. Nu găseam puterea să mă furișez din cameră și să mă strecor pe scări și pe coridoare, cu teama nelipsită în suflet că apare cineva pe neașteptate și mă găsește acolo unde nu ar trebui să fiu. Altădată aș fi căutat căldura și afecțiunea lui Molly și mi-aș fi găsit un dram de liniște în brațele ei. Nu se mai întâmpla așa.

Acum mă îngrozeau întâlnirile noastre furișe și grija care nu dispărea nici când se închidea ușa în spatele meu. Pentru că Verity se adăpostea în mine și trebuia întruna să mă păzesc, pentru ca sentimentele și gândurile mele alături de Molly să nu-mi rupă legătura cu prințul.

Am dat la o parte pergamentul pe care încercasem să-l citesc. Ce rost mai avea să caut informații despre Străbuni? Verity va găsi ceea ce va găsi. M-am trântit pe spate în pat, cu ochii la tavan. Nici tăcut și nemișcat nu mi-am găsit liniștea. Verity se agăța de mine ca un cârlig înfipt în carne; probabil că așa se simte peștele luptând să scape din undiță. Legătura mea cu Ochi Întunecați era mai profundă, mai greu de pătruns, dar și el era prezent, îi scânteiau ochii verzi într-un ungher ferit al minții mele. Aceste părți din mine nu dormeau, nu se odihneau, nu se domoleau niciodată. Încordarea aceea nesfârșită începea să-și facă efectul asupra mea.

Peste câteva ore, lumânările șiroiau de ceară și focul se stingea. Curentul de aer mă anunță că Chade îmi deschisese ușa fantomatică. M-am sculat și m-am dus la el. Dar furia creștea în mine cu fiecare treaptă pe care pășeam. Nu era furia care ducea la scandal și încăierare între bărbați, ci una născută din oboseală și frustrare, dar și din durere, în aceeași măsură. Un asemenea sentiment îl aduce pe om la capătul puterilor, pentru a spune, pur și simplu, „nu mai pot suporta".

– Ce nu mai poți suporta? mă întrebă Chade, înălțând capul.

Stătea cocoşat deasupra unui amestec pe care-l măcina pe masa lui pătată. Glasul său vădi îngrijorare neprefăcută. Mă obligă să mă opresc şi să-l cercetez cu atenţie pe bărbatul căruia mă adresam. Un asasin bătrân, înalt, sfrijit. Cu pielea pătată. Păr aproape alb. Îmbrăcat în obişnuita robă de lână cenuşie, cu veşnicele pete sau urme de arsuri lăsate de munca lui. M-am întrebat câţi oameni omorâse pentru regele său, la simpla poruncă sau înclinare din cap a acestuia. Omorâse fără să crâcnească, respectându-şi jurământul. În ciuda crimelor, era un om blajin. O întrebare mă străfulgeră dintr-odată, una mai apăsătoare decât răspunsul la întrebarea lui:

– Chade, ai omorât vreodată pe cineva pentru că aşa ai vrut?

Se arătă mirat.

– Pentru că aşa am vrut?

– Da.

– Ca să-mi apăr viaţa?

– Da. Nu mă refer la porunca regelui. Te întreb dacă ai ucis... ca să-ţi faci viaţa mai uşoară.

Chade pufni.

– Sigur că nu.

Mă privi ciudat.

– De ce? am insistat.

Îşi luă o mină bănuitoare.

– Nu te apuci să omori numai pentru că aşa ai chef. E greşit. Se numeşte crimă, băiete.

– Dacă nu o faci pentru regele tău.

– Dacă nu o faci pentru regele tău, încuviinţă Chade imediat.

– Chade, care-i diferenţa? Dacă o faci pentru tine sau pentru Shrewd?

Oftă şi renunţă la măcinatul amestecului. Ocoli masa şi se aşeză pe un taburet înalt.

– Îmi aduc aminte că am pus şi eu aceste întrebări. Dar mi le-am pus mie, pentru că mentorul meu murise când eram de vârsta ta. Mă ţintui cu privirea. E vorba de încredere, băiete. Ai încredere în regele tău? Trebuie să-ţi fie mai aproape decât fratele tău vitreg sau decât bunicul tău. Trebuie să însemne pentru tine mai mult decât dragul şi bătrânul de Shrewd sau decât Verity cel onest. Trebuie să fie Regele. Inima regatului, osia roţii. Dacă îl consideri aşa, dacă ai încredere că cele Şase Ducate merită să rămână întregi, că binele poporului nostru se sprijină pe dreptatea împărţită de rege, atunci...

– Atunci poţi ucide pentru el.

– Întocmai.

– Ai ucis vreodată împotriva voinţei tale?

– Pui multe întrebări în noaptea asta, mă avertiză Chade calm.

– Poate că m-ai lăsat prea mult singur şi am avut timp să mă gândesc la ele. Când ne întâlneam aproape în fiecare noapte, vorbeam des şi aveam de lucru tot timpul, nu mă gândeam atâta. Acum o fac.

Mişcă din cap încet, a încuviinţare.

– Gândurile nu-ţi aduc întotdeauna... liniştea. Sunt bine-venite, dar nu liniştitoare. Da. Am ucis împotriva

voinței mele. Din nou, e vorba de încredere. A trebuit să cred că oamenii care mi-au dat porunca știu mai multe decât mine și judecă lumea cu mai multă înțelepciune.

Am tăcut vreme îndelungată. Chade începu să se relaxeze.

– Intră. Nu sta în curent. Hai să bem un pahar de vin, apoi trebuie să-ți vorbesc despre...

– Ai ucis vreodată numai bazându-te pe judecata ta? De dragul regatului?

Chade mă cercetă îngrijorat. N-am întors capul. Îl întoarse el, într-un sfârșit, privindu-și mâinile bătrâne, frecându-și pielea albă ca hârtia și pipăindu-și petele stacojii.

– Nu fac astfel de judecăți. Ridică brusc ochii spre mine. Nu am acceptat niciodată acea povară, nici nu am dorit-o. Nu e de nasul nostru, băiete. Hotărârile le ia regele.

– Nu sunt „băiat", am ripostat, uimindu-mă și pe mine. Sunt FitzChivalry.

– Cu accent pe *Fitz*, sublinie Chade aspru. Ești fiul nelegitim al unui bărbat care nu a bătut cu piciorul în podea ca să devină rege. A abdicat. Și, abdicând, a renunțat la a lua hotărâri. Nu ești rege, Fitz, nici măcar fiu de rege adevărat. Suntem asasini.

– De ce stăm cu mâinile în sân, în vreme ce adevăratul rege e otrăvit? l-am întrebat fără înconjur. O vezi și tu, o văd și eu. E ademenit cu ierburi care-i iau mințile și, odată ce i se tulbură judecata, e ademenit a doua oară, cu altele, care îl tâmpesc și mai mult.

Știm cine i le dă, iar eu bănuiesc cine îi face rost de ele. Totuși, stăm și ne uităm cum îi piere vlaga și se prăpădește. De ce? Unde e încrederea în asta?

Răspunsul lui Chade tăie în carne vie:

– Nu știu ce s-a întâmplat cu încrederea ta. Sperasem că ai încredere în mine. Că știu mai multe despre ea decât tine și că sunt devotat regelui meu.

Veni rândul meu să plec capul. După o clipă, am traversat camera încet, până la dulapul în care Chade ținea vinul și paharele. Am luat o tavă și am turnat cu grijă în două pahare băutura din sticla astupată. Apoi am dus tava pe măsuța de lângă foc. Dascălul meu veni după o clipă și se așeză pe scaunul lui cu perne. Luă un pahar și sorbi din vin.

– Anul acesta nu ne-a fost ușor niciunuia dintre noi.

– Mă chemi la tine atât de rar... iar când o faci, ești foarte secretos.

Am încercat să nu par acuzator, dar n-am prea reușit. Chade scoase un râs ca un lătrat.

– Și pe tine, care ești un tip atât de sincer și natural, te deranjează?

Se puse iar pe râs, ignorându-mi expresia de om jignit. La sfârșit, își umezi buzele în vin, apoi mă privi. Ochii întunecați îi sclipeau încă de veselie.

– Nu te încrunta la mine, *băiete*. Nu am cerut de la tine nimic pe care tu să nu mi-l fi cerut îndoit. Sau mai mult. Și mă gândesc că un dascăl are dreptul să se aștepte la credință și încredere din partea învățăcelului său.

– Ai dreptate, am recunoscut, într-un sfârșit. Am și eu secretele mele și m-am așteptat de la tine să ai încredere că sunt onorabile. Dar secretele mele nu te apasă pe tine, așa cum mă apasă pe mine ale tale. De câte ori îl vizitez pe rege, văd ce fac din el fumarița și licorile lui Wallace. Vreau să-l omor pe Wallace și să-l ajut pe suveran să-și recapete judecata. Și, după aceea, vreau să... să-mi duc sarcina până la capăt. Vreau să-i vin de hac celui care-i dă otrăvurile.

– Deci vrei să mă omori?

Parcă m-ar fi stropit cu apă rece.

– De la tine provin otrăvurile pe care i le dă Wallace regelui?

Eram convins că nu-l auzisem bine. Încuviință mișcând ușor din cap.

– Câteva dintre ele. Probabil cele pe care le urăști cel mai mult.

Îmi stătu inima în loc.

– Dar de ce?

Strânse din buze și mă privi, apoi îmi spuse calm:

– Secretele regelui sunt numai ale lui. Nu sunt ale mele, ca să le dezvălui, indiferent dacă cel ce le aude le păstrează pentru el sau nu. Dar, dacă ți-ai pune mintea la treabă așa cum te-am învățat, mi-ai afla tainele. Pentru că nu le-am ascuns de tine. Descoperindu-le, ai afla mult mai multe.

M-am răsucit și-am ațâțat focul din spatele meu.

– Chade, sunt sfârșit. Prea sfârșit ca să mă mai joc. Nu poți să vorbești limpede?

– Sigur că aș putea. Dar atunci mi-aș încălca promisiunea făcută regelui. Ceea ce fac e suficient de rău.

– Despici firul în patru? am exclamat furios.

– Poate, dar e al meu și am dreptul să-l despic, replică el nepăsător.

Indiferența lui mă scoase din pepeni. Am scuturat din cap supărat și mi-am scos din minte jocul de-a ghicitul.

– De ce m-ai chemat în noaptea asta? l-am întrebat indiferent.

Un dram de durere străbătu privirea calmă a lui Chade.

– Poate doar ca să te văd. Poate ca să te împiedic să faci o prostie ireparabilă. Știu că multe dintre evenimentele de acum te tulbură. Te asigur, îți împărtășesc temerile. Dar, deocamdată, trebuie să mergem pe calea care ni s-a arătat. Cu încredere. Sigur, crezi că Verity se va întoarce înainte de venirea primăverii și atunci toate se vor așeza la locul lor.

– Nu știu, am recunoscut în silă. M-a șocat când a plecat în aventura asta caraghioasă. Ar fi trebuit să rămână aici și să-și continue planul inițial. Până când se va întoarce, jumătate din regatul lui va ajunge în sapă de lemn sau va fi risipit, după măsurile lui Regal.

Chade mă privi fix.

– Regatul „lui" e încă al lui Shrewd. Ai uitat? Poate că are încredere că tatăl lui îl va păstra neștirbit.

– Shrewd nu e în stare să se păstreze întreg nici pe el însuși, Chade. Ai fost la el în ultima vreme?

Chade își strânse buzele într-o linie subțire.

– Da, răspunse el răstit. Îl vizitez când e singur. Să știi de la mine, nu e idiotul care ți se pare ție.

Am clătinat ușor din cap.

– Dacă l-ai fi văzut în seara asta, ai fi fost la fel de îngrijorat ca mine, Chade.

– De ce ești așa de sigur că nu l-am văzut?

Se enervase. Nu voiam să-l supăr pe bătrân. Dar toate îmi ieșeau pe dos, indiferent ce spuneam. Mi-am impus să tac. În loc să vorbesc, am sorbit din vin. M-am holbat la foc.

– Sunt adevărate zvonurile despre Insulele Apropiate? am întrebat, într-un sfârșit.

Îmi regăsisem vocea calmă. Chade oftă și se frecă la ochi cu degetele deformate.

– Ca toate zvonurile, conțin un dram de adevăr. Nu suntem siguri de ele. Însă e sigur că nu am cedat piraților Insulele Apropiate. Așa cum ai spus, odată ce ar pune mâna pe ele, ne-ar asedia coasta și iarna, și vara.

– Prințul Regal crede că pot fi cumpărați. Că, de fapt, îi interesează insulele acelea și o parte din țărmul din Bearns.

Făcusem un efort, dar vorbisem despre Regal cât se poate de respectuos.

– Mulți speră că, dacă spun un lucru, se va și întâmpla, observă Chade indiferent. Chiar dacă ar trebui să fie mai înțelepți, adăugă el un gând sumbru, întârziat.

– Ce crezi că vor pirații?

Privi dincolo de mine, la flăcările din cămin.

– Iată o adevărată ghicitoare. Ce vor pirații? Așa lucrează mintea noastră, Fitz. Credem că ne atacă

pentru că vor ceva de la noi. Dar, desigur, dacă ar fi urmărit un lucru anume, ni l-ar fi cerut până acum. Știu ce nenorocire abat asupra noastră. Trebuie să știe că le-am lua în considerare cerințele, măcar atât. Dar nu cer nimic. Pur și simplu atacă.

– E lipsit de noimă, i-am dus eu gândul până la capăt.

– E lipsit de noimă pentru noi, mă corectă. Dar dacă am pornit de la o presupunere greșită?

Am rămas cu gura căscată.

– Dacă nu vor nimic, decât ceea ce au deja? Un popor de victime. Orașe de prădat, sate de incendiat, oameni de torturat. Dacă nici nu urmăresc altceva?

– E o nebunie, am rostit calm.

– Poate. Dar dacă am dreptate?

– Atunci nu-i vom putea opri. Numai dacă îi distrugem.

Chade încuviință încet din cap.

– Urmează-ți gândul acesta.

– Nu avem destule nave nici ca să-i încetinim. Am cugetat câteva clipe. Cel mai bine ar fi să sperăm cu toții că Strămunii există. Pentru că mie mi se pare că ei, sau alții ca ei, sunt singura noastră scăpare.

Chade mă aprobă încă o dată.

– Întocmai. Acum înțelegi de ce am aprobat planul lui Verity.

– Pentru că e singura noastră speranță de supraviețuire.

Am stat multă vreme tăcând amândoi, cu ochii la foc. Când, în cele din urmă, m-am întors în camera mea, am fost asaltat de coșmaruri în care Verity era

atacat și se lupta pentru viața lui, în vreme ce eu stăteam și mă uitam la el. Nu-i puteam omorî pe atacatori, pentru că regele meu nu-mi dăduse permisiunea s-o fac.

Peste douăsprezece zile a sosit ducele Brawndy de Bearns. A coborât pe drumul ce însoțea coasta, în fruntea unui alai destul de mare ca să impresioneze, fără să fie o amenințare fățișă. Afișa toată pompa și fastul regatului său. Fiicele lui mergeau călare alături de el, în afară de cea mai în vârstă, rămasă la Bearns, ca să se ocupe de Ferry. Mi-am petrecut cea mai mare parte a după-amiezii la grajduri și în camera gărzilor, ascultând discuțiile însoțitorilor de rang mai mic din anturajul ducelui. Hands și-a făcut datoria, ocupându-se ca toate animalele să fie găzduite și îngrijite și, ca întotdeauna, bucătăria și barăcile noastre i-au primit pe musafiri cu bucurie. Totuși, cei din Bearns nu-și ascundeau nemulțumirea. Vorbeau fără ocolișuri despre nenorocirea de la Ferry și nu uitau că strigătele lor de ajutor nu fuseseră luate în seamă. Soldaților noștri le-a fost rușine că n-au putut spune nimic în apărarea regelui Shrewd. Iar când un soldat nu poate apăra faptele regelui său, atunci fie trebuie să rabde criticile, fie să discute alte lucruri cu care să nu fie de acord. Așa că s-au stârnit încăierări cu pumnii între cei din Bearns și soldații din Buckkeep, incidente izolate, majoritatea, și adesea certuri neînsemnate. Dar de obicei nu se întâmpla așa ceva la Buckkeep, deci erau cu atât mai tulburătoare. Mie mi-a arătat cât de nedumeriți erau soldații noștri.

În seara aceea m-am îmbrăcat mai frumos, neştiind sigur cu cine aveam să mă întâlnesc sau ce se aştepta de la mine. O zărisem pe Celerity cu coada ochiului de două ori şi de fiecare dată o ştersesem înainte de a mă observa şi ea. Mă aşteptasem să fie aşezată lângă mine la cină şi mă îngrozea gândul. Nu era momentul să-i înfruntăm pe musafirii din Bearns, dar nici s-o încurajez nu voiam. N-ar fi trebuit să-mi fac griji. M-am pomenit aşezat lângă nobilii de rang mic, şi aceia dintre cei mai tineri. Am petrecut o seară stânjenitoare, prea puţin deosebită de celelalte. Câteva dintre fetele de la masă îmi făcură ochi dulci. A fost o experienţă nouă pentru mine, şi nu una care să mă încânte. M-a ajutat să-mi dau seama câtă lume absorbea Curtea de la Buckkeep în iarna aceea. Majoritatea vizitatorilor veneau din ducatele interioare, adulmecând resturile de pe farfuria lui Regal, dar, aşa cum mi-au dovedit-o clar tinerele femei, erau gata să profite de influenţele politice cu orice prilej. Din cauza efortului de a le asculta remarcile zeflemitoare şi de a le răspunde cu politeţe moderată, mi-a fost imposibil să urmăresc ce se petrece la masa stăpânului meu. Regele Shrewd era acolo, aşezat între viitoarea regină Kettricken şi prinţul Regal. Ducele Brawndy şi fiicele lui, Celerity şi Faith[1], stăteau foarte aproape de ei. În rest, la masă fuseseră înghesuiţi lingăii lui Regal. Ducele Ram de Tilth şi soţia lui, Lady Placid[2], precum şi fiii lor, erau cei mai

[1] Credinţă, fidelitate (n. tr.).

[2] Paşnic, liniştit (n. tr.).

importanți. L-am văzut și pe verișorul lui Regal, lordul Bright[1]; tânărul moștenitor al ducelui de Farrow era nou la Curte.

De la locul meu, vedeam puțin și auzeam și mai puțin. L-am simțit pe Verity frământat de frustrare, dar nu puteam face nimic. Regele părea mai degrabă plictisit decât amețit, lucru bun, după mine. Lângă el, Kettricken era palidă, doar două pete roz îi colorau obrajii. Nu prea mânca și arăta mai tristă și mai tăcută ca de obicei. Prințul Regal, dimpotrivă, era și vorbăreț, și vesel. Se întreținea cu ducele Ram și Lady Placid și cu băieții lor. Nu-i ignora pe Brawndy și pe fetele lui, dar era limpede că voioșia lui îi indispunea.

Ducele Brawndy era un bărbat masiv și musculos, chiar și la vârsta lui. Șuvițele cărunte din coada lui neagră de războinic aminteau de răni vechi suferite în bătălii, ca degetele lipsă de la o mână. Fetele lui stăteau puțin mai jos de el, tinere cu ochi indigo și pometi înalți, moștenire de la strămoșii de pe Insulele Apropiate ai regretatei regine. Faith și Celerity aveau părul tuns scurt și drept, după obiceiul nordic. Felul zglobiu în care își întorceau capul ca să-i cuprindă cu privirea pe toți mesenii amintea de șoimii purtați pe încheietura mâinii. Nu aceștia erau nobilii blânzi din ducatele interioare cu care era obișnuit Regal. În rândul locuitorilor din cele Șase Ducate, firea de războinic se deslușea cel mai limpede la cei din Bearns.

[1] Luminos (n. tr.).

Regal se juca sigur cu focul când le trata suferințele cu nepăsare. Știam că ei nu se așteaptă să discute despre pirați la masă, dar tonul lui festiv era total nepotrivit cu țelul misiunii lor. Oare știa cât de mult îi jignește? Kettricken știa, era clar. Nu o dată am văzut-o strângând din dinți sau făcând fețe-fețe la remarcile nepotrivite ale lui Regal. În plus, prințul bea prea mult și asta începea să se observe în gesturile lui exagerate și în râsul prea zgomotos. Voiam cu disperare să aflu ce îl distra atât de mult în propriile sale cuvinte.

Cina parcă nu se mai termina. Celerity mă descoperi imediat. După aceea, de-abia am reușit să-i evit privirile insistente. Am înclinat amabil din cap când ni s-au întâlnit privirile prima oară; mi-am dat seama că nu înțelegea de ce stau la masa aceea. Nu am îndrăznit s-o ignor de câte ori s-a uitat la mine. Destul se purta Regal jignitor, asta mai lipsea, să mă port și eu ca un mitocan față de fiica lui Bearns. Aveam impresia că merg pe funie. Am fost recunoscător când regele Shrewd s-a ridicat și regina Kettricken a insistat să-l ajute, oferindu-i brațul. Regal s-a încruntat amețit văzând că petrecerea se sparge atât de repede, dar n-a făcut niciun efort ca să-i convingă pe ducele Brawndy și pe fetele sale să mai stea. S-au scuzat destul de distanți imediat ce a plecat Shrewd. Am pretins și eu că mă doare capul și am plecat părăsindu-mi tovarășii gălăgioși pentru singurătatea camerei mele. Când am deschis ușa și am intrat, m-am simțit cea mai neputincioasă ființă din turn. Într-adevăr, o Slugă-fără-Nume.

– Văd că ai avut parte de o cină fascinantă, remarcă bufonul.

Am oftat. Nu l-am întrebat cum intrase. N-avea rost să pun întrebări care nu vor primi răspuns. Stătea pe căminul meu, cu silueta oglindită de flăcările vesele ale focului timid pe care îl aprinsese. Era neobișnuit de cuminte, nu scutură din clopoței, nu dădu drumul unei cascade zeflemitoare.

– Cina a fost insuportabilă, i-am spus.

Nu m-am deranjat să aprind lumânări. Nu mințisem prea mult când mă plânsesem de durere de cap. M-am așezat pe pat, apoi m-am culcat pe spate cu un oftat.

– Nu știu ce se va alege de Buckkeep, nici ce-aș putea face eu.

– Poate că ajunge cât ai făcut deja? îndrăzni bufonul.

– Nu am făcut nimic vrednic de laudă în ultima vreme. Dacă nu pui la socoteală faptul că nu i-am dat replica lui Regal.

– O, asta e o deprindere pe care se vede că o învățăm cu toții, încuviință el morocănos. Își ridică genunchii la bărbie, se propti cu brațele de ei și oftă.

– Așadar, nu ai nicio veste pe care s-o împărtășești bufonului? Un bufon foarte discret...

– Nu am nicio veste pe care să ți-o împărtășesc și să n-o știi deja, dacă nu cumva ai aflat-o înaintea mea.

Întunericul îmi dădea o senzație odihnitoare. Îmi trecea durerea de cap.

– Aha. O pauză delicată. Atunci să-ți pun, poate, o întrebare? La care să-mi răspunzi sau nu, după cum poftești?

– Nu te mai obosi și întreabă-mă odată. Știi că o s-o faci, fie că te las, fie că nu.

– Într-adevăr, ai dreptate. Bine, atunci. O, mă uimesc pe mine însumi, roșesc, zău. FitzChivalry, ți-ai zămislit cumva un Fitz de-al tău?

M-am ridicat fără grabă în capul oaselor și m-am holbat la el. Nu se mișcă, nici nu tresări.

– Ce-ai zis? l-am întrebat încet.

Vorbi calm, pe un ton de scuză:

– Trebuie să știu. Îți poartă Molly copilul în pântece?

Am țâșnit de pe pat, l-am prins de gât și l-am ridicat în picioare. Am dus pumnul în spate, apoi m-am oprit, șocat de ceea ce am văzut la lumina flăcărilor.

– Lovește, mă îndemnă în șoaptă. Vânătăile noi n-o să se vadă de cele vechi. Pot să mă furișez nevăzut încă vreo câteva zile.

Mi-am retras mâna. Ciudat cât de monstruos mi-a părut gestul pe care fusesem gata să-l fac, descoperind că-l făcuse altcineva înaintea mea. Imediat ce i-am dat drumul, bufonul se întoarse cu spatele la mine, de parcă s-ar fi rușinat de fața lipsită de culoare și umflată. Poate că gestul mă îngrozea mai mult din cauza pielii palide și a oaselor delicate. Parcă ar fi fost bătut un copil. Am îngenuncheat lângă foc și l-am ațâțat.

– N-ai văzut destul? întrebă bufonul țâfnos. Te previn, e și mai urât dacă te uiți la lumină.

– Așază-te pe scrinul meu cu haine și scoate-ți cămașa, i-am poruncit.

Nu se mișcă. L-am ignorat. Aveam un ceainic mic cu apă pentru ceai. L-am pus la încălzit. Am aprins lumânările dintr-un sfeșnic și l-am pus pe masă, apoi mi-am scos mica provizie de ierburi. Nu țineam prea multe în cameră; acum aș fi vrut să aleg din stocul lui Burrich, dar eram sigur că, dacă mă duceam la grajduri, bufonul ar fi plecat. Totuși, ierburile mele erau, majoritatea, pentru vânătăi, tăieturi și alte răni la care mă expunea cealaltă meserie a mea. Îmi vor fi de ajuns.

Când s-a încălzit apa, am turnat din ea în lighean și am adăugat un pumn de ierburi, zdrobindu-le. Am găsit în scrin o cămașă care îmi rămăsese mică și am rupt-o în fâșii.

– Vino la lumină.

De data asta, l-am rugat, nu i-am mai poruncit. După o clipă, se supuse, dar mișcându-se ezitant și timid. M-am uitat scurt la el, apoi l-am prins de umeri și l-am așezat pe scrin.

– Ce-ai pățit? l-am întrebat, șocat de fața lui desfigurată. Avea buzele sparte și umflate și un ochi aproape închis, și el umflat.

– Am umblat prin turn și am întrebat indivizi furioși dacă au procreat bastarzi în ultima vreme.

Mă săgeta cu ochiul sănătos. Era plin de vinișoare roșii. Nu m-am putut supăra pe el, dar nici nu mi-a venit să râd.

– Ar trebui să știi destule despre leacuri ca să-ți îngrijești rănile astea. Stai liniștit.

Am transformat fâșia de pânză într-o compresă și i-am apăsat-o blând, dar ferm, pe față. După o clipă,

se relaxă. Am șters sângele uscat. Nu era prea mult: se curățase singur după bătaie, dar câteva tăieturi mai sângeraseră. Mi-am plimbat degetele ușor pe dunga maxilarului și în jurul orbitelor. Măcar nu avea niciun os rupt.

– Cine ți-a făcut asta?

– M-am lovit de mai multe uși. Sau de aceeași, de mai multe ori. Depinde pe care ușă o întrebi.

Vorbea destul de bine pentru un om cu buzele strivite.

– A fost o întrebare serioasă.

– Cum a fost și a mea.

I-am aruncat o căutătură urâtă și lăsă ochii în jos. Am tăcut amândoi câteva clipe, cât am căutat un borcan cu alifie primit de la Burrich pentru tăieturi și zgârieturi.

– Aș vrea foarte mult să știu răspunsul, i-am spus bufonului, scoțând capacul.

Îmi pătrunse în nări mirosul înțepător familiar și mi se făcu un dor nespus de Burrich.

– Și eu.

Tresări ușor sub degetele mele, care întindeau alifia. Știam că ustură. Știam și că are efect.

– De ce mi-ai pus întrebarea aceea? am vrut să aflu, într-un sfârșit.

Căzu pe gânduri.

– Pentru că e mai ușor să te întreb pe tine, decât s-o întreb pe Kettricken dacă e însărcinată cu Verity. Din câte îmi dau seama, Regal nu s-a distrat decât cu el însuși în ultima vreme, așa că iese din discuție. Numai tu sau Verity puteți fi tatăl.

L-am privit pierdut. El clătină din cap întristat.

– Cum de nu simți? se miră el, mai mult în șoaptă. Se uită fix în depărtare, afectat. Forțele se schimbă. Umbrele fâlfâie. Dintr-odată, se aude susurul posibilităților. Se reordonează vremurile viitoare, pe măsură ce se înmulțesc destinele. Toate cărările se împart, o dată și încă o dată.

I-am zâmbit, crezând că glumește, dar gura lui exprima seriozitate.

– Există un moștenitor al neamului Farseer, spuse el încet. Nu am nicio îndoială.

V-ați împiedicat vreodată pe scări în întuneric? Ai senzația că te clatini pe o margine și nu știi cât de jos vei aluneca.

– Nu am zămislit niciun copil, am spus, prea aspru.

Bufonul mă cercetă neîncrezător.

– O! exclamă el, cu entuziasm prefăcut. Sigur că nu. Atunci probabil Kettricken e cea însărcinată.

– Probabil, am încuviințat, dar mi se făcu inima cât un purice.

Dacă Kettricken era însărcinată, nu avea niciun motiv să se ascundă. Dar Molly ar fi avut. Și nu mai fusesem la ea de câteva nopți. Poate că avea noutăți pentru mine. Mă cuprinse o amețeală bruscă, dar mi-am impus să trag aer adânc în piept și să mă liniștesc.

– Scoate-ți cămașa, i-am spus bufonului. Hai să-ți vedem pieptul.

– L-am văzut, mulțumesc, te asigur că e bine. Când mi-au pus sacul în cap, cred că au vrut să aibă o țintă. Au fost foarte grijulii să nu lovească în altă parte.

Am tăcut, dezgustat de brutalitatea loviturilor.

– Cine? am reușit să întreb, într-un sfârșit.

– Cu sacul în cap? Fii serios. Tu ai vedea printr-un sac?

– Nu. Dar trebuie să bănuiești pe cineva.

Lăsă capul pe-o parte, neîncrezător.

– Dacă nu-mi cunoști bănuielile, înseamnă că tu ești cel cu un sac pe cap. Lasă-mă să-i fac o mică gaură. „Știm că te prefaci în fața regelui, că spionezi pentru pretendentul Verity. Nu-i mai trimite mesaje, pentru că, dacă o mai faci, o să aflăm."

Se întoarse către foc și lovi scurt cu călcâiele în scrin, *boc, boc, boc.*

– Pretendentul Verity? am repetat șocat.

– Nu eu am zis, ci ei, sublinie bufonul.

Mi-am înghițit mânia, am încercat să gândesc.

– De ce ar bănui că spionezi pentru Verity? I-ai trimis mesaje?

– Am un rege, rosti el liniștit. Deși nu-și amintește întotdeauna că e regele meu. Trebuie să ai mare grijă de regele tău. Sunt convins că tu așa procedezi.

– Ce vei face?

– Ceea ce am făcut întotdeauna. Am de ales? Nu mă pot opri să fac ceea ce îmi poruncesc ei, pentru că nici măcar nu am făcut ce zic ei.

Certitudinea îmi trimise un fior pe șira spinării.

– Și dacă te bat din nou?

Bufonul râse fără chef.

– Nu are rost să-mi fac griji, pentru că nu am cum să-i împiedic. Dar nu înseamnă că mor de nerăbdare

să mă găsească din nou. Asta – arătă spre faţa lui –, asta se va vindeca. Dar nu şi ce au făcut camerei mele. O să-mi trebuiască săptămâni întregi ca să fac ordine.

Vorbele nu exprimau întregul adevăr. Mă răscoli un sentiment de singurătate apăsătoare. Intrasem o dată în camera bufonului. Urcasem un şir lung de trepte uitate, prăfuite de timp, şi pătrunsesem într-o încăpere orientată spre parapeţi şi care adăpostea o grădină de comori. Mi-am adus aminte de peştişorul auriu înotând în acvariul rotund, de grădiniţele de muşchi din vase, de bebeluşul din argilă din leagăn, îngrijit cu atâta dragoste. Am închis ochii, în timp ce bufonul vorbi flăcărilor:

– Au fost foarte meticuloşi. Prostul de mine, să-mi închipui că există un loc sigur pe lume...

N-am fost în stare să mă uit la el. În afară de limba lui ascuţită, era o persoană lipsită de apărare, al cărei singur ţel era să-l slujească pe rege. Şi să salveze lumea. Cu toate acestea, cineva îi distrusese lumea. Mai rău, bănuiam că bătaia pe care o încasase fusese o răzbunare pentru ceea ce făcusem eu.

– Te-aş putea ajuta să pui ordine în lucruri.

Scutură iute din cap de două ori.

– Nu cred. Nu te supăra, adăugă mai blând.

– Nu mă supăr.

Am făcut o legăturică din ierburile vindecătoare, borcanul cu alifie şi restul cârpelor din cămaşa mea. Bufonul sări jos de pe scrin. Când i-am oferit-o, o primi cu o figură serioasă. Se îndreptă spre uşă ţeapăn, deşi

susținea că nu fusese lovit decât peste față. Se întoarse către mine.

– Când vei ști cu siguranță, îmi vei spune și mie? Lăsă o clipă de liniște plină de tâlc, apoi rosti cu glas pierit: la urma urmei, dacă i-au făcut asta bufonului regelui, ce i-ar putea face femeii care poartă în pântece moștenitorul viitorului rege?

– N-ar îndrăzni, am protestat cu putere.

Bufonul pufni disprețuitor.

– Serios? Nu mai știu ce ar îndrăzni și ce nu, Fitz-Chivalry. Nici tu nu știi. În locul tău, mi-aș zăvorî mai zdravăn ușa. Dacă nu vrei să te trezești și tu cu un sac în cap.

Îmi trimise un zâmbet care nu aducea nici pe departe cu rânjetul său batjocoritor și se strecură afară din cameră. M-am dus și-am tras zăvorul în urma lui. M-am lipit cu spatele de ușă și am oftat.

– Lor le convine de minune, Verity, am rostit cu glas tare în camera tăcută. Dacă ar fi după mine, cred că ar trebui să faci de îndată cale-ntoarsă și să vii acasă. Se pun la cale mult mai multe decât atacurile Corăbiilor Roșii și mă îndoiesc că Strămunii ne-ar putea ajuta să înfruntăm celelalte amenințări.

Am așteptat, sperând să simt o confirmare sau încuviințare din partea lui. Nimic. Mă rodea frustrarea. Rareori știam sigur când se trezea Verity în mintea mea și niciodată nu eram convins că percepea gândurile pe care voiam să i le transmit. M-am întrebat din nou de ce nu îi comunicase lui Serene măsurile pe care le voia luate. Doar vorbise cu ea prin Meșteșug toată

vara despre Corăbiile Roșii; de ce tăcea acum? O căutase deja, iar ea ținea ascuns faptul acesta? Sau i-l dezvăluise numai lui Regal? Am stat și-am cugetat. Poate că vânătăile de pe fața bufonului reflectau frustrarea lui Regal, care descoperise că Verity știa ce se întâmplă în lipsa lui. Greu de spus de ce îl găsise vinovat pe bufon. Poate că-l alesese pur și simplu pentru a-și vărsa nervii pe cineva. Bufonul nu se sfiise niciodată să-l jignească. Nici pe el, nici pe altcineva.

Mai târziu, în aceeași noapte, m-am dus la Molly. Ceasurile nu erau prielnice, pentru că turnul fremăta de străini și de servitorii lor, care se îngrijeau de ei. Dar bănuielile nu-mi dădeau pace. Când am bătut, Molly întrebă prin ușă:

– Cine-i?

– Eu, am răspuns mirat.

Înainte, nu întrebase niciodată cine e.

– O, rosti ea, deschizându-mi.

M-am furișat înăuntru și am tras zăvorul cât ea traversă camera spre cămin. Îngenunche, aruncă lemne în foc, deși nu trebuia, și nu se uită la mine. Era îmbrăcată în rochia albastră de servitoare și-și lăsase părul prins în coc. Mă avertiza cu fiecare mișcare a trupului că dădusem iar de necaz.

– Îmi pare rău că nu am mai venit la tine în ultima vreme.

– Și mie, replică ea scurt.

Nu-mi dădea prilejul să-mi deschid sufletul.

– S-au întâmplat foarte multe și am fost prins cu treburi.

– Ce treburi?

Am oftat. Știam deja unde duce conversația noastră.

– Treburi despre care nu pot să vorbesc.

– Bineînțeles.

În ciuda calmului și a glasului ei potolit, știam că mocnește de furie. Un singur cuvânt nelalocul lui dacă rosteam, exploda. La fel, dacă tăceam. Așa că am preferat s-o întreb fără înconjur:

– Molly, motivul pentru care am venit în noaptea asta...

– O, știam eu că trebuie să ai un motiv special ca să dai pe-aici, în sfârșit. Nu mă mir decât de mine. De ce sunt aici? De ce vin direct în camera mea în fiecare zi când îmi termin treaba și aștept, doar-doar apari și tu? Aș putea face cu totul altceva. În ultima vreme, menestrelii și piesele cu păpuși se țin lanț. Se ocupă de asta prințul Regal. Aș putea sta la unul dintre căminele mai mici, cu ceilalți servitori, distrându-mă în tovărășia lor. Nu să stau aici, sus, singură. Sau aș putea lucra ceva. Bucătăreasa îmi dă voie să folosesc bucătăria când nu e aglomerație. Am fitil, ierburi și seu; ar trebui să le folosesc cât timp ierburile mai au putere. Dar nu, eu stau aici, cine știe, poate îți aduci aminte de mine și vrei să stai cu mine câteva clipe.

Stăteam ca o stâncă bătută de valuri. Ce să fi făcut altceva? Tot ce spunea Molly era adevărat. Am plecat capul, în vreme ce ea își trăgea sufletul. Când vorbi din nou, furia îi dispăruse din glas, dar o înlocuise altceva, mai grav. Nenorocire și descurajare.

– Fitz, e atât de greu! De câte ori cred că m-am împăcat cu gândul, trec peste suferință și mă trezesc că iar încep să sper. Dar pe noi nu ne așteaptă niciun fel de viitor, nu-i așa? N-o să vină niciodată o vreme numai pentru noi, n-o să avem un loc al nostru.

Tăcu. Își plecă ochii la podea, mușcându-și buza de jos. Continuă cu glas tremurat:

– Am văzut-o pe Celerity. E frumoasă. Am găsit un pretext să vorbesc cu ea... Am întrebat-o dacă nu le mai trebuie lumânări în cameră... Mi-a răspuns, dar timidă și politicoasă. Chiar mi-a mulțumit pentru grija mea. Aici, puțini mulțumesc servitorilor. E... e drăguță. O doamnă. Of, n-o să-ți dea voie niciodată să te însori cu mine. De ce ai vrea să te însori cu o servitoare?

– Pentru mine, nu ești servitoare, i-am spus încet. Eu nu mă gândesc la tine așa.

– Atunci ce sunt? Soție, în niciun caz, spuse ea deslușit.

– În inima mea, ești, i-am zis eu, mohorât.

Slabă alinare pentru Molly. Mă duru că o primește și se proptește cu fruntea de umărul meu. Am ținut-o lângă mine cu drag câteva momente, apoi am strâns-o mai tare în brațe. Când mi se cuibări la piept, i-am șoptit în păr:

– Trebuie să te întreb ceva.

– Ce?

– Ești... însărcinată?

– Ce?

Se trase de lângă mine, ca să mă vadă la față.

– Porţi copilul meu în pântece?

– Eu... Nu. Nu sunt însărcinată. Tăcere. Ce-ţi veni să mă întrebi dintr-odată?

– Pur şi simplu mi-a trecut întrebarea prin cap. Atât. Vreau să zic...

– Ştiu ce vrei să zici. Dacă am fi căsătoriţi şi nu aş fi însărcinată încă, vecinii ar scutura din cap.

– Serios?

Nu mă gândisem la asta niciodată. Ştiam că unii se întreabă dacă Kettricken e stearpă, căci nu rămăsese însărcinată după un an de căsătorie, dar îngrijorarea din cauza pântecului ei neroditor privea pe toată lumea. Mie nu-mi trecuse prin cap că vecinii îi urmăresc nerăbdători pe tinerii căsătoriţi.

– Bineînţeles. Femeile mi-ar fi oferit o reţetă de ceai de la mama lor. Sau praf din corn de mistreţ, ca să ţi-l torn seara în bere.

– Zău?

Am tras-o lângă mine, zâmbind prostește.

– Îhî... Îmi întoarse zâmbetul, dar şi-l şterse treptat de pe buze. Pentru că lucrurile sunt aşa cum sunt, iau alte ierburi. Ca să mă asigur că nu rămân însărcinată.

Uitasem cum mă mustrase Patience zilele trecute.

– Unele ierburi ca acelea îmbolnăvesc femeile, aşa am auzit, dacă le iau prea mult timp.

– Ştiu ce fac, spuse ea răspicat. De altfel, care ar fi cealaltă soluţie? adăugă, mai puţin categorică.

– Dezastrul, am recunoscut.

Molly clătină din cap.

– Fitz, dacă ți-aș fi răspuns da în noaptea asta, dacă aș fi fost însărcinată... ce-ai fi făcut?

– Nu știu. Nu m-am gândit.

– Gândește-te acum, mă rugă ea.

Am vorbit fără grabă.

– Cred că... ți-aș găsi cumva un loc, undeva. (M-aș duce la Chade, m-aș duce la Burrich și le-aș cere ajutorul. În sinea mea, refuzam asemenea gânduri.) Un loc sigur. Departe de Buckkeep. În susul râului, poate. Aș veni să te văd când aș putea. Cumva, aș avea grijă de tine.

– M-ai da la o parte, asta vrei să spui. Pe mine și pe copilul nostru... al meu.

– Nu! Te-aș ține în siguranță, te-aș duce într-un loc unde nimeni să nu te arate cu degetul că ai făcut un copil și că ești singură. Și, când aș putea, aș veni la tine și la copilul *nostru*.

– Te-ai gândit vreodată că ai putea să vii cu noi? Că am putea pleca din Buckkeep, tu și cu mine, în susul râului, acum?

– Nu pot pleca din Buckkeep. Ți-am explicat în câte feluri m-am priceput.

– Știu. Am încercat să te înțeleg. Dar nu văd niciun motiv.

– Treburile pe care le fac pentru rege sunt de...

– Nu le mai face. Lasă-le în seama altora. Vino cu mine, ca să avem o viață a noastră.

– Nu pot. Nu-i chiar atât de simplu. Nu mi s-ar da voie să plec așa, când vreau.

Nu mai știu când ne-am despărțit din îmbrățișare. Acum Molly își împleti brațele la piept.

– Verity e plecat. Aproape nimeni nu crede că se mai întoarce. Regele Shrewd e tot mai slăbit, pe zi ce trece, iar Regal se pregătește să-i urmeze la tron. Dacă Regal are pentru tine măcar jumătate din sentimentele pe care spui că le are, atunci, în numele cerului, de ce vrei să stai aici când el ajunge la putere? De ce ar vrea să te țină aici? Fitz, nu vezi că se duc toate de râpă? Insulele Apropiate și Ferry sunt doar începutul. Pirații nu se vor opri aici.

– Un motiv în plus să rămân. Să lucrez și, la nevoie, să lupt pentru poporul nostru.

– Un singur bărbat nu-i poate opri, sublinie Molly. Nici măcar unul așa de încăpățânat ca tine. De ce nu-ți folosești încăpățânarea ca să lupți pentru noi? De ce nu fugim în susul râului, în ținuturile de uscat, departe de pirați, ca să avem viața noastră? De ce trebuie să renunțăm la tot pentru o cauză pierdută?

Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Dacă aș fi rostit eu vorbele acelea, ar fi fost trădare. Dar ea le dăduse glas ca pe lucrul cel mai normal. Ca și cum ea, eu și copilul nostru încă inexistent eram mai importanți decât regele și cele Șase Ducate la un loc. I-am spus exact ce gândesc.

– Păi, îmi spuse privindu-mă în ochi, e-adevărat. Pentru mine. Dacă ai fi soțul meu și aș avea un copil cu tine, atunci atât de important ai fi pentru mine. Mai important decât lumea întreagă.

Ce era să-i răspund? Am preferat adevărul, știind că nu o va mulțumi.

– Și tu ai fi la fel de importantă pentru mine. Ești și acum. Dar tocmai de aceea trebuie să rămân aici. Pentru că, dacă un lucru e atât de important, nu fugi cu el și nu-l ascunzi. Rămâi pe poziție și îl aperi.

– Îl aperi? se miră Molly, cu glas ridicat. Când vei învăța că nu suntem destul de puternici ca să ne apărăm? Știu. Am stat între pirați și copiii rudelor mele și de-abia am supraviețuit. Când vei fi făcut și tu asta, atunci să-mi vorbești despre apărare!

Am tăcut. Nu doar vorbele ei mă răneau. Mă dureau, și încă foarte tare. Dar mi-am adus aminte cum ținusem cândva în brațe un copil, privind sângele care-i curgea pe brațul rece. Nu suportam să mai trec prin așa ceva. Dar nu puteam scăpa de amintire.

– Nu se poate să fugim, Molly. Fie stăm aici și luptăm, fie suntem omorâți când cădem neputincioși în bătălie.

– Serios? mă întrebă ea rece. Deci nu e doar că ești mai devotat regelui decât dragostei noastre?

N-am fost capabil s-o privesc în ochi. Pufni.

– Ești exact ca Burrich. Habar n-ai cât semeni cu el!

– Ca Burrich?

Mă lăsă cu gura căscată. Eram șocat că zisese așa ceva, fără a mai pune la socoteală că o spusese de parcă ar fi fost un cusur.

– Da, repetă ea categorică.

– Pentru că sunt devotat regelui?

Mă agățam și de un fir de pai.

– Nu! Pentru că îl pui pe rege înaintea femeii tale... sau a dragostei tale, sau a vieții tale.

– Habar n-am despre ce vorbești!

– Poftim! Vezi? Chiar n-ai habar. Dar îi dai înainte, prefăcându-te că știi toate lucrurile și secretele importante și toate întâmplările grozave din lume. Atunci, ia spune-mi, de ce îl urăște Patience pe Burrich?

Eram năucit. Habar n-aveam în ce fel ar fi dovedit răspunsul meu ce anume greșesc. Dar Molly sigur avea să facă legătura. Am făcut o încercare prudentă:

– Îl învinovățește pentru mine. Crede că din cauza lui a luat-o Chivalry pe alte cărări... și m-a făcut pe mine.

– Poftim. Uite cât ești de prost. Nici vorbă de așa ceva. Mi-a povestit Lacey într-o seară. Am băut cam mult vin de soc și am început să vorbesc despre tine, iar ea despre Burrich și Patience. Patience l-a iubit pe Burrich mai întâi, idiotule. Dar lui nu i-a trebuit. A spus că o iubește, dar nu se poate însura cu ea, chiar dacă tatăl ei ar fi de acord să se mărite cu cineva sub rangul ei. Pentru că el jurase deja credință, pe viață și pe sabie, stăpânului său. Și nu credea că îi putea sluji pe amândoi. O, a zis că ar fi vrut să fie liber ca să se însoare cu ea, că ar fi vrut să nu-i fi jurat credință altuia înainte de-a o întâlni. Totuși, nu era liber s-o ia de nevastă atunci. I-a spus o prostie, oricât ar vrea calul, nu poate duce decât o singură șa. Așa că Patience i-a zis: foarte bine, du-te, atunci, și urmează-l pe stăpânul ăsta al tău, care e mai important pentru tine decât mine. Și Burrich așa a făcut. Cum ai face și tu, dacă te-aș pune să alegi.

Două pete roșii ca focul îi colorau obrajii. Lăsă capul pe-o parte când se întoarse cu spatele la mine.

Așadar, iată legătura cu vina mea. Însă mintea mea se învârtea în jurul frânturilor de poveste și observații care se așezau la locul lor. Cum mi-a povestit Burrich că a întâlnit-o prima oară pe Patience. Ea se cățărase într-un măr și-i ceruse să-i scoată un ghimpe din picior. Lucrul ăsta nu-l cere soția servitorului soțului ei. Mai degrabă l-ar cere o tânără îndrăzneață de la tânărul care i-a căzut cu tronc. Reacția lui Burrich în seara în care i-am vorbit despre Molly și despre Patience, repetând cuvintele lui Patience despre slugi și stăpâni.

– Chivalry a știut despre asta? am întrebat-o pe Molly.

Ea se răsuci și mă cercetă din priviri. Nu asta sperase s-o întreb. Dar n-a rezistat să-și termine povestea:

– Nu. Nu la început. Când l-a cunoscut Patience, habar n-avea că el e stăpânul lui Burrich, pentru că Burrich nu-i spusese niciodată cărui domn îi jurase credință. La început, Patience nici n-a vrut să audă de Chivalry. Vezi tu, nu și-l scosese pe Burrich din inimă. Dar Chivalry era încăpățânat. Din câte mi-a spus Lacey, o iubea ca un nebun. A cucerit-o. Numai după ce a primit să se mărite cu el a aflat că era stăpânul lui Burrich. Și numai pentru că Chivalry l-a trimis pe Burrich la ea cu un cal deosebit.

Dintr-odată, mi l-am amintit pe Burrich în grajd, uitându-se la calul lui Patience și spunându-mi: „Eu am dresat calul ăsta." M-am întrebat dacă dresase iapa

știind că va fi a femeii pe care o iubise, trimisă cadou de bărbatul cu care avea să se mărite. Pun rămășag că așa a fost. Dintotdeauna mi se păruse că disprețul lui Patience față de Burrich era mai degrabă gelozia pe un bărbat la care Chivalry ținea atât de mult. Acum, triunghiul lor era și mai ciudat. Și mai dureros. Am închis ochii și am clătinat din cap, supărat pe nedreptatea din lume. „Nimic nu e simplu și cinstit", mi-am zis. „Întotdeauna există o coajă înțepătoare sau un sâmbure cu gust amar."

– Da.

Supărarea lui Molly se topise. S-a așezat pe marginea patului și, când m-am dus lângă ea, nu m-a respins. Am luat-o de mână. Mii de gânduri îmi frământau mintea: Patience nu suporta bețiile lui Burrich. Burrich își amintise de câinele ei de salon, pe care îl căra întruna după ea într-un coș. Grija cu care se îmbrăca și se purta. „Dacă tu nu vezi o femeie, asta nu înseamnă că ea nu te vede pe tine." Of, Burrich! Ceasurile în plus, petrecute de el îngrijind un cal pe care ea rareori îl călărea. Măcar Patience a fost măritată cu bărbatul pe care l-a iubit și a avut câțiva ani de fericire, deși umbriți de urzelile politice. Dar au fost ani de fericire, totuși. Molly și cu mine ce vom avea? Numai ce avea Burrich acum?

Molly s-a proptit de mine și am ținut-o în brațe multă vreme. Atât. Dar, în tristețea care a învelit noaptea aceea, am fost mai apropiați decât fuseserăm de cine știe când.

21
ZILE NEGRE

Regele Eyod a domnit în Regatul Munților pe vremea Corăbiilor Roșii. Moartea fiului său celui mai mare, Rurisk, a lăsat-o pe fiica lui, Kettricken, singura moștenitoare a tronului. După datina lor, ea avea să fie regină, sau „Sacrificiu", cum spuneau oamenii, la moartea tatălui ei. Astfel, căsătoria ei cu Verity nu numai că ne-a asigurat un aliat în vremurile acelea tulburi, dar ne-a și promis posibila alăturare a celui de-al „șaptelea ducat" la Regatul celor Șase Ducate. Faptul că Regatul Munților se învecina numai cu două dintre ducatele noastre interioare, Tilth și Farrow, o îngrijora nespus pe Kettricken, din cauza posibilei separări civile a celor Șase Ducate. Fusese crescută pentru a deveni „Sacrificiu". În viața ei, datoria față de poporul său o considera de mare importanță. Când a ajuns viitoarea regină a lui Verity, locuitorii celor Șase Ducate au devenit ai ei. Dar nu și-a scos din suflet gândul că, la moartea tatălui ei, muntenii o vor cere încă o dată ca „Sacrificiu" al lor. Cum își va putea îndeplini ea datoria aceea, dacă Farrow și Tilth stăteau între

ea și poporul ei nu ca parte din cele Șase Ducate, ci ca o națiie dușmănoasă?

În ziua următoare, s-a pornit o furtună crâncenă. A fost de două ori o binecuvântare. Nu numai că a alungat teama de atacurile piraților într-o asemenea zi, dar a și ținut la un loc un grup de soldați agitați, care se aveau precum câinele cu pisica. Sus, în turn, Bearns era pe atât de prezent, pe cât de ascuns era Regal. Ori de câte ori intram în coridorul cel mare, ducele Brawndy era acolo, bătând agitat locul în lung și-n lat sau stând cu privirea pierdută la focul din cămine. Fiicele îi stăteau de-o parte și de alta, păzindu-l ca două feline viguroase. Celerity și Faith erau încă tinere, iar nerăbdarea și supărarea li se citeau mai limpede pe față. Brawndy ceruse oficial să fie primit de rege. Cu cât era ținut mai mult în așteptare, cu atât era mai mare jignirea. Se tăgăduia importanța întâmplărilor care îl aduseseră la Buckkeep. Iar prezența neîntreruptă a ducelui în coridorul cel mare era un semn clar pentru adepții lui că regele încă nu încuviințase primirea lui. Vedeam că atmosfera începe să se încingă și m-am întrebat cine se va arde mai tare la sfârșit.

Cercetam prudent coridorul a patra oară când apăru Kettricken. Era îmbrăcată simplu, într-o rochie violetă lungă și dreaptă, cu o pelerină albă, moale, cu mâneci bogate. Își purta părul lung și despletit atârnându-i pe umeri. Intră fără prea multă ceremonie, ca de obicei, anunțată numai de Rosemary, micuța

ei servitoare, și însoțită doar de Lady Modesty și de Lady Hopeful. Nici acum, când devenise puțin mai populară printre doamne, nu le uita pe cele două care îi stătuseră alături la început, când fusese singură, și le onora adesea luându-le drept însoțitoare. Nu cred că ducele Brawndy a recunoscut-o pe viitoarea regină în femeia simplu îmbrăcată, care a venit direct la el.

Kettricken zâmbi și îi întinse mâna în semn de salut. Era felul simplu al muntenilor de a-și face prieteni. Mă îndoiesc că și-a dat seama câtă onoare îi făcea ducelui sau cât de mult a ușurat gestul acela simplu orele de așteptare încordată. Numai eu, sunt sigur, am văzut oboseala de pe chipul reginei sau cearcănele de la ochi. Faith și Celerity au fost imediat încântate de atenția care i se dădea tatălui lor. Glasul limpede al lui Kettricken răsună în coridorul cel mare, așa că o auziră fără îndoială toți cei din preajma căminelor. Așa cum fusese și intenția ei.

– L-am căutat de două ori pe rege în această dimineață. Îmi pare rău că a fost... indispus de fiecare dată. Sper că nu te tulbură prea tare așteptarea. Știu că vei dori să vorbești personal cu el despre tragedia ta și despre ceea ce trebuie făcut ca să ne ajutăm poporul. Dar, deocamdată, câtă vreme regele se odihnește, m-am gândit că poate ai vrea să servim împreună o gustare.

– Aș fi încântat, regina mea, răspunse Bearns prudent.

Kettricken îi netezise deja în mare măsură penele ciufulite. Dar Brawndy nu se lăsa ușor cucerit.

– Mă bucur, spuse regina și se aplecă ușor ca să-i șoptească ceva lui Rosemary.

Camerista cea gingașă mișcă scurt din cap, se răsuci și o luă la fugă iute ca iepurele. Toți o văzură ieșind. Într-o clipă se și întoarse, de data asta în fruntea unui alai de servitori. Aceștia luară o masă și o mutară în fața căminului celui mare. Imediat se întinse o față de masă albă ca neaua, apoi unul din vasele de grădină ale lui Kettricken o împodobi pe mijloc. Urmă o paradă de slujitori care așezară fiecare pe masă platouri, carafe cu vin și dulciuri sau mere de toamnă târzie într-un bol de lemn. Atât de frumos le aranjară pe toate, de parcă ar fi făcut o vrajă. Masa fu pregătită în câteva clipe, musafirii așezați, iar Mellow apăru cu lăuta sa, cântând chiar în timp ce intra în coridor. Kettricken le invită pe doamne să li se alăture, apoi, căutându-mă din priviri, îmi făcu semn din cap să mă apropii. Îi alese și pe alții care stăteau la cămine, la întâmplare; nu după rang sau avuții, ci, știam eu, după cât de interesanți îi considera. Fletch, cu poveștile lui de vânătoare, și Shells, o fată prietenoasă, de aceeași vârstă cu fetele lui Brawndy, au fost și ei chemați. Kettricken se așeză în dreapta lui Brawndy și, încă o dată, nu cred că el își dădea seama de onoarea care i se făcea.

După ce gustară toți și făcură puțină conversație, regina îi făcu semn lui Mellow să-și înmoaie strunele. Se întoarse către Brawndy și îi spuse fără înconjur:

– Nu am auzit decât frânturi din veștile voastre. Vrei să ne spui și nouă ce nenorocire s-a abătut asupra orașului Ferry?

Ducele avu o mică ezitare. Cu regele intenționase el să stea de vorbă, pentru ca acesta să ia măsuri. Dar cum să o refuze pe viitoarea regină, care îl trata cu atâta bunăvoință? Lăsă ochii în jos, iar când vorbi, vocea îi sună răgușită de emoție neprefăcută:

– Regina mea, suferim amarnic, începu el.

Gurile mesenilor se liniștiră imediat. Toți ochii se îndreptară spre duce. Am observat că toți cei aleși de regină erau buni ascultători. Din momentul în care Brawndy începu să vorbească, nu se mai auzi nici musca, în afară de exclamațiile de compătimire sau murmurele de supărare la cruzimile piraților. Ducele făcu o singură pauză, apoi se văzu că ia o hotărâre și povesti mai departe cum trimiseseră semnale după ajutor și așteptaseră zadarnic un răspuns. Regina îl ascultă până la capăt, fără să protesteze sau să-i tăgăduiască spusele. La sfârșitul poveștii sale tragice, Brawndy se simți vizibil ușurat, pur și simplu pentru că o spusese cuiva.

– Acum aud pentru prima oară multe dintre veștile tale, vorbi Kettricken, în cele din urmă. Și niciuna nu e bună. Nu știu ce va spune regele nostru despre ele. Va trebui să aștepți, ca să auzi cu urechile tale. Însă, în ceea ce mă privește, deocamdată îți zic că mi-e plină inima de durere la suferința oamenilor tăi. Și de supărare. Îți promit că, din partea mea, răul nu va rămâne nepedepsit. Și nici poporul meu nu va rămâne fără adăpost în toiul iernii geroase.

Ducele Brawndy de Bearns plecă ochii în farfurie și frământă tivul feței de masă. Ridică privirea și

ochii îi străluciră de furie, dar și de regret. Când vorbi, cuvintele îi ieșiră categorice de pe buze:

– Vorbe. Acestea nu sunt decât vorbe, regina mea. Localnicii din Ferry nu pot mânca vorbe și nici nu se pot înveli cu ele noaptea.

Kettricken îl țintui cu privirea. Parcă îi plesniră chingile sufletului.

– Cunosc foarte bine adevărul cuvintelor tale. Dar acum numai promisiuni îți pot oferi. Când regele se va simți destul de întremat ca să te primească, vom vedea ce se poate face pentru Ferry.

Brawndy se aplecă spre ea.

– Am de pus întrebări, doamnă. Iar de răspunsuri am nevoie la fel de mult ca și de bani și de oameni. De ce nu s-au luat în seamă strigătele noastre de ajutor? De ce s-a îndreptat spre portul-mamă, și nu spre noi, nava care ar fi trebuit să ne ajute?

Vocea lui Kettricken tremură foarte puțin.

– La aceste întrebări nu am răspuns, domnule. Și mi-e rușine s-o recunosc. Nu a ajuns la urechile mele nicio vorbă despre nenorocirea voastră până la sosirea mesagerului călare.

Auzind-o pe regină, mă străbătură presimțiri rele. Ar fi trebuit ea să recunoască aceste lucruri în fața lui Brawndy? Poate că nu, nefiind înțelept din punct de vedere al treburilor regatului. Însă Kettricken, știam foarte bine, punea adevărul înaintea treburilor regatului. Brawndy se uită lung la ea și ridurile din jurul gurii i se adânciră. Îndrăzneț, însă potolit, o întrebă:

– Dar nu ești viitoarea regină?

Kettricken îl străpunse cu ascuțișul ochilor ei cenușii.

– Ba da. Mă întrebi dacă te mint?

Veni rândul lui Brawndy să plece capul.

– Nu. Nu, regina mea, nici prin cap nu mi-a trecut.

Liniștea se prelungi. Nu știu dacă a primit un semn pe furiș de la Kettricken sau dacă așa i-a dictat instinctul, dar Mellow pișcă mai intens strunele lăutei. Începu un cântec de iarnă, cu note grave și refren pițigăiat.

Încă trei zile pline trecură până când Brawndy fu chemat, în cele din urmă, la rege. Kettricken încercă să-i țină de urât, dar e greu să distrezi un om a cărui minte stă numai la soarta vulnerabilă a ducatului său. Era politicos, dar neatent. Faith, fiica lui mai tânără, se împrieteni repede cu Shells și mai uită din necazuri în tovărășia ei. Celerity însă nu se dezlipea de tatăl ei, iar când ochii ei de un albastru-închis se întâlneau cu ai mei, se deschideau ca două răni. În privirea ei se scălda un cuib de sentimente variate. Eram ușurat că nu mă căuta ca să-mi dea atenție în particular. În același timp, știam că răceala ei față de mine oglindea sentimentele tatălui ei față de Buckkeep. Mă bucuram că mă ocolește, însă mă și rodea nepăsarea ei, pentru că nu consideram că o merit. Când, în sfârșit, Brawndy fu chemat la rege și el se grăbi spre odăile acestuia, am sperat că senzația de stânjeneală va dispărea.

Nu numai eu am observat, sunt sigur, că viitoarea regină nu a fost invitată la consiliu. Nici eu nu am fost prezent, nefiind rugat să particip. Dar nu se întâmplă deseori ca regina să fie lăsată deoparte, la fel ca

nepotul ei bastard. Kettricken își păstră sângele rece și le ținu de urât mai departe fiicelor lui Brawndy, arătându-le cum țes muntenii mărgele în broderii. Am dat târcoale mesei lor, dar mă îndoiam că le stătea mintea la lucrul de mână, cum nici mie nu-mi stătea la altele.

Nu am avut mult de așteptat. Ducele Brawndy apăru valvârtej în coridorul cel mare în mai puțin de un ceas.

– Împachetează, îi ordonă lui Faith. Spune-i gărzii noastre să fie gata de plecare într-un ceas, îi porunci lui Celerity. Se înclină scurt în fața lui Kettricken. Regina mea, îți cer permisiunea să plec. Întrucât Casa Farseer nu vrea să ne ajute, Ducatul Bearns trebuie să se îngrijească singur de el.

– Într-adevăr. Înțeleg de ce te grăbești să pleci, îi spuse Kettricken gravă. Dar înaine de asta îți cer să mi te alături și să luăm masa ultima oară. Nu e bine să pleci la drum cu stomacul gol. Spune-mi, îți plac grădinile?

Întrebarea se adresa mai degrabă fiicelor lui decât lui Bearns. Fetele se uitară la tatăl lor. Acesta încuviință scurt din cap.

Ambele fete recunoscură prudente față de Kettricken că le plac grădinile, dar se vedea bine că sunt nedumerite. O grădină? Iarna, când urlă furtuna? Le-am împărtășit îndoiala, mai ales că, în clipa aceea, Kettricken îmi făcu semn.

– FitzChivalry, ia seama la porunca mea. Rosemary, du-te cu Lordul Chivalry la bucătărie. Pregătește mâncare așa cum îți spune el și ad-o în Grădina Reginei. Îi voi conduce pe musafirii noștri acolo.

Am căscat ochii mari și m-am uitat disperat la Kettricken. Nu. Nu acolo. Mulți de-abia urcau până acolo, fără a mai pune la socoteală o ceașcă de ceai băută pe acoperișul bătut de vânt al turnului. Nu-mi imaginam ce avea de gând. Îmi răspunse cu un zâmbet extraordinar de sincer și senin. Luând brațul ducelui, îl conduse afară din coridorul cel mare, în vreme ce fetele lui veneau în urmă, cu doamnele de companie ale reginei. M-am întors către Rosemary și i-am dat altă poruncă.

– Du-te și găsește niște pelerine groase pentru ei și prinde-i din urmă. Mă ocup eu de mâncare.

Copila o luă la fugă voioasă, iar eu am pornit degrabă spre bucătărie. Am anunțat-o imediat pe Sara de nevoia noastră urgentă. Ea pregăti la repezeală o tavă cu plăcinte calde și vin fiert.

– Du-le tu pe astea și trimit eu un băiat mai târziu cu restul.

Am zâmbit în sinea mea, luând tava și ducând-o degrabă în Grădina Reginei. Poate că regina îmi spunea Lordul FitzChivalry când vorbea despre mine, dar Sara, bucătăreasa, nu stătea pe gânduri să-mi poruncească să duc o tavă cu mâncare. Era o senzație curios de liniștitoare.

Am urcat scările cât de repede am putut, apoi m-am oprit să-mi trag respirația la ultimul cat. M-am pregătit să mă apăr de vânt și ploaie și am deschis ușa. Vârful turnului era un dezastru, așa cum mă așteptasem. Doamnele de companie ale reginei, fiicele lui Brawndy și Shells se înghesuiau la adăpostul oferit de doi pereți

alăturați și un acoperiș de pânză, care fusese ridicat vara trecută ca umbrar. Te ferea de vânt și ținea la distanță ploaia rece. Am pus tava cu mâncare caldă pe măsuța din adăpostul improvizat. Rosemary, învelită bine să nu-i fie frig, zâmbi mulțumită când șterpeli o plăcintă de la marginea tăvii. Lady Modesty se ocupă de servitul plăcintelor.

Am dus de îndată căni cu vin fiert reginei și ducelui Brawndy și, sub pretextul că-i servesc, m-am alăturat lor. Stăteau chiar la marginea parapetului, privind prin creneluri la marea de dedesubt. Vântul biciuia valurile înspumate și împrăștia pescărușii, zădărnicindu-le nepăsător încercarea de a zbura. Când m-am apropiat de ei, am văzut că vorbesc în șoaptă, iar vuietul vântului mă împiedica să trag cu urechea. Aș fi vrut să-mi fi luat și eu o manta. M-am udat leoarcă într-o clipă, iar vântul alungă bruma de căldură pe care o simțeam tremurând de frig. Deși îmi clănțăneau dinții, am încercat să zâmbesc când le-am oferit vinul.

– Îl cunoști pe Lordul FitzChivalry? îl întrebă Kettricken pe Brawndy când își luară cănile cu băutură.

– Sigur, am avut plăcerea să-mi fie musafir la masă, o asigură Brawndy.

Stropii îi cădeau din sprâncenele stufoase, iar vântul îi fâlfâia coada de războinic.

– Atunci nu te superi dacă îl rog să ia parte la discuția noastră.

În ciuda ploii care o făcuse ciuciulete, regina vorbea calm, de parcă s-ar fi scăldat în soarele de primăvară.

Oare își dădea Brawndy seama că sub rugămintea ei se ascundea o poruncă?

– Îi primesc cu bucurie sfaturile, dacă consideri că ne poate împărtăși din înțelepciunea lui, regina mea, consimți ducele.

– Am sperat să fii de acord. FitzChivalry, adu-ți vin și vino lângă noi, te rog.

– Cum dorește regina mea.

M-am închinat și m-am supus degrabă. Legătura mea cu Verity se subția cu cât se depărta mai mult în fiecare zi, dar în momentul acela am simțit că nu-i dă pace curiozitatea. M-am așezat lângă regina mea.

– Nu putem desface ceea ce s-a făcut, spuse regina. Mă doare sufletul că nu am putut să-ți apărăm poporul. Totuși, deși nu pot repara ceea ce au stricat deja pirații, măcar pot ajuta să-i adăpostesc pe oamenii tăi de furtunile care vor veni. Te rog să primești acestea din mâna reginei și din tot sufletul ei.

Am observat, în trecere, că nu pomeni despre refuzul regelui Shrewd de a-l ajuta pe duce. Am urmărit-o. Se mișcă încet, dar știind ce face. Mâneca albă largă pe care o suflecă șiroia deja de apă. Nu o luă în seamă când își dezgoli brațul și dezvălui un lanț șerpuitor de brățări din aur, presărate cu opalele ei închise din Regatul Munților. Văzusem și altă dată sclipirea întunecată a giuvaierelor muntenești, dar niciunele atât de mari ca acelea. Regina îmi întinse brațul ca să desfac încuietoarea și, fără nicio ezitare, le desfășură de pe braț. Din cealaltă mânecă scoase un săculeț

de catifea. I l-am deschis ca să strecoare brățările în el. Îi surâse cald ducelui și i-l apăsă în palmă.

– De la viitorul tău rege, Verity, și de la mine, șopti ea.

Cu greu am rezistat impulsului lui Verity de a mă arunca în genunchi la picioarele acestei femei și de a o proclama prea nobilă pentru dragostea lui măruntă. Uluit, Brawndy începu să-și bâlbâie mulțumirile, jurând că niciun bănuț nu va fi risipit. Se vor construi din nou case trainice în Ferry, iar poporul îi va fi recunoscător reginei pentru focul la care se vor încălzi în ele.

Dintr-odată, am înțeles motivul pentru care alesese Kettricken Grădina Reginei. Opalele erau un dar din partea reginei și nu aveau nimic de-a face cu cele spuse de Shrewd sau Regal. Locul ales de Kettricken și felul în care i-a oferit giuvaierele lui Brawndy i-au dat clar de înțeles acest lucru. Kettricken nu i-a spus să păstreze secretul; nu a fost nevoie de asta.

M-am gândit la smaraldele ascunse într-un colț din scrinul meu, dar Verity nu-mi dădu niciun semn. Nu m-am atins de ele. Speram ca într-o zi Verity să le atârne de gâtul reginei sale. Pe lângă asta, nu voiam să scad însemnătatea darului oferit de ea lui Brawndy, adăugând încă unul, de la un bastard. Pentru că așa aș fi fost nevoit să-l numesc. Nu, am hotărât. Să rămână în memoria ducelui numai darul reginei și vorbele cu care l-a însoțit.

Brawndy se întoarse cu fața spre mine, cercetându-mă:

– Regina mea, mi se pare că-l prețuiești nespus pe acest tânăr, dacă îi permiți să ia parte la întâlnirile tale.

– Așa este, confirmă Kettricken serioasă. Nu mi-a înșelat niciodată încrederea.

Brawndy încuviință în tăcere, ca și cum și-ar fi confirmat ceva lui însuși. Își permise un mic zâmbet.

– Fiica mea cea mai mică, Celerity, a fost oarecum nedumerită de o scrisoare pe care a primit-o de la Lordul FitzChivalry. Mai ales că surorile ei mai mari au deschis-o în locul ei și au găsit în ea multe prilejuri ca s-o necăjească în glumă. Dar când mi-a mărturisit mie ce anume o neliniștește, i-am spus că rar e omul care să-și recunoască atât de sincer însușiri pe care alții le-ar considera cusururi. Numai un îngâmfat ar pretinde că merge la luptă fără să se teamă. Pe lângă asta, nu m-aș încrede într-un om care ucide și nu-l încearcă părerea de rău după aceea. În ce privește sănătatea ta – mă bătu dintr-odată pe umăr –, aș zice că o vară întreagă de tras la vâsle și învârtit toporul ți-a prins tare bine. Mă străpunse cu ochii lui de vultur. Nu mi-am schimbat părerea despre tine, FitzChivalry. Nici Celerity. Vreau să fii convins de asta.

Am rostit cuvintele pe care știam că trebuie să le rostesc:

– Mulțumesc, domnule.

Își răsuci capul și i-am urmărit privirea prin perdeaua de ploaie, spre locul din care Celerity se uita fix la noi. Tatăl ei îi făcu un semn discret din cap, iar zâmbetul îi lumină obrazul ca soarele ieșind de după un nor. Faith, care o urmărea, spuse ceva, iar Celerity

se înroşi la faţă şi îi trase un ghiont. Mi se strânse stomacul când l-am auzit pe Brawndy spunându-mi:

– Poţi să-ţi iei la revedere de la fiica mea, dacă doreşti.

Era ultimul lucru pe care mi-l doream. Dar cu niciun chip nu voiam să stric ceea ce obţinuse Kettricken cu atâta strădanie. Nu puteam. Aşa că m-am înclinat, m-am scuzat şi am traversat în silă grădina prin rafalele de ploaie, ca să mă prezint în faţa lui Celerity. Faith şi Shells se retraseră imediat, la distanţă destul de mică, să nu ne scape din priviri.

Am făcut o reverenţă cât se poate de politicoasă.

– Lady Celerity, îţi mulţumesc încă o dată pentru manuscrisul pe care mi l-ai trimis, am spus, stânjenit.

Inima îmi bătea să-mi sară din piept. Ca şi a ei, sunt sigur, dar din cu totul alt motiv. Celerity îmi zâmbi printre stropii de ploaie.

– Mi-a făcut plăcere să ţi-l trimit, dar mai mare plăcere mi-a făcut răspunsul tău. Mi l-a explicat tata. Sper să nu ţi se pară nepotrivit că i l-am arătat. Nu am înţeles de ce te-ai subapreciat aşa. Tata mi-a spus: „Omul care e nevoit să se laude singur ştie că nu-l va lăuda nimeni altcineva." După aceea mi-a zis că nu există cale mai bună de a cunoaşte marea decât să tragi la vâsla unei corăbii. Şi că, în tinereţea sa, toporul a fost şi arma lui. Ne-a promis surorilor mele şi mie o bărcuţă numai a noastră, cu care să ne plimbăm vara viitoare, în zilele frumoase... Tăcu dintr-odată. Vorbesc cam mult, nu-i aşa?

– Deloc, doamna mea, am asigurat-o eu.

Îmi convenea de minune să vorbească ea.

– „Doamna mea", repetă Celerity și se înroși brusc, de parcă aș fi sărutat-o chiar acolo.

Am întors privirea de la ea, numai ca s-o surprind pe Faith că ne urmărește cu ochi mari, stând cu gura căscată de încântare. Închipuindu-mi ce-și închipuia ea că-i spusesem surorii ei, obrajii începură să-mi ardă și mie. Când m-am înroșit, ea și Shells se puseră pe chicotit.

Mi s-a părut o eternitate până când am părăsit potopul din Grădina Reginei. Musafirii noștri s-au retras în odăile lor, ca să se schimbe de hainele ude și să se pregătească de călătorie. M-am retras și eu, luându-mi repede alte haine, ca să nu scap momentul plecării lor. M-am dus în curtea exterioară, să-i văd pe Brawndy și garda lui încălecând. Venise și regina Kettricken, în obișnuita-i robă alb cu violet, împreună cu garda ei de onoare. Stătea lângă armăsarul lui Brawndy ca să-și ia rămas-bun de la el. Înainte de a încăleca, ducele îngenunche și îi sărută mâna. Își spuseră câteva cuvinte. Nu știu ce au vorbit, dar regina zâmbi când o rafală îi flutură părul peste față. Brawndy și alaiul lui plecară pe o furtună cumplită. Se ghicea încă supărarea în ținuta ducelui, însă respectul pe care i-l arătase reginei îmi dovedea că nu e totul pierdut.

Celerity și Faith întoarseră amândouă capetele spre mine în timp ce se îndepărtau călare, iar cea dintâi îndrăzni să-mi facă un semn cu mâna. I-am întors gestul. Le-am urmărit cum pleacă, înfrigurate nu doar din cauza ploii. Îi sprijinisem pe Verity și pe Kettricken

în ziua aceea, dar cu ce preț? Ce îi făceam lui Celerity? Avea oare Molly dreptate?

Mai târziu, în aceeași seară, m-am dus să mă închin regelui. Nu mă chemase. Nu aveam de gând să discut cu el despre Celerity. M-am dus întrebându-mă dacă era voința lui Verity sau dacă inima mea mă îndemna să nu-l părăsesc. Wallace mă pofti în silă, avertizându-mă aspru că regele tot nu se simte în apele lui și nu trebuie să-l obosesc.

Shrewd ședea în fața căminului. Aerul din cameră era îmbâcsit de fumariță. Bufonul, a cărui față încă semăna cu un peisaj violet-albăstrui, stătea la picioarele lui. Avea norocul să fie sub perdeaua înțepătoare de fum. Eu n-am fost atât de norocos când am luat taburetul pe care Wallace mi-l aduse plin de bunăvoință...

La puțin timp după ce m-am prezentat și m-am așezat, regele se întoarse către mine. Mă privi buimac preț de câteva clipe, clătinând din cap.

– A, Fitz, mă recunoscu el, într-un târziu. Cum mai merge cu lecțiile? E mulțumit maestrul Fedwren de progresul tău?

Am aruncat scurt ochii spre bufonul care îmi evită privirea, preferând să scormonească în foc.

– Da, am spus încet. A spus că scriu litere frumoase.

– Foarte bine. Un condei citeț e mândria oricărui om. Dar cu înțelegerea noastră cum e? Mi-am respectat promisiunea față de tine?

Vechea poveste. Încă o dată, am cugetat la târgul pe care mi-l oferise. Mă va hrăni, mă va îmbrăca și

mă va educa, primind, în schimb, devotamentul meu necondiționat. Am zâmbit la vorbele atât de familiare, dar mi-au stat cuvintele în gât văzând cât se ramolise bărbatul care le rostise și cât de scump ajunsesem să plătesc pentru ele.

– Da, regele meu. Ți-ai respectat-o, i-am răspuns pe un ton domol.

– Bine. Atunci ai grijă să ți-o respecți și tu pe a ta.

Se lăsă greu pe spătarul scaunului.

– Așa voi face, Maiestate, l-am asigurat, iar ochii bufonului se întâlniră cu ai mei, martori încă o dată la promisiunea mea.

Se lăsă liniștea. Numai focul trosnea în cămin. Apoi regele își îndreptă spatele, tresărind ca la auzul unui sunet neașteptat. Se uită în jur nedumerit.

– Verity? Unde-i Verity?

– A plecat într-o expediție, regele meu. Să-i caute pe Străbuni, ca să ne ajute să gonim Corăbiile Roșii de pe țărmul nostru.

– A, da. Sigur că a plecat. Însă preț de-o clipă, am avut impresia că...

Se lăsă iarăși pe spătar. Mi se făcu părul măciucă. L-am simțit cum își întinde vag Meșteșugul, bâjbâind. Mintea lui o pipăia pe a mea cum pipăie brațele bătrâne după un sprijin. Nu credeam că mai e în stare să întrebuințeze Meșteșugul, trăisem cu impresia că-și pierduse talentul de mult timp. Verity îmi spusese odată că Shrewd rareori se mai folosea de el. Am pus vorbele acelea pe seama devotamentului său față de tatăl lui. Dar umbra Meșteșugului îmi ațâța gândurile

ca degetele care ciupesc strunele pentru prima oară. Ochi Întunecați se zburli la invazia străină. *Liniște,* l-am prevenit.

Un gând îmi tăie răsuflarea. Îl încuraja Verity pe rege prin mine? Am lăsat prudența la o parte, amintindu-mi ce îi promisesem bărbatului acestuia cu multă vreme în urmă. Devotament în toate.

– Regele meu? l-am strigat, cerându-i astfel voie să mă apropii cu taburetul de scaunul său.

I-am luat mâna uscată într-a mea. Parcă aș fi sărit într-un râu învolburat.

– O, Verity, dragul meu băiat, iată-te!

Preț de-o clipă, l-am zărit pe prinț așa cum îl vedea Shrewd. Un băiețel dolofan de opt-nouă ani, mai degrabă prietenos decât inteligent, nu atât de înalt ca fratele lui mai în vârstă, Chivalry. Dar un prinț sănătos și simpatic, un al doilea fiu extraordinar, nu prea ambițios, nici prea curios. Apoi, ca și cum aș fi alunecat de pe un mal, am căzut în vâltoarea neagră a Meșteșugului. Era derutant să privesc dintr-odată prin ochii lui Shrewd. Vedea imagini încețoșate pe la margini. L-am surprins scurt pe Verity înaintând obosit prin zăpadă. Ce-i asta? Fitz? Apoi mă prinse un vârtej și mă aruncă în miezul durerii lui Shrewd. Am pătruns adânc în el, dincolo de stratul ierburilor și fumului care-l amorțeau. Ardeam în agonie. Era o durere care creștea încet, de-a lungul șirei spinării, până în cap, un bulgăre din ce în ce mai greu, pe care nu-l putea ignora. Regele avea două posibilități: ori se lăsa cotropit de agonia care nu-l lăsa nici să gândească, ori

își amorțea trupul și mintea cu ierburi și fumariță, ca să scape de durere. Însă în miezul minții sale înnegurate, trăia și spumega de furie din cauza neputinței. Acolo trăia spiritul lui, luptându-se cu un trup care nu-l mai asculta și cu durerea care îi mistuia ultimii ani de viață. Jur că l-am văzut tânăr, când avea cu un an, poate doi, mai mult decât mine. Păr țepos și zbârlit ca al lui Verity, ochi mari și vioi, fără riduri, doar cu acelea creionate de un zâmbet larg. Tot așa era și acum, în adâncul sufletului, un tânăr prins în capcană și deznădăjduit. Se ținea strâns de mine și mă întreba disperat: „Există o cale de scăpare?" Am simțit că mă cufund în strânsoarea lui.

Apoi, ca două râuri care se îmbrățișează, o altă forță se lovi de mine și mă trimise învârtindu-mă în vâltoarea ei. *Băiete! Închide-ți mintea.* M-am simțit ca încleștat de două brațe puternice care mă separau de funia pe care o răsuceam noi doi. *Tată, sunt aici. Ai necazuri?*

Nu. Nu. Toate sunt la fel de-o vreme încoace. Dar, Verity...

Da. Sunt aici.

Bearns nu ne mai e credincios. Brawndy adăpostește Corăbiile Roșii acolo, în schimbul apărării orașelor lui. S-a întors împotriva noastră. Când vii acasă, trebuie să...

Gândul se rătăci, își pierdu puterea.

Tată. De unde ai aflat vestea asta? Verity căzu pe neașteptate pradă disperării. Dacă ceea ce spunea Shrewd era adevărat, atunci Buckkeep nu mai avea nicio speranță să treacă de iarna aceea.

Regal are spioni. Ei îi dau lui de veste și el îmi dă mie. Acesta trebuie să rămână un secret, o vreme, până când vom avea puterea necesară să contracarăm în Brawndy. Sau până când ne vom hotărî să-l abandonăm în mâinile prietenilor lui de pe Corăbiile Roșii. Da. Acesta e planul lui Regal. Să țină Corăbiile Roșii la distanță de Buckkeep, pentru ca ele să se întoarcă împotriva lui Brawndy și să-l pedepsească în locul nostru. Brawndy a trimis chiar un pretins semnal după ajutor, sperând să ne ademenească navele în brațele distrugerii.

Așa să fie?

Toți spionii lui Regal o confirmă. Și mă tem că nu ne mai putem încrede în soția ta străină. Cât a fost Brawndy aici, Regal a observat că a stat mult în preajma lui și a căutat multe pretexte ca să discute cu el între patru ochi. Se teme că urzește un complot cu dușmanii noștri ca să mă răstoarne de la tron.

NU ESTE ADEVĂRAT! Forța tăgăduirii mă străpunse ca vârful de sabie. O clipă m-am înecat din nou, m-am rătăcit, mi-am pierdut sinele în potopul Meșteșugului care mă străbătea. Verity simți și mă ajută să-mi revin. *Trebuie să fim atenți cu băiatul. Nu are puterea necesară ca să-l folosim așa. Tată, te implor. Ai încredere în regina mea. Știu că nu se preface. Și ai grijă la ce-ți raportează spionii lui Regal. Pune spioni pe urmele spionilor înainte de a lua măsuri în temeiul veștilor primite de la ei. Stai de vorbă cu Chade. Promite-mi că vei face asta.*

Nu sunt prost, Verity. Știu să-mi păstrez tronul.

Bine. Foarte bine. Ai grijă ca băiatul să fie îngrijit. Nu e pregătit pentru asta.

Cineva îmi smulse mâna ca de pe o sobă fierbinte. M-am îndoit de spate și mi-am pus capul între genunchi, în timp ce lumea se învârtea cu mine. Alături, Shrewd gâfâia ca și când ar fi alergat. Bufonul îmi vârî un pahar de vin în mână, apoi se întoarse la rege, îndemnându-l să bea vinul cu înghițituri mici. Și, deasupra tuturor, pe neașteptate, vocea stăruitoare a lui Wallace:

– Ce i-ai făcut regelui?

– Amândoi sunt amețiți! strigă bufonul, cu o umbră de teamă în glas. Vorbeau liniștiți și, dintr-odată, asta! Scoate imediat afară afumătoarele alea afurisite! Mă tem că i-ai omorât pe amândoi!

– Taci, bufonule! Să nu vorbești așa de leacurile mele!

Cu toate acestea, am auzit cum Wallace merge cu pași iuți prin cameră și stinge capetele de sfoară aprinse din afumători sau astupă vasele cu capace de alamă. În clipa următoare, frigul nopții de iarnă pătrunse în cameră prin ferestrele larg deschise. Aerul rece mă întremă. Am reușit să stau în capul oaselor și să beau puțin vin. Mi-am revenit treptat în simțiri. Totuși, Regal mă găsi acolo când dădu buzna în cameră, cerând să știe ce se întâmplase. Îmi adresă mie întrebarea, pentru că bufonul îl ajuta pe Wallace să-l culce pe rege în pat.

Am clătinat din cap amețit, fără să mă prefac deloc.

– Cum se simte regele? Își va reveni? îi strigă Regal lui Wallace.

Servitorul apăru degrabă lângă el.

– Pare să-și revină, prințe Regal. Nu știu ce i-a venit. Nu am văzut niciun semn de luptă, dar e obosit ca și când ar fi alergat șapte poște. Sănătatea lui șubredă nu va face față agitației, prințul meu.

Regal își întoarse către mine privirea acuzatoare.

– Ce i-ai făcut tatălui meu? mârâi el.

– Eu? Nimic? Nu mințeam. Orice se întâmplase fusese între Verity și rege. Stăteam de vorbă în liniște. Dintr-odată, m-a luat cu leșin. Eram amețit. Slăbit. Ca și când îmi pierdeam cunoștința. Am întors capul spre Wallace. Să fi fost fumarița de vină?

– Se poate, recunoscu el în silă. Se uită tulburat în ochii săgetători ai lui Regal. Se pare că trebuie să o prepar tot mai puternică în fiecare zi, ca să aibă efect. Și el tot se plânge că...

– LINIȘTE! i-o reteză Regal, răcnind. Arătă spre mine ca spre un gunoi. Scoate-l de-aici. Pe urmă treci înapoi și îngrijește-te de rege.

În clipa aceea, Shrewd gemu în somn, iar eu am simțit atingerea ușoară ca fulgul a Meșteșugului. Mi se făcu părul măciucă.

– Nu. Du-te la rege acum, Wallace. Bufonule, tu scoate-l afară pe bastard. Și vezi să nu audă servitorii despre asta. Voi afla dacă mi se încalcă porunca. Hai, dă-i drumul. Tata nu se simte bine.

Am crezut că pot pleca singur, dar am avut nevoie de sprijinul bufonului, cel puțin ca să mă ridic. Odată în picioare, m-am clătinat periculos, ca pe catalige. Pereții se apropiau și se îndepărtau de mine,

podeaua se ridica ușor, ca puntea corabiei când se umflă puțin marea.

– Mă descurc singur mai departe, i-am spus bufonului după ce am ieșit pe ușă.

El scutură din cap.

– Ești prea slăbit ca să te las singur, ripostă el calm, apoi își împleti brațul de al meu și începu un discurs fără înțeles. Depuse un efort de-a dreptul prietenesc ajutându-mă să urc scările și să ajung la ușa mea. Acolo așteptă, pălăvrăgind întruna cât am ridicat zăvorul, apoi intră după mine.

– Ți-am zis, n-am nimic, am protestat, cam nervos.

Nu voiam decât să mă întind.

– Zău? Și regele meu cum se simte? Ce i-ai făcut acolo?

– Nu i-am făcut nimic!

Am scrâșnit din dinți când m-am așezat pe marginea patului. Îmi zvâcnea capul. Ceai din scoarță-de-spiriduș. Asta îmi trebuia. Nu aveam deloc.

– Ba i-ai făcut! I-ai cerut voie și pe urmă l-ai luat de mână. Și în clipa următoare încercați amândoi să respirați ca peștele scos din apă.

– Numai o clipă?

Pentru mine, trecuseră ore întregi. Crezusem că se încheiase seara.

– Doar trei bătăi de inimă.

– Of!

Mi-am prins capul în mâini, ca să nu mi se spargă în bucăți. De ce trebuia Burrich să fie plecat chiar

acum? Știam că el are scoarță-de-spiriduș. Durerea mă forța să fac o încercare.

– Ai scoarță-de-spiriduș? Pentru ceai.

– La mine? Nu. Dar aș putea să-i cer lui Lacey. Are o grămadă de ierburi.

– Faci asta pentru mine?

– Ce i-ai făcut regelui?

Era clar târgul. Apăsarea din cap creștea, îmi împingea ochii.

– Nimic, am spus, cu răsuflarea tăiată. Iar ce mi-a făcut regele mie, numai el poate să-ți spună. Dacă vrea. E destul de limpede acum?

Tăcere.

– Poate. Chiar atât de tare te doare?

M-am lăsat foarte încet pe spate. Mă duru și să las capul jos.

– Mă întorc imediat, spuse bufonul.

Am auzit cum se deschide și se închide ușa. Am stat nemișcat, cu ochii închiși. Treptat, cele auzite începură să prindă înțeles în mintea mea. În ciuda durerii, am făcut ordine în ele. Regal avea spioni. Brawndy era un trădător. Cel puțin așa pretindea Regal că au aflat spionii lui. Am bănuit că Brawndy e la fel de trădător ca și Kettricken. Of, otrava care se răspândea! Și durerea. Brusc, mi-am amintit de durere. Nu mă sfătuise Chade să nu fac altceva decât să observ, cum m-a învățat el, ca să aflu răspunsul la întrebarea mea? Îl avusesem în fața nasului tot timpul și l-aș fi văzut, dacă nu m-ar fi orbit teama de trădători, urzeli și otrăvuri.

O boală îl măcina pe regele Shrewd, îl rodea din interior. Lua ierburi ca să nu-l doară. Ca să-şi păstreze măcar o fărâmă de minte, un colţ în care durerea să nu ajungă, să nu-l devoreze. Dacă mi-ar fi spus cineva asta cu câteva ore în urmă, i-aş fi râs în nas. Acum, întins pe pat, încercând să respir uşor, pentru că şi cea mai mică mişcare stârnea un val de agonie, mă luminam. Durerea. Eu nu sufeream decât de câteva minute şi deja îl trimisesem pe bufon după scoarţă-de-spiriduş. Mă străfulgeră o spaimă. Speram ca durerea să-mi treacă până a doua zi, să mă trezesc fără ea. Dacă va trebui s-o îndur în fiecare clipă de acum înainte, toată viaţa, ştiind că se hrăneşte din ceasurile care mi-au mai rămas? Nu era de mirare că Shrewd lua ierburi.

Uşa se deschise şi se închise fără zgomot. Când nu l-am auzit pe bufon că-mi pregăteşte ceaiul, m-am chinuit să deschid ochii. Justin şi Serene stăteau la uşă. Împietriţi, ca şi când ar fi intrat în bârlogul unei fiare. Când am mişcat din cap ca să-i privesc mai bine, Serene chiar îşi desfăcu buzele a mârâit. În mine, Ochi Întunecaţi mârâi la rândul lui. Inima mi-o luă la goană. Pericol. Am încercat să-mi relaxez muşchii, să fiu gata de luptă. Dar durerea care mă izbea în cap mă obligă să stau liniştit, să nu mişc.

– Nu v-am auzit bătând, am bâiguit.

Fiecare vorbă îmi răsuna în cap ca o lovitură de topor însângerat.

– Nici n-am bătut, replică Serene aspră.

Cuvintele rostite răspicat loviră ca măciuca. M-am rugat să nu știe câtă putere are asupra mea în momentul acela. M-am rugat să se întoarcă bufonul. Am încercat să fac pe indiferentul, de parcă stăteam în pat numai pentru că vizita lui Serene nu mi se părea deloc importantă.

– Vrei ceva de la mine? am întrebat tăios.

De fapt, vorbitul mă istovea prea mult cu fiecare cuvânt rostit.

– Să vreau ceva? Niciodată, mă sfidă Serene.

Am simțit atingerea vagă a Meșteșugului. Stângaci. Mă brusca Justin. Nu mi-am putut stăpâni tremurul din corp. Regele îmi vlăguise mintea, lăsând-o ca pe-o rană însângerată. Meșteșugul nepriceput al lui Justin mă zgâria pe creier ca ghearele de pisică.

Ferește-te! Șoapta lui Verity. Am încercat să ridic obstacole în jurul meu, dar nu am găsit puterea necesară. Serene zâmbea.

Justin se împingea în mintea mea ca o mână frământând aluatul. Simțurile mi se învălmășiră. Mă izbi mirosul lui murdar, a putreziciune galben-verzuie, zgomot de pinteni ciocniți. *Ferește-te,* mă imploră Verity. Părea disperat, slăbit și știam că se zbate în locul meu ca să nu mă destram. *O să te omoare cu prostia lui. Nici măcar nu știe ce face.*

Ajută-mă!

De la Verity, tăcere. Legătura noastră se topea ca parfumul în vânt, în vreme ce puterile mă părăseau.

SUNTEM HAITĂ!

Justin se izbi cu atâta forță de ușa mea, încât capul îi sări înapoi. A fost mai mult decât o *respingere*. Nu aveam cuvinte pentru ceea ce a făcut Ochi Întunecați din însăși mintea lui Justin. O magie amestecată, Ochi Întunecați întrebuințând Harul printr-o punte ridicată de Meșteșug. Atacase trupul lui Justin chiar din mintea acestuia. Justin își duse iute mâinile la gât, luptându-se cu fălci pe care nu le putea prinde. Gheare le zgâriară pielea și lăsară dungi roșii pe sub tunica lui fină. Serene țipă – un țipăt care mă străpunse ca tăișul sabiei – și se aruncă asupra lui Justin, încercând să-l ajute.

Nu omorî. Nu omorî! NU OMORÎ!

În sfârșit, Ochi Întunecați mă auzi. Îi dădu drumul lui Justin, azvârlindu-l ca pe-un șobolan. Veni și se urcă deasupra mea, călare, apărându-mă. Aproape că-i auzeam respirația întretăiată, aproape că-i simțeam blana caldă. Nu aveam puterea să mă întreb ce se întâmplase. M-am ghemuit ca un cățeluș și m-am ascuns sub el. Știam că nu poate trece nimeni de el.

– Ce-a fost asta? Ce-a fost asta? Ce-a fost asta? țipa Serene, isterică.

Îl prinse pe Justin de piepții cămășii și-l ridică în picioare. Justin avea urme vinete pe gât și pe piept, dar prin ochii pe care de-abia îi țineam deschiși, am văzut că dispar repede. În curând, nu mai rămase nici urmă din atacul lui Ochi Întunecați, în afară de pata umedă care se întindea pe partea din față a pantalonilor săi. Lui Justin îi cădeau pleoapele. Serene îl scutură ca pe-o păpușă.

– Justin! Deschide ochii, Justin!

– Ce faci cu bărbatul acela?

Vocea studiată a bufonului, exprimând șoc și surpriză, răsună în cameră. În spatele lui, ușa stătea larg deschisă. O servitoare în trecere, cu brațele pline de cămăși, aruncă o privire, apoi se opri să se holbeze înăuntru. Micul paj care căra un coș în spatele ei veni și el degrabă să tragă cu ochiul de după ușă. Bufonul lăsă jos tava pe care o ducea și intră.

– Ce înseamnă asta?

– L-a atacat pe Justin, suspină Serene.

Bufonul își luă o mină bănuitoare.

– El? Mie mi se pare că nu poate să atace nicio pernă. Tu ești cea pe care am văzut-o necăjindu-l pe băiat.

Serene dădu drumul gulerului lui Justin, iar el căzu ca o cârpă la picioarele ei. Bufonul îl privi compătimitor.

– Bietul om! A sărit femeia asta asupra ta?

– Nu fi caraghios! Serene era uluită. El a fost!

Arătă spre mine. Bufonul mă privi îngândurat.

– Aceasta e o acuzație gravă. Spune-mi adevărul, bastardule. Chiar a sărit femeia asta asupra ta?

– Nu. Vorbeam așa cum mă simțeam: bolnav, istovit și ametit. Eu dormeam. Cei doi au intrat pe furiș în camera mea. Pe urmă... Am încruntat din sprâncene și am lăsat propoziția neterminată. Cred că am inhalat prea multă fumariță în seara asta.

– Sunt de acord. Disprețul se strecură fin în vocea bufonului. Rar mi-a fost dat să văd o distracție mai dezmățată. Se întoarse brusc către servitoare și pajul

băgăreț. E o rușine pentru toți locuitorii din Buckkeep! Să-i găsim pe inițiații noștri în Meșteșug purtându-se astfel. Vă poruncesc să nu vorbiți nimănui despre asta! Să nu se stârnească nicio bârfă!

Se întoarse brusc cu fața la Serene și la Justin. Serene se făcuse roșie ca racul și stătea cu gura deschisă. Justin se ridică în șezut la picioarele ei, clătinându-se. Se agăță de fustele ei ca un prunc care vrea să se scoale în picioare.

– Nu poftesc la acest bărbat, protestă Serene, aspru și răspicat. Nici nu l-am atacat.

– Indiferent ce treabă ai cu el, te poftesc s-o faci în camera ta! i-o reteză bufonul categoric.

Fără să se uite la ea, își luă tava și porni pe coridor. Văzând cum se îndepărtează ceaiul din scoarță-de-spiriduș, nu mi-am putut reține un geamăt de disperare. Serene se răsuci spre mine cu buzele schimonosite într-o grimasă.

– Aflu eu ce s-a întâmplat! mă amenință ea.

Am inspirat adânc.

– Dar te poftesc s-o faci în camera ta, te rog.

Am reușit să ridic mâna și să-i arăt ușa deschisă. Serene ieși valvârtej, cu Justin clătinându-se în urma ei. Servitoarea și pajul se dădură la o parte scârbiți din fața lor. Ușa rămase întredeschisă. Cu mari eforturi, am reușit să mă ridic din pat și s-o închid. Capul îmi era un pietroi care mi se bălăngănea pe umeri. Odată ușa închisă, nici n-am mai încercat să mă duc înapoi în pat, ci am alunecat de-a lungul peretelui, proptindu-mă cu spatele de el. Eram secătuit de vlagă.

Frate, ești pe moarte?
Nu. Dar mă doare.
Odihnește-te. Te veghez eu.

Nu-mi explic ce s-a întâmplat în continuare. Am renunțat la ceva, la un lucru de care ținusem cu dinții toată viața, fără să-mi dau seama. M-am cufundat în bezna caldă și moale, într-un adăpost sigur, în vreme ce un lup stătea de pază prin ochii mei.

22
BURRICH

Lady Patience, cea care fusese regina viitorului rege Chivalry, se trăgea dintr-un ducat din interiorul regatului. Părinții ei, Lordul Oakdell și Lady Averia, au fost nobili neînsemnați. Probabil că s-au arătat foarte uimiți când fiica lor s-a ridicat în rang, căsătorindu-se cu unul dintre prinții regatului, mai ales ținând seama de firea ei îndărătnică și – cum ar zice unii – ursuză. Ambiția mărturisită a lui Chivalry de a se însura cu Lady Patience a fost motivul primei lui neînțelegeri cu tatăl său, regele Shrewd. Prin această căsătorie, el nu a câștigat nicio alianță prețioasă, nici avantaje politice, ci doar o femeie deosebit de stranie, a cărei dragoste nețărmurită pentru soțul ei nu a împiedicat-o să-și susțină deschis părerile împărtășite numai de ea. Și nici nu a determinat-o să renunțe la încăpățânarea de a-și urma pasiunile care-i stârneau fantezia trecătoare. Părinții lui Patience au murit înaintea ei, în anul în care a lovit boala sângelui, iar ea nu a avut copii și s-a presupus că e stearpă când soțul ei, Chivalry, a murit căzând de pe cal.

M-am trezit. Sau, cel puțin, am revenit în mine însumi. Eram în patul meu, înconjurat de căldură și tandrețe. Nu m-am mișcat, ci m-am pipăit cu grijă, să văd dacă mă doare ceva. Nu-mi mai plesnea capul, însă eram obosit și înțepenit, cum ți se întâmplă câteodată după ce îți trece durerea. Mă trecu un fior pe șira spinării. Molly era goală lângă mine, respirându-mi ușor pe umăr. Focul ardea încet, gata să se stingă. Mi-am încordat auzul. Era fie foarte târziu, fie foarte devreme. Turnul era tăcut.

Nu mai știam ce se întâmplase.

Mă scutură încă un fior. Molly se trezi. Se lipi de mine, zâmbi somnoroasă.

– Ești atât de ciudat uneori, murmură. Dar te iubesc.

Închise ochii la loc.

Ochi Întunecați!

Sunt aici. Întotdeauna era lângă mine.

Nu l-am putut întreba nimic, nu voiam să știu. Am stat pur și simplu liniștit, bolnav, trist și plângându-mi de milă.

Am încercat să te trezesc, dar nu erai pregătit să te întorci. Celălalt te-a stors de puteri.

„Celălalt" e regele nostru.

Regele tău. Lupii nu au regi.

Ce s-a... Am lăsat gândul neterminat. *Îți mulțumesc că m-ai păzit.*

Îmi simți șovăiala. *Ce altceva să fi făcut? S-o gonesc? Suferea.*

Nu știu. Hai să nu vorbim despre asta. Molly era tristă, iar el o mângâiase? Nici măcar nu știam de ce

era tristă. De ce fusese tristă, m-am corectat, privindu-i zâmbetul de pe fața somnoroasă. Am oftat. Mai bine mai devreme decât mai târziu. Pe lângă asta, trebuia s-o trimit înapoi în camera ei. Nu era bine să fie la mine când se trezea turnul.

– Molly? am strigat-o încet.

Fremătă și deschise ochii.

– Fitz, îmi răspunse somnoroasă.

– De dragul siguranței, trebuie să te întorci în camera ta.

– Știu. Nici n-ar fi trebuit să vin. O scurtă clipă de tăcere. Tot ce ți-am spus acum câteva zile... N-am vrut...

I-am pus un deget pe buze. Zâmbi pe sub el.

– Tăcerea asta... o faci să fie foarte interesantă.

Îmi dădu mâna la o parte și mă sărută fierbinte. Apoi se ridică și începu să se îmbrace repede. M-am ridicat și eu, dar cu mișcări mai lente. Îmi aruncă o privire plină de dragoste.

– Mă duc singură. E mai sigur așa. Nu trebuie să fim văzuți împreună.

– Într-o zi, nu va mai trebui să...

De data asta, ea fu aceea care îmi duse mâna la buze.

– Nu vom vorbi despre asta acum. Hai să lăsăm noaptea asta așa cum e. Perfectă.

Mă sărută din nou, repede, mi se strecură din brațe și apoi ieși pe ușă. O închise fără zgomot. Perfectă?

M-am îmbrăcat și am aprins focul. M-am așezat pe scaun lângă el și am așteptat. N-a trecut multă vreme și răbdarea mi-a fost răsplătită. Se deschise intrarea spre

odăile lui Chade. Am urcat scările cât de repede am putut. Bătrânul stătea în fața căminului.

– Trebuie să mă asculți, i-am spus, în loc de salut.

Ridică alarmat din sprâncene la tonul meu categoric. Arătă spre scaunul din fața lui. L-am luat și am deschis gura să vorbesc. Ceea ce făcu Chade atunci îmi ridică părul măciucă. Se uită iute în jur, de parcă s-ar fi aflat în mijlocul unei mulțimi uriașe. Apoi își duse degetul la buze și-mi făcu semn să tac. Se aplecă spre mine până când aproape că ni se atinseră capetele.

– Încet, încet. Stai jos. Despre ce e vorba?

M-am așezat pe locul meu obișnuit, lângă foc. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Dintre toate încăperile din Buckkeep, aceea era ultima în care mă așteptam să trebuiască să-mi controlez vorbele.

– În regulă, îmi șopti. Dă-mi raportul.

Am inspirat adânc și am început să-i vorbesc. Nu am omis nimic, dezvăluindu-i și legătura mea cu Verity, pentru ca povestea să aibă înțeles. I-am spus toate amănuntele: bătaia încasată de bufon, darul făcut de Kettricken lui Brawndy, cum îl slujisem pe rege în seara aceea. Cum au venit Serene și Justin în camera mea. Când am pomenit în șoaptă despre spionii lui Regal, își țuguie buzele, dar nu se arătă prea surprins. La sfârșit, mă privi calm.

Alte șoapte:

– Și ce concluzie tragi din toate acestea? mă întrebă, de parcă mi-ar fi dat să rezolv un puzzle.

– Pot să-mi exprim deschis bănuielile?

O încuviințare tacită.

Am oftat uşurat. Povestindu-i despre imaginea pe care mi-o formasem în ultimele săptămâni, am simţit cum mi se ridică o piatră de pe inimă. Chade va şti ce să facă. Aşa că am vorbit repede, răspicat. Regal ştia că regele suferea de o boală fără leac. Wallace era unealta lui, care-l ameţea întruna cu ierburi pe monarh şi îl făcea să asculte clevetelile lui Regal. Regal îl compromitea pe Verity, irosea şi ultimul ban din Buckkeep. Abandona Bearns în mâinile Corăbiilor Roşii, în vreme ce el îşi urmărea ambiţiile. O considera pe Kettricken străina care voia să fure tronul. O soţie prefăcută, necredincioasă. Aduna puterea în mâinile lui. Scopul său final era tronul. Sau cel puţin ducatele pe care va reuşi să le aducă de partea lui. De aici simpatia lui exagerată pentru ducatele interioare şi nobilii de acolo.

Ascultându-mă, Chade dădea din cap în silă. Când am făcut o pauză, interveni cu glas scăzut:

– Sunt multe găuri în pânza pe care spui că o ţese Regal.

– Pot să umplu eu câteva, am şoptit. Dacă grupul de iniţiaţi creat de Galen îi e devotat lui Regal? Dacă toate mesajele ajung mai întâi la el şi numai cele pe care le aprobă sunt trimise la adevărata lor destinaţie?

Chade căpătă o expresie împietrită, gravă. Şoaptele mele se rostogoliră în cascadă:

– Dacă mesajele sunt întârziate pentru ca eforturile noastre de a ne apăra să pară jalnice? Regal îl face pe Verity să arate ca un prost, erodează încrederea oamenilor în el.

– Dar Verity nu și-ar da seama?

Am scuturat încet din cap.

– Are Meșteșugul la degetul mic. Dar nu-i poate asculta pe toți deodată. Puterea talentului său e tocmai abilitatea de a se concentra numai pe un lucru. Pentru a-și spiona propriul grup de inițiați, ar trebui să nu mai supravegheze Corăbiile Roșii din apele noastre de coastă.

– E... Verity știe ce discutăm noi acum?

Am ridicat din umeri.

– Nu știu. Acesta e blestemul metehnelor mele. Legătura mea cu el nu e constantă. Uneori am impresia că stă lângă mine și îmi vorbește cu glas tare. Alteori, de-abia îl simt. Aseară, când a vorbit prin mine, i-am auzit clar fiecare cuvânt. Acum... M-am cercetat ca și cum aș fi scotocit într-un buzunar. Nu simt decât că suntem legați unul de altul.

M-am aplecat în față și mi-am prins capul între mâini. Eram vlăguit.

– Ceai? mă întrebă Chade amabil.

– Te rog. Și, dacă se poate, să mai stau puțin, în liniște. Nu mi-a zvâcnit niciodată capul ca acum.

Chade puse ceainicul pe foc. M-am uitat în silă cum amestecă ierburile. Scoarță-de-spiriduș, dar nici pe departe în cantitatea care mi-ar fi trebuit mai devreme. Frunze de izmă și iarba-pisicii. Puțină rădăcină de ghimbir, foarte prețioasă. Am recunoscut amestecul pe care i-l dădea lui Verity când îl sleia Meșteșugul. După aceea, se întoarse și se așeză lângă mine.

– Imposibil. Ceea ce sugerezi tu ar însemna ca grupul să-i fie devotat orbește lui Regal.

– Poți influența devotamentul altora, dacă stăpânești bine Meșteșugul. Neputința mea e rezultatul purtării lui Galen față de mine. Mai ții minte cu cât fanatism îl admira pe Chivalry? Acela a fost un devotament meșteșugit. Galen ar fi putut să influențeze devotamentul inițiaților înainte de a muri, când le-a șlefuit instruirea.

Chade clătină din cap.

– Crezi că Regal ar putea fi atât de prost, încât să creadă că pirații se vor opri la Bearns? În cele din urmă, vor vrea și Ducatul Buck, și Rippon, și Shoaks. Atunci el cu ce rămâne?

– Cu ducatele interioare. Numai de ele îi pasă, numai față de ele e devotat, fiindu-i și ele devotate. Ar avea o bucată mare de pământ care să-l izoleze de orice raiduri ale Corăbiilor Roșii. Și, ca tine, poate, crede că pe pirați nu teritoriile îi interesează, ci un pământ pe care să-l atace. Sunt marinari. Nu vor pătrunde atât de adânc în regat, ca să-l tulbure pe Regal. Iar ducatele de coastă vor fi prea ocupate să se bată cu Corăbiile Roșii ca să se ridice împotriva lui Regal.

– Dacă cele Șase Ducate își pierd ținuturile de coastă, atunci pierd comerțul, pierd navigarea. Cât de încântate vor fi ducatele interioare de asta?

Am ridicat din umeri.

– Nu știu. Nu am toate răspunsurile, Chade. Dar e singura teorie pe care am reușit s-o conturez și în care să se potrivească toate piesele.

Chade se ridică să toarne apa fierbinte din ceainic într-un vas maroniu rotund. Îl clătì bine cu apa clocotită, apoi aruncă în el amestecul de ierburi. L-am urmărit cum toarnă apa fiartă peste el. Camera se umplu cu miresme de grădină. Am luat imaginea bătrânului care pune capacul pe vas, am învăluit-o în gestul familiar al aşezării vasului pe tava cu ceşti şi am ascuns-o cu grijă în sufletul meu. Bătrâneţea se încolăcea de Chade aşa cum boala îl rodea pe Shrewd. Nu mai avea agilitate în mişcări, nici agerimea de altădată. Mi se strânse inima la gândul sorţii inevitabile. Când îmi puse ceaşca fierbinte în mână, se încruntă văzându-mi expresia feţei.

– Ce s-a întâmplat? mă întrebă în şoaptă. Vrei şi miere în ceai?

L-am refuzat scuturând din cap, am sorbit din ceai şi mai că m-am ars la limbă. Un gust plăcut mi-l şterse pe cel înţepător, de scoarţă-de-spiriduş. După câteva momente, mintea mi se limpezi şi dispăru şi durerea de care aproape că uitasem.

– Mi-e mult mai bine, am oftat, iar Chade schiţă o plecăciune, mulţumit de el.

Se aplecă din nou spre mine.

– Totuşi, să ştii că teoria ta are părţi slabe. Poate că, pur şi simplu, avem un prinţ care îşi pierde vremea distrându-se cu linguşitorii lui, cât timp prinţul moştenitor e plecat. Neglijează apărarea coastei pentru că e mărginit şi pentru că se aşteaptă ca fratele lui să vină acasă şi să strângă mizeria lăsată de el. Goleşte vistieria şi vinde caii şi vitele ca să se-mbogăţească, pentru că nu are cine să-l oprească.

– Atunci de ce susține că Brawndy este un trădător? Și de ce o zugrăvește pe Kettricken drept străină? De ce răspândește zvonuri batjocoritoare despre Verity și expediția lui?

– De invidie. Regal a fost întotdeauna răsfățatul tatălui său. Nu cred că se va întoarce împotriva lui.

Am ghicit în glasul lui Chade cât de mult voia să creadă ce spune.

– De la mine sunt ierburile pe care i le dă Wallace regelui împotriva durerii.

– Nu mă îndoiesc de virtuțile ierburilor tale, dar cred că se adaugă și altele la ele.

– Ce rost ar avea? Și dacă moare Shrewd, tot Verity e moștenitorul.

– Dacă nu moare el mai întâi. Am ridicat brațul când Chade deschise gura. Nu trebuie neapărat să se întâmple așa. Dacă Regal controlează grupul de inițiați, atunci poate da vestea morții lui Verity oricând. Și ajunge el prinț moștenitor. Atunci...

Am lăsat propoziția neterminată. Chade scoase un oftat prelung.

– Destul. Mi-ai spus destule lucruri care dau de gândit. Le voi cerceta cu propriile mele resurse. Deocamdată, trebuie să te păzești. Pe tine și pe Kettricken. Și pe bufon. Dacă teoria ta are măcar un sâmbure de adevăr, toți trei sunteți obstacole în calea lui Regal.

– Și cu tine cum rămâne? am întrebat șoptit. De ce trebuie să fim atât de prevăzători acum?

– Există o cameră care are un perete comun cu aceasta. Până acum, era goală. Dar acum s-a instalat

în ea unul dintre musafirii lui Regal. Bright, verișorul lui, moștenitorul Ducatului Farrow. Bărbatul ăsta doarme iepurește. S-a plâns servitorilor de chițăitul șobolanilor în pereți. Azi-noapte, Alunecosul a dărâmat un ceainic și a făcut zgomot. L-a trezit. În plus, Bright e și bolnav de curiozitate. Îi întreabă pe servitori dacă Buckkeep a fost vreodată bântuit. Și l-am auzit bătând în pereți. Cred că bănuiește că aici se află o cameră. Nu trebuie să ne îngrijorăm prea mult; va pleca în curând, sunt sigur. Dar trebuie să fim mai prudenți.

Am simțit că nu-mi spune totul, dar ceea ce nu voia să spună n-aș fi aflat punând întrebări. Totuși, i-am mai pus una:

– Chade, te mai întâlnești cu Shrewd o dată pe zi?

Își privi mâinile și clătină ușor din cap.

– Se pare că Regal bănuiește faptul că exist. O recunosc față de tine. Cel puțin are o bănuială și întotdeauna își pune oamenii să stea la pândă. Îmi face viața grea. Dar destul cu grijile. Hai să ne gândim cum putem îmbunătăți situația.

Și atunci Chade începu o discuție lungă despre Străbuni, pornind de la puținul pe care îl cunoșteam despre ei. Am pălăvrăgit despre cum ar fi dacă Verity ar reuși și ne-am întrebat ce formă ar putea lua ajutorul primit de la Străbuni. Chade vorbea foarte sincer și plin de speranță, chiar cu entuziasm. Am încercat să i-l împărtășesc, dar convingerea mea era că salvarea celor Șase Ducate depindea de înlăturarea viperei din mijlocul nostru. Nu s-a scurs multă vreme până când m-a trimis înapoi în camera mea. M-am întins

pe pat, cu gândul să mă odihnesc câteva minute înainte de a-mi începe ziua, dar am căzut într-un somn adânc.

O vreme, am fost binecuvântaţi cu furtuni. Fiecare zi în care vântul şi ploaia băteau în rafale furioase în obloanele mele era nepreţuită. Am încercat să nu mă arăt prea mult prin turn, evitându-l pe Regal, chiar dacă eram nevoit să mănânc în camera gărzilor, să o şterg din orice odaie în care ar putea intra Serene sau Justin. Will se întorsese şi el de la postul său din Turnul Roşu din Bearns. În rare ocazii, l-am văzut în tovărăşia lui Serene şi a lui Justin. Îşi făcea veacul pe coridor, la masă, ţinând întruna ochii întredeschişi, gata să se închidă. Nu mă ura la fel de mult ca Serene şi Justin, dar îl evitam şi pe el. Mi-am spus că e mai înţelept aşa, dar m-am temut să nu par un laş în propriii mei ochi. Îl vizitam pe rege de câte ori mi se permitea. Iar asta nu se întâmpla prea des.

Într-o dimineaţă, m-am trezit din somn când cineva bubuia în uşă şi mă striga disperat. M-am dat jos din pat şi am deschis brusc uşa. Un băiat palid de la grajduri tremura în prag.

– Hands a zis să vii la grajduri. Chiar acum!

Nu mi-a dat timp să răspund mesajului urgent, ci o tuli de parcă l-ar fi urmărit şapte feluri de draci.

Mi-am tras pe mine hainele purtate cu o zi înainte. M-am gândit să-mi dau cu apă pe faţă sau să-mi pieptăn părul strâns în coadă, dar coborâsem deja scările pe jumătate. Traversând curtea în fugă, am auzit voci certându-se în grajd. Ştiam că Hands nu m-ar fi chemat pentru o simplă ciorovăială între grăjdari. Nu-mi

închipuiam de ce mă solicitase. Am deschis ușa și mi-am croit drum prin ceata de grăjdari și ajutoare, ca să ajung în mijlocul scandalului.

Era Burrich. Nu mai striga. Istovit de călătorie, se liniștise. Hands stătea lângă el, alb la față, dar tare pe poziție.

– N-am avut de ales, zise el calm, probabil răspunzându-i lui Burrich. Și tu ai fi făcut la fel.

Burrich avea o figură distrusă. Privea în gol, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

– Știu, spuse el după câteva momente. Știu. Se întoarse către mine. Fitz. Mi-au dispărut caii.

Se clătină ușor pe picioare.

– N-a fost vina lui Hands, am zis eu pe un ton domol. Unde e prințul Verity?

Se încruntă și mă privi ciudat.

– Nu mă așteptați? Tăcu o clipă, apoi spuse mai tare: s-au trimis mesaje înaintea mea. Nu le-ați primit?

– Nu am auzit nimic. Ce s-a întâmplat? De ce te-ai întors?

Burrich se uită în jur, la grăjdarii care stăteau cu gurile căscate, și ochii îi sclipiră ca altădată.

– Dacă nu ați auzit nimic nu înseamnă că trebuie să vă apucați de bârfit și comentat. Trebuie să mă duc direct la rege.

Își îndreptă ținuta și îi scrută încă o dată pe grăjdari și ajutoarele lor.

– N-aveți nicio treabă? îi mustră cu glas poruncitor, atât de familiar. O să vin să văd cum v-ați îndeplinit sarcinile de îndată ce mă întorc de la rege.

Oamenii se risipiră precum ceața la ivirea soarelui. Burrich se răsuci spre Hands.

– Vrei să te ocupi de calul meu? Bietul Roșcovan a avut viață grea în ultimele zile. Îngrijește-l bine, acum că a ajuns acasă.

Hands încuviință în tăcere.

– Sigur. Să trimit după vraci? L-aș putea pune să te aștepte aici până te întorci.

Burrich scutură din cap.

– Ce-i de făcut pentru ăsta pot să fac și singur. Hai, Fitz. Dă-mi brațul.

Uluit, i-am oferit brațul. Mi-l luă și se lăsă greu pe el. Pentru prima oară, m-am uitat în jos. Ceea ce luasem eu drept pantaloni groși de iarnă era, de fapt, un strat gros de bandaje în jurul piciorului său bolnav. Îl proteja, lăsându-și greutatea pe mine în timp ce șchiopăta. Era zdrobit de oboseală. De aproape, simțeam și miros de transpirație provocată de durere. Avea hainele pătate și rupte, era murdar pe față și pe mâini. Foarte neobișnuit pentru cineva ca el.

– Te rog, i-am șoptit, în drum spre castel. Spune-mi, Verity e teafăr?

Îmi oferi o umbră de surâs.

– Îți închipui că, dacă prințul nostru ar fi mort, eu aș mai fi în viață? Mă jignești. Pe lângă asta, pune-ți mintea la contribuție. Ai ști dacă ar fi mort. Sau rănit. Se opri și mă cercetă atent. Nu-i așa?

Vorbise foarte limpede. Rușinat, am recunoscut:

– Nu mă pot încrede în legătura noastră. Unele lucruri sunt clare. Altele, nu. Despre asta nu am ştiut nimic. Ce s-a întâmplat?

Burrich păru îngrijorat.

– Verity a spus că va încerca să trimită vorbă prin tine. Dacă nu ai primit nicio veste ca să i-o transmiţi lui Shrewd, atunci informaţiile mele la urechile lui trebuie să ajungă mai întâi.

Nu l-am mai întrebat nimic.

Uitasem de când nu-l mai văzuse Burrich pe Shrewd. Regele nu era în cea mai bună formă dimineaţa, dar când i-am spus asta lui Burrich, a replicat că preferă să-i raporteze imediat, într-un moment nepotrivit, decât să amâne transmiterea veştilor. Aşa că am bătut la uşa lui Shrewd şi, spre uimirea mea, ni s-a dat voie să intrăm. Asta pentru că Wallace nu era prin preajmă, mi-am dat eu seama.

În schimb, când am intrat, bufonul mă întrebă politicos:

– Ai venit să mai iei o gură de fumariţă?

Apoi, când îl văzu pe Burrich, zâmbetul batjocoritor îi pieri de pe buze. Se uită în ochii mei.

– Prinţul?

– Burrich a venit să-i raporteze regelui.

– Voi încerca să-l trezesc. Deşi, după cum se simte în ultima vreme, ar putea la fel de bine să-i raporteze şi când doarme. Oricum nu-l va lua în seamă.

Cât de obişnuit eram cu batjocura bufonului, de data asta m-a şocat. Ironia nu ustura, pentru că era prea multă resemnare în glasul lui. Burrich mă privi îngrijorat.

– Ce s-a întâmplat cu regele meu?

I-am făcut semn din cap să tacă și am încercat să-l conving să stea jos.

– Stau în picioare în fața regelui meu, până când mă invită el să mă așez, protestă el bățos.

– Ești rănit. Te-ar înțelege.

– E regele meu. Asta înțeleg eu.

Am renunțat să-l mai bat la cap. Am așteptat, și iar am așteptat. Într-un sfârșit, bufonul ieși din dormitorul lui Shrewd.

– Nu se simte bine, ne preveni el. Mi-a luat ceva timp să-l fac să înțeleagă cine a venit. Dar zice că vrea să-ți asculte raportul. În dormitor.

Așa că Burrich se sprijini de mine și am intrat amândoi în odaia prost luminată și îmbâcsită de fum. Burrich strâmbă din nas dezgustat. Fumul înțepător de fumariță atârna în aer, scos de câteva afumătoare mici. Bufonul trase draperiile patului și, cât noi ne-am așezat, afână pernele de la spatele regelui, până când Shrewd îi făcu semn să plece.

M-am uitat la monarhul nostru și m-am întrebat cum de nu văzusem semnele bolii sale. Ieșeau clar în evidență. Trupul secătuit, mirosul acru de transpirație, albul ochiului îngălbenit – măcar atât ar fi trebuit să văd și eu. Uimirea de pe fața lui Burrich mi-a arătat că Shrewd se schimbase foarte mult de când îl văzuse ultima oară. Dar știu să-și ascundă uluirea și își îndreptă ținuta.

– Regele meu, am venit să-ți dau raportul, spuse el ceremonios.

Shrewd clipi obosit.

– Raportul, murmură el, însă nu mi-am dat seama dacă îi dăduse lui Burrich o poruncă sau pur şi simplu repetase cuvântul.

Burrich consideră că primise o poruncă. Povesti conştiincios, cu amănunte exacte, aşa cum stăruise întotdeauna să fac şi eu. Am rămas în picioare ca să se sprijine de umărul meu în timp ce istorisea despre călătoria alături de prinţul Verity prin zăpadă, spre Regatul Munţilor. Nu se încurcă în cuvinte, ci vorbi limpede. Călătoria fusese plină de greutăţi. În ciuda mesajelor trimise de Verity înainte a pleca, nu se bucuraseră de prea multă ospitalitate şi ajutor. Nobilii ale căror case se aflaseră în drumul lor pretinseseră că nu ştiau nimic despre sosirea prinţului. De multe ori, numai servitorii îi întâmpinaseră, oferindu-le ospitalitate ca şi cum ar fi fost nişte drumeţi oarecare. Proviziile şi caii odihniţi care ar fi trebuit să-i aştepte în locuri dinainte stabilite nu fuseseră pregătiţi. Animalele suferiseră mai mult decât oamenii. Vremea le fusese potrivnică.

În timp ce Burrich raporta, un tremur îl străbătea din când în când. Era mort de oboseală. Dar, de câte ori se scutura, trăgea aer adânc în piept, se întărea şi-şi continua povestea.

Vocea îi tremură foarte puţin când ne spuse cum fuseseră prinşi într-o ambuscadă pe câmpiile din Farrow, înainte de a vedea Lacul Albastru. Nu trase nicio concluzie personală, însă remarcă faptul că tâlharii luptaseră ca nişte soldaţi. Deşi nu purtau culorile

niciunui duce, erau prea bine îmbrăcați și înarmați pentru niște hoți de drumul mare. Iar Verity fusese ținta lor, fără umbră de îndoială. Când două dintre animalele de povară scăpaseră și-o luaseră la fugă, niciunul dintre atacatori nu plecase după ele. Bandiții preferă de obicei să urmărească animale încărcate de poveri decât să se bată cu oameni înarmați. Însoțitorii lui Verity au găsit, până la urmă, un loc în care să se regrupeze și au reușit să opună rezistență. Atacatorii se dăduseră bătuți în cele din urmă, dându-și seama că soldații din garda lui Verity mai degrabă ar fi murit până la ultimul decât să se predea sau să cedeze. O luaseră la goană pe cai, lăsându-și morții în zăpadă.

– Nu ne-au înfrânt, dar am suferit pagube serioase. Am pierdut o bună parte din provizii. Șapte oameni și nouă cai au fost omorâți pe loc. Doi au fost grav răniți, trei au căpătat răni ușoare. A fost hotărârea prințului Verity să-i trimită pe răniți înapoi la Buckkeep. A pus doi oameni teferi să ne însoțească. Planul lui era să-și continue expediția, să-și ia gărzile cu el până în Regatul Munților și să le poruncească să aștepte acolo întoarcerea lui. Lui Keen i s-a dat ordin să se ocupe de noi, cei care ne întorceam acasă. Lui i-a dat Verity informații scrise. Nu știu ce era în pachet. Keen și ceilalți au fost uciși acum cinci zile. Am fost prinși într-o ambuscadă chiar lângă hotarul Ducatului Buck, în timp ce călătoream de-a lungul râului Buck. Arcași. S-a petrecut foarte... repede. Patru dintre noi au căzut imediat. Calul meu a fost lovit în coaste. Roșcovanul e un animal tânăr. S-a speriat.

A țâșnit peste un dig direct în râu, și eu, odată cu el. Apa e adâncă acolo și curentul puternic. M-am agățat de Roșcovan, dar râul ne-a târât pe amândoi în aval. L-am auzit pe Keen strigându-le celorlalți să meargă înainte, cineva trebuie să ajungă la Buckkeep. Dar niciunul nu a reușit. Când Roșcovanul și cu mine am ieșit până la urmă din râu, ne-am întors la ei. Le-am găsit cadavrele. Hârtiile primite de Keen dispăruseră.

Burrich se ținea drept și vorbea cu glas limpede, în cuvinte simple. Raportul lui era o descriere succintă a celor întâmplate. Nu spuse nimic despre ce simțise când fusese trimis înapoi sau când rămăsese singurul supraviețuitor. Se va îmbăta criță la noapte, am bănuit eu. Oare va avea nevoie de tovărășie? Deocamdată aștepta în liniște întrebările regelui. Tăcerea se prelungi prea mult.

– Regele meu? îndrăzni el.

Shrewd se foi printre umbrele din pat.

– Îmi aduce aminte de tinerețe, glăsui el răgușit. Cândva puteam să stau în șa, cu sabia în mână. Când omul pierde puterea asta... ei, odată ce n-o mai are, pierde mult mai multe. Dar calul tău a scăpat?

Burrich încruntă din sprânceană.

– Am făcut ce-am putut pentru el, regele meu. Nu va rămâne cu metehne.

– Ei, e bine și atât. E bine și atât.

Shrewd tăcu. I-am ascultat cu toții respirația. Se chinuia să tragă aer în piept.

– Du-te și odihnește-te, omule, spuse el într-un sfârșit, cu glas aspru. Arăți groaznic. Poate... Se opri

și inspiră de două ori. Poate că te voi chema din nou la mine mai târziu. După ce te-ai odihnit. Sunt sigur că trebuie să-ți pun întrebări...

Nu-și încheie vorba. Respiră în continuare, așa cum face un om când nu mai poate suporta durerea. Îmi aduc aminte ce am simțit în seara aceea. Am încercat să mă imaginez ascultând povestea lui Burrich în timp ce mă chinuie durerea. Și luptându-mă să n-o arăt. Bufonul se aplecă deasupra regelui, ca să-l privească în ochi. Apoi se uită la noi și clătină ușor din cap.

– Hai, l-am îndemnat pe Burrich. Regele ți-a dat o poruncă.

Se lăsă pe mine mai greu când am ieșit din dormitorul monarhului.

– N-a dat semne că i-ar păsa, îmi șopti el prudent, în timp ce înaintam anevoios pe coridor.

– Îi pasă. Crede-mă. Îi pasă foarte mult.

Ajunserăm la scări. Am ezitat. Un șir de trepte de coborât, un coridor de traversat, o curte de străbătut, apoi mersul prin grajduri. Apoi sus, pe scări, în podul lui Burrich. Sau de urcat două șiruri de trepte și de străbătut coridorul până în camera mea.

– Te duc la mine, i-am spus.

– Nu. Vreau să stau în odaia mea.

Era arțăgos ca un copil bolnav.

– Curând. După ce te odihnești puțin, i-am zis categoric.

Nu s-a opus când l-am urcat pe trepte. Nu cred că avea puterea. Se propti de perete cât am ridicat zăvorul. Odată ușa deschisă, l-am ajutat să intre.

Am încercat să-l conving să se întindă pe pat, dar se încăpățână să stea pe scaun, lângă foc. Odată instalat acolo, își lăsă capul pe spate și închise ochii. Când se liniști, toate suferințele călătoriei i se oglindiră pe față. Oasele i se vedeau prea tare prin carne și avea o culoare nesănătoasă.

Înălță capul și-și plimbă privirea prin cameră, de parcă atunci o vedea prima oară.

– Fitz? Ai ceva de băut aici?

Știam că nu se gândește la ceai.

– Rachiu de mure.

– Licoarea aia ieftină pe care o bei tu? Mai bine beau alifie pentru cai.

M-am răsucit spre el și i-am zâmbit.

– Din asta s-ar putea să am pe-aici.

Nu-mi răspunse. Parcă nici nu mă auzise.

Am aprins focul. Am verificat iute mica mea provizie de ierburi. Nu aveam cine știe ce. Pe cele mai multe i le dădusem bufonului.

– Burrich, mă duc să aduc ceva de mâncare și niște lucruri. Bine?

Niciun răspuns. Dormea deja adânc pe scaun. M-am dus lângă el. N-a fost nevoie să-i ating obrajii ca să-mi dau seama că ardea de febră. M-am întrebat ce se întâmplase cu piciorul lui în vremea asta. O rană nouă peste una veche, apoi un drum lung. Nu se va lecui prea curând, era clar. Am ieșit degrabă din cameră.

În bucătărie, am întrerupt-o pe Sara, care făcea budincă, să-i spun că Burrich e rănit și bolnav în camera mea. Am mințit și i-am spus că e lihnit de foame, că

o rog frumos să trimită un băiat sus, la mine, cu mâncare și niște găleți cu apă caldă curată. Sara puse imediat pe altcineva să amestece în budincă și începu să pregătească tăvi, cești de ceai și tacâmuri. Voi avea de mâncare cât pentru un mic ospăț.

Am fugit la grajduri să-l anunț pe Hands că Burrich e în camera mea și că va rămâne acolo un timp. Apoi am urcat în odaia lui Burrich. Aveam de gând să iau de acolo ierburile și rădăcinile trebuincioase. Odaia era înghețată. Intraseră în ea umezeala și mucegaiul. Mi-am însemnat în minte să trimit pe cineva să facă focul și să aducă lemne, apă și lumânări. Burrich crezuse că va lipsi toată iarna. Așa cum îi stătea în obicei, lăsase o ordine desăvârșită. Am găsit niște borcane cu alifie din ierburi, dar nu și ierburi uscate. Fie le luase cu el, fie le dăduse altcuiva înainte de plecare.

Am stat în mijlocul camerei și mi-am plimbat privirea prin ea. Nu mai fusesem acolo de luni de zile. Mă năpădiră amintirile copilăriei. Ceasurile petrecute în fața căminului, reparând sau ungând hamuri. Dormeam pe o rogojină, lângă foc. Curiosul, primul câine de care mă apropiasem. Burrich mi-l dusese departe, încercând să mă împiedice să întrebuințez Harul. Am scuturat din cap încercând să alung cascada de emoții contradictorii și am plecat iute de acolo.

Următoarea ușă la care am bătut a fost a lui Patience. Îmi deschise Lacey și, văzându-mi expresia feței, mă întrebă imediat:

– Ce s-a întâmplat?

– S-a întors Burrich. E în camera mea. E rănit grav. Nu am destule ierburi tămăduitoare...

– Ai trimis după vraci?

Am șovăit.

– Burrich face întotdeauna numai ce vrea el.

– Într-adevăr.

Era Patience, care intrase în salon.

– Ce-a mai pățit nebunul ăla? Prințul Verity e teafăr?

– Prințul și garda lui au fost atacați. Verity nu a fost rănit și și-a continuat drumul spre Regatul Munților. I-a trimis înapoi pe răniți, cu doi însoțitori teferi. Burrich e singurul care a supraviețuit și a ajuns acasă.

– Atât de greu a fost drumul spre casă? întrebă Patience.

Lacey se agita deja prin cameră, adunând ierburi și rădăcini și materiale pentru bandajat.

– A fost friguros și înșelător. Nu s-au bucurat de prea multă ospitalitate. Dar oamenii au murit când au fost prinși într-o ambuscadă de niște arcași, chiar dincolo de granițele ducatului nostru. Pe Burrich l-a purtat calul prin râu. I-a dus curentul în jos destul de mult; probabil că asta l-a salvat.

– Unde este rănit?

Patience începu să se agite și ea. Deschise un dulăpior și scoase alifii și tincturi.

– La picior. La același picior. N-am văzut rana, încă nu m-am uitat la ea. Dar nu-i poate susține trupul greu; nu e în stare să meargă singur. Și are febră.

Patience luă un coș și puse leacurile în el.

– Tu ce mai aştepţi? se răsti la mine, văzând că stau pe loc. Du-te în camera ta şi vezi ce poţi face pentru el. Venim şi noi imediat cu astea.

– Nu cred că te va lăsa să-l ajuţi, i-am spus fără înconjur.

– Vom vedea, rosti ea calmă. Acum du-te şi îngrijeşte-te să fie apă caldă.

Găleţile pe care le cerusem erau în faţa uşii mele. Când începu să fiarbă apa de ceai, se făcu vânzoleală în cameră. Bucătăreasa trimise două tăvi cu mâncare, lapte şi ceai cald. Veni şi Patience şi începu să-şi înşire ierburile pe scrinul meu cu haine. O trimise degrabă pe Lacey să-i aducă o masă şi două scaune. Burrich stătea pe scaunul meu şi dormea buştean, deşi îl apuca tremuratul din când în când.

Cu o familiaritate care mă ului, Patience îi puse mâna pe frunte, apoi îi pipăi gâtul după umflături. Se ghemui puţin ca să-i vadă faţa adormită.

– Burr? îl strigă ea încet.

Burrich nici nu tresări. Ea îl mângâie pe obraz cu blândeţe.

– Eşti aşa de slab, de istovit, se plânse Patience în şoaptă.

Umezi o cârpă în apă caldă şi îl şterse uşor pe faţă şi pe mâini, ca pe-un copil. Apoi smulse o pătură de pe pat şi îl înveli cu ea peste umeri. Mă surprinse cu ochii holbaţi la ea şi îmi aruncă o căutătură cruntă.

– Îmi trebuie un lighean cu apă caldă, se răsti.

Cât m-am dus să umplu ligheanul, ea se ghemui în faţa lui Burrich, scoase foarfeca de argint şi tăie

marginea bandajului de pe piciorul lui. Cârpele mânjite arătau că nu fuseseră schimbate de când căzuse în râu. Treceau mai sus de genunchi. Când Lacey luă ligheanul cu apă caldă și îngenunche lângă ea, Patience desfăcu bandajul murdar ca pe-o scoică.

Burrich se trezi cu un geamăt. Capul îi căzu în piept și deschise ochii. Preț de-o clipă, nu pricepu nimic. Se uită la mine, care stăteam deasupra lui, apoi la cele două femei ghemuite la picioarele lui.

– Ce?

Atât reuși să spună.

– E vai și-amar, îl anunță Patience.

Se lăsă pe călcâie și se uită la el de parcă ar fi lăsat dungi de murdărie pe podeaua proaspăt spălată.

– Puteai măcar să-ți cureți rana, de ce n-ai făcut-o?

Burrich își privi scurt piciorul. Sângele uscat și nămolul din râu se întăriseră amestecate peste crăpătura umflată de sub genunchi. Tresări vizibil la vederea ei. Când îi răspunse lui Patience, glasul îi sună gros, răgușit:

– Când Roșcovanul m-a aruncat în râu, am pierdut tot ce aveam. N-am avut bandaje curate, nici mâncare, nimic. Aș fi putut să-mi dezvelesc piciorul și să spăl rana, apoi s-o las să înghețe. Crezi că ar fi fost mai bine?

– Mâncarea e aici, m-am vârât eu în vorbă.

Singura cale de a-i împiedica să se certe era să nu-i las să vorbească între ei. Am mutat lângă el măsuța cu una dintre tăvile trimise de bucătăreasă. Patience se ridică, să nu-i stea în cale. I-am turnat lui Burrich o cană de lapte cald și i-am pus-o în mâini. Începură

să-i tremure când o duse la gură. Nu-mi dădusem seama cât de flămând era.

– Nu-l bea tot o dată! protestă Patience.

Şi Lacey, şi eu i-am aruncat priviri mustrătoare. Dar se pare că mâncarea îl acaparase pe Burrich cu totul. Lăsă cana şi luă un corn cald, pe care unsesem un strat gros de unt. Îl mâncă pe tot cât îmi trebui mie să-i reumplu cana. Era ciudat să-l vezi tremurând cu mâncarea în mână. M-am întrebat cum de reuşise să nu se rupă în două până atunci.

– Ce-ai păţit la picior? îl întrebă Lacey amabilă, apoi îl preveni: Ţine-te bine, şi-i puse o cârpă caldă şi umedă pe genunchi.

Burrich se cutremură şi păli, dar nu scoase niciun sunet. Mai bău lapte.

– O săgeată, îi răspunse, în cele din urmă. Am avut mare ghinion că m-a străpuns chiar acolo. Taman unde m-a spintecat mistreţul, cu atâţia ani în urmă. Şi s-a înfipt în os. Mi-a scos-o Verity. Se lăsă dintr-odată în scaun, de parcă i s-ar fi făcut rău reamintindu-şi. Chiar peste cicatricea veche, murmură. Şi, de câte ori îmi îndoiam genunchiul, se deschidea şi sângera mai tare.

– Ar fi trebuit să ţii piciorul nemişcat, remarcă Patience, făcând pe înţeleapta. Ne-am holbat toţi trei la ea. Adică n-ai avut cum, se corectă ea.

– Hai să ne uităm acum, propuse Lacey şi întinse mâna după cârpa umedă.

Burrich o opri cu un gest.

– Las-o. Mă ocup eu de ea după ce mănânc.

– După ce mănânci, te odihnești, îl anunță Patience. Lacey, dă-te la o parte, te rog.

Spre uimirea mea, Burrich nu scoase o vorbă. Lacey îi făcu loc pășind înapoi, iar Lady Patience îngenunche în fața grăjdarului. El o urmări cu o expresie ciudată cum trage cârpa umedă. Patience muie un colț în apă curată, îl stoarse și tamponă rapid rana, cu multă pricepere. Cârpa umedă și caldă îndepărtă crusta de sânge. Curățată, nu mai arăta atât de urâtă ca la început. Era o rană gravă, iar greutățile pe care le îndurase Burrich aveau să-i întârzie vindecarea. Carnea sfârtecată se căsca, iar acolo unde ar fi trebuit să se închidă crescuse carne sălbatică. Dar am respirat cu toții ușurați când Patience curăță rana. Era roșie, umflată și infectată într-o parte. Dar nu putrezise și nu se înnegrise carnea în jurul ei. Patience o examină o clipă.

– Ce crezi? întrebă ea, fără a se adresa cuiva anume. Rădăcină de măciuca-diavolului? Fierbinte, zdrobită și făcută pastă? Avem așa ceva, Lacey?

– Puțină, doamna mea.

Lacey se duse la coșul pe care-l aduseseră și începu să caute prin el. Burrich se întoarse către mine.

– Alea sunt vase din camera mea?

La încuviințarea mea tăcută, înclină și el din cap.

– Așa mi-am zis și eu. Borcănelul ăla rotund și maro. Adu-l aici.

Mi-l luă din mână și trase capacul de la gură.

– Ăsta. L-am avut cu mine când am plecat din Buckkeep, dar s-a pierdut cu animalele de povară în prima ambuscadă.

– Ce este? întrebă Patience.

Se apropie ca să vadă mai bine leacul, cu rădăcina de măciuca-diavolului în mână.

– Studeniță și frunze de pătlagină. Fierte la foc mic, apoi amestecate cu ceară de albine într-o alifie.

– O să-ți fie de ajutor. După cataplasma cu rădăcină de măciuca-diavolului.

M-am pregătit pentru o ceartă, dar Burrich înclină din cap aprobator. Păru dintr-odată foarte obosit. Se lăsă pe spate și-și strânse pătura în jurul corpului. Nu-și mai putea ține ochii deschiși.

Se auzi o bătaie în ușă. M-am dus s-o deschid și m-am pomenit față în față cu Kettricken, însoțită de Rosemary.

– Una dintre doamnele mele mi-a spus că se zvonește că s-a întors Burrich, spuse ea. Apoi se uită pe după mine în cameră. Așadar, e-adevărat. Și e rănit? Dar domnul meu, of, dar Verity?

Se făcu brusc mai palidă decât aș fi crezut că se poate.

– E teafăr, am asigurat-o. Intră.

M-am blestemat pentru lipsa de atenție. Ar fi trebuit să-i trimit vorbă imediat despre întoarcerea lui Burrich și despre veștile pe care le aducea. Ar fi trebuit să știu că altfel nu vor ajunge la urechile ei. Când intră Kettricken, Patience și Lacey ridicară ochii de la fiertura din rădăcină de măciuca-diavolului, înclinându-se iute și murmurând urări de bun venit.

– Ce-a pățit? întrebă Kettricken.

I-am răspuns, povestindu-i toate cele spuse de Burrich regelui Shrewd, considerând că, așa cum Shrewd

are dreptul să audă veşti despre fiul său, şi ea are dreptul să audă veşti despre soţul ei. Se albi din nou auzind despre atacul împotriva lui Verity, dar tăcu până la sfârşitul relatării mele.

– Mulţumesc tuturor zeilor noştri că se apropie de munţi. Acolo va fi în siguranţă, cel puţin ferit de oameni.

Zicând acestea, se apropie de locul în care Patience şi Lacey preparau rădăcina. Aceasta se înmuiase destul pentru a fi zdrobită într-o pastă de uns şi cele două aşteptau să se răcească înainte de a o întinde pe rana infectată.

– Fructele de scoruş de munte fac minuni cu asemenea răni, sugeră Kettricken cu glas tare.

Patience se uită la ea cu fereală.

– Am auzit. Dar rădăcina aceasta încălzită va trage mult infecţia. O altă spălătură împotriva cărnii sălbatice e frunza de zmeur şi scoarţa de ulm alb. Sau cataplasma din ele.

– Nu avem frunză de zmeur, îi aminti Lacey lui Patience. A ajuns la ea umezeala şi a putrezit.

– Am eu frunză de zmeur, dacă e nevoie, se oferi Kettricken calmă. Făceam din ea ceai dimineaţa. Un leac pe care-l ştiu de la mătuşa mea.

Coborî ochii şi zâmbi straniu.

– O? făcu Lacey, dintr-odată curioasă.

– O, draga mea, exclamă Patience. Se întinse şi luă mâna lui Kettricken cu un gest de familiaritate neaşteptată. Eşti sigură?

– Da. La început am crezut că e... Dar pe urmă au apărut şi celelalte semne. În unele dimineţi, chiar şi mirosul mării îmi face rău. Şi nu vreau decât să dorm.

– Dar ar trebui să dormi, exclamă Lacey râzând. Iar greaţa trece după primele luni.

Eu împietrisem, străin, înlăturat, uitat. Cele trei femei izbucniră în râs.

– Nu-i de mirare că aşteptai veşti de la el cu atâta nerăbdare. Ştia înainte de a pleca?

– Atunci nici măcar nu bănuiam. De-abia aştept să-i spun, să-i văd expresia feţei.

– Eşti însărcinată, am spus, ca un tâmpit.

Se întoarseră toate spre mine şi se puseră iar pe râs.

– E încă secret, mă preveni Kettricken. Nu vreau să se răspândească zvonuri înainte de a afla regele. Vreau să audă vestea din gura mea.

– Sigur că da, am asigurat-o.

Nu i-am spus că bufonul ştia deja de câteva zile bune. Copilul lui Verity, mi-am zis. Mă scutură un fior ciudat. Cărarea văzută de bufon ramificându-se, înmulţirea neaşteptată a posibilităţilor. Una se ridica deasupra tuturor: îndepărtarea bruscă a lui Regal, împins cu încă un pas mai departe de tron. Încă o viaţă stând între el şi puterea la care jinduia. Cât de puţin îi va păsa de ea...

– Sigur că da, am repetat, mai convingător. Această veste e cel mai bine să fie păstrată ca un secret desăvârşit.

Pentru că, odată dezvăluit, nu aveam nicio îndoială că regina Kettricken ar fi într-o primejdie la fel de mare ca şi soţul ei.

23
AMENINŢĂRI

În iarna aceea, Bearns a fost devastat puţin câte puţin, aşa cum o stâncă e roasă de furtuni. Ducele Brawndy îi trimitea regulat veşti lui Kettricken. Ajungeau la ea prin mesageri în uniformă, sosiţi călare direct din partea ducelui. La început, veştile au fost îmbucurătoare. Opalele ei reconstruiseră oraşul Ferry. Locuitorii lui i-au trimis reginei nu numai mulţumirile lor, ci şi un mic scrin cu perle mărunte, atât de preţuite de ei. Ciudat. Ceea ce fusese prea valoros ca să fie sacrificat chiar şi pentru reconstruirea propriului oraş a fost oferit gratis, drept recunoştinţă, unei regine care-şi sacrificase bijuteriile pentru ca ei să aibă un acoperiş deasupra capului. Mă îndoiesc că altcineva, în afară de Kettricken, ar fi înţeles ce înseamnă gestul lor. Regina a plâns cu scrinul în braţe.

Solii au adus apoi veşti mai triste. Între furtuni, Corăbiile Roşii loveau încă o dată şi încă o dată. Emisarii i-au raportat lui Kettricken că ducele Brawndy se întreba de ce părăsise iniţiatul în Meşteşug Turnul Roşu. Când Kettricken a luat-o curajoasă pe Serene la întrebări, aceasta i-a spus că devenise prea

periculos să-l mai țină pe Will acolo, pentru că Meșteșugul lui era prea prețios ca să fie sacrificat Corăbiilor Roșii. Puțini au fost cei care nu au remarcat ironia. Cu fiecare mesager, veștile erau tot mai proaste. Străinii își construiseră avanposturi pe insulele Hook și Besham. Ducele Brawndy a adunat vase și războinici și i-a atacat chiar el cu îndrăzneală, dar a descoperit că piraților erau prea bine întăriți acolo. Navele și luptătorii lui pieriseră, iar Bearns a raportat grav că nu mai sunt rezerve pentru altă expediție. În acea clipă de cumpănă, smaraldele lui Verity i-au fost predate lui Kettricken. Ea le-a trimis ducelui fără urmă de regret. Dacă au folosit la ceva, noi nu am auzit. Nici măcar nu eram siguri că au ajuns la destinație. Mesajele de la Bearns au început să vină tot mai rar și în curând ne-a fost limpede că nu toate veștile ajungeau la noi. Legătura cu Brawndy s-a întrerupt de tot. După ce doi dintre solii trimiși de viitoarea regină la Bearns nu s-au mai întors niciodată, Kettricken a jurat că nu va mai risca alte vieți. Piraților începuseră să hărțuiască țărmul mai jos de-a lungul coastei, evitând teritoriile vecine din Buckkeep, dar prefăcându-se că ne atacă și la nord, și la sud. La toate aceste raiduri, Regal rămase cu desăvârșire nepăsător. Pretindea că economisește resursele până când Verity se va întoarce cu Străbunii, ca să-i alunge pe pirați o dată pentru totdeauna. Dar distracțiile și petrecerile de la Buckkeep deveneau tot mai costisitoare și mai dese, iar darurile lui către ducii și nobilii ducatelor interioare, tot mai generoase.

Pe la mijlocul după-amiezii, Burrich se întoarse în odaia lui. Voisem să-l țin în camera mea ca să-l supraveghez, dar mă luase în râs. Lacey îi pregătise ea însăși odaia, iar el bodogănise destul. Ea nu făcuse

decât să aprindă focul, să poruncească să se aducă apă proaspătă, să-i aerisească și să-i afâneze așternutul, să frece podelele și să împrăștie tulpini proaspete de papură. Una dintre lumânările lui Molly ardea pe mijlocul mesei, împrospătând cu miros de pin aerul închis. Burrich însă protestase că nu mai semăna cu odaia lui. Îl lăsasem acolo, proțăpit în pat, cu o sticlă de rachiu la îndemână.

Înțelegeam foarte bine de ce îi trebuia sticla. Ajutându-l să traverseze grajdurile până în podul lui, trecuserăm pe lângă un șir de boxe goale. Nu numai caii lipseau, ci și cei mai buni câini de vânătoare. Nu avusesem curajul să mă uit și în colivii; eram sigur că și ele fuseseră devastate. Hands venise în urma noastră, tăcut, dar abătut. Se vedeau limpede rezultatele străduniilor lui. Grajdurile sclipeau de curățenie, caii rămași luceau după țesălare. Până și boxele goale fuseseră frecate și date cu var. Dar o cămară goală, oricât de curată, nu hrănește un om flămând. Grajdurile erau comoara și casa lui Burrich. Venise înapoi ca să le găsească pe amândouă pustiite.

După ce am plecat de la Burrich, m-am dus la adăposturi și la țarcurile acoperite. Acolo iernau cele mai bune vite de prăsilă. Le-am găsit goale, ca și grajdurile. Taurii cei mai mândri dispăruseră. Din oile negre cu lână creață pe spate, care umpluseră cândva un țarc, rămăseseră numai șase mioare și un berbec pipernicit. Nu știam câte animale se aflaseră acolo înainte, dar am văzut prea multe țarcuri și staule goale într-un anotimp când erau, de obicei, pline.

De la adăposturi, am rătăcit spre hambare și acareturi. În fața unuia, niște bărbați încărcau saci cu grâne într-o căruță. Alte două căruțe, deja pline, stăteau în apropiere. Am rămas pe loc puțin, privindu-i, apoi m-am oferit să-i ajut, deoarece grămada încărcată creștea și sacii erau tot mai greu de ridicat. Mi-au primit bucuroși ajutorul și am început să vorbim în timp ce lucram. Le-am spus vesel la revedere când am terminat treaba și m-am întors agale în turn, întrebându-mă de ce era încărcat un hambar întreg de grâne pe o barcă și trimis la Turlake.

M-am hotărât să trec pe la Burrich înainte de a merge în camera mea. Am urcat scările spre odaia lui și m-am speriat când am găsit ușa întredeschisă. Temându-mă de trădare, am năvălit înăuntru, speriind-o pe Molly, care așeza niște vase pe o măsuță de lângă scaunul lui Burrich. La vederea ei, am rămas descumpănit, cu ochii holbați la ea. Când m-am întors către Burrich, am văzut că se uită lung la mine.

– Am crezut că ești singur, am bălmăjit.

Burrich mă privi sobru. Trăsese zdravăn din sticla de rachiu.

– Așa am crezut și eu, spuse el serios. Ca întotdeauna, își ținu bine firea, dar Molly nu se lăsă păcălită. Își strânse buzele într-o linie subțire. Își văzu de îndatoriri, ignorându-mă. În schimb, i se adresă lui Burrich:

– Nu te voi deranja mult. Lady Patience m-a trimis să mă îngrijesc să primești mâncare caldă, pentru

că ai mâncat puțin de dimineață. Voi pleca îndată ce am pregătit masa.

– Și vei duce mulțumirile mele cu tine, adăugă Burrich.

Își plimbă privirea de la mine la Molly, simțindu-mi stânjeneala, dar și antipatia ei. Încercă să se scuze:

– Am avut o călătorie grea, domniță, și mă doare rana. Sper că nu te-am supărat.

– Nu se cuvine să mă supere nimic din ceea ce dorești să faci, domnule, replică Molly. Termină de pregătit mâncarea. Te mai pot ajuta cu ceva, ca să te simți bine?

Vorbi politicos, dar atât. Nu se uită deloc la mine.

– Ai putea să primești mulțumirile mele. Nu numai pentru mâncare, ci și pentru lumânările care mi-au împrospătat odaia. Am înțeles că tu le-ai făcut.

Am văzut că Molly se înmoaie puțin.

– Lady Patience mi-a cerut să le aduc aici. M-am supus bucuroasă.

– Înțeleg. Cuvintele următoare le rosti ca scoase cu cleștele din gură. Atunci, te rog să-i mulțumești din partea mea. Și lui Lacey, desigur.

– Așa voi face. Nu mai dorești nimic? Am de cumpărat ceva din Buckkeep pentru Lady Patience. Mi-a spus că, dacă vrei ceva din oraș, să-ți cumpăr eu.

– Nimic. Dar e frumos că s-a gândit la mine. Mulțumesc.

– Cu plăcere, domnule.

Și, cu coșul gol pe braț, Molly trecu pe lângă mine de parcă nici nu aș fi fost acolo.

Burrich și cu mine am rămas uitându-ne unul la altul. Am aruncat o privire după Molly, apoi am încercat să mi-o scot din minte.

– Nu sunt numai grajdurile, i-am spus lui Burrich și i-am povestit pe scurt ce văzusem în adăposturi și hambare.

– Asta ți-o puteam spune și eu, îmi zise țâfnos. Se uită la mâncarea adusă de Molly, apoi își mai turnă rachiu.

– Mergând de-a lungul râului Buckkeep, am auzit zvonuri și vești. Unele ziceau că Regal a vândut animalele și grânele ca să facă bani pentru apărarea coastei. Altele, că trimitea vitele de prăsilă în interiorul regatului, pe pășunile mai sigure din Tilth. Dădu rachiul peste cap. Cei mai buni cai au plecat. Am ghicit dintr-o privire, când am venit. În zece ani, aș putea crește alte animale valoroase, ca acelea pe care le-am avut. Dar mă îndoiesc. Își mai turnă rachiu. S-a dus pe apa sâmbetei toată truda mea, Fitz. Omului îi place să creadă că-și lasă urma undeva în lume. Caii pe care i-am adunat aici, animalele de rasă pe care le-am îmbunătățit, toate s-au dus, împrăștiate prin cele Șase Ducate. Nu că nu vor avea odrasle frumoase, dar nu voi vedea niciodată cum s-ar fi dezvoltat dacă mi s-ar fi dat voie să continui. Credinciosul va însămânța iepele zvelte din Tilth, nu încape îndoială. Iar când Tăciune își va făta mânzul următor, grăjdarul, care-o fi el, va crede că nu-i decât un cal obișnuit. De șase generații aștept mânzul ăsta. O să ia cel mai frumos armăsar care s-a născut vreodată ca să-l pună să tragă la plug.

Nu era nimic de spus. Mă temeam că are dreptate.

– Mănâncă ceva, i-am propus. Cum ți-e piciorul?

Ridică pătura să-l cerceteze de formă.

– Încă îl mai am. Cred că ar trebui să fiu recunoscător. Și e mai bine decât azi-dimineață. Măciuca-diavolului chiar a tras infecția. O fi având femeia aia creier de găină, dar se pricepe la ierburi.

N-a fost nevoie să întreb despre cine vorbește.

– Ai de gând să mănânci? am stăruit.

Burrich lăsă rachiul la o parte și luă o lingură. Gustă supa adusă de Molly și mormăi aprobator.

– Deci asta-i fata, remarcă printre înghițituri. Molly.

Am încuviințat în tăcere.

– Mi s-a părut cam rece cu tine astăzi.

– Puțin, am zis cu glas indiferent.

Burrich zâmbi larg.

– Ești la fel de țâfnos ca ea. Bănuiesc că Patience nu i-a vorbit frumos despre mine.

– Lui Molly nu-i plac bărbații care beau, i-am spus fără înconjur. Tatăl ei a băut până a murit. Înainte să dea ortul popii, a reușit să-i facă viața un iad ani de zile. O bătea când era mică. Striga la ea și o ocăra când a crescut prea mare ca s-o mai bată.

– O! Burrich își reumplu cu grijă cana. Îmi pare rău.

– Ei i-a părut rău că a trăit așa.

Burrich mă privi în ochi.

– N-am făcut nimic, Fitz. Nici n-am fost nepoliticos cu ea cât a fost aici. Nici măcar nu sunt beat. Nu încă. Așa că înghite-ți reproșurile și spune-mi ce s-a întâmplat la Buckkeep cât am fost plecat.

Așa că i-am povestit tot, de parcă ar fi avut dreptul să mi-o ceară. Într-un fel, poate și avea. Cât am vorbit, a mâncat. Când am terminat, își mai turnă rachiu și se lăsă pe spate în scaun, cu el în mână. Plimbă lichidul prin cană, se uită la el, apoi la mine.

– Deci Kettricken e însărcinată și nici regele, nici Regal nu știu încă.

– Am crezut că dormeai.

– Dormeam. Mi s-a părut că visez discuția voastră. Ei...

Goli cana. Se ridică în capul oaselor și-și trase pătura de pe picior. Îndoi voit genunchiul, până când carnea trasă începu să deschidă rana. M-am strâmbat, dar Burrich păru gânditor. Își mai turnă rachiu și-l bău pe nerăsuflate. Sticla se golise pe jumătate.

– Va trebui să pun atele pe piciorul drept, dacă vreau să rămână rana închisă. Îmi aruncă o privire. Știi ce-mi trebuie. Mi le aduci?

– Cred că ar trebui să nu calci pe el câteva zile. Lasă-l să se odihnească. Nu-ți trebuie atele dacă stai în pat.

Mă privi îndelung.

– Cine păzește ușa lui Kettricken?

– Nu cred că... Probabil că are femei care dorm în camera lipită de odăile ei.

– Știi că va încerca s-o omoare pe ea și pe copilul nenăscut, imediat ce află.

– Încă e un secret. Dacă începi să-i păzești ușa, o să afle toată lumea.

– După numărătoarea mea, știu deja cinci oameni. Nu mai e un secret, Fitz.

– Șase, am recunoscut cu mâhnire. Bufonul bănuiește asta de câteva zile.

– O! Am avut satisfacția să-l văd pe Burrich șocat. Ei, măcar el nu-și va da drumul la gură. Totuși, după cum vezi, nu va rămâne o taină multă vreme. Zvonul se va răspândi până la sfârșitul zilei, ascultă-mă pe mine. La noapte îi păzesc ușa.

– Trebuie s-o faci chiar tu? Nu te poți odihni și eu voi...

– Omul poate muri dacă dă greș. Știi asta? Odată ți-am spus că lupta nu se încheie până când nu ai câștigat. Ăsta – arătă dezgustat spre piciorul lui – nu e o scuză ca să renunț. Și așa mi-e destul de rușine că prințul meu a plecat fără mine. Nu-l voi dezamăgi aici. Pe lângă asta – scoase un hohot amar –, nu prea mai e de lucru la grajduri ca să fim ocupați și Hands, și eu. Și nu mai am nicio tragere de inimă. Acum te duci după atele?

M-am dus, i le-am adus și l-am ajutat să-și ungă rana cu alifie înainte de a o bandaja bine și a fixa piciorul în atele. Burrich tăie o pereche de pantaloni vechi cu care legă atelele, apoi l-am ajutat să coboare pe scări. Pe urmă, în ciuda celor spuse, se duse la boxa Roșcovanului, ca să vadă dacă rana calului fusese curățată și oblojită. L-am lăsat acolo și am urcat înapoi în turn. Voiam să stau de vorbă cu Kettricken, să-i spun motivul pentru care un bărbat va sta de pază la ușa ei pe timpul nopții.

Am bătut la ușa ei și am fost primit de Rosemary. Regina era acolo, împreună cu câteva doamne de

companie. Majoritatea brodau sau țeseau la gherghef în timp ce vorbeau. Kettricken ceruse să i se deschidă fereastra și stătea în aerul zilei blânde de iarnă, privind încruntată marea calmă. Îmi amintea de Verity când întrebuința Meșteșugul și bănuiam că o frământă aceleași griji. I-am urmărit privirea și m-am întrebat, la fel ca ea, unde vor ataca în ziua aceea Corăbiile Roșii și ce se întâmpla în Bearns. Zadarnic să mă gândesc la asta. Oficial, nu sosise nicio veste de la cei de acolo. Zvonurile spuneau că țărmul lor era înroșit de sânge.

– Rosemary, vreau să vorbesc cu Maiestatea Sa între patru ochi.

Fata înclină din cap serioasă și se duse să-i facă o reverență reginei. În clipa următoare, Kettricken ridică ochii și, cu un gest și o înclinare a capului, mă invită să mă alătur ei, lângă fereastră. Am salutat-o discret și am arătat zâmbind spre apă, ca și cum am fi vorbit despre vremea frumoasă de afară. Însă, în șoaptă, i-am spus:

– Burrich vrea să stea de pază la ușa ta, începând cu noaptea asta. Se teme că, atunci când vor afla și alții că ești însărcinată, viața ta va fi în primejdie.

Altă femeie s-ar fi albit la față sau măcar s-ar fi mirat, însă Kettricken atinse ușor cuțitul trainic pe care îl avea întotdeauna lângă chei.

– Aproape că aștept un atac direct. Tăcu o clipă, căzută pe gânduri. Cred că e un lucru înțelept. Ce rău e să le dăm de înțeles că îi bănuim? Nu, că știm ce urmăresc. De ce să fiu rezervată și plină de tact? Burrich le-a primit deja salutul, sub forma unei săgeți

în picior. Amărăciunea din glasul ei și asprimea mascată din el mă uluiră. Poate să preia postul de pază, împreună cu mulțumirile mele. Aș putea alege un bărbat mai sănătos, dar n-aș avea în el încrederea pe care o am în Burrich. Îi va permite rana de la picior să-și facă datoria?

– Nu cred că i-ar permite mândria să nu și-o facă.

– Bine, atunci. O scurtă pauză. Voi cere să i se pregătească un scaun.

– Mă îndoiesc că va sta pe el.

Kettricken oftă.

– Avem fiecare felul nostru de a ne oferi sacrificiile. Totuși, scaunul îl va aștepta.

Am plecat capul în semn de acceptare și ea îmi dădu voie să plec. M-am dus înapoi în camera mea, cu gândul să strâng lucrurile aduse pentru Burrich. Dar în timp ce străbăteam coridorul în liniște, am tresărit, văzând cum se deschide încet ușa camerei mele. M-am furișat în cadrul altei uși și m-am lipit de el. După o clipă, Justin și Serene ieșiră din camera mea. Am țâșnit din ascunzătoare ca să-i înfrunt.

– Tot mai căutați un loc pentru întâlnirea voastră amoroasă? i-am întrebat tăios.

Cei doi înghețară. Justin făcu un pas înapoi, aproape în spatele lui Serene. Ea îi aruncă o căutătură fioroasă, apoi se proțăpi în fața mea.

– Nu trebuie să-ți dăm socoteală pentru nimic.

– Nici măcar că ați intrat în camera mea? Ați găsit ceva interesant înăuntru?

Justin gâfâia de parcă tocmai ar fi alergat într-o întrecere. L-am ţintuit cu privirea. Nu reuşea să scoată un cuvânt. I-am zâmbit.

– Nu e nevoie să vorbim cu tine, declară Serene. Ştim ce eşti. Hai, Justin.

– Ştiţi ce sunt? Interesant. Fiţi siguri că şi eu ştiu cine sunteţi. Şi că nu sunt singurul care ştie.

– Animalule! şuieră Justin. Eşti mânjit până în gât de vrăjile cele mai mârşave. Credeai că poţi să umbli nedescoperit printre noi? Nu-i de mirare că Galen te-a considerat nepotrivit pentru Meşteşug.

Lovi exact unde mă durea şi-mi zgudui teama cea mai adâncă. Am încercat să nu mi-o arăt.

– Sunt devotat regelui Shrewd.

Cu o expresie neclintită pe chip, i-am pironit din priviri. Nu le-am mai spus nimic. Nu în cuvinte. Dar i-am cercetat din cap până-n picioare, măsurându-i după ceea ce ar fi trebuit să fie, şi am descoperit că nu sunt. Din clătinatul discret al picioarelor, din privirile iuţi pe care şi le aruncau, am ghicit că ştiau că sunt trădători. Îi raportau lui Regal; ştiau că ar fi trebuit să-i raporteze regelui. Nu se înşelau, ştiind exact ce sunt; înţelegeau. Poate că Galen le sădise adânc în minte devotamentul faţă de Regal; poate că nici nu concepeau să se întoarcă împotriva lui. Dar o parte din ei încă ştia că Shrewd e rege, că erau necredincioşi unui suveran căruia îi juraseră credinţă. Am pus bine deoparte fărâma aceea de cunoştinţă; era o crăpătură care într-o zi putea fi lărgită.

Am păşit în faţă şi am avut satisfacţia de a o vedea pe Serene dându-se la o parte din calea mea, iar pe Justin înghesuit între ea şi perete. Dar nu i-am atacat. Le-am întors spatele şi mi-am deschis uşa. Intrând în cameră, am simţit iscodirea şerpuitoare a Meşteşugului la marginea minţii mele. Fără să stau pe gânduri, am blocat-o cum mă învăţase Verity.

– Ţineţi-vă gândurile pentru voi, i-am prevenit şi nu i-am învrednicit nici măcar cu o privire.

Am trântit uşa. Mi-am tras răsuflarea. Calmează-te. Calmează-te. Nu mi-am coborât obstacolele din minte. Apoi, încet de tot, cu multă atenţie, am tras zăvorul. Odată uşa ferecată, m-am mişcat prudent prin cameră. Învăţasem de la Chade că asasinii trebuie întotdeauna să creadă că celălalt e mai dibaci decât ei. E singura cale de a rămâne în viaţă şi de a-ţi păstra simţurile ascuţite. Aşa că nu am atins niciun obiect, de teamă să nu fie mânjit cu otravă. În schimb, am stat în mijlocul camerei cu ochii închişi şi am încercat să-mi amintesc cum arătase înainte de a pleca din ea ultima oară. Pe urmă am deschis ochii şi am căutat schimbările.

Tăviţa cu ierburi stătea pe mijlocul scrinului meu cu haine. Eu o lăsasem la margine, ca să ajungă Burrich mai uşor la ea. Deci îmi scotociseră prin scrin. Tapiseria cu regele Wisdom, care stătuse puţin strâmbă luni de zile, era acum îndreptată. Atât am observat. Eram nedumerit. Habar n-aveam ce căutaseră. Faptul că-mi umblaseră în scrin îmi sugera că trebuia să fie un obiect mic, care să intre în el. Dar de ce să ridici o tapiserie şi să te uiţi în spatele ei?

Am stat nemişcat, cumpănind. Nu căutaseră la întâmplare. Nu eram sigur ce anume speraseră să găsească, însă bănuiam că li se ceruse să caute un coridor secret. Asta însemna că Regal ajunsese la concluzia că uciderea lui Lady Thyme nu fusese suficientă. Avea bănuieli mai solide decât îmi dăduse de înţeles Chade. Eram aproape bucuros că nu reuşisem să descopăr intrarea în odăile lui. Îmi dădea mai multă încredere în taina ei.

Am examinat fiecare obiect din cameră înainte de a pune mâna pe el. Am avut grijă să arunc resturile de mâncare rămase pe tăvile bucătăresei în locuri din care să nu poată fi gustate de nimeni. Am aruncat apa din găleţi şi din urcior. Am cercetat grămada de lemne şi de lumânări, căutând prafuri sau răşină, am verificat aşternutul să nu fie dat cu prafuri şi, cu strângere de inimă, mi-am aruncat provizia de ierburi. Nu aveam de gând să risc. Nu am descoperit nici că îmi lipsea ceva, nici că apăruse ceva nou. După un timp, m-am aşezat pe pat, istovit şi descurajat. Va trebui să mă păzesc mai bine, am tras eu concluzia. Mi-am adus aminte de păţania bufonului şi am cugetat la ea. N-aveam chef să mă pomenesc cu un sac în cap şi cu o bătaie data viitoare când ieşeam din camera mea.

Încăperea mi se păru dintr-odată o închisoare, o capcană în care trebuia să mă întorc în fiecare zi. Am ieşit fără să mă deranjez să mai încui uşa. Lasă-i să vadă că nu mă tem de vizitele lor nedorite. Deşi mă temeam.

Afară era o după-amiază blândă şi senină. Vremea neobişnuit de frumoasă pentru acel anotimp mă

frământa, deși mi-a plăcut să mă plimb prin curtea rotundă a turnului. M-am hotărât să cobor în oraș, să văd ce mai face corabia *Rurisk* și ce mai zic camarazii mei, apoi să beau o bere într-o cârciumă. Prea mult trecuse de când nu mai mersesem în oraș și mult prea mult de când nu mai ascultasem bârfele localnicilor. Va fi o adevărată ușurare să scap de urzelile din turn o vreme.

Ieșeam pe poartă, când un soldat tânăr mi se puse în cale.

– Stai! porunci el. Vă rog, domnule, adăugă, recunoscându-mă.

M-am supus.

– Da?

Își drese glasul, apoi se înroși până în vârful urechilor. Inspiră adânc și tăcu.

– Ai vrut ceva cu mine? l-am întrebat.

– Vă rog să așteptați puțin, domnule, rosti el arțăgos.

Dispăru în ghereta gărzilor și în clipa următoare apăru un ofițer mai în vârstă, o femeie. Mă privi grav, trase aer adânc în piept, ca pentru a-și face curaj, apoi îmi zise calmă:

– Nu aveți voie să părăsiți turnul.

– Poftim?

Nu-mi puteam crede urechilor.

Ofițerul își îndreptă spatele. Când vorbi, o făcu mai răspicat:

– Nu aveți voie să părăsiți turnul.

Mă izbi un val de furie. M-am stăpânit.

– Din ordinul cui?

Femeia stătu dreaptă în fața mea.

– Ordinele mele vin de la căpitanul gărzii, domnule. Mai multe nu știu.

– Aș vrea să vorbesc cu căpitanul, am rostit pe un ton politicos.

– Nu e în camera gărzilor, domnule.

– Înțeleg.

Dar nu prea înțelegeam. Simțeam că se strânge lațul în jurul meu, dar nu-mi dădeam seama de ce tocmai acum. Următoarea întrebare evidentă era „de ce nu". Shrewd fiind slăbit, Verity devenise protectorul meu. Dar el era plecat. Puteam să mă duc la Kettricken, dar numai dacă era dispusă să intre în conflict deschis cu Regal. Eu nu eram. Chade era, ca întotdeauna, puterea din umbră. Toate acestea îmi trecură prin minte iute ca fulgerul. Tocmai mă întorceam de la poartă, când m-am auzit strigat. M-am răsucit.

Molly urca dealul. Rochia ei albastră de servitoare îi flutura în jurul pulpelor în timp ce alerga. Și alerga cât putea de repede, neregulat, nu pășea grațios, ca de obicei. Era istovită, aproape vlăguită.

– Fitz! strigă ea încă o dată și i-am auzit teama din glas.

Am pornit spre ea, însă garda mi se puse în drum. Pe chip i se citea frica, dar și hotărârea.

– Nu vă pot lăsa să ieșiți pe poartă. Așa mi s-a poruncit.

Am vrut s-o împing la o parte, dar mi-am înghițit mânia. Dacă m-aș fi luptat cu ea n-aș fi ajutat-o pe Molly.

– Atunci du-te tu la ea, afurisită să fii! Nu vezi că are un necaz?

Nemișcată, femeia nu mă slăbi din ochi.

– Miles! strigă, iar băiatul apăru de îndată. Du-te și vezi ce-a pățit femeia aia. Repede!

Băiatul țâșni ca săgeata. Am stat față în față cu garda și m-am uitat neputincios peste umăr cum fuge Miles la Molly. Când ajunse la ea, o prinse cu brațul de mijloc și îi luă coșul. Sprijinindu-se de el, gâfâind și cu lacrimile în gât, Molly veni spre poartă. Trecu o veșnicie până când trecu de ea și ajunse în brațele mele.

– Fitz, o, Fitz! suspină ea.

– Haide, am îndemnat-o.

Am luat-o de lângă soldați și am îndepărtat-o de poartă. Știam că făcuse ce trebuia, procedând cu calm, dar mă simțeam rușinat și meschin din cauza asta.

– De ce... nu ai venit la mine? gâfâi Molly.

– Nu m-a lăsat garda. Au poruncă să nu-mi dea voie să ies din turn, i-am spus încet.

O simțeam tremurând la pieptul meu. Am ocolit colțul unui hambar, ca să nu ne vadă gărzile care se holbau la noi cu gura căscată. Am ținut-o pe Molly în brațe până se liniști.

– Ce este? Ce s-a întâmplat? am întrebat-o cât am putut de blând.

I-am dat la o parte părul de pe față. După câteva minute, se potoli în brațele mele. Respira normal, dar tot tremura.

– M-am dus în oraș. Lady Patience îmi dăduse după-amiaza liberă. Și trebuia să-mi cumpăr una-alta...

pentru lumânările mele. Vorbind, se mai potoli din tremurat. I-am ridicat bărbia ca să se uite în ochii mei.

– Şi pe urmă?

– Mă întorceam... acasă. Eram pe bucata aceea abruptă, chiar la marginea oraşului. Unde cresc arinii.

Am dat din cap. Cunoşteam locul.

– Am auzit tropote de cai. M-am dat la o parte din drum ca să le fac loc. Începu iar să tremure. Am mers mai departe, crezând că vor trece pe lângă mine. Dar m-am pomenit cu ei în spatele meu şi, când am întors capul, am văzut că vin spre mine. Nu pe drum, ci spre mine. Am sărit într-o tufă. Ei tot spre mine se îndreptau. M-am întors şi am luat-o la goană, însă ei tot veneau...

Vorbea tot mai piţigăiat.

– Sst! Aşteaptă puţin. Linişteşte-te. Câţi erau? Îi cunoşteai?

Molly scutură tare din cap.

– Doi. Nu le-am văzut feţele. Fugeam, iar ei purtau coifuri din acelea care-ţi acoperă ochii şi nasul. M-au urmărit. E abrupt locul ăla şi plin de tufe. Am încercat să mă ascund, dar au trecut prin desişuri după mine. M-au gonit cum gonesc caii oile. Am alergat întruna, dar n-am scăpat de ei. Pe urmă am căzut, m-am împiedicat de un buştean şi am căzut. Ei au sărit de pe cai. Unul m-a ţintuit la pământ, celălalt mi-a smuls coşul. L-a răsturnat ca şi când căuta ceva anume. Râdeau întruna. Am crezut că...

Inima îmi bătea acum la fel de tare ca a lui Molly.

– Te-au rănit? am întrebat furios.

Molly tăcu, de parcă n-ar fi știut dacă să vorbească sau nu, apoi scutură hotărâtă din cap.

– Nu mi-au făcut lucrul de care te temi. Pur și simplu... m-au ținut la pământ. Și au râs. Celălalt a zis... a zis că sunt tare proastă dacă las un bastard să se folosească de mine. Au zis...

Se opri din nou. Indiferent ce cuvinte îi adresaseră, fuseseră destul de urâte ca să nu le poată repeta. Parcă mă străpungea o sabie la gândul că o jigniseră atât de tare, încât nici nu voia să împartă durerea cu mine.

– M-au avertizat, continuă ea, într-un sfârșit. Au zis: „Ține-te departe de bastard. Nu face treaba murdară pentru el." Au zis... lucruri pe care nu le-am înțeles, ceva despre mesaje și spioni. Au zis că se vor asigura să afle toată lumea că sunt târfa bastardului.

Rosti vorba grea, dar cu mare efort. Mă sfidă să bat în retragere.

– Pe urmă au zis... că voi fi spânzurată... dacă nu fac așa. Că a lucra pentru un trădător înseamnă a fi trădător.

Glasul i se calmă în mod ciudat.

– După aceea m-au scuipat. Și au plecat. I-am auzit cum se îndepărtează călare, dar multă vreme mi-a fost frică să mă ridic. Niciodată n-am mai fost atât de speriată.

Se uită la mine și ochii ni se întâlniră ca două răni deschise.

– Nici măcar tata nu m-a speriat așa.

Am strâns-o la piept.

– E numai vina mea.

Nu mi-am dat seama că vorbesc cu glas tare până când nu s-a îndepărtat de mine, privindu-mă nedumerită:

– Vina ta? Ai făcut ceva rău?

– Nu. Nu sunt trădător. Dar sunt bastard. Și am lăsat asta să se întoarcă împotriva ta. Toate lucrurile despre care m-a prevenit Patience, Ch... toată lumea, toate sunt adevărate. Și te-am prins și pe tine în mijlocul lor.

– Ce se întâmplă? murmură ea, făcând ochii mari. I se tăie brusc respirația. Ai spus... că garda nu-ți dă voie să ieși pe poartă. Că nu poți ieși din Buckkeep. De ce?

– Nu știu exact. Sunt multe lucruri pe care nu le înțeleg, însă de unul sunt sigur: trebuie să te protejez. Adică să stau departe de tine, o vreme. Și tu de mine. Înțelegi?

Ochii lui Molly fulgerară a supărare.

– Înțeleg că mă lași singură cu necazurile!

– Nu. Nu e așa. Trebuie să-i facem să creadă că te-au speriat și că i-ai ascultat. Atunci vei fi în siguranță. Nu vor mai avea motiv să vină la tine.

– Dar m-au speriat cu adevărat, idiotule! șuieră ea. De un lucru sunt convinsă: dacă cineva știe că ți-e frică de el, niciodată nu vei mai fi în siguranță. Dacă fac ce spun ei acum, vor veni iar după mine. Să-mi spună să fac alte lucruri, să vadă cât de mult mă pot supune lor din cauza fricii.

Acestea erau cicatricele lăsate de tatăl ei în viața sa. Cicatrice care îi dădeau putere, dar o făceau și vulnerabilă.

– Acum nu e momentul să îi înfruntăm, i-am şoptit.

Mă uitam întruna peste umărul ei, aşteptându-mă să apară garda, ca să vadă unde dispărusem.

– Vino, i-am spus şi am condus-o prin labirintul de hambare şi acareturi.

Merse puţin în linişte alături de mine, apoi îşi smulse mâna dintr-a mea.

– Ba e momentul să-i înfruntăm. Pentru că, dacă ai amânat o dată, nu o vei mai face niciodată. De ce să nu fie acesta momentul?

– Pentru că nu vreau să fii şi tu prinsă în mijlocul lucrurilor. Nu vreau să suferi. Nu vreau să spună oamenii că eşti târfa bastardului.

Cu mare greutate am reuşit să rostesc ultimele cuvinte. Molly înalţă capul.

– Nu am făcut nimic de care să-mi fie ruşine, spuse ea categorică. Dar tu?

– Nu. Dar...

– „Dar." Cuvântul tău preferat, observă ea cu amărăciune.

Se îndepărtă de mine.

– Molly!

Am fugit după ea şi am prins-o de umeri. Se întoarse şi mă lovi. Nu o palmă. Un pumn zdravăn în gură, care mă făcu să mă clatin şi să simt gustul sângelui. Mă privea aspru, provocându-mă s-o mai ating o dată. N-am făcut-o.

– N-am zis că nu voi lupta. Doar că nu vreau să fii şi tu prinsă în luptă. Ştiam că mi se scurge sângele pe bărbie. Am lăsat-o să se uite la el. Ai încredere că,

în timp, îi voi găsi și îi voi face să plătească. În felul meu. Acum spune-mi cum arătau. Ce haine purtau, cum călăreau. Cum arătau caii? Vorbeau ca pe la noi în Buckkeep, sau cu accentul celor din regat? Aveau barbă? Mai știi ce culoare aveau părul și ochii lor?

Am văzut-o că încearcă să-și aducă aminte, că refuză să se gândească. Lăsă capul în jos, să nu mai vadă sângele de pe fața mea.

– Molly, i-am spus mai încet. Nu voi mai veni... în camera ta. O vreme. Pentru că...

– Ți-e teamă.

– Da, am șuierat. Da, mi-e teamă. Mi-e teamă că te vor răni, că te vor omorî. Ca să-mi facă rău mie. Nu te voi pune în primejdie venind la tine.

Împietri. Nu știam dacă mă mai ascultă sau nu. Își încrucișă mâinile la piept.

– Te iubesc prea mult ca să las să ți se întâmple așa ceva.

Vorbele mele sunară goale, chiar și pentru mine.

Se întoarse și se îndepărtă. Își ținea încă brațele în jurul trupului, de parcă se temea să nu se rupă în două. Arăta foarte singură, în fustele ei albastre mânjite de noroi, cu privirea mândră plecată.

– Molly Fustă-Roșie, am șoptit în urma ei, dar nu o mai puteam vedea pe acea Molly. Numai pe aceea în care o transformasem.

24
NEAT BAY

Omul Însemnat este vestitorul legendar al dezastrelor pentru locuitorii celor Șase Ducate. A-l vedea mergând pe drum înseamnă a ști că boala și nenorocirea vor veni curând să-și ceară tainul. Dacă-l visezi, se spune că îți va muri cineva. Adesea, poveștile spun că se arată celor care merită o pedeapsă, dar de cele mai multe ori, mai ales în teatrul de păpuși, e simbolul dezastrului viitor. O marionetă sub formă de Om Însemnat spânzurată deasupra decorurilor avertizează toți privitorii că în curând vor fi martorii unei tragedii.

Zilele de iarnă se târau chinuitor. Cu fiecare oră care trecea mă pregăteam pentru cele ce vor urma. Nu intram niciodată într-o cameră fără să o verific înainte, nu mâncam nimic dacă nu văzusem cum se pregătește, beam numai apă scoasă de mine din fântână. Dormeam prost. Vigilența permanentă își spunea cuvântul în nenumărate feluri. Mă răsteam la cei care mi se adresau întâmplător, eram arțăgos când îl vizitam pe Burrich,

reținut față de regină. Chade, singurul căruia mi-aș fi putut descărca sufletul, nu mă chema la el. Eram nenorocit în singurătatea mea. Nu îndrăzneam să merg la Molly. La Burrich stăteam cât se poate de puțin, de frică să nu atrag necazurile și asupra lui. Nu puteam pleca pe față din Buckkeep ca să-mi petrec timpul cu Ochi Întunecați și mă temeam să ies prin deschizătura noastră secretă, ca nu cumva să fiu urmărit. Am așteptat și am stat la pândă, dar faptul că nu mi s-a mai întâmplat nimic mă ținea încordat ca o tortură vicleană.

Mergeam însă la regele Shrewd zilnic. L-am urmărit cum se stinge sub ochii mei, l-am văzut pe bufon tot mai posac, dând replici tot mai tăioase. Tânjeam după vremea de iarnă, tristă ca dispoziția mea, dar cerul rămânea albastru și vântul calm. În Buckkeep, serile se scurgeau în veselie și benchetuială. Baluri mascate, menestreli chemați să se întreacă pentru săculeți umflați de bani. Ducii și nobilii din ducatele interioare se îndestulau la masa lui Regal și beau cot la cot cu el până după miezul nopții.

– Precum căpușele pe un câine mort, i-am zis mânios lui Burrich într-o zi, când îi schimbam bandajul de la picior.

Îmi spusese că nu e mare brânză să stea treaz noaptea de pază la ușa lui Kettricken, pentru că hărmălaia chefurilor nu l-ar fi lăsat să doarmă.

– Cine-i pe moarte? mă întrebă el.

– Noi, toți. Murim câte puțin în fiecare zi. Nu ți-a mai zis nimeni? Dar ăsta se vindecă, surprinzător de repede după câte i-ai făcut.

Se uită la piciorul dezvelit și-l îndoi cu grijă. Țesutul se trase neuniform, dar ținu.

– Poate că rana se închide la suprafață, dar pe dinăuntru n-o simt vindecată, remarcă el.

Nu se plângea. Luă cana cu rachiu și-o dădu peste cap. M-am uitat chiorâș. Zilele se scurgeau la fel pentru Burrich. Odată ce pleca de la ușa lui Kettricken dimineața, se ducea la bucătărie și mânca. Pe urmă se întorcea în camera lui și se punea pe băut. După ce veneam să-i schimb bandajul, bea în continuare, până venea vremea să se culce. Și se trezea seara, la timp să mănânce și să-și reia postul de pază la ușa lui Kettricken. Nu mai lucra nimic la grajduri. Îi predase totul lui Hands, care umbla de colo-colo, de parcă ar fi primit o pedeapsă nemeritată.

O dată la două zile, Patience o trimitea pe Molly să facă ordine la Burrich în cameră. Nu știam nimic despre aceste vizite, decât că aveau loc și că Burrich, spre surprinderea mea, le îngăduia. Nu știam ce să cred. Indiferent cât bea, Burrich se purta întotdeauna frumos cu femeile; cu toate acestea, golea sticlă după sticlă, într-un fel care nu putea decât să-i amintească lui Molly de tatăl ei. Totuși, doream să se cunoască între ei. Într-o zi i-am spus lui Burrich că Molly fusese amenințată din cauza legăturii ei cu mine.

– Legătură? mă întrebase el tăios.

– Sunt câțiva care știu că țin la ea, am recunoscut prudent.

– Un bărbat nu-și aduce necazurile pe capul femeii la care ține, zise el cu asprime.

N-am ştiut ce să-i răspund. În schimb, i-am spus amănuntele pe care şi le amintise Molly despre atacatorii ei, dar lui Burrich nu-i sugeraseră nimic. Rămase cu ochii holbaţi în gol, privind parcă prin pereţii camerei sale. După o vreme, luă cana şi o dădu peste cap. Vorbi cu prudenţă:

– O să-i spun că eşti îngrijorat din cauza ei. O să-i spun că, dacă se teme de pericole, trebuie să vină la mine. Eu mă pot ocupa mai bine de ele. Ridică privirea şi se uită în ochii mei. O să-i spun că eşti înţelept dacă te ţii departe de ea, de dragul ei. Turnându-şi încă o porţie de rachiu, adăugă în şoaptă, mai mult către faţa de masă: Patience a avut dreptate. Şi a făcut bine că a trimis-o la mine.

Am pălit gândindu-mă la înţelesul vorbelor sale. Măcar o dată, am fost destul de inteligent să ştiu când să-mi ţin gura. Îşi termină rachiul, apoi se uită la sticlă. O împinse uşor pe masă către mine.

– Pune-o la loc pe raft, s-o găsesc mai târziu, mă rugă el.

Animalele dispăreau şi hambarele se goleau în continuare. Unele erau vândute pe bani puţini ducatelor interioare. Cei mai mândri cai de călărie şi câini de vânătoare erau urcaţi în bărci şi trimişi pe râul Buck într-o zonă de lângă Turlake. Regal a anunţat că acesta e planul de a ne pune animalele cele mai bune la adăpost de jafurile Corăbiilor Roşii. Prin Buckkeep, mi-a spus Hands, oamenii se plângeau în şoaptă: dacă regele nu era în stare să-şi ţină castelul, lor ce le mai

rămânea să spere? Când o încărcătură de tapiserii și mobilă veche a fost și ea trimisă pe râu în sus, s-a zvonit că neamul Farseer va abandona complet castelul, fără să lupte, fără să aștepte să fie atacat. Aveam senzația tulburătoare că zvonurile erau adevărate.

Închis cum eram în Buckkeep, nu-mi ajungeau la urechi decât o parte din bârfele localnicilor. Când intram în camera gărzilor, se făcea liniște. Odată cu interdicția mea de a părăsi turnul, au apărut și speculațiile. Bârfele țesute în jurul meu în ziua în care nu reușisem să salvez viața fetiței ucise de neoameni prinseseră iar viață. Puține gărzi mai vorbeau cu mine despre altceva, în afară de vreme sau alte banalități. Deși nu se purtau cu mine ca și cu un proscris, mă izolau din discuțiile și certurile lor nesfârșite, care de obicei umpleau încăperea. Să stea de vorbă cu mine însemna ghinion, iar eu nu voiam să le aduc necazuri bărbaților și femeilor la care țineam.

Eram încă bine primit la grajduri, dar mă străduiam să nu stau de vorbă prea mult cu cineva anume, nici să par prea apropiat de un animal. Grăjdarilor li se înecaseră corăbiile. Nu prea aveau ce lucra, așa că se înmulțeau încăierările. De la ajutoarele lor aflam cele mai multe vești și zvonuri. Niciunul nu era vesel. Povești răstălmăcite despre raidurile din Bearns, bârfe despre bătăile din birturi și de pe docurile din oraș, despre oameni care se mutau în sud sau mai în mijlocul regatului, după cum își permiteau. Când se aducea vorba de Verity și de expediția lui, era batjocorit sau luat în râs.

Speranța murise. Ca și mine, locuitorii din Buckkeep așteptau încordați să le bată dezastrul la ușă.

A urmat o lună de furtuni, iar ușurarea și bucuria din turn s-au dovedit mai distrugătoare decât perioada încordată de dinainte. O cârciumă de la malul mării a luat foc într-o seară, când chefliii s-au întrecut pe ei înșiși. Focul s-a răspândit și numai ploaia vijelioasă care a urmat rafalelor de vânt a scăpat de flăcări depozitele din docuri. Altfel s-ar fi petrecut un dezastru din mai multe privințe, pentru că, din moment ce Regal seca hambarele de grâne și provizii, lumea nu mai vedea niciun motiv să conserve ce mai rămăsese. Chiar dacă pirații nu ar veni la Buckkeep niciodată, a trebuit să mă mulțumesc cu rații zgârcite înainte de sfârșitul iernii.

Într-o noapte, m-am trezit într-o liniște de mormânt. Vuietul furtunii și răpăitul ploii încetaseră. Mi s-a făcut inima cât un purice. Am avut un presentiment înfricoșător și, când m-am trezit dimineața și am văzut cerul albastru fără nori, groaza s-a amplificat. În ciuda zilei senine, atmosfera din turn era apăsătoare. De câteva ori, am simțit Meșteșugul gâdilându-mi simțurile. Mă înnebunea, pentru că nu știam dacă e Verity, care voia să întărească legătura dintre noi, sau mă spionau Justin și Serene. Le-am făcut o vizită regelui și bufonului și a fost destul ca să mă descurajez și mai mult. Suveranul, ajuns numai piele și os, stătea în capul oaselor și zâmbea ușor. M-a cercetat slab cu Meșteșugul când am intrat, apoi m-a salutat întrebându-mă: „Verity, dragul meu băiat, cum a fost lecția de scrimă

astăzi?“ Nici restul conversației noastre n-a avut cap și coadă. Regal și-a făcut apariția imediat după sosirea mea. S-a așezat mândru pe un scaun, și-a încrucișat brațele la piept și nu și-a luat ochii de la mine. N-am schimbat o vorbă cu el. Nu știam dacă tăcerea mea e o dovadă de lașitate sau stăpânire de sine. Am fugit din cameră cât de repede mi-a permis buna-cuviință, în ciuda privirilor mustrătoare ale bufonului.

Bufonul nu arăta nici el mult mai bine decât regele. Pe o piele atât de lipsită de culoare ca a lui, cearcănele de sub ochi păreau vopsite. Limba îi amuțise, la fel și clopoțeii. La moartea regelui Shrewd, nimeni nu va mai sta între el și Regal. Oare îl puteam ajuta cumva?

De parcă mă puteam ajuta pe mine, am cugetat amărât.

În seara aceea, în singurătatea odăii mele, am băut mai mult decât ar fi trebuit din rachiul de mure pe care Burrich îl disprețuia. Știam că îmi va fi rău a doua zi. Nu mi-a păsat. Apoi m-am întins în pat, ascultând zgomotele îndepărtate ale petrecerii din coridorul cel mare. Aș fi vrut să fi fost Molly lângă mine, să mă certe că sunt beat. Patul era prea mare, așternutul alb, rece ca gheața. Am închis ochii și am căutat alinare în tovărășia unui lup. Închis cum eram în turn, începusem să-mi petrec nopțile alături de el în vis, ca să am măcar iluzia libertății.

M-am trezit cu o clipă înainte să fiu apucat și zgâlțâit de Chade. Bine că l-am recunoscut în secunda aceea, altfel sigur aș fi încercat să-l omor.

– Sus! îmi şopti el răguşit. Scoală-te, beţivan prost şi idiot! Neat Bay e asediat. Cinci Corăbii Roşii. Pun rămăşag că nu vor lăsa nimic în urmă dacă mai întârziem. Scoală-te, fir-ai să fii!

M-am clătinat pe picioare, mahmureala dispărându-mi la auzul veştii uluitoare.

– Ce putem face? am întrebat prosteşte.

– Spune-i regelui. Spune-i lui Kettricken, spune-i lui Regal. Nici Regal nu poate trece asta cu vederea, doar nenorocirea ne bate la uşă. Dacă piraţii pun mâna pe Neat Bay, ne prind la înghesuială. Nicio navă nu va mai pleca din portul Buck. Până şi Regal îşi va da seama. Acum du-te! Du-te!

Am tras pe mine nişte pantaloni şi o tunică, am alergat desculţ până la uşă, cu părul răvăşit. Acolo m-am oprit.

– De unde ştiu asta? De unde să spun că am primit vestea?

Chade ţopăia în sus şi în jos, frustrat.

– La dracu' şi la naiba! Zi-le orice! Spune-i lui Shrewd că l-ai visat pe Omul Însemnat prevestind atacul într-o apă. Măcar atât ar trebui să priceapă. Spune-le că a venit la tine un Străbun. Spune-le orice, dar pune-i să ia măsuri, şi să le ia acum!

– Bine.

Am luat-o la fugă în jos pe hol, am coborât pe trepte în salturi şi am gonit pe coridor spre camera lui Shrewd. Am bătut cu pumnii în uşă. În capătul celălalt al coridorului, Burrich stătea în picioare lângă

scaun, în fața ușii lui Kettricken. Se uită la mine, își trase sabia scurtă și se pregăti imediat de luptă.

– Piraților! i-am strigat, fără să-mi pese dacă mai aude cineva sau cum va reacționa. Cinci Corăbii Roșii la Neat Bay! Scoal-o pe Maiestatea Sa și spune-i că avem nevoie de ajutorul ei acum!

Burrich se întoarse fără să comenteze, bătu la ușa lui Kettricken și fu primit imediat. La mine a fost mai complicat. Wallace crăpă ușa într-un sfârșit, dar nu voi să cedeze până nu i-am sugerat că el ar trebui să fie acela care s-o ia la picior pe scări și să-i dea vestea lui Regal. Cred că numai ideea de a-și face o intrare spectaculoasă și de a-i transmite ceva prințului în fața tuturor chefliilor l-a hotărât. Lăsă ușa nepăzită și se duse iute în anticameră, să se ferchezuiască.

În dormitorul regelui era o beznă să-ți bagi degetele în ochi și duhnea greu a fumariță. Am luat o lumânare din salon, am aprins-o de la focul pe cale să se stingă și m-am dus repede înăuntru. Din cauza întunericului, era să calc peste bufon, care se încovrigase ca un câine lângă patul regelui. Am rămas cu gura căscată. Nu avea nici măcar o pernă sau o pătură pe care să doarmă, ci se ghemuise pe covorașul de lângă pat. Se descolăci, țeapăn, se trezi, apoi se alarmă dintr-odată.

– Ce este? Ce s-a întâmplat?

– Piraților sunt la Neat Bay. Cinci Corăbii Roșii. Trebuie să-l scol pe rege. Ce faci, de ce dormi aici? Ți-e frică să te mai întorci în camera ta?

Râse amărât.

– Mai degrabă mi-e frică să plec din camera asta, ca nu cumva să nu mai fiu primit înapoi. Ultima oară, Wallace m-a încuiat afară și am bătut și m-am văicărit un ceas, până când regele și-a dat seama că lipsesc și a cerut să afle unde sunt. Înainte de asta, am reușit să mă strecor înăuntru cu dejunul. Înainte de asta...

– Vor să te despartă de rege?

Bufonul dădu scurt din cap.

– Și cu vorba bună, și cu forța. În seara asta, Regal mi-a oferit o pungă cu cinci piese de aur ca să mă dichisesc și să cobor să-i distrez. O, ce s-a mai dat în spectacol după ce ai plecat, tot spunând că nu mai poate Curtea de dorul meu, mare păcat că îmi irosesc tinerețea încuiat aici, sus. Iar când i-am spus că îmi convine mai mult tovărășia regelui decât a altor bufoni, a aruncat cu ceainicul în mine. Lui Wallace i-a cam sărit țandăra, tocmai fiersese un amestec oribil de ierburi, pe care, când le miroși, ți se face dor de parfumul vânturilor.

Între timp, bufonul aprinsese lumânări și ațâțase focul din căminul regelui. După aceea, trase la o parte una dintre draperiile grele ale patului.

– Domnul meu? rosti el, ca și cum s-ar fi adresat unui copil adormit. FitzChivalry e aici, cu o veste importantă pentru tine. Vrei să te trezești și să-l asculți?

La început, regele nu răspunse.

– Maiestate? stărui bufonul.

Muie o cârpă în puțină apă rece și îl tamponă pe Shrewd pe față.

– Rege Shrewd?

– Regele meu, poporul are nevoie de tine. Vorbele îmi ieşiră disperate din gură. Neat Bay e atacat de Corăbiile Roşii. Cinci la număr. Trebuie să le trimitem ajutor acum, altfel totul e pierdut. Odată ce îşi întăresc poziţia acolo...

– Ar putea încercui portul Buck, zise regele, deschizând ochii. Nu-şi ridică faţa de la cearşaf, dar mijì ochii, ca şi cum voia să alunge o durere. Bufonule. Un pic de vin roşu. Te rog.

Vorbea cu glas stins, mai mult în şoaptă, dar era glasul regelui meu. Îmi tresări inima, de parcă aş fi fost un câine bătrân care aude vocea stăpânului întorcându-se acasă.

– Ce trebuie să facem? l-am întrebat cu disperare.

– Toate vasele pe care le avem să plece în josul coastei, la ei. Nu numai cele de război. Scoate şi navele de pescuit. Luptăm pentru vieţile noastre acum. Cum îndrăznesc să vină atât de aproape, de unde atâta cutezanţă? Trimite cavaleria pe uscat. Să plece în noaptea asta, într-un ceas. Poate nu ajunge acolo decât mâine, dar trimite-o oricum. Să se ocupe Keen de asta.

Inima mi-o luă razna în piept.

– Maiestate, l-am întrerupt blând, Keen e mort. A murit când s-a întors de la munte cu Burrich. Au fost atacaţi de tâlhari.

Bufonul îmi aruncă priviri săgetătoare. Am regretat imediat întreruperea. Poruncile se stinseră pe buzele regelui. Nesigur, Shrewd întrebă:

– Keen e mort?

Mi-am făcut curaj.

– Da, Maiestate. Dar îl avem pe Red. Kerf e și el om de nădejde.

Regele luă vinul pe care i-l oferi bufonul. Sorbi și păru să mai prindă puteri.

– Kerf. Atunci să se ocupe Kerf.

Mi-a mai venit inima la loc. Mi-am mușcat limba, ca să nu spun că bieții cai pe care-i mai aveam nu făceau mare brânză. Fără îndoială, locuitorii din Neat Bay vor primi cu brațele deschise orice ajutor. Regele Shrewd căzu pe gânduri.

– Ce se aude de la South Cove? Au trimis războinici și nave?

– Maiestate, nu am primit nicio veste de la ei încă.

Nu era o minciună.

– Ce se întâmplă aici?

Răcnetul se auzi de pe coridor. Era Regal, arțăgos de băutură și de furie, urlând și pufnind încă dinainte de a intra în dormitor.

– Wallace! Întinse un deget acuzator spre mine. Scoate-l afară pe ăsta! Caută ajutor, dacă ai nevoie. Nu trebuie să fii blând!

Wallace nu trebui să caute prea departe. Doi soldați vânjoși din garda lui Regal îl urmaseră de la ospăț. Am fost luat pe sus; Regal alesese brațe voinice pentru treaba asta. M-am uitat după bufon, sperând într-un aliat, dar dispăruse. Am întrezărit o mână palidă strecurându-se sub pat și am întors capul. Nu-l învinovățeam. Nu mă putea ajuta cu nimic, decât să fim azvârliți afară amândoi.

– Tată, ți-a tulburat odihna cu născoceli? Atât de bolnav cum ești?

Regal se aplecă deasupra patului plin de bunăvoință.

Gărzile ajunseseră cu mine aproape de ușă când vorbi regele. Nu prea tare, dar poruncitor:

– Stați pe loc! le ordonă. Stătea pe burtă, dar întoarse capul spre Regal. Neat Bay e asediat, rosti el ferm. Trebuie să trimitem ajutoare.

Prințul scutură trist din cap.

– Nu e decât un alt șiretlic de-al bastardului, ca să te supere și să-ți tulbure odihna. Nu ne-a cerut nimeni ajutorul, nu am primit niciun fel de mesaj.

Una dintre gărzi se pricepea tare bine la strânsoare. Cealaltă era chitită să-mi mute umărul, deși eu nu opuneam rezistență. M-am uitat bine la mutra ei în timp ce mă străduiam să nu arăt că mă doare.

– Nu era nevoie să te deranjezi, Regal. Voi descoperi singură adevărul sau minciuna.

Regina Kettricken își găsise timp să se îmbrace. Jachetă scurtă din blană albă, pantaloni violet și cizmulițe. Sabia lungă de la munte îi atârna într-o parte. Burrich stătea în prag, ținând o mantie de călărie cu glugă grea și o pereche de mănuși. Regina i se adresă prințului ca unui copil răsfățat:

– Întoarce-te la musafirii tăi. Mă duc eu la Neat Bay.

– Ți-o interzic!

Vocea lui Regal răsună ciudat de pițigăiată. În cameră se făcu liniște de mormânt. Regina Kettricken sublinie calmă lucrul pe care toată lumea de acolo îl știa deja.

– Un prinț nu-i poate interzice nimic viitoarei regine. Plec în noaptea asta.

Regal se făcu roșu la față.

– E o șarlatanie, un complot de-al bastardului, ca să atâțe orașul la revoltă și să vâre frica în sufletele oamenilor. Nu s-a primit nicio veste că Neat Bay ar fi atacat.

– Liniște! izbucni regele. Toți înghețară. FitzChivalry? La dracu', dați-i drumul! FitzChivalry, vino în fața mea. Raportează. De unde ai primit vestea?

Mi-am îndreptat tunica și mi-am netezit părul pe spate. Ducându-mă în fața regelui, mă cuprinse jena deoarece eram desculț și cu părul vâlvoi. Am tras adânc aer și am răsuflat din străfunduri.

– Am avut o viziune în somn, sire. Omul Însemnat, ghicind viitorul într-o apă. Mi-a arătat Corăbiile Roșii de la Neat Bay.

Nu am îndrăznit să rostesc niciun cuvânt răspicat. Una dintre gărzi pufni disprețuitoare. Lui Burrich îi căzu falca și făcu niște ochi cât cepele. Kettricken păru nedumerită. Pe pat, regele Shrewd închise ochii și respiră ușor.

– E beat, afirmă Regal. Scoateți-l afară!

De mult nu mai auzisem atâta satisfacție în vocea lui. Gărzile mă înhățară din nou fără preget.

– Așa cum... – Shrewd inspiră adânc, luptându-se clar cu durerea – am poruncit. Găsi un dram de vlagă. Așa cum am poruncit. Du-te acum. ACUM!

Mi-am smuls brațele din strânsoarea gărzilor uluite.

– Da, Maiestate, am rupt eu tăcerea. Am vorbit limpede, ca să mă audă toți. Adică, toate corăbiile vor pleca la Neat Bay, împreună cu toate bărcile de pescuit pe care le putem aduna. Și toată cavaleria va fi trimisă pe uscat, sub comanda lui Kerf.

– Da, oftă Shrewd. Înghiți, inspiră, deschise ochii. Da, așa poruncesc. Acum, du-te!

– Puțin vin, domnul meu?

Bufonul apăruse de partea cealaltă a patului. Numai eu am tresărit, iar el surâse tainic. Pe urmă se aplecă deasupra regelui, ajutându-l să-și ridice capul și să soarbă vinul. I-am făcut regelui meu o plecăciune adâncă, foarte adâncă, apoi m-am îndreptat spre ușă.

– Poți călări cu garda mea, dacă vrei, îmi spuse regina Kettricken.

Regal se făcu stacojiu.

– Regele nu ți-a dat voie să pleci! se stropși la ea.

– Dar nici nu mi-a „interzis", ripostă regina, privindu-l ferm.

– Regina mea! Una dintre gărzile ei se anunță la ușă. Suntem gata de plecare.

M-am uitat la ea mirat. Kettricken se rezumă să aprobe din cap. Își îndreptă ochii spre mine.

– Ai face bine să te grăbești, Fitz. Dacă nu cumva vrei să te urci pe cal așa cum ești acum.

Burrich scutură mantia reginei.

– Calul meu e pregătit? își întrebă Kettricken garda.

– Hands a promis că vă va aștepta la poartă când veți coborî.

– Mie nu-mi trebuie decât un minut sau două, spuse Burrich calm.

Am observat că nu vorbise ca și cum și-ar fi cerut voie.

– Atunci, duceți-vă! Amândoi. Faceți în așa fel încât să ne ajungeți din urmă cât de repede puteți.

Burrich încuviință. Veni după mine în camera mea. Până m-am îmbrăcat, își luă straie groase din scrinul meu.

– Strânge-ți părul și spală-te pe față, îmi porunci aspru. Războinicii se încred mai mult într-un bărbat care arată ca și cum e mereu pregătit să fie treaz la ora asta.

M-am supus și apoi am coborât scările în mare grabă. Burrich uitase de piciorul rănit. Odată ajunși în curte, începu să răcnească la ajutoarele de grăjdari să-i aducă pe Cenușia și pe Roșcovanul. Pe unul îl trimise iute să-l găsească pe Kerf și să-i transmită poruncile, iar pe altul să pregătească fiecare cal din grajd. Alți patru fură trimiși în oraș, unul la corăbiile de război, trei să umble din cârciumă în cârciumă și să adune echipajele. Îl invidiam pentru siguranța cu care punea lucrurile în mișcare. Nu-și dădu seama că poruncea în locul meu decât după ce încălecaserăm. Îl cuprinse brusc stânjeneala. I-am zâmbit.

– Experiența contează, i-am spus.

Am pornit spre porțile castelului.

– Ar trebui s-o prindem din urmă pe regină înainte să ajungă la drumul de coastă, zise Burrich, tocmai când o gardă ne bloca drumul.

– Opriți! ordonă soldatul.

Caii noștri se ridicară speriați pe picioarele din spate. I-am strunit.

– Ce-i asta? întrebă Burrich.

Bărbatul nu se clinti.

– Dumneavoastră puteți trece, domnule, i se adresă respectuos lui Burrich. Dar am ordin ca bastardul să nu iasă din Buckkeep.

– Bastardul? Nu-l mai auzisem pe Burrich atât de indignat. Spune FitzChivalry, fiul prințului Chivalry.

Soldatul rămase cu gura căscată.

– Spune acum! răcni Burrich și trase sabia.

Păru dintr-odată de două ori mai mare decât era. Simțeam cum ies din el valuri de furie.

– FitzChivalry, fiul prințului Chivalry, se bâlbâi garda. Inspiră adânc și înghiți în sec. Dar, oricum i-aș zice, am ordinele mele. Nu are voie să iasă.

– Nu-i un ceas de când regina ne-a poruncit să mergem cu ea sau s-o ajungem din urmă cât de repede putem. Vrei să spui că ordinul tău e mai important decât al ei?

Bărbatul nu știa ce să facă.

– O clipă, domnule.

Se întoarse în ghereta gărzilor. Burrich pufni.

– Cine l-a învățat n-a făcut-o deloc bine. Se bazează numai pe onoarea noastră că nu fugim pe poartă.

– Poate că știe el ce știe, am sugerat.

Burrich mă privi fioros. În clipa următoare, apăru căpitanul de gardă. Ne zâmbi larg.

– Mergeți cu bine și mult noroc la Neat Bay.

Burrich îi aruncă un fel de salut ostășesc în semn de bun-rămas și am dat pinteni cailor. L-am lăsat pe el să impună ritmul. Era întuneric, dar, odată ce am coborât dealul, drumul era bun și drept și se arătă luna. Burrich se purtă mai nechibzuit ca niciodată, pentru că mână caii la galop mic și nu-i încetini decât atunci când zări garda reginei în fața noastră. Slăbi ritmul puțin înainte de-a o ajunge din urmă. Soldații se întoarseră, ne recunoscură și unul dintre ei ridică brațul în semn de salut.

– Unei iepe cu mânz, în primele luni, îi face bine mișcarea. Miji ochii la mine prin beznă. Dar despre femei nu știu ce să zic, adăugă șovăitor.

I-am zâmbit larg.

– Și crezi că eu știu? Am scuturat din cap și m-am întristat. Nu știu. Unele femei nu călăresc deloc când sunt însărcinate. Altele, da. Nu cred că Kettricken ar pune în pericol copilul lui Verity. Pe lângă asta, e mai în siguranță cu noi, aici, decât la castel, cu Regal.

Burrich nu spuse nimic, dar am simțit că mă aprobă. Și am simțit și altceva.

În sfârșit vânăm împreună!

În liniște! l-am prevenit, aruncând pe furiș o privire către Burrich. Mi-am ținut gândurile ascunse. *Mergem departe. Vei putea ține ritmul cu caii?*

Pe distanțe scurte, mă întrec, însă nimeni nu poate întrece un lup care aleargă mai încet, dar continuu.

Burrich se foi țeapăn în șa. Știam că Ochi Întunecați e undeva la marginea drumului, alergând printre umbre. Mă simțeam bine să fiu din nou afară și alături

de el. Mă simțeam bine în aer liber, să fac ceva. Nu că mă bucura atacul de la Neat Bay; dar în sfârșit aveam ocazia să pun și eu umărul, chiar dacă numai pentru a strânge rămășițele. M-am uitat scurt la Burrich. Fierbea de furie.

– Burrich? am îndrăznit.

– E un lup, nu-i așa? întrebă el scârbit.

Privea drept înainte. Știam ce înseamnă felul în care-și ținea gura.

Știi că sunt. Un răspuns vesel, dat cu limba scoasă.

Burrich sări ca ars.

– Ochi Întunecați, am recunoscut calm, exprimând imaginea numelui său în cuvinte omenești.

Groaza puse stăpânire pe mine. Burrich îl simțise. Știa. Nu avea rost să tăgăduiesc. Dar eram și ușurat. Mă săturasem de minciunile în care mă scăldam. Burrich călări mai departe în tăcere, fără să se uite la mine.

– N-am făcut-o voit. Pur și simplu s-a întâmplat.

O explicație. Nu o scuză.

Nu i-am dat de ales. Ochi Întunecați se distra pe seama tăcerii lui Burrich.

Am atins gâtul Cenușiei și m-am liniștit simțind căldura și viața pulsând în el. Am așteptat. Burrich se încăpățâna să tacă.

– Știu că nu vei încuviința niciodată, i-am spus pe un ton domol. Dar să știi că așa ceva nu se alege. Sunt așa cum sunt.

Așa suntem toți. Ochi Întunecați rânji obraznic. *Hai, Inima Haitei, vorbește-mi! N-ar fi frumos să vânăm împreună?*

Inima Haitei? m-am mirat eu.

Știe că ăsta e numele lui. Așa îi spuneau ei, câinii aceia care-l adorau, când își dezlegau limbile la vânătoare. Cu el se luau în râs unii pe alții: „Inima Haitei, aici, aici, vânatul e aici, l-am găsit în locul tău, în locul tău!" Și scheunau toți și se întreceau care să i-l strige primul. Dar acum au plecat, au fost duși departe. Nu le-a plăcut să-l părăsească. Știau că îi aude, chiar dacă nu le răspunde. Tu nu i-ai auzit niciodată?

Cred că nici n-am încercat.

Păcat. De ce să vrei să fii surd? Sau mut?

– Chiar trebuie să faci asta de față cu mine? mă apostrofă Burrich.

– Îmi cer iertare, i-am spus, conștient că se simte cu adevărat jignit.

Ochi Întunecați rânji din nou. L-am ignorat. Burrich refuza să se uite la mine. După o vreme, îi dădu pinteni Roșcovanului și porni cu el la trap în față, ca s-o depășească pe garda lui Kettricken. Am șovăit, apoi m-am luat după el. Îi raportă lui Kettricken toate pe care le rezolvase înainte de a pleca din Buckkeep, iar ea încuviință gravă, ca și cum ar fi fost obișnuită cu asemenea rapoarte. La semnalul ei, am fost onorați să ne dăm înapoi și să călărim în stânga ei, în vreme ce căpitanul gărzii, o femeie pe nume Foxglove[1], călărea în dreapta ei. Înainte de a se crăpa de ziuă, restul soldaților de la Buckkeep ne ajunseră din urmă. Când ni se alăturară, Foxglove încetini ritmul o vreme, ca

[1] Degețel roșu (n. tr.).

să răsufle și armăsarii lor înspumați. Dar după ce am ajuns la un pârâu și am adăpat animalele, ne-am avântat hotărâți. Burrich nu-mi adresă niciun cuvânt.

Cu ani în urmă, făcusem o călătorie la Neat Bay cu alaiul lui Verity. Atunci ne trebuiseră cinci zile să ajungem, dar călătoriserăm cu căruțe și lectici, jongleri, muzicieni și valeți. De data asta mergeam călare, alături de războinici oțeliți, și nu trebuia să urmăm drumul lat al coastei. Numai vremea ne dușmănea. În prima zi, pe la jumătatea dimineții, se porni furtuna. A fost un drum mizerabil, nu numai din cauza greutăților, ci și a gândului că vânturile turbate ne vor încetini corăbiile. De câte ori ne aducea cărarea în apropierea apei, scrutam zările sperând zadarnic să le deslușesc pânzele.

Ritmul lui Foxglove cerea efort mare, dar nu obosea nici cal, nici călăreț. Nu ne opream des, totuși ea schimba ritmul și avea grijă ca niciun cal să nu sufere de sete. La asemenea opriri, caii primeau ovăz, iar călărețiii pesmeți și pește uscat. Dacă a observat cineva un lup în umbra noastră, n-a scos o vorbă. Peste două zile, la revărsatul zorilor și când vremea se mai înmuie, am ajuns la valea lată a râului care ducea la Neat Bay.

Bayguard era turnul din Neat Bay, casa ducelui Kelvar și a lui Lady Grace, inima Ducatului Rippon. Foișorul de pază se înălța pe o stâncă nisipoasă, deasupra orașului. Turnul fusese construit pe teren foarte neted, dar întărit cu ziduri de pământ și șanțuri. Odată mi s-a spus că niciun dușman nu a reușit să treacă de

al doilea zid. Nu mai era adevărat. Ne-am oprit și am cuprins cu privirea dezastrul.

Corăbiile Roșii erau încă trase la mal. Bărcile din Neat Bay, cele mai multe dintre ele vase de pescuit, alcătuiau un șir de epave arse și răsfirate de-a lungul plajei. Valurile se jucaseră cu ele de când le devastaseră piraţii. Clădiri înnegrite și resturi fumegânde stăteau împrăștiate acolo unde acostaseră ei, însemnându-și drumul ca o molimă. Foxglove se ridică în scărița șeii și începu să gesticuleze spre Neat Bay, însoțindu-și observațiile cu ceea ce știa din Buckkeep.

– E un golf nisipos puțin adânc pe toată întinderea lui. Atunci când începe fluxul, spală o porțiune foarte mare. Și-au ridicat corăbiile prea sus pe nisip. Dacă îi putem forța să se retragă, ar fi bine s-o facem când lovesc valuri mici, iar corăbiile lor sunt departe pe uscat. Au tăiat orașul cum taie cuțitul în unt; nu cred că au întâmpinat prea multă rezistență, nu prea ai cum să-l aperi. Probabil că toți s-au retras în turn când au zărit prima carenă roșie. Mie mi se pare că Străinii au reușit să spargă primele trei rânduri de ziduri. Dar Kelvar ar trebui să-i poată respinge la nesfârșit. Al patrulea e din piatră. Le-au trebuit doi ani ca să-l construiască. Bayguard are o fântână bună, iar hambarele trebuie să fie încă pline cu cereale acum, la începutul iernii. Nu va cădea, dacă nu e la mijloc o mână trădătoare. Foxglove renunță la gesturi și se așează înapoi în șa. Asediul ăsta n-are nicio noimă, continuă ea, mai încet. Cum de se pot aștepta piraţii

să susțină un atac îndelungat? Mai ales dacă sunt, la rândul lor, atacați de forțele noastre?

– Răspunsul este că nu s-au așteptat să vină cineva în ajutorul celor din Bayguard, o lămuri Kettricken pe scurt. Au prădat orașul pentru provizii și, cine știe, poate mai vin alte corăbii. Regina se întoarse spre Kerf, făcându-i semn să treacă lângă Foxglove. Nu am experiență de luptă, recunoscu ea fără înconjur. Voi doi va trebui să organizați atacul. Eu am să vă ascult ca un soldat. Ce trebuie să facem în continuare?

Burrich se strâmbă. Sinceritatea reginei era admirabilă, dar nu întotdeauna cel mai nimerit mod de a conduce. Foxglove și Kerf schimbară priviri.

– Regina mea, Kerf are mai multă experiență decât mine. Voi accepta comanda lui, propuse Foxglove.

Kerf plecă ochii, parcă puțin stânjenit.

– Burrich a fost omul lui Chivalry. A luptat în mult mai multe bătălii decât mine, rosti el către gâtul iepei sale. Ridică brusc capul. Ți-l recomand pe el, regina mea.

Pe fața lui Burrich se luptau sentimente contradictorii. I se aprinseră privirile, apoi le străbătu șovăiala.

Inima Haitei, vor vâna din adâncul inimii pentru tine, îl îndemnă Ochi Întunecați.

– Burrich, preia comanda. Vor lupta din adâncul inimii pentru tine.

Am simțit un ghimpe în inimă când regina dădu glas gândului lui Ochi Întunecați. Din locul unde stăteam, am văzut cum Burrich se înfioră. Își îndreptă spatele în șa.

– Nu avem nicio şansă să-i luăm prin surprindere pe terenul ăsta plat. Iar cele trei rânduri de ziduri s-ar putea întoarce împotriva noastră. Nu suntem o forţă de neînfrânt. Ceea ce avem la dispoziţie, regina mea, e timpul. Îi putem încercui. Nu au acces la apă proaspătă. Dacă Bayguard rezistă şi îi prindem pe Străini în capcană acolo unde se află acum, între întăritura de pământ şi zid, putem aştepta sosirea corăbiilor noastre. Atunci vei putea hotărî dacă îi atacăm sau pur şi simplu îi lăsăm să moară de foame.

– Mi se pare un plan înţelept, încuviinţă regina.

– Sunt tare proşti dacă nu şi-au lăsat măcar un grup de apărare pe corăbii. De ei trebuie să ne ocupăm imediat. Apoi trebuie să punem noi paznici pe nave, cu poruncă să le vină de hac dacă vreun Străin trece de noi şi încearcă să scape. Dacă nu, flota viitorului rege Verity se va îmbogăţi cu noi corăbii.

– Şi asta mi se pare bine gândit.

Ideea o încânta clar pe Kettricken.

– E bună, dar numai dacă trecem imediat la fapte. În curând îşi vor da seama de prezenţa noastră, dacă nu au făcut-o. Sigur vor vedea cum stau lucrurile la fel de limpede ca noi. Trebuie să coborâm acolo, să-i încercuim pe cei care atacă turnul şi să-i omorâm pe cei care păzesc corăbiile.

Kerf şi Foxglove încuviinţară amândoi. Burrich întoarse capul spre ei.

– Arcaşii voştri să încercuiască turnul. Vrem să-i prindem în capcană înăuntru, nu să ne batem corp la corp. Pur şi simplu opriţi-i în loc. Vor încerca să

fugă prin spărturile pe care le-au făcut în zid când au intrat. Pe acelea să le păziți mai strașnic, dar nu scăpați din ochi tot zidul. Și, deocamdată, nu încercați să treceți de primul zid. Lăsați-i să se zbată ca racii în oala cu apă fiartă.

Capetele celor doi căpitani se înclinară din nou. Burrich continuă:

– Vreau ca soldații să atace corăbiile cu săbii. Așteptați-vă la o luptă grea. Își vor apăra singura cale de scăpare. Trimite câțiva arcași și pune-i să pregătească săgeți cu vârful aprins. Dacă nu reușim altfel, dați foc corăbiilor pe plajă. Dar mai întâi încercați să puneți mâna pe ele.

– *Rurisk!* strigă cineva din rândurile din spate.

Toate capetele se întoarseră spre apă. *Rurisk* apărea de după crestătura nordică din Neat Bay. În clipa următoare, se ivi încă o pânză. În spatele nostru, războinicii călare scoaseră un strigăt. Dar dincolo de navele noastre, ancorată în apă adâncă, albă ca burta unui cadavru și cu pânzele umflate, plutea corabia albă. Cum am văzut-o, o gheară rece îmi strânse măruntaiele.

– Corabia albă! am țipat, înecându-mă.

Un fior de groază mă străbătu aproape dureros.

– Ce? întrebă Burrich tresărind.

Era primul cuvânt pe care mi-l adresa în ziua aceea.

– Corabia albă! am repetat și am arătat spre ea cu brațul întins.

– Ce? Unde? Aia? E un banc de ceață. Navele noastre intră în port pe acolo.

M-am uitat atent. Avea dreptate. Un banc de ceață topindu-se în soarele dimineții chiar sub ochii mei. Groaza mă părăsi treptat, cum se stinge râsul batjocoritor de stafie. Dar ziua îmi păru brusc mai friguroasă, iar soarele care spărsese timid norii de furtună, un burete apos și pipernicit. O umbră rău prevestitoare zăbovea peste întreaga zi, ca un miros urât.

– Împărțiți-vă oamenii și desfășurați-i acum, porunci Burrich calm. Nu vrem ca navele noastre să întâmpine rezistență când trag la mal. Repede. Fitz. Tu mergi cu cei care asaltează Corăbiile Roșii. Fii acolo când *Rurisk* ajunge la mal și anunță-i pe cei de la bord ce am hotărât. Imediat ce am pus mâna pe corăbii, toți luptătorii ni se vor alătura ca să-i încercuim pe Străini. Aș vrea să avem o cale de a-l anunța pe ducele Kelvar despre planul nostru. Cred că va înțelege singur destul de curând. Să mergem.

Se iscă vânzoleală. Kerf și Foxglove se sfătuiră, dar surprinzător de repede m-am pomenit călărind în spatele lui Foxglove, alături de un grup de soldați. Aveam sabia mea, dar îmi era dor de toporul cu care mă învățasem vara trecută.

Nimic nu a mers conform planului. Am dat peste Străini printre ruinele orașului cu mult înainte de a ajunge pe plajă. Se întorceau la corăbii îngreunați de un șir de prizonieri. I-am atacat pe pirați. Unii au stat și s-au luptat, alții și-au abandonat ostaticii și au luat-o la fugă spre caii noștri. Soldații noștri se risipiră repede printre clădirile din care încă ieșea fum și pe străzile pline de dărâmături din Neat Bay. Unii

rămaseră să taie funiile prizonierilor și să-i ajute cât putură. Foxglove înjură întârzierea, căci piraţii care fugiseră aveau să avertizeze gărzile de pe corăbii. Ne împărţi repede, lăsându-i pe câţiva dintre noi să-i ajute pe localnicii răniţi. Duhoarea cadavrelor și a ploii căzând pe buștenii arși îmi treziră amintiri atât de vii despre Forge, încât mai aveam puţin și-mi pierea curajul. Vedeam cadavre peste tot, mult mai multe decât crezuserăm noi că vom găsi. L-am simţit pe lup rătăcind printre ruine și am găsit la el alinare.

Foxglove ne afurisi pe toţi surprinzător de priceputã și îi organiză pe cei rămași cu ea în formă de triunghi cu vârful înainte. Ne-am furișat spre Corăbiile Roșii la timp ca să vedem una plecând odată cu refluxul. N-am mai putut face nimic, dar am reușit s-o împiedicăm pe a doua să fugă. I-am omorât pe piraţi cu o râvnă nebănuită. Nu erau prea mulţi, numai vâslașii neapărat necesari. Am reușit chiar să le venim de hac înainte ca ei să-i ucidă pe prizonierii care fuseseră legaţi de banchetele navelor. Am bănuit că nava care scăpase fugise cu o încărcătură asemănătoare. Iar de aici am presupus că nu plănuise să se confrunte cu *Rurisk* sau cu oricare altă navă care se îndrepta acum spre ea.

Însă Corăbiile Roșii fuseseră pregătite să plece încărcate cu ostatici. Unde să-i ducă? Spre o navă-fantomă, pe care o zărisem preţ de-o secundă? Numai gândindu-mă la corabia albă mă treceau fiori și mă apăsa ceva în cap, ca un început de durere. Poate că piraţii intenţionaseră să-i înece pe ostatici sau să-i transforme

în neoameni, cine știe cum. Nu era momentul să cuget prea mult, dar mi-am însemnat în minte să-i povestesc lui Chade despre asta. Fiecare dintre celelalte trei corăbii trase pe nisip avea un grup de luptători și aceștia s-au bătut cu disperare, așa cum prevăzuse Burrich. Un arcaș prea zelos i-a dat foc uneia, dar pe celelalte le-am capturat neatinse.

Când *Rurisk* ancoră la mal, toate corăbiile erau în mâinile noastre. Aveam timp să ridic capul și să cercetez orizontul înspre Neat Bay. Nici urmă de corabia albă. Poate fusese doar un banc de ceață. *Constance* venea în spatele lui *Rurisk*, iar după ea o flotilă de vase de pescuit și chiar două nave comerciale. Cele mai multe se văzură nevoite să ancoreze în apele puțin adânci ale portului, dar oamenii de pe ele fură transportați de îndată la mal. Echipajele navelor de război așteptară până ce căpitanii lor aflară ce se petrece, dar cele de pe vasele de pescuit și comerciale alunecară pe lângă noi în direcția turnului asediat.

Echipajele instruite de pe navele de război preluară comanda și, când am ajuns noi la zidurile exterioare ale turnului, oamenii lucrau împreună, chiar organizat. Prizonierii eliberați de noi erau nemâncați și însetați, dar își reveniră repede și se dovediră de neînlocuit, furnizându-ne informații despre întăriturile de pământ exterioare. După-amiază, îi atacam deja pe agresori. Burrich îi convinse pe toți cu mare greutate că măcar o navă de război din cele patru ale noastre trebuie să-și păstreze echipajul la bord și să stea de pază pe apă. Premoniția lui se adeveri în dimineața

următoare, când alte două Corăbii Roșii navigară în jurul marginii de nord a golfului. *Rurisk* le goni, dar fugiră prea repede ca să ne dea satisfacție. Știau că vor găsi un sat lipsit de apărare mai sus, pe coastă. Câteva nave de pescuit se luară după ele cu întârziere, deși nu aveau șanse să ajungă din urmă corăbiile cu vâslași ale piraților.

În a doua zi de așteptare, am început să ne plictisim și să ne agităm. Vremea se stricase din nou. Pesmeții căpătau gust de mucegai, peștele uscat nu mai era chiar atât de uscat. Ca să ne înveselească, ducele Kelvar ridicase steagul Ducatului Buck la stindardul lui, care flutura deasupra Bayguard, în semn de recunoștință. Ca și noi, alesese și el să aștepte. Străinii erau prinși la mijloc. Nu încercaseră să treacă de noi, nici să se apropie mai mult de turn. Toți stăteam și așteptam.

– Nu asculți când ești avertizat. Niciodată n-ai ascultat, mi se adresă Burrich calm.

Se lăsase noaptea. Era prima oară de la venirea noastră când puteam sta împreună câteva minute. El ședea pe un buștean, cu piciorul rănit întins în față. Eu mă ghemuisem lângă foc, încercând să-mi încălzesc mâinile. Ne aflam într-un adăpost temporar ridicat pentru regină, îngrijind un foc care scotea mult fum. Burrich voise s-o instaleze într-una din clădirile neatinse din Neat Bay, dar ea refuzase, stăruind că vrea să stea cu războinicii ei. Garda ei venea când poftea în adăpostul reginei și la focul ei. Burrich se arătă deranjat de apropierea lor, dar îi aprecia devotamentul.

– Și tatăl tău a fost la fel, remarcă el pe neașteptate, când doi soldați din garda lui Kettricken ieșiră din adăpost ca să-i înlocuiască pe cei care stăteau de pază afară.

– Nu ascult când sunt avertizat? l-am întrebat surprins.

Burrich scutură din cap.

– Nu. Soldații lui intrau și ieșeau de la el când le trecea prin cap. M-am întrebat întotdeauna când a prins momentul să te facă pe tine.

Probabil că am făcut o figură șocată, pentru că Burrich se înroși la față și el.

– Iartă-mă. Sunt obosit și piciorul... mă deranjează. Am vorbit fără să gândesc.

M-am surprins zâmbindu-i.

– Nu-i nimic, i-am spus, fără să mint.

După ce a aflat de Ochi Întunecați, m-am temut că mă va alunga a doua oară. O glumă, chiar și una proastă, era bine-venită.

– Ce spuneai de avertizări? l-am întrebat pe un ton umil.

Oftă.

– Tu ai spus-o. Suntem ceea ce suntem. Și *el* a spus-o. Uneori nu-ți dau de ales. Pur și simplu se lipesc de tine.

Undeva, în beznă, un câine urlă. Nu era chiar un câine. Burrich îmi aruncă o căutătură cruntă.

– Nu-l pot controla deloc, am recunoscut.

Nici eu pe tine. De ce ar trebui să ne controlăm unul pe altul?

– Și nici nu se ține deoparte de discuțiile noastre particulare, am adăugat.

– De nimic personal, comentă Burrich ferm, cu glas de bărbat care știe ce vorbește.

– Credeam c-ai zis că nu te folosești niciodată de... el.

Până și în aer liber mă feream să rostesc „Harul" cu glas tare.

– Nu-l folosesc. Nu aduce nimic bun. Îți mai spun o dată limpede ce ți-am spus mai demult. Te... schimbă. Dacă îi cedezi. Dacă trăiești prin el. Dacă nu-l poți respinge, măcar nu-l căuta. Nu deveni...

– Burrich?

Am sărit amândoi. Foxglove intrase pe nesimțite și stătea de partea cealaltă a focului. Oare cât auzise din conversația noastră?

– Da? S-a întâmplat ceva?

Ofițerul se ghemui pe întuneric și ridică mâinile spre foc. Oftă.

– Nu știu. Cum să te întreb? Știi că e însărcinată?

Am avut un schimb de priviri cu Burrich.

– Cine? întrebă el indiferent.

– Am și eu doi copii, să știi. Și în garda ei cei mai mulți soldați sunt femei. Vomită în fiecare dimineață și bea numai ceai din frunze de mur. Nici măcar nu poate să se uite la peștele uscat fără să i se facă greață. N-ar trebui să fie aici, să trăiască așa.

Foxglove arătă din cap spre cort.

O! Vulpoaica.

Taci.

– Nu ne-a cerut sfatul, zise Burrich prudent.

– Situația de aici e sub control. Nu e niciun motiv să nu fie trimisă înapoi la Buckkeep, continuă Foxglove.

– Nu-mi pot închipui cum e aia „să fie trimisă" undeva. Cred că ar trebui să ajungă singură la hotărârea asta.

– Ai putea să i-o sugerezi tu, îndrăzni Foxglove.

– Sau tu, replică Burrich. Ești căpitanul gărzii ei. Pe bună dreptate, tu ai dreptul să fii îngrijorată.

– Nu eu stau de pază la ușa ei în fiecare noapte, protestă femeia.

– Poate că ar fi trebuit, ripostă Burrich, apoi se stăpâni. Dacă tot ai aflat.

Foxglove privi flăcările.

– Poate ar trebui. Deci, întrebarea e cine o însoțește înapoi la Buckkeep.

– Toată garda ei personală, desigur. O regină nu ar trebui să călătorească altfel.

Undeva, în beznă, răsună un țipăt. Am sărit în picioare.

– Stai pe loc! se răsti Burrich la mine. Așteaptă să primești vești. Nu da năvală până nu știi ce se întâmplă.

În clipa următoare, Fluier, din garda reginei, ajunse lângă noi. Luă poziția de drepți în fața lui Foxglove și raportă:

– Atac din două părți. La spărtura de sub turnul de sud, au încercat să scape. Și unii au ieșit pe la...

O săgeată o străpunse și-i scurtă vorba. Străinii se năpustiră asupra noastră, mai mulți decât i-aș fi putut număra, și toți se îndreptau spre cortul reginei.

– La regină! am strigat și am avut mica satisfacție ca strigătul meu să fie repetat de alții. Trei gărzi fugiră din cort ca să-l ferească stând cu spatele la pereții subțiri, în vreme ce eu și Burrich ne-am înfipt în fața lui. Mi-am tras iute sabia și, cu coada ochiului, am văzut sclipirea focului reflectată pe lama lui Burrich. Regina apăru dintr-odată la intrarea în cort.

– Nu mă păziți pe mine! ne mustră. Mergeți acolo unde se dă lupta.

– Aici se dă, doamna mea, mormăi Burrich și făcu un pas brusc în față ca să-l scurteze de mână pe bărbatul care îndrăznise să se apropie prea mult.

Țin minte foarte bine cuvintele lui și țin minte și pasul pe care l-a făcut. E ultima amintire clară din noaptea aceea. Au urmat țipete și sânge, metal și foc. Sentimentele mă asaltau în valuri în vreme ce, în jurul meu, soldați și pirați luptau până la moarte. Cineva dăduse foc cortului. Văpăile uriașe luminau câmpul de luptă ca pe-o scenă. Știu că am văzut-o pe Kettricken cu haina ridicată și înnodată, luptând desculță pe pământul înghețat. Își ținea sabia de la munte, caraghios de lungă, cu amândouă mâinile. Grația ei transformă bătălia într-un dans al morții, care altădată mi-ar fi distras atenția.

Străinii nu conteneau să apară. O dată am fost convins că-l aud pe Verity strigând porunci, dar nu înțelegeam nimic din ele. Ochi Întunecați se ivea și el din când în când, luptând întotdeauna la marginea zonelor luminate, un ghem scund și iute, cu blană și dinți, sfâșiind, trântind la pământ piratul care ataca

și lăsându-se cu toată greutatea pe el. Burrich și Foxglove luptară spate în spate la un moment dat, când eram în dezavantaj. Eu făceam parte din cercul care o apăra pe regină. Adică așa am crezut, până când am văzut-o luptând lângă mine.

Mi-am aruncat sabia și am smuls toporul unui pirat căzut. Aveam să mi-o recuperez a doua zi de pe țărâna înghețată, acoperită cu o crustă de sânge și noroi. Dar în clipa aceea n-am ezitat să renunț la darul lui Verity pentru o unealtă mai sălbatică și mai potrivită. În toiul bătăliei, nu conta decât prezentul. Când, în cele din urmă, sorții s-au întors în favoarea noastră, nu m-am gândit dacă e înțelept ceea ce fac, ci i-am urmărit și i-am vânat pe dușmani printre ruinele Neat Bay, cu miros de foc și negre ca tăciunele.

Acolo, Ochi Întunecați și cu mine am vânat, într-adevăr, împreună. Am stat față în față cu ultima mea victimă, ni s-au ciocnit topoarele, în vreme ce lupul mârâi și sări turbat peste sabia unui dușman mai scund. Îl sfâșie cu câteva secunde înainte de a-l zdrobi eu pe al meu.

Ultimul pirat pe care l-am nimicit mi-a adus o bucurie sălbatică. Nu știu când l-a lăsat Ochi Întunecați și când l-am asaltat eu, doar că învinseserăm și scăpaserăm cu viață. După aceea am plecat împreună să căutăm apă. Am băut cu sete din găleata unei fântâni și m-am spălat de sânge pe mâini și pe față. Ne-am așezat pe pământ, cu spatele proptit de zidul fântânii, ca să urmărim soarele răsărind din spatele ceții dese. Ochi Întunecați se lipi cald de mine. Nu ne gândeam la nimic.

Cred că am aţipit, pentru că am sărit ca ars când a ţâşnit de lângă mine. Am înălţat privirea să văd ce l-a speriat, numai ca să descopăr o fată din Neat Bay holbându-se la mine. Razele dimineţii trimiteau sclipiri în părul ei roşcat. Ţinea o găleată în mână. M-am ridicat şi i-am zâmbit larg, înălţând toporul în semn de salut, dar ea o luă la goană ca un iepure înfricoşat printre clădirile ruinate. M-am întins, apoi am străbătut ceaţa care plutea deasupra pământului spre locul unde fusese cortul reginei. Pe drum, mi-au venit în minte imagini din vânătoarea mea cu lupul din noaptea trecută. Amintirile erau prea proaspete, prea însângerate şi întunecate, aşa că le-am alungat. Oare în legătură cu asta mă avertizase Burrich?

Chiar şi la lumina zilei, îmi era greu să înţeleg toate câte se întâmplaseră. Colbul care înconjura rămăşiţele înnegrite ale cortului reginei se făcuse noroi. Acolo se dăduse lupta cea mai grea. Acolo căzuseră cei mai mulţi duşmani. Unele cadavre fuseseră târâte la o parte şi aruncate la grămadă. Altele fuseseră lăsate pe loc. Am evitat să le privesc. Una e să ucizi din teamă şi mânie, alta e să cercetezi ce ai făcut în lumina cenuşie a dimineţii.

Că piraţii încercaseră să ne străpungă atacul era de înţeles. Poate că avuseseră şansa de a ajunge la corăbiile lor şi de a recuceri una sau două dintre ele. Că atacaseră în primul rând cortul reginei era şi asta de înţeles. Dar, odată scăpaţi dintre întăriturii, de ce nu profitaseră să rămână în viaţă şi s-o ia la fugă spre plajă?

– Poate că nici nu sperau să scape, remarcă Burrich, scrâșnind din dinți, în timp ce îi palpam umflătura dureroasă de la picior. Așa e firea Străinilor: hotărăsc să moară, apoi încearcă să lase în urmă cât mai multe stricăciuni. Așa că au dat atacul aici, sperând s-o omoare pe regină.

Îl găsisem pe Burrich șchiopătând pe câmpul de luptă. Nu mi-a spus că îmi căuta cadavrul. Am ghicit-o singur, din ușurarea cu care m-a privit.

– De unde știau că e în cort regina? am cugetat eu. Nu am ridicat flamuri, nu am lansat provocări. De unde știau că e acolo? Așa. E mai bine acum?

Am verificat bandajul, să nu-l strângă.

– E uscat și curat și-mi alină durerea. Nu cred că am putea face mai mult. Bănuiesc că, de câte ori voi face efort prea mare cu piciorul, se va umfla și se va încălzi. Vorbea de parcă s-ar fi referit la piciorul unui cal. Măcar nu s-a deschis rana. Au năvălit spre cortul reginei, nu-i așa?

– Ca albinele la stup, am răspuns obosit. Regina e în Bayguard?

– Bineînțeles. Toată lumea e acolo. Ar fi trebuit să auzi strigătele de bucurie când ne-au deschis porțile. Regina Kettricken a intrat cu poalele rochiei ridicate într-o parte, în mână cu lama de pe care se scurgeau stropi de sânge. Ducele Kelvar a îngenuncheat și i-a sărutat mâna. Dar Lady Grace s-a uitat la ea și i-a spus: „Draga mea, voi porunci să ți se pregătească o baie imediat."

– Acum are lumea despre ce să compună cântece, am zis eu, și am râs amândoi. Dar nu sunt toți în turn. Tocmai am văzut o fată venind după apă printre ruine.

– Păi, în turn e mare veselie. Nu toți au motiv de bucurie. Foxglove s-a înșelat. Locuitorii din Neat Bay nu au cedat ușor în fața Corăbiilor Roșii. Mulți, foarte mulți au murit până să se retragă mulțimea în turn.

– Ți se pare ceva ciudat în asta?

– Că oamenii s-au apărat? Nu. E...

– Nu ți se pare că au fost cam mulți Străini aici? Mai mulți decât încap pe cinci corăbii?

Burrich tăcu. Se uită la cadavrele împrăștiate.

– Poate că i-au lăsat aici celelalte corăbii, care au plecat după aceea în patrulare...

– Nu așa procedează ei. Eu suspectez că a venit o corabie mai mare cu o mulțime de oameni.

– Unde e?

– A plecat. Cred că am zărit-o în bancul acela de ceață.

Am tăcut amândoi. Burrich îmi arătă unde îi priponise pe Cenușia și pe Roșcovanul și am plecat amândoi călare spre Bayguard. Porțile largi ale turnului stăteau deschise, păzite de soldați din Buckkeep împreună cu cei din Bayguard. Am fost întâmpinați cu un strigăt de bun venit și ni s-au oferit cupe umplute până la buză cu mied înainte de a descăleca. Băieții ne implorară să le dăm lor caii ca să-i îngrijească și, spre surprinderea mea, Burrich le-a dat voie. Petrecerea din coridor ar fi făcut de rușine orice ospăț de-al lui Regal. Ni se punea la dispoziție tot ce exista în

Bayguard. În coridorul cel mare au fost aduse urcioare și ligheane în care să ne spălăm și mese pline cu mâncare, dar nu pesmeți și pește sărat.

Am rămas trei zile la Neat Bay. Ne-am îngropat morții și am ars cadavrele Străinilor. Soldații din Buckkeep și garda reginei îi ajutară pe localnici să-și repare fortificațiile și să salveze ce mai rămăsese din oraș. Eu am făcut câteva cercetări. Am aflat că focurile de semnalizare fuseseră aprinse imediat ce se zăriseră Corăbiile Roșii, însă primul lucru pe care-l făcuseră pirații fusese să le stingă. Dar inițiatul lor în Meșteșug unde era? Kelvar s-a uitat la mine mirat. Burl fusese chemat la Buckkeep cu câteva săptămâni înainte, pentru o însărcinare de mare însemnătate în interiorul regatului. Plecase la Tradeford, credea Kelvar.

În prima zi după bătălie, au sosit întăriri de la South Cove. Nu văzuseră focul de semnalizare, dar ajunseseră la ei mesagerii călare. Am fost de față când Kettricken l-a lăudat pe ducele Kelvar pentru inspirația de a înființa ștafetari călare și i-a mulțumit ducelui Shemshy din Shoaks că a răspuns chemării de ajutor. A sugerat să împartă între ei navele capturate, că să nu mai trebuiască să aștepte sosirea altor nave de război, ci să le poată trimite pe ale lor, ca să se apere reciproc. Era un cadou impresionant și a fost primit într-o tăcere reverențioasă. Când și-a revenit, ducele Kelvar s-a ridicat și a închinat paharul în cinstea reginei lui și a moștenitorului nenăscut al Casei Farseer. Ce repede ajunsese zvonul la urechile tuturor!

Regina Kettricken s-a îmbujorat, frumoasă foc, dar a reușit să-i mulțumească.

Scurtele zile de după victorie au fost un balsam pentru noi toți. Luptaserăm, și luptaserăm bine. Neat Bay avea să fie reconstruit, iar Străinii nu aveau un avanpost în Bayguard. O vreme chiar ni s-a părut posibil să scăpăm de ei definitiv.

Înainte de a pleca din Neat Bay, se auzeau deja cântece despre o regină cu poalele rochiei ridicate, înfruntând curajoasă Corăbiile Roșii, și despre copilul din pântecul ei, războinic înainte de a se naște. Nu a uitat nimeni faptul că regina își riscase nu numai viața ei, ci și pe a moștenitorului tronului Ducatului Rippon. Mai întâi ducele Brawndy de Bearns, acum Kelvar de Rippon, mi-am zis. Kettricken știa cum să cucerească devotamentul ducatelor.

Am trăit clipe deosebite la Neat Bay, și frumoase, și înfricoșătoare. Lady Grace m-a recunoscut și a venit să-mi vorbească.

– Deci băiatul meu din bucătărie, mare priceput la câini, are sânge regesc în vene. Nu-i de mirare că mi-ai dat sfaturi atât de bune cu ani în urmă.

Se transformase într-o adevărată doamnă și ducesă. Cățelușul ei încă se ținea după ea, dar acum i se încurca printre picioare, iar schimbarea m-a încântat la fel de mult ca felul natural în care ea își purta titlul și-și arăta pe față afecțiunea față de duce.

– Amândoi ne-am schimbat foarte mult, Lady Grace, i-am spus, iar ea îmi primi complimentul.

Ultima oară când o văzusem fusese când venisem la Neat Bay cu Verity. Atunci nu se simțea prea bine ca ducesă. O întâlnisem la bucătărie, când cățelul ei se înecase cu un os. O convinsesem că ar fi fost mai potrivit să cheltuiască banii ducelui pentru turnurile de pază, nu pe giuvaiere pentru ea. Atunci, tocmai devenise ducesă. Acum, parcă nu fusese niciodată altceva.

– Nu mai ești băiatul cu câinii? mă întrebă ea cu un surâs amuzat.

– Câini? E-un lup adevărat! remarcă un glas.

M-am întors să văd cine vorbise, dar coridorul gemea de lume și niciun chip nu era întors spre noi. Am scuturat din umeri, de parcă remarca n-ar fi avut nicio importanță, iar Lady Grace păru să n-o fi auzit. La plecare, îmi oferi un cadou din partea ei. Și acum zâmbesc când îmi aduc aminte: un ac de siguranță delicat, în forma unui os de pește.

Ea rareori mai purta bijuterii, îmi spuse. Mi l-a oferit pe o terasă, într-o seară întunecată, când luminile turnurilor de pază ale ducelui Kelvar sclipeau ca diamantele pe cerul negru.

25
BUCKKEEP

Castelul Tradeford de pe râul Vin a fost una dintre reședințele tradiționale ale familiei conducătoare din Farrow. Acela a fost locul în care și-a petrecut copilăria regina Desire și acolo se întorcea cu fiul ei, Regal, în verile copilăriei lui. Tradeford este un oraș plin de viață, un centru negustoresc din inima ținutului livezilor și-al grânelor. Râul Vin este o apă ușor navigabilă, pe care e o plăcere să călătorești. Regina Desire spunea întotdeauna că Tradeford e superior orașului Buckkeep din toate punctele de vedere și ar fi fost mult mai potrivit ca reședință a familiei regale.

Călătoria înapoi la Buckkeep a avut și ea peripețiile ei, mai puțin însemnate. Kettricken era istovită și vlăguită când a venit clipa întoarcerii acasă. Deși încerca să n-o arate, oboseala i se ghicea în cearcănele de la ochi și în felul în care își strângea buzele. Ducele Kelvar i-a oferit o lectică, dar, după ce a mers puțin în ea, s-a dovedit că zguduitul îi făcea mai multă

greață. A trimis-o înapoi cu mulțumiri și a călătorit spre casă călare pe iapa ei.

În a doua noapte pe drum, Foxglove veni lângă focul nostru și ne spuse că i se păruse că văzuse un lup de mai multe ori în ziua aceea. Burrich ridică din umeri indiferent și o asigură că animalul probabil era doar curios, și nu o amenințare pentru noi. După plecarea ei, Burrich se întoarse spre mine și-mi spuse:

– Asta se va repeta prea des, și e periculos.

– Ce?

– Un lup în preajma ta. Fitz, ai grijă. S-au iscat zvonuri atunci când i-ai omorât pe neoameni. Erau urme peste tot, iar semnele de pe cadavre nu erau de sabie. Cineva mi-a spus că a văzut un lup rătăcind pe lângă Neat Bay în noaptea bătăliei. Am auzit chiar o poveste de groază despre un lup care s-a transformat în om la sfârșitul ei. Erau urme în noroiul din fața cortului reginei; mare noroc ai avut că lumea era obosită și se grăbea să scape de morți. Câțiva dintre ei n-au murit de mâna omului.

Câțiva? Ha!

Chipul lui Burrich se schimonosi de supărare.

– Încetează. Acum.

Ești puternic, Inima Haitei, dar...

Gândul fu întrerupt și am auzit un schelălăit de mirare dintr-o tufă. Câțiva cai tresăriră și priviră în direcția ei. Eu am rămas cu ochii la Burrich. Îl *respinsese* pe Ochi Întunecați, brutal și de la distanță.

Norocul tău că de la distanță, pentru că a fost atât de puternic, încât...

Burrich se uită la mine cu priviri crunte.

– Am zis să încetezi! Acum! Întoarse capul dezgustat. Aș prefera să călărești cu mâna în pantaloni decât să faci asta întruna în prezența mea. Mă jignește.

N-am știut ce să-i răspund. Anii de conviețuire alături de el mă învățaseră că nu-și va schimba părerea despre Har. Știa că eram legat de Ochi Întunecați. Mă îngăduia pe lângă el, dar mai mult nu avea să lase de la el. Nu trebuia să-i amintesc întruna că lupul și cu mine ne împărțeam gândurile. Am plecat capul în semn de încuviințare. În noaptea aceea, după mult timp, visele au fost numai ale mele.

Am visat-o pe Molly. Purta iarăși fustă roșie și se ghemuise pe plajă, desprinzând scoici de pe pietre cu cuțitul și mâncându-le crude. S-a uitat la mine și mi-a zâmbit. M-am apropiat. A sărit în picioare și a fugit desculță pe plajă înaintea mea. Am alergat după ea, dar era iute de picior, ca întotdeauna. Părul îi flutura negru deasupra umerilor. A râs când i-am strigat „așteaptă, așteaptă!". M-am trezit ciudat de bucuros că mă întrecuse și cu mireasmă de levănțică în nări.

Ne-am așteptat să fim bine primiți la Buckkeep. Corăbiile, vremea fiind prielnică, ar fi trebuit să ajungă înainte, să dea vestea succesului nostru. Așa că nu ne-am mirat când am văzut un grup de soldați de-ai lui Regal venind în întâmpinarea noastră. Ciudat era însă că, după ce ne-au văzut, au continuat să călărească spre noi. Nimeni nu striga, nimeni nu ne făcea semne de bun venit. În schimb, înaintau spre noi în tăcere, sobri ca fantomele. Cred că Burrich și

eu am văzut deodată bastonul pe care-l purta căpitanul, micul băț lucios care aducea vești proaste.

Burrich s-a întors spre mine când am văzut că se apropie. I se citea groaza pe față.

– Să fi murit Shrewd? zise el încet.

Nu m-am mirat, dar am simțit cum se cască o prăpastie în mine. Un băiețel speriat a rămas fără suflare, acum că nu mai stătea nimeni între mine și Regal. O altă parte a minții mele s-a întrebat cum ar fi fost să-i spun „bunicule", în loc de „regele meu". Dar acea parte egoistă era măruntă față de ceea ce însemna asta pentru omul regelui. Shrewd mă formase, mă transformase în ceea ce eram, bun sau rău cum eram. A intrat într-o zi în viața mea, a băiețelului care se juca sub masa din coridorul cel mare, și și-a lăsat amprenta asupra ei. Hotărârea lui, aceea că eu trebuie să învăț să citesc și să scriu, să lupt cu sabia sau să împrăștii otravă. Acum că murise, trebuia să-mi asum răspunderea propriilor mele fapte. Un gând ciudat de înfricoșător.

Toți au observat povara căpitanului. Ne-am oprit pe drum. Ca și când s-ar fi tras o draperie, garda lui Kettricken se dădu la o parte ca să-i dea voie să se apropie de regină. O liniște apăsătoare se lăsă când îi înmână bastonul și un sul mic. Sigiliul de ceară roșie fu îndepărtat cu unghia. M-am uitat cum cade în țărână. Kettricken desfășură încet sulul și citi. Ceva se rupse în ea. Mâna îi căzu pe-o parte. Lăsă pergamentul să cadă peste ceară, în noroi, ca pe-un lucru care nu-i mai era de trebuință, pe care nu mai voia să-l cerceteze a

doua oară. Nu leşină, nu ţipă. Privi în depărtare şi-şi duse mâna încet la pântec. Am înţeles atunci că nu Shrewd murise, ci Verity.

L-am căutat în mintea mea. Sigur stă undeva ghemuită în mine scânteia legăturii noastre, un fir cât de subţire... nu. Nici măcar nu ştiam când se stinsese. Mi-am adus aminte că, de câte ori luptam, legătura dintre noi se putea pierde. Nu mi-a ajutat. Dar mi-am amintit şi un fapt bizar petrecut în noaptea bătăliei. Crezusem că-i aud vocea strigând porunci fără noimă. Nu eram în stare să repet un singur cuvânt ieşit din gura lui, dar mi se părea că strigase ordine de luptă, împrăştiaţi-vă, adăpostiţi-vă, poate, sau... Dar nimic sigur. M-am uitat la Burrich; i-am ghicit în ochi aceeaşi întrebare. Am fost nevoit să dau din umeri.

– Nu ştiu, i-am spus încet, iar el încruntă din sprânceană.

Viitoarea regină, Kettricken, stătea nemişcată pe cal. Nimeni nu se duse s-o atingă, nimeni nu scoase o vorbă. Am întors iar capul spre Burrich, i-am întâlnit privirea. Am citit în ea resemnarea cu soarta. A doua oară vedea un viitor rege căzând înainte de a se urca pe tron. După o tăcere lungă, Kettricken se răsuci în şa. Îşi cercetă garda şi soldaţii călare care o urmau.

– Prinţul Regal a primit ştirea că viitorul rege, Verity, a murit.

Nu ridică vocea, dar vorbi limpede. Veselia dispăru, triumful se stinse în multe priviri. Lăsă câteva clipe să treacă, să se obişnuiască oamenii cu gândul.

Apoi își îndemnă calul la pas și am urmat-o cu toții la Buckkeep.

Nu ne opri nimeni la poartă. Soldații de gardă ne urmăriră trecând. Unul schiță un salut pentru regină. Ea nu-l observă. Burrich se încruntă mai tare, dar nu spuse nimic.

În curtea castelului, ziua se scurgea ca oricare alta. Ajutoarele din grajd veniră să ne ia caii, iar alți servitori își vedeau de treburile lor. Priveliștea familiară mă lovea în suflet ca o piatră. Verity era mort. Nu mi se părea cinstit ca viața să curgă la fel ca până acum.

Burrich o ajutase pe Kettricken să descalece în mijlocul doamnelor ei de companie. Am observat în treacăt expresia lui Foxglove când regina fu asaltată de doamnele care strigau că arată istovită și o întrebau dacă se simte bine printre exclamații de compătimire, regret și durere. O umbră de invidie trecu peste chipul lui Foxglove, căpitanul gărzii reginei. Ea nu era decât un simplu soldat care a jurat s-o apere pe regină. În clipa aceea, nu putea s-o urmeze în turn, oricât de mult ținea la ea. Kettricken era acum în grija doamnelor de la Curte. Dar am știut că Burrich nu va sta singur de pază la ușa ei noaptea următoare.

Murmurele îngrijorate ale doamnelor m-au lămurit că se împrăștiase deja zvonul despre sarcina ei. Oare îl aflase și Regal? Știam foarte bine că bârfele circulau numai printre femei înainte de a le afla toată lumea. Dintr-odată, am vrut neapărat să știu dacă prințul aflase că regina purta moștenitorul tronului în pântec. I-am dat-o pe Cenușia lui Hands, i-am mulțumit și

i-am promis să-i povestesc totul mai târziu. Dar când am pornit spre turn, am simțit mâna lui Burrich pe umăr.

– Am o vorbă cu tine. Acum.

Uneori mă trata ca pe-un prinț, alteori ca pe-un ajutor de grăjdar, chiar mai rău. Acum nu mă ruga să vorbim. Hands îmi dădu înapoi căpăstrul Cenușiei cu un zâmbet strâmb și plecă să se ocupe de ceilalți cai. L-am urmat pe Burrich, care-l ducea pe Roșcovanul în grajd. I-a găsit imediat o boxă lângă a Cenușiei. Erau mult prea multe goale. Am început amândoi să ne îngrijim de animale, ca și cum era un lucru de la sine înțeles. Familiaritatea gesturilor, faptul că mă ocupam de un animal în preajma lui Burrich, care muncea la rândul lui, mi-a adus alinare. Capătul de grajd în care ne aflam era destul de liniștit, dar el așteptă să fim singuri înainte de a mă întreba:

– E-adevărat?

– Nu știu sigur. Legătura dintre noi s-a pierdut. Era slabă înainte de a pleca la Neat Bay și întotdeauna am probleme cu menținerea ei când lupt. El zice că mă apăr cu atâta putere de cei din jur, încât ridic ziduri și împotriva lui.

– Nu pricep nimic din astea, dar de problema ta știam. Ești sigur că atunci l-ai pierdut?

I-am spus că l-am simțit vag pe Verity în timpul bătăliei și că e posibil să fi fost și el atacat chiar atunci. Burrich aprobă iute din cap.

– Dar nu poți să-i dai un semn acum, că lucrurile s-au potolit? Să refaci legătura cu el?

Am așteptat o clipă și mi-am potolit clocotul de furie.

– Nu. Nu pot. Nu stăpânesc Meșteșugul atât de bine.

Burrich se încruntă.

– Uite ce e. Mesajele au luat-o razna în ultima vreme. De unde să știm dacă n-a fost cumva născocit?

– Păi, n-avem de unde. Deși e greu de crezut că Regal ar avea atâta tupeu să anunțe că Verity e mort, dacă nu e.

– Eu îl cred în stare de orice.

M-am îndreptat de spate. Curățasem de noroi copitele Cenușiei. Burrich se proptise de ușa de la boxa Roșcovanului și privea în gol. Dunga albă din păr era o amintire vie a cruzimii lui Regal. Poruncise uciderea lui ca și cum ar fi plesnit o muscă enervantă. Nici nu-i trecuse prin cap că Burrich nu murise. Și nu se temea de răzbunarea unui șef peste grăjdari sau a unui bastard.

– Păi, ce-ar zice când s-ar întoarce Verity?

– Odată ajuns rege, ar avea el grijă să nu se mai întoarcă. Cel care stă pe tronul celor Șase Ducate poate scăpa de oamenii care-l deranjează.

Burrich nu se uită direct la mine, așa că m-am făcut că nu pricep aluzia. Avea dreptate. Odată Regal ajuns la putere, nu mă îndoiam că vor apărea asasini care să-i îndeplinească poruncile. Poate că existau deja. Gândul mă înfioră.

– Dacă vrem să fim siguri că Verity mai trăiește, nu avem altă șansă decât să trimitem pe cineva să-l caute și să vină înapoi cu vești de la el.

Am analizat cele spuse de Burrich.

– Și dacă am presupune că mesagerul scapă cu viață, tot ar dura prea mult. Urcat pe tron, Regal nu ar da doi bani pe vestea unui mesager. Purtătorul ei nu ar îndrăzni să-i dea glas. Ne trebuie o dovadă că Verity trăiește, o dovadă pe care Shrewd să o creadă, și ne trebuie înainte să ajungă Regal la putere. El n-o să rămână prea mult viitor rege.

– Shrewd și copilul lui Kettricken îi stau în cale încă, am protestat.

– Situația asta s-a dovedit nesănătoasă pentru bărbați în toată firea, puternici. Mă îndoiesc că un bătrân bolnav sau un prunc nenăscut o să aibă mai mult noroc. Burrich clătină din cap și alungă gândul. Așadar, tu nu-l poți căuta cu Meșteșugul. Cine ar putea?

– Oricare inițiat din grup.

– Pfui! N-am încredere în niciunul.

– Ar mai putea regele Shrewd, i-am propus șovăitor. Dacă și-ar trage putere de la mine.

– Chiar dacă legătura ta cu Verity s-a rupt? întrebă insinuant Burrich.

Am ridicat din umeri și am scuturat din cap.

– Nu știu. De asta am zis „ar putea".

Mângâie pentru ultima oară pielea proaspăt țesălată a Roșcovanului.

– Va trebui încercat, hotărî el. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Kettricken nu trebuie lăsată să se frământe și să sufere fără motiv. Ar putea pierde copilul. Oftă și mă privi. Du-te și odihnește-te. Pune la

cale vizita la rege. Odată ce te văd intrat la el, mă voi îngriji să ai martori la cele aflate de Shrewd.

– Burrich, am protestat, sunt prea multe lucruri de care nu suntem siguri. Nici măcar nu știu dacă regele va fi treaz sau capabil să întrebuințeze Meșteșugul, ori dacă va vrea să-l folosească la rugămintea mea. Dacă o facem, Regal și toată lumea vor afla că sunt omul regelui, mijlocitorul Meșteșugului său. Și...

– Îmi pare rău, băiete, mă întrerupse el destul de aspru. Sunt mai multe și mai importante în joc decât bunăstarea ta. Nu că nu-mi pasă de tine. Dar cred că vei fi mai în siguranță dacă Regal crede că știi să folosești Meșteșugul și lumea află că Verity trăiește, decât dacă cred toți că e mort și Regal consideră că a sosit momentul să scape de tine. Trebuie să încercăm la noapte. Poate nu vom reuși. Dar trebuie să încercăm.

– Sper să faci rost de scoarță-de-spiriduș, am mormăit.

– A început să-ți placă? Fii atent, mă preveni, dar apoi zâmbi larg. Sunt convins că o să găsesc pe undeva.

I-am întors zâmbetul, apoi m-am cutremurat. Nu credeam că Verity e mort. Asta recunoșteam față de mine prin zâmbetul acela. Nu credeam că viitorul meu rege e mort și eram gata să-l înfrunt pe Regal ca s-o dovedesc. Singurul lucru care mi-ar fi adus mai multă satisfacție ar fi fost să-l înfrunt cu toporul în mână.

– Îmi faci un serviciu? l-am întrebat pe Burrich.

– Care? vru să afle, prudent.

– Ai mare grijă de tine.

– Întotdeauna am. Vezi să faci și tu la fel.

Am încuviințat, apoi am tăcut, puțin stânjenit. După o clipă, Burrich oftă și zise:

– Spune odată. Dacă o văd cumva pe Molly, vrei să-i transmit... ce?

Am clătinat din cap.

– Numai că mi-e dor de ea. Ce altceva să-i spun? Nu am ce să-i ofer, decât dorul meu.

Burrich îmi aruncă o privire; una ciudată. Milă, dar nu alinare prefăcută.

– O să-i spun, îmi promise.

Am plecat din grajd cu senzația că mă maturizasem. Oare când voi înceta să mă judec după cum se purta Burrich cu mine?

M-am dus direct la bucătărie, cu gândul să mănânc ceva, apoi să mă odihnesc, cum mă sfătuise el. Camera de gardă gemea de soldați care-și povesteau peripețiile celor rămași acasă în timp ce mâncau lacomi tocană cu pâine. Mă așteptasem la asta și intenționasem să-mi iau porția și s-o mănânc în camera mea. Dar în bucătărie nu mai aveai loc de oale cu mâncare pusă la fiert, aluat de pâine pus la dospit și carne răsucită la frigare. Servitoarele tocau, amestecau și se învârteau încoace și încolo.

– E vreo petrecere deseară? am întrebat prostește.

Sara, bucătăreasa, se întoarse cu fața la mine.

– Vai, Fitz, te-ai întors și ești teafăr, asta da noutate. Îmi zâmbi de parcă mi-ar fi făcut un compliment.

Da, bineînțeles, se dă un ospăț pentru victoria de la Neat Bay. Nu te-am lăsat deoparte.

– Verity e mort și se dă un ospăț?

Bucătăreasa mă privi ferm.

– Dacă prințul Verity ar fi aici, ce și-ar dori?

Am oftat.

– Probabil ne-ar spune să sărbătorim victoria. Oamenii au mai multă nevoie de speranță decât de suferință.

– Așa mi-a explicat și mie prințul Regal de dimineață, spuse ea satisfăcută. Se apucă să frece o pulpă de vânat cu mirodenii. O să-l plângem, fără îndoială. Dar trebuie să înțelegi, Fitz. Ne-a părăsit. Regal e cel care a rămas. A stat aici să-l îngrijească pe rege și să apere coasta cât s-a priceput. Verity s-a dus, Regal e aici, cu noi. Și Neat Bay nu a căzut în mâinile piraților.

Mi-am mușcat limba și am așteptat să-mi treacă furia.

– Neat Bay nu a căzut pentru că Regal a rămas aici să ne apere.

Voiam să fiu sigur că bucătăreasa făcea legătura între cele două evenimente, nu că le pomenea, pur și simplu, în aceeași predică pentru mine. Ea încuviință din cap și continuă să frece carnea. Praf de salvie, ghici nasul meu. Și rozmarin.

– De asta am avut noi nevoie. Soldații să fie trimiși imediat. Meșteșugul e bun, dar ce folos să știi ce se întâmplă dinainte, dacă nimeni nu ia măsuri?

– Verity a trimis întotdeauna corăbiile noastre de război.

– Și întotdeauna au ajuns prea târziu. Se răsuci spre mine, ștergându-se pe mâini de poala șorțului. Of, știu că l-ai adorat, băiete. Prințul nostru Verity a fost un om bun la inimă, care s-a sleit de vlagă încercând să ne apere. Nu-i vorbesc de rău pe morți. Zic doar că nu cu Meșteșugul și căutatul Străbunilor îi învingem pe pirați. Ce a făcut prințul Regal, trimițând soldați și nave imediat ce a aflat vestea, asta ne trebuia nouă. Poate dacă ia el frâiele în mână o să supraviețuim.

– Dar regele Shrewd?

Nu-mi înțelese întrebarea și astfel îmi arătă ce gândește cu adevărat.

– A, regele o duce cum o duce. O să coboare la ospăț deseară, măcar o vreme. Bietul de el. Suferă foarte mult. Bietul, bietul de el.

Mort. Aproape că spusese asta. Shrewd nu mai era rege, ci un biet om pentru ea. Regal învinsese.

– Crezi că regina va veni la ospăț? am întrebat. La urma urmei, tocmai a aflat de moartea soțului și regelui ei.

– Eu zic că va veni. Sara aprobă din cap pentru sine. Întoarse pulpa trântind-o, ca s-o împăneze și pe partea cealaltă. Am auzit că spune că ar fi rămas grea. Bucătăreasa nu părea convinsă. O să anunțe deseară.

– Te îndoiești că e însărcinată? am întrebat fără ocolișuri.

Sara nu se supără.

– A, nu mă îndoiesc de asta, dacă așa zice ea. Dar mi se pare cam ciudat să ne anunțe după ce a aflat de moartea lui Verity, și nu înainte.

– Cum vine asta?

– Păi, lumea e făcută să se mire.

– Să se mire de ce? am întrebat supărat.

Îmi aruncă o privire săgetătoare și mi-am blestemat nerăbdarea. Nu să-i închid gura voiam eu. Trebuia să aud zvonurile, pe toate.

– Păi... șovăi, dar nu cedă urechilor mele curioase. De ce s-a mirat întotdeauna când o femeie nu rămâne grea și pe urmă, când soțul ei e plecat, anunță dintr-odată că-i gravidă cu el. Se uită în jur, să vadă cine o mai ascultă. Toți păreau ocupați cu ale lor, dar unii sigur trăgeau cu urechea la discuția noastră. De ce acuma? Așa, pe nepusă masă. Iar dacă știa că e grea, unde i-a fost mintea, s-o ia la goană în toiul nopții, în toiul bătăliei? Se poartă cam ciudat pentru o regină care poartă moștenitorul tronului în pântec.

– Păi... – am încercat să vorbesc cât mai blând – vom vedea când a fost zămislit copilul îndată ce se va naște. Cei care vor să numere lunile pe degete n-au decât. Pe lângă asta – m-am aplecat conspirativ spre ea –, am auzit că unele doamne știau dinainte de plecarea ei. Lady Patience, de exemplu, și servitoarea ei, Lacey.

Va trebui să mă asigur că Patience se va lăuda cu ce știa și că Lacey va da din gură printre servitori.

– O, aia. Tonul Sarei îmi zdrobi speranțele într-o victorie ușoară. Păi, nu te supăra, Fitz, dar e cam scrântită câteodată. Lacey, da, e zdravănă. Da' nu zice prea multe și nu vrea să asculte ce au alții de zis.

– Păi... – am zâmbit și i-am făcut cu ochiul – eu asta am auzit. Și am auzit-o cu mult înainte de a pleca

la Neat Bay. M-am aplecat mai mult spre ea. Întreabă-i și pe alții. Vei afla că regina Kettricken bea ceai din frunze de mur pentru grețurile de dimineață, pun rămășag. Ia verifică, să vezi că am dreptate. Fac prinsoare pe un bănuț de argint.

– Un bănuț de argint? Oho! De parcă mi-aș permite să-l dau. Dar o să întreb, Fitz, sigur o să întreb. Și să-ți fie rușine că nu mi-ai zis și mie mai de mult. După câte îți spun eu!

– Atunci uite încă una pentru tine. Regina Kettricken nu e singura însărcinată!

– Zău? Da' cine mai e?

Am zâmbit.

– Nu-ți pot spune încă, dar vei fi prima care va afla, din câte am auzit.

Habar n-aveam cine mai era însărcinată, dar puteam spune că era, sau avea să fie, cineva din turn, la timp ca să-mi susțin zvonul. Bucătăreasa trebuia să fie mulțumită de mine, dacă voiam să mă bazez pe ea ca să aflu în continuare bârfele de la Curte. Mișcă înțeleaptă din cap către mine, iar eu i-am făcut încă o dată cu ochiul. Termină de împănat pulpa.

– Hei, Dod, ia asta și agață-o de cârligele de deasupra focului mare. Pe cele mai înalte, că vreau să fie gătită, nu arsă. Du-te acuma, ce mai stai? Kettle? Unde-i laptele pe care ți-am zis să mi-l aduci?

Mi-am luat niște pâine și mere înainte de a pleca în camera mea. Puțină hrană, dar numai bună pentru un stomac flămând. M-am dus direct la mine, m-am spălat, am mâncat și m-am întins pe pat. Aveam

o şansă de a intra la rege în seara asta, dar voiam să fiu cu ochii în patru la ospăţ. M-am gândit să mă duc la Kettricken şi să-i spun să nu-l jelească pe Verity încă. Dar ştiam că nu voi trece de doamnele ei, ca să-i vorbesc în linişte. Şi dacă mă înşelam? Nu. În clipa în care voi avea dovezi că Verity e în viaţă, atunci va fi momentul să-i spun.

Puţin mai târziu, m-a trezit o bătaie în uşă. Am stat un minut nemişcat, nesigur că auzisem într-adevăr ciocănitul, apoi m-am ridicat, am tras zăvoarele şi am crăpat uşa. Bufonul stătea în faţa mea. Nu ştiu de ce m-am mirat mai tare: că bătuse, în loc să meşterească zăvoarele, sau că îmbrăcase veşminte stranii. Am rămas cu gura căscată. Se înclină adânc, apoi mă împinse, intră şi închise uşa. Trase câteva zăvoare, merse în mijlocul camerei şi întinse braţele. Făcu o piruetă ca să-l admir.

– Ei?

– Parcă nu eşti tu, i-am zis pe şleau.

– Nici nu trebuie să fiu.

Îşi îndreptă tunica, apoi trase de mâneci, ca să se vadă mai bine broderia de pe ele, dar şi crăpăturile prin care ieşeau la iveală mânecile din material fin de dedesubt. Îşi flutură pălăria cu pene, şi-o puse la loc pe capul lipsit de culoare. Pălăria avea nuanţe de la indigoul cel mai închis la azuriul cel mai palid, iar faţa lui albă, ca un ou descojit, ieşea în evidenţă printre ele.

– Bufonii nu mai sunt la modă.

M-am aşezat uşor pe pat.

– Regal te-a îmbrăcat aşa, am murmurat.

– Nici vorbă. Hainele sunt de la el, dar m-am îmbrăcat singur. Dacă bufonii nu mai sunt la modă, gândește-te ce umilitor este să fii valetul unui bufon.

– Dar regele Shrewd? Nici el nu mai e la modă? l-am întrebat tăios.

– Nu mai e la modă să fii exagerat de îngrijorat din cauza regelui Shrewd, replică bufonul.

Făcu o tumbă, se opri, se ridică în picioare cu demnitate, cum i-o cereau noile veșminte, apoi făcu o tură prin cameră.

– Deseară urmează să mă așez la masa prințului, să fiu plin de voie bună și de duh. Crezi că mă voi descurca?

– Mult mai bine decât mine, i-am răspuns amar. Nu-ți pasă deloc că a murit Verity?

– Nu-ți pasă deloc că florile se îmbujorează sub soarele verii?

– Bufonule, e iarnă.

– Una la fel de adevărată ca și cealaltă. Crede-mă. Se potoli brusc. Am venit să-ți cer o favoare, dacă îți vine să crezi așa ceva.

– Îmi vine să cred și poți să-mi ceri o favoare. Despre ce e vorba?

– Nu-l ucide pe regele meu cu ambițiile tale personale.

L-am privit îngrozit.

– Nu mi-aș ucide niciodată regele! Cum îndrăznești să spui așa ceva?

– O, îndrăznesc multe zilele astea.

Duse mâinile la spate și începu să patruleze prin cameră. În hainele acelea elegante și cu ținuta aceea neobișnuită, mă înspăimânta. Parcă intrase altcineva în corpul său, cineva pe care nu-l cunoșteam deloc.

– Nici dacă regele ți-a omorât mama?

Mă străbătu o presimțire înspăimântătoare.

– Ce încerci să-mi spui? am șoptit.

Se buimăci la glasul meu îndurerat.

– Nu. Nu! M-ai înțeles total greșit. Vorbea sincer și, preț de-o clipă, l-am recunoscut pe vechiul meu prieten. Dar, continuă el pe un ton mai blând, aproape viclean, dacă ai crede că regele ți-a omorât mama, pe mama ta cea mult iubită, drăgăstoasă și îngăduitoare, a omorât-o și a smuls-o de lângă tine pentru totdeauna, crezi că l-ai ucide atunci?

Fusesem orb atâta vreme, încât îmi trebui o clipă să-l înțeleg. Știam că Regal crede că mama lui a fost otrăvită. Știam că acesta era unul dintre motivele pentru care mă ura. Pe mine și pe Lady Thyme. Credea că noi îi veniserăm de hac. La porunca regelui. Minciună. Regina Desire își luase viața singură. Mamei lui Regal îi plăcuseră prea mult băutura și ierburile care te fac să uiți de griji. Nefiind în stare să pună mâna pe puterea la care credea că are dreptul, se izolase în plăceri. Shrewd încercase de mai multe ori s-o oprească, îi ceruse chiar lui Chade ierburi și licori care să-i pună capăt poftelor. Zadarnic. Regina Desire murise otrăvită, da, însă de propriile plăceri nestăpânite. O știam dintotdeauna. Și, știind-o, n-am ținut cont

de ura care mocnea în sufletul unui fiu răsfățat, rămas dintr-odată fără mamă.

Putea Regal omorî din cauza asta? Sigur că da. Ar fi el gata să aducă regatul celor Șase Ducate pe marginea prăpastiei, ca să se răzbune? De ce nu? Nu-i păsase niciodată de ducatele de coastă. Cele interioare, întotdeauna mai devotate mamei sale, care din ele se trăgea, pe acelea le iubea el. Dacă regina Desire nu s-ar fi căsătorit cu regele Shrewd, ar fi rămas ducesă de Farrow. Uneori, amețită de băutură și de ierburi, pretindea fără ocolișuri că, dacă ar fi rămas ducesă, ar fi putut acumula mai multă putere, destulă cât să convingă ducatele Farrow și Tilth să se unească sub ocârmuirea ei de regină și să renunțe la alianța cu celelalte. Galen, maestrul Meșteșugului, fiul bastard al reginei Desire, hrănise ura lui Regal deopotrivă cu a lui. Oare până acolo mersese, încât să-și corupă grupul de inițiați ca să servească răzbunării lui Regal? Mie mi se părea o trădare cumplită, dar m-am pomenit că o accept. Da, așa ar fi făcut. Sute de oameni uciși, zeci de localnici transformați în neoameni, femei siluite, copii rămași orfani, orașe întregi nimicite, numai de dragul răzbunării unui prințișor, dintr-un motiv fără nicio bază reală. Eram uluit. Dar se potrivea. Se potrivea precum capacul pe sicriu.

– Cred că actualul duce de Farrow ar trebui să-și păzească sănătatea, am rostit, îngândurat.

– Ca și surorii lui, îi plac vinul și plantele amețitoare. Dacă are destule la îndemână și nu-i pasă de altceva, probabil va trăi până la adânci bătrânețe.

– Ca regele Shrewd, poate? am îndrăznit, însă prudent.

Un spasm de durere deformă obrazul bufonului.

– Mă îndoiesc că i-a mai rămas mult de trăit. Dar cât i-a mai rămas, ar putea s-o ducă în liniște, nu printre măceluri și violență.

– Crezi că se va ajunge la asta?

– Cine știe ce se ridică de pe fundul unui vas agitat?

Bufonul ajunse la ușă dintr-un pas și duse mâna la zăvor.

– Asta îți cer, îmi spuse încet. Să nu mai amesteci în vas, domnule Lingură. Să lași lucrurile să se liniștească.

– Nu pot.

Își lipi fruntea de ușă, un gest care nu-i stătea deloc în fire.

– Atunci tu vei fi moartea regilor. Cuvinte amarnice, rostite cu glas stins. Știi... ce sunt. Ți-am spus. Ți-am spus de ce sunt aici. Acesta e un lucru de care sunt sigur. Sfârșitul neamului Farseer a fost un moment de răscruce. Kettricken poartă un moștenitor în pântec. Neamul va continua. De asta era nevoie. Nu poți lăsa un bătrân să moară în pace?

– Regal nu va lăsa acel copil să se nască, i-am spus pe șleau bufonului. Până și el căscă ochii, auzindu-mă vorbind fără înconjur. Copilul nu va ajunge la tron fără o mână de rege sub care să se adăpostească. A lui Shrewd sau a lui Verity. Nu crezi că Verity e mort. Ai spus-o aproape direct. Ai inima s-o lași pe Kettricken să îndure chinul? Ai inima să lași cele Șase

Ducate să se spulbere în sânge și ruină? La ce bun un moștenitor al tronului Farseer, dacă tronul nu e decât un scaun rupt, azvârlit pe un coridor ars?

Bufonul își arătă durerea în umerii căzuți.

– Există mii de răscruci, spuse el încet. Unele curate și îndrăznețe, altele, umbre printre umbre. Unele sunt aproape sigure; ar fi nevoie de soldați câtă frunză și iarbă sau de o molimă atotcuprinzătoare ca să le schimbe. Altele sunt învăluite în ceață și eu nu știu care drumuri se despart de ele și unde duc acestea. Mă pierzi în ceață, bastardule. Viitorul are mii de fețe, prin simpla ta existență. Catalizator. Din unele cețuri pleacă firele cele mai întunecate și mai întortocheate ale ruinei, iar din altele, șnururi din aur sclipitoare. În străfunduri sau pe culmi, acolo se pare că duc cărările tale. Eu tânjesc după cărarea de mijloc. După o moarte ușoară a unui stăpân care s-a purtat îngăduitor cu un slujitor pocit și răutăcios.

Puse capăt mustrărilor. Ridică zăvoarele, desfăcu încuietorile și plecă tăcut. Hainele scumpe și mersul atent îi dădeau o înfățișarea deformată, pe care nu o avea când făcea tumbe în costumul pestriț. Am încuiat ușa după el și am rămas proptit de ea, vrând parcă să țin viitorul cu forța departe de mine.

M-am pregătit cu multă migală pentru masa din seara aceea. Când, în sfârșit, m-am îmbrăcat în hainele cele mai noi făcute pentru mine de doamna Hasty, arătam aproape la fel de elegant ca și bufonul. Mă hotărâsem să nu port încă doliu după Verity, nici să nu dau impresia că-l jelesc. Coborând pe scări, am

avut impresia că toată suflarea din turn se îndrepta spre coridorul cel mare. Desigur, toți fuseseră invitați, și nobili, și oameni de rând.

M-am pomenit așezat la masă cu Burrich, Hands și alți băieți de la grajduri. Era cel mai modest loc pe care l-am primit de când mă luase regele Shrewd sub aripa lui, dar tovărășia lor mi-a convenit mai mult decât cea de la mesele nobililor. Pentru că la mesele de onoare din coridorul cel mare se înghesuiau persoane puțin cunoscute mie, majoritatea fiind duci și nobili sosiți în vizită din Tilth și Farrow. Erau, bineînțeles, și câteva fețe familiare. Patience fusese așezată într-un loc care aproape că se potrivea rangului ei, iar Lacey undeva mai sus decât mine. Molly nu se vedea pe nicăieri. O mână de oameni din Buckkeep, dintre cei mai înstăriți, majoritatea așezați pe locuri mai bune decât m-aș fi așteptat. Regele fu adus înăuntru, proptit de bufonul îmbrăcat în noile lui straie scumpe, și urmat de Kettricken.

Înfățișarea ei mă ului. Purta un veșmânt maroniu simplu și-și tăiase părul în semn de doliu. Nu-l lăsase mai lung de o palmă și, lipsit de bogăție, o făcea să arate ca o păpădie în care ai suflat. Nici culoarea nu și-o păstrase, era deschis ca al bufonului. Atât de obișnuit fusesem cu buclele ei de aur atârnându-i grele pe umeri, încât acum mi se părea că are capul prea mic pentru umerii ei lați. Ochii ei de un albastru-deschis sclipeau straniu sub pleoapele înroșite de plâns. Nu arăta ca o regină îndoliată, ci semăna mai degrabă cu un nou bufon al Curții. Nu o recunoșteam în ea nici

pe regina mea, nici pe Kettricken în grădina ei, nici războinicul desculț care luptase cu sabia; vedeam o femeie străină, nou-venită și singură. În schimb, Regal se ferchezuise ca un curtezan și se mișca sigur pe el, ca un tigru la vânătoare.

În seara aceea am fost martor la un eveniment pus la cale și condus ca un teatru de păpuși. Iată-l pe bătrânul rege Shrewd, tremurând tot și slab ca vai de el, moțăind deasupra farfuriei sau vorbind și zâmbind vag cui se nimerea. Iat-o pe viitoare regină, sobră, ciugulind în silă din bucate, tăcută și plânsă. Peste toate domnea Regal, fiul îndatoritor, așezat lângă tatăl cu un picior în groapă, iar lângă el, bufonul în straie ce-ți luau ochii, intervenind în conversațiile prințului cu vorbe de duh, pentru ca acestea să pară sclipitoare, cum nu erau în realitate. La masa regală mai stăteau ducele și ducesa de Farrow, ducele și ducesa de Tilth și favoriții lor dintre nobilii mărunți ai ducatelor respective. Bearns, Rippon și Shoaks nu aveau reprezentanți.

După ce lumea a mâncat, s-au ținut două discursuri în cinstea lui Regal, primul de către ducele Holder de Farrow. L-a copleșit cu laude pe prinț, declarându-l apărătorul regatului, felicitându-l pentru felul rapid în care a acționat la Neat Bay și pentru curajul de a lua măsurile necesare ca să apere interesele celor Șase Ducate. La asta am ciulit urechile, dar n-am auzit nimic precis, doar laude și felicitări, fără să spună exact ce anume hotărâse Regal să se facă. Dacă ar mai fi ținut mult, ar fi fost un adevărat elogiu.

La începutul discursului, Kettricken luă o poziție țeapănă și se uită șocată la Regal, nevenindu-i să creadă că acesta dă din cap aprobator și zâmbește la laudele nemeritate. Dacă a mai observat cineva, în afară de mine, expresia reginei, n-a scos o vorbă. Al doilea discurs, ținut, desigur, de ducele Ram de Tilth, a fost în amintirea viitorului rege, Verity. Acesta chiar a fost un elogiu, dar unul îngăduitor, pomenind de ceea ce Verity încercase, intenționase, visase și își dorise. Cum realizările lui se înghesuiseră deja pe farfuria lui Regal, nu mai erau multe de spus. Kettricken păli, dacă se putea mai mult de atât, și-și subție buzele a furie.

Cred că, atunci când ducele Ram a terminat, era pe cale să se ridice și să vorbească și ea. Însă Regal se ridică în mare grabă, ridicând paharul tocmai umplut. Le ceru tuturor să facă liniște, apoi întinse paharul spre Kettricken.

– Prea multe s-au spus despre mine în seara asta și prea puține despre frumoasa noastră regină, Kettricken. S-a întors acasă și s-a trezit, din păcate, singură. Totuși, nu cred că regretatul meu frate, Verity, ar fi dorit ca suferința adusă de moartea lui să umbrească laudele pe care le merită doamna lui, grație strădaniilor ei. În ciuda stării ei – zâmbetul atoateștiutor al lui Regal fu periculos de aproape să se transforme în rânjet –, a considerat că e în interesul regatului pe care l-a adoptat să înfrunte ea însăși Corăbiile Roșii. Neîndoielnic, mulți pirați au căzut străpunși de sabia ei viteză. Mai mult ca sigur că soldații noștri au prins

curaj la vederea reginei hotărâte să lupte în numele lor, în ciuda riscurilor la care s-a expus.

Două pete roşii colorară obrajii lui Kettricken. Regal continuă, umbrind povestea faptelor ei cu tonul său enervant de binevoitor şi linguşitor. Frazele lui prefăcute de curtean le-au scăzut însemnătatea, făcându-le să pară mai mult un spectacol.

Zadarnic am căutat cu privirea la masa regală după cineva care să ia apărarea reginei. Ca eu să mă scol de la locul meu modest şi să ridic glasul împotriva lui Regal ar fi fost o bătaie de joc. Kettricken, niciodată sigură care e locul ei la Curtea soţului său şi rămasă fără sprijinul lui, se retrase în carapacea ei. Felul în care expunea Regal faptele le făcea să pară îndoielnice şi nesăbuite, nu îndrăzneţe şi hotărâtoare. Am văzut-o cum se face mică, ştiind totuşi că nu avea să vorbească în seara aceea. Cina s-a reluat cu o regină foarte abătută îngrijindu-se de regele buimac de lângă ea, serioasă şi tăcută, în ciuda slabelor eforturi ale celui din urmă de a face conversaţie.

Dar ceea ce era mai rău de-abia avea să urmeze. Regal le ceru din nou mesenilor să facă linişte. Promise adunării că după masă vor urma păpuşari şi menestreli, dar îi rugă să mai rabde puţin, cât va face el un anunţ. După ce chibzuise îndelung şi se sfătuise cu alţii, şi după ce se luptase cu şovăielile, îşi dăduse seama ce anume dovedise atacul de la Neat Bay, pe bună dreptate. Buckkeep nu mai era un loc sigur, ca altădată. Cu certitudine nu mai era un loc pentru cineva cu sănătatea foarte şubredă. Aşa că s-a luat

hotărârea ca regele Shrewd (auzindu-şi numele, regele înalţă capul şi clipi) să călătorească în interiorul regatului, să locuiască în siguranţă la Tradeford, pe râul Vin din Farrow, până se mai întremează. În acest moment, Regal se opri să aducă adâncile sale mulţumiri ducelui Holder de Farrow, pentru că a pus castelul Tradeford la dispoziţia familiei regale. Şi-a exprimat apoi bucuria că e accesibil ambelor castele principale din Farrow şi Tilth, pentru că voia să rămână în relaţii bune cu aceşti duci foarte devotaţi, care în ultima vreme călătoriseră atât de des ca să-l ajute în aceste vremuri grele, o, cât de grele. Îi făcea o mare plăcere să înlesnească traiul la Curtea regală celor care înainte călătoriseră atât de departe ca să se bucure de el. Aici se opri să primească mulţumirile exprimate de capetele înclinate şi murmurele care-i promiteau sprijin necondiţionat. Acestea încetară imediat ce Regal ridică mâna încă o dată.

Prinţul o invita, nu, o ruga, o implora pe viitoarea regină să i se alăture regelui Shrewd acolo. Va fi mai în siguranţă, va găsi castelul mai confortabil, pentru că fusese construit ca să fie locuit, nu ca o cetate. Supuşii ei ar fi mai liniştiţi dacă ar şti că viitorul moştenitor şi mama lui sunt bine îngrijiţi şi departe de primejdiile care pândesc coasta. Îi promitea că nu se va precupeţi niciun efort pentru ca ea să se simtă ca acasă la Tradeford. Îi promitea că se va forma o nouă Curte veselă acolo. Nenumărate piese de mobilier şi comori din Buckkeep urmau să fie duse acolo odată cu plecarea regelui, pentru ca mutarea să nu-l afecteze

prea mult. Regal zâmbea întruna la ideea că îl alunga pe tatăl său ca pe-un idiot bătrân și pe Kettricken ca pe-o iapă de prăsilă. Avu tupeul să facă o pauză pentru ca regina să-și primească soarta oferită de el.

– Nu pot, spuse ea, cu multă demnitate. Buckkeep este locul în care m-a lăsat domnul meu, Verity, și, înainte de a pleca, mi l-a dat în grijă. Aici voi rămâne. Aici se va naște copilul meu.

Regal întoarse capul, chipurile ca să-și ascundă zâmbetul față de ea, dar de fapt voia să-l arate întregii adunări.

– Buckkeep va fi bine păzit, doamna mea. Însuși verișorul meu, lordul Bright, moștenitorul Ducatului Farrow, și-a exprimat interesul pentru a-l apăra. Toate forțele de apărare vor rămâne aici, pentru că nu avem nevoie de ele la Tradeford. Mă îndoiesc că vor avea nevoie de ajutorul unei femei împiedicate de fuste și cu burta la gură.

Hohotele care izbucniră mă lăsară cu gura căscată. A fost o remarcă plină de cruzime, o glumă vrednică mai degrabă de mușteriii vânjoși din taverne decât de un prinț în turnul său. Mi-a adus aminte de regina Desire în clipele ei cele mai nefericite, amețită de vin și de ierburi. Totuși, cei de la masa regală râdeau și nu puțini fură cei care li se alăturară de la mesele inferioare. Farmecul și distracțiile lui Regal dădeau rezultate. Orice jignire sau caraghioslâc le-ar fi servit în seara aceea, lingăii lui le-ar fi acceptat împreună cu vinul și carnea pe care o înfulecau la masa lui. Kettricken părea incapabilă să scoată o vorbă. S-a ridicat și

ar fi plecat de la masă, dacă nu ar fi oprit-o regele, întinzând un braț tremurând:

– Te rog, draga mea. În glasul lui stins se ghicea totul foarte limpede. Nu mă părăsi. Vreau să rămâi lângă mine.

– Vezi, e dorința regelui tău, se grăbi Regal să o mustre.

Mă îndoiesc că prințul și-a dat seama ce noroc a avut că regele a venit cu o asemenea rugăminte către ea chiar în momentul acela. Kettricken se așeză în silă înapoi pe scaun. Buza de jos îi tremura și îi ardeau obrajii. Preț de-o clipă groaznică, am crezut că va izbucni în plâns. Ar fi fost triumful final al lui Regal dacă și-ar fi trădat slăbiciunea de femeie însărcinată. În schimb, trase aer adânc în piept. Se întoarse către Shrewd, prinzându-l de mână, și-i vorbi nu prea tare, dar destul cât să se facă auzită:

– Tu ești regele meu, cel căruia i-am jurat supunere. Domnul meu, se va face voia ta. Nu voi pleca de lângă tine.

Kettricken lăsă capul în jos, Regal consimți binevoitor, iar în conversațiile care se stârniră se auziră felicitări pentru încuviințarea reginei. Prințul mai trăncăni o vreme când se potoli hărmălaia, dar își atinsese deja scopul. Pomeni mai ales de înțelepciunea hotărârii sale, spunând că Ducatul Buckkeep va fi în stare să se apere fără a se teme pentru regele lui. A avut chiar îndrăzneala să sugereze că, îndepărtându-l pe rege, pe viitoarea regină și pe el însuși, Buckkeep nu va mai fi o țintă pentru pirați, pentru că nu vor mai avea de

câștigat prea multe din capturarea lui. Numai prostii, un soi de încheiere penibilă a spectacolului. La scurtă vreme după aceea, regele fu dus, târât, în camera lui, după ce-și făcuse datoria de marionetă. Regina Kettricken se scuză și ea, însoțindu-l. Ospățul se stârni într-o învălmășeală de distracții. Fură aduse butoaie de bere și poloboace de vinuri rare. Menestreli din inima regatului se puseră pe cântat în colțurile coridorului cel mare, în vreme ce prințul și acoliții lui se distrară cu un teatru de păpuși, o piesă deșucheată, *Cum a fost sedus fiul hangiului.* Mi-am dat la o parte farfuria și m-am uitat la Burrich. Când ni s-au întâlnit privirile, ne-am ridicat și am plecat amândoi în același timp.

26
MEŞTEŞUGUL

Neoamenii nu aveau sentimente. Nu erau răi, nu se bucurau de cruzimea şi de crimele lor. Când şi-au pierdut capacitatea de a simţi ceva faţă de semenii lor sau faţă de alte fiinţe de pe lume, au pierdut-o şi pe aceea de a face parte din societate. Un om nemilos, un om aspru, un om nesimţitor tot mai are o brumă de sentiment, ca să ştie că nu întotdeauna îşi poate exprima totala nepăsare faţă de lume şi să fie totuşi primit în sânul familiei sau în mijlocul semenilor săi din acelaşi oraş. Neoamenii nu aveau nici însuşirea de a ascunde că simt ceva faţă de ceilalţi. Sentimentele lor nu mureau pur şi simplu; erau uitate, pierdute cu desăvârşire, astfel că ei nu puteau prevedea cum se vor purta alţii cu ei pe baza reacţiilor emoţionale.

Iniţiatul în Meşteşug este exact opusul neomului. Un asemenea om îşi poate întinde gândurile şi ghici de la distanţă ce gândesc şi simt alţii. Dacă e foarte iscusit, poate să-şi impună gândurile şi sentimentele asupra altora. Tocmai această sensibilitate sporită faţă de gândurile şi sentimentele altora este bogăţia care lipseşte cu desăvârşire neoamenilor.

Viitorul rege, Verity, a mărturisit că neoamenii nu răspundeau la Meșteșugul său. Adică el nu simțea ce simțeau ei, nu le ghicea gândurile. Totuși, aceasta nu înseamnă că erau insensibili la Meșteșug. Oare tocmai Meșteșugul lui Verity să-i fi atras spre Buckkeep? Să fi trezit atingerea lui o foame în neoameni, o amintire a ceea ce pierdusera cândva? Atrași cum erau, prin gheață și potop, să călătorească numai spre Buckkeep, trebuie să fi avut un motiv foarte serios. Iar când Verity a plecat în expediția lui, neoamenii s-au abătut de la drumul spre Buckkeep.

CHADE FALLSTAR

Am ajuns la ușa regelui Shrewd și am bătut. Ne deschise bufonul. Verificasem atent ca Wallace să fie printre chefliii din coridor și că rămăsese acolo după plecarea regelui.

– Lasă-mă să intru, l-am rugat, sub privirile lui crunte.

– Nu, mă refuză el categoric și închise ușa.

Am împins-o cu umărul, ajutat de Burrich. A fost prima și ultima oară când am folosit forța împotriva bufonului. Nu mi-a făcut deloc plăcere să-i dovedesc că sunt mai puternic decât el. Nimeni n-ar vrea să vadă în ochii prietenului său expresia pe care am văzut-o eu în ochii bufonului.

Regele stătea în fața căminului și bolborosea monoton. Viitoarea regină stătea disperată lângă el, cu Rosemary picotindu-i la picioare. Se ridică de pe scaun și ne privi mirată.

– FitzChivalry?

M-am dus repede lângă ea.

– Am multe să-ți explic și foarte puțin timp la dispoziție. Pentru că ceea ce am de făcut trebuie să fac în seara asta. Am tăcut câteva clipe, încercând să mă hotărăsc cum să-i explic mai bine situația. Mai ții minte când te-ai promis lui Verity?

– Bineînțeles!

Mă privi ca pe-un nebun.

– L-a folosit pe August, pe atunci membru al grupului de inițiați, pentru a intra în mintea ta, ca să-și deschidă inima în fața ta. Mai ții minte?

Kettricken se îmbujoră.

– Sigur că da. Dar n-am crezut că mai știe și altcineva ce s-a întâmplat.

– Puțini știu.

M-am uitat în jur, ca să-i văd pe Burrich și pe bufon urmărindu-ne cu ochii măriți de uimire.

– Verity ți-a pătruns în gând cu ajutorul lui August. Meșteșugul lui e foarte puternic. Știi asta, știi cum ne păzește țărmurile cu el. Este o magie străveche, un dar al neamului Farseer. Verity l-a moștenit de la tatăl lui. Iar eu am moștenit o fărâmă din el de la al meu.

– De ce îmi spui toate astea?

– Pentru că nu cred că Verity e mort. Mi s-a spus că Meșteșugul regelui Shrewd a fost și el puternic odată. Acum nu mai e. I l-a furat boala, cum i-a furat atâtea alte lucruri. Dar, dacă îl putem convinge să încerce, dacă îl putem dezmorți ca să facă un efort, eu îi ofer puterea mea, ca să-l sprijin. Ar putea să-l găsească pe Verity.

– Îl va omorî. Bufonul ripostă categoric. Am auzit ce face Meșteșugul din om. Regele meu nu mai are ce da din el.

– Nu cred că-l va omorî. Dacă îl găsim pe Verity, el va întrerupe legătura înainte de a-i face rău tatălui său. Nu o dată s-a oprit din a-mi sorbi vlaga, pentru a se asigura că nu pățesc nimic.

– Până și un bufon își dă seama că te înșeli în judecata ta. Bufonul își îndreptă manșetele cămășii sale noi. Dacă îl găsești pe Verity, de unde va ști el că e adevărat, și nu o prefăcătorie?

Am deschis gura ca să protestez supărat, dar bufonul ridică brațul.

– Desigur, dragul, scumpul meu Fitz, noi ar trebui să te credem, pentru că ești prietenul nostru, care nu se gândește decât la binele nostru. Dar poate că există unii care sunt înclinați să se îndoiască de cuvântul sau de generozitatea ta. Ironia lui mă duru ca mușcătura de șarpe, dar mi-am impus să tac. Și, dacă nu-l găsești pe Verity, cu ce ne alegem? Cu un rege secătuit de vlagă, care să fie batjocorit mai departe pentru că e neputincios. Cu o regină îndurerată care trebuie să se întrebe, de parcă n-ar avea alte griji, dacă nu cumva își jelește bărbatul care nu a murit. Nu există durere mai grea decât asta. Nu. Nu câștigăm nimic, chiar dacă reușești, pentru că încrederea noastră în tine nu ar fi suficientă ca să oprească roțile care se învârtesc deja. Și avem multe de pierdut dacă dăm greș. Prea multe.

Nu-și dezlipi ochii de la mine. Am ghicit îndoiala până și în privirea lui Burrich, ca și cum ar fi

cumpănit cât de înțeleaptă era fapta la care mă îndemnase. Kettricken stătea nemișcată, încercând să nu se agațe de speranța subțire cât firul de păianjen pe care i-o sădisem în suflet. Mi-am dorit să fi așteptat, să fi vorbit mai întâi cu Chade. Am bănuit că nu voi mai avea niciodată ocazia de a-i vedea pe oamenii din fața mea adunați în aceeași cameră, cu Wallace plecat și Regal prins cu altele. Trebuia să se întâmple acum sau niciodată.

M-am uitat la singura ființă care nu mă privea. Shrewd urmărea leneș cum săltau flăcările în cămin.

– E încă rege, am spus încet. Haideți să-l întrebăm și să hotărască el.

– Nu e cinstit! Nu are mintea limpede!

Bufonul sări între noi și Shrewd. Se ridică pe vârfuri, încercând să mă pironească din priviri.

– După câte ierburi l-au otrăvit, e moale ca un cal de plug. Cere-i să-și taie beregata, și va aștepta să-i dau cuțitul.

– Nu. Un glas tremurat, fără timbru, fără vigoare. Nu, bufonul meu, nu sunt chiar atât de nebun.

Am așteptat cu răsuflarea tăiată, dar regele nu mai spuse nimic. Într-un sfârșit, am traversat încăperea și m-am ghemuit lângă el, vrând să mă uit direct în ochii lui.

– Rege Shrewd? l-am strigat rugător.

Îmi întâlni privirea, întoarse capul, apoi îl întoarse iar, fără chef. Până la urmă se uită la mine.

– Ai auzit tot ce am vorbit? Regele meu, crezi că Verity e mort?

Își desfăcu buzele. I-am văzut limba cenușie. Inspiră adânc.

– Regal mi-a spus că Verity a murit. A primit veste...

– De la cine? am întrebat cu blândețe.

Clătină încet din cap.

– De la un mesager... cred.

M-am întors către ceilalți.

– Ar fi trebuit să vină cu un mesager. De la munte, căci acolo trebuie să fie Verity acum. Era aproape de ei când l-a trimis pe Burrich înapoi. Nu cred că un mesager ar bate tot drumul de la munte până aici și nu ar sta să-i dea o asemenea veste lui Kettricken însăși.

– Poate că a fost trimisă cu ștafetari, zise Burrich fără chef. E un drum prea obositor pentru un singur om și un singur cal. Un călăreț ar trebui să schimbe caii. Sau să transmită știrea altui călăreț, care s-o ducă mai departe, pe un cal iute. Asta e cel mai probabil.

– Poate. Dar de cât timp e nevoie să ajungă o asemenea veste de la munte la noi? Verity trăia în ziua în care Bearns a plecat de aici. Pentru că atunci s-a ajutat regele Shrewd de mine ca să vorbească cu el. În seara în care era să leșin aici, pe cămin. Asta s-a întâmplat, bufonule.

Burrich socoti înapoi zilele în minte. Ridică din umeri în silă.

– Totuși, e posibil. Dacă Verity ar fi fost ucis în ziua aceea și s-ar fi trimis știrea imediat, iar caii și călăreții ar fi fost amândoi rezistenți... s-ar putea. La limită.

– Eu nu cred. M-am răsucit cu fața spre ei, încercând să-i conving că nu sper în zadar. Nu cred că Verity e

mort. M-am întors către Shrewd. Tu crezi? Crezi că fiul tău ar fi putut muri fără ca tu să nu simți nimic?

– Chivalry... s-a stins așa. Ca o șoaptă. „Tată", a spus, cred. Tată.

Liniștea se furișă printre noi. Am așteptat, ghemuit pe călcâie, hotărârea regelui meu. Brațul lui se ridică încet, ca și cum ar fi avut viață proprie. Se întinse spre mine și mi se așeză pe umăr. O clipă; atât. Numai greutatea mâinii regelui pe umărul meu. Shrewd se foi în scaun. Inspiră pe nas.

Am închis ochii și am sărit din nou amândoi în râul negru. Încă o dată m-am trezit cu tânărul disperat prins în trupul muribund al regelui Shrewd. Ne-am rostogolit împreună prin curentul năvalnic al lumii.

– Nu e nimeni aici. Nimeni, numai noi am rămas.

Shrewd părea însingurat. Eu nu mă regăseam. Nu aveam nici trup, nici limbă acolo. El mă ținea dedesubt, alături de el, în vârtejuri și vuiete. Nu eram în stare să gândesc, cu atât mai puțin să-mi amintesc lecțiile învățate de la Galen cel aspru. Parcă încercam să recit un discurs învățat pe de rost în timp ce eram sugrumat. Am renunțat. Am renunțat la tot. Apoi, de undeva anume, ca o pană fluturată de adierea vântului sau un firicel dansând în razele soarelui, am auzit vocea lui Verity:

– A fi deschis înseamnă, pur și simplu, a nu fi închis.

Lumea era un spațiu fără limite, toate lucrurile cuprinse unele într-altele. Nu i-am rostit numele cu glas tare, nu mi-am închipuit fața lui. Verity era

acolo, fusese întotdeauna acolo, și m-am alăturat lui fără efort.

Trăiești!

Bineînțeles. Dar tu nu vei mai trăi, dacă te mai revarși pretutindeni. Scurgi din tine tot ce ai într-un singur șuvoi. Dozează-ți forțele. Fii precis. Mă echilibră, mă aduse din nou la forma mea, apoi căscă gura mirat, a recunoaștere.

Tată!

Verity mă împinse dur. *Înapoi! Dă-i drumul, nu are destulă putere pentru asta. Îl secătuiești, idiotule! Dă-i drumul!*

Parcă am fost *respins,* dar mai brutal. Când m-am trezit și am deschis ochii, stăteam cu brațele și picioarele desfăcute în fața căminului. Focul mă ardea pe față. M-am rostogolit, gemând, și l-am văzut pe rege. Pufnea din buze de câte ori respira și pielea avea o nuanță albastră. Burrich, Kettricken și bufonul stăteau neputincioși în jurul lui.

– Faceți... ceva! i-am îndemnat printre gâfâituri.

– Ce? întrebă bufonul, crezând că știu ce să-i răspund.

Mi-am răscolit creierii și i-am spus singurul leac de care mi-am amintit.

– Scoarță-de-spiriduș, am rostit răgușit.

Contururile camerei se tot înnegreau. Am închis ochii și i-am auzit cum intră în panică. Încetul cu încetul, mi-am dat seama ce făcusem. Întrebuințasem Meșteșugul.

Îl vlăguisem pe regele meu ca s-o fac.

„Vei fi moartea regilor", îmi spusese bufonul. O profeție sau o presimțire șireată? O presimțire legată de Shrewd[1]. Mi se umplură ochii de lacrimi.

Am simțit miros de scoarță-de-spiriduș. Un miros curat și puternic, fără ghimbir sau mentă, ca să-l ascundă. Mi-am desfăcut foarte puțin pleoapele.

– E prea fierbinte! șuieră bufonul.

– Se răcește repede în lingură, insistă Burrich și vârî lingura în gura regelui.

Shrewd o primi, dar nu înghiți. Cu experiența anilor petrecuți în grajd, Burrich trase încet bărbia regelui și îl mângâie pe gât. Vârî lingura plină în gura deschisă. Nu se întâmplă nimic.

Kettricken veni și se ghemui lângă mine. Îmi propti capul de genunchiul ei și-mi duse cana la gură. Am sorbit. Prea fierbinte. Nu contează. Am inhalat și aer odată cu ceaiul, înecându-mă. Am înghițit, tușind ca să nu mă sufoc cu lichidul amar. Întunericul dispărea. Cana mi se apropie din nou de buze. Am sorbit încă o dată. Era destul de puternic să-mi amorțească limba. M-am uitat în sus, la Kettricken, i-am văzut ochii. Am reușit să mișc ușor din cap.

– Trăiește? mă întrebă ea șoptit.

– Da.

Atât am reușit să spun.

– Trăiește! strigă ea către ceilalți, cu glas bucuros.

– Tată!

---

[1] În original, „A Shrewd guess". *Shrewd* – șiret, viclean (n. tr.).

Ţipase Regal. Stătea în prag, clătinându-se, roşu la faţă de băutură şi de supărare. În spatele lui i-am zărit garda şi pe mica Rosemary trăgând cu ochiul pe după colţ, uluită. Reuşi cumva să se strecoare printre bărbaţi, să fugă la Kettricken şi să i se agaţe de fuste. Preţ de-o clipă, toată camera împietri.

Atunci Regal năvăli înăuntru, făcând scandal, întrebând, luând la rost, dar nelăsând pe nimeni să vorbească. Kettricken rămase ghemuită ca să mă apere, altfel jur că m-ar fi înhăţat iar soldaţii lui Regal. Deasupra mea, în scaunul său, regele se mai colorase în obraji. Burrich îi mai duse o dată lingura la gură şi, când am văzut că soarbe din ea, am respirat uşurat.

Nu şi Regal.

– Ce-i dai? Opreşte-te! Nu permit ca tatăl meu să fie otrăvit de un grăjdar!

– Regele a mai suferit un atac, prinţul meu, interveni bufonul. Vocea lui tăioasă linişti hărmălaia din cameră. Ceaiul din scoarţă-de-spiriduş e leacul obişnuit. Sunt sigur că până şi Wallace a auzit de el.

Prinţul era beat. Nu ştia dacă era luat peste picior sau mângâiat. Îi aruncă o căutătură cruntă bufonului, care îi răspunse cu un zâmbet larg.

– Aha, rosti Regal în silă, refuzând să se calmeze. Păi, şi cu ăsta ce-i?

Arătă nervos spre mine.

– E beat.

Kettricken se ridică şi-mi lăsă capul să se lovească de podea. Am văzut stele verzi.

– Grăjdar, rosti ea cu glas scârbit, scoate-l afară. Ar fi trebuit să-l oprești înainte de a se îmbăta. Data viitoare ai grijă să judeci tu în locul lui, dacă vezi că el nu-i în stare.

– Grăjdarul nostru e vestit pentru înclinația lui spre pahar. Cred că de data asta au fost împreună, regina mea, rosti Regal batjocoritor.

– Nu suportă prea bine vestea morții lui Verity, spuse Burrich calm.

Nu mințea, oferea o explicație, nu o scuză. Mă apucă de piepții hainei și mă ridică de jos. M-am clătinat pe picioare fără să fie nevoie să mă prefac, până când mă ținu mai zdravăn. În treacăt, l-am surprins pe bufon că-i mai dă regelui o lingură de ceai. M-am rugat să nu-l întrerupă nimeni. În timp ce Burrich mă scotea afară cu ghionturi, Kettricken îl mustră pe Regal, zicându-i că ar trebui să fie jos, cu musafirii lui, și promițându-i că ea și bufonul îl puteau culca singuri pe rege. Iar când am urcat scările, l-am auzit pe Regal coborând cu garda lui. Bolborosea întruna și pe urmă făcu scandal, plângându-se că nu e prost și că își dă seama de un complot când îl vede. M-am îngrijorat, dar eram convins că nu știa ce se întâmplase.

Ajunși la ușa mea, m-am simțit destul de bine ca să trag zăvoarele. Burrich veni după mine înăuntru.

– Dacă aș avea un câine care s-ar îmbolnăvi așa de des ca tine, l-aș ierta de păcate, zise el blând. Mai vrei scoarță-de-spiriduș?

– Nu mi-ar strica. Dar numai puțin. Ai ghimbir, mentă sau măceșe?

Mă privi chiorâș. M-am așezat pe scaun, în vreme ce el scormoni în tăciunii amorțiți până când reuși să-i aţâțe. Aprinse focul, umplu ceainicul cu apă și îl puse la încălzit. Găsi un vas și turnă în el fulgii de scoarță-de-spiriduș, apoi găsi o cană și o șterse de praf. După ce le pregăti pe toate, își plimbă ochii în jur. Pe fața lui apăru o expresie asemănătoare cu dezgustul.

– De ce trăiești așa?

– Cum așa?

– Într-o cameră aproape goală, de care nu ai grijă. Am văzut corturi de iarnă mai primitoare decât încăperea asta. Parcă nici nu te aștepți să stai în ea mai mult de o noapte sau două.

Am ridicat din umeri.

– Nu m-am gândit niciodată.

Urmară câteva clipe de tăcere.

– Ar trebui, adăugă Burrich fără chef. Și ar mai trebui să te gândești de câte ori ești rănit sau ți-e rău.

– Ce s-a întâmplat în seara asta... altfel nu se putea.

– Știai ce-o să pățești, dar tot te-ai vârât cu capul înainte.

– Trebuia s-o fac.

Turnă apă clocotită peste scoarța-de-spiriduș.

– Serios? Mie mi s-a părut că bufonul a venit cu un argument foarte convingător. Totuși, nu te-ai oprit. Nici tu, nici regele Shrewd.

– Și?

– Știu câte ceva despre Meșteșug. Am fost omul lui Chivalry. Nu se întâmpla prea des și nu rămâneam sleit ca tine acum. Numai o dată sau de două ori. Dar

i-am simțit ispita, i-am simțit... Își căută cuvintele, oftă. Desăvârșirea. Ești una cu lumea. Mi-a povestit Chivalry odată. Poți să devii dependent, așa mi-a spus. Așa că îți cauți pretexte ca să-l întrebuințezi și, până la urmă, te absoarbe. Ca iureșul bătăliei, într-un fel, adăugă după o scurtă pauză. Senzația că te miști nestingherit prin timp, că ești o forță mai puternică decât însăși viața.

– Cum eu nu pot întrebuința Meșteșugul singur, nu sunt în primejdie.

– Te oferi prea des celor care pot. Vorbe spuse verde-n față. La fel de des cum te arunci cu capul înainte în pericole care te atrag în același fel. În luptă, ești ca turbat. Așa pățești și când folosești Meșteșugul?

Nu mă gândisem niciodată așa la Meșteșug și la luptă. Frica sau o senzație asemănătoare mușcă din mine cu dinți de copil. Am alungat-o.

– E datoria mea să fiu omul regelui. Pe lângă asta, nu a fost propunerea ta?

– Ba da. Dar eu m-aș fi lăsat convins de bufon. Tu ai fost de neclintit. Nu pui niciun preț pe ce ți s-ar putea întâmpla. Poate că ar trebui să ai grijă de tine.

– Știu ce fac.

Am vorbit mai aspru decât aș fi vrut, dar Burrich nu protestă. Îmi turnă ceai și mi-l dădu cu o expresie de felul „știi ce vreau să spun" pe față. Am luat cana și mi-am concentrat privirile asupra flăcărilor.

– Verity trăiește, am spus încet.

– Am auzit-o pe regină. N-am crezut nicio clipă că e mort.

Acceptă adevărul foarte calm, la fel de calm ca tonul pe care rosti:

– Dar nu avem nicio dovadă.

– Dovadă? Am vorbit cu el. Regele a vorbit cu el. Nu-i destul?

– Pentru mine, prea destul. Pentru cei mai mulți...

– Când regele se va însănătoși, va confirma. Verity trăiește.

– Mă îndoiesc că va fi de ajuns ca să-l împiedice pe Regal să se proclame singur viitor rege. Ceremonia e plănuită pentru săptămâna viitoare. Cred că ar fi avut loc în seara asta, numai că trebuie să fie prezenți toți ducii, ca să fie martori.

Fie din cauza scoarței-de-spiriduș și a oboselii, fie pur și simplu din cauza șirului de întâmplări agitate, camera începu să se învârtă cu mine. Parcă m-aș fi aruncat în fața unei căruțe ca s-o opresc și ea trecuse peste mine. Bufonul avusese dreptate. Ceea ce făcusem în seara asta nu ajutase prea mult, îi adusese doar liniște sufletească lui Kettricken. Mă copleși brusc disperarea. Am pus jos cana goală. Regatul celor Șase Ducate se destrăma. Viitorul meu rege, Verity, se va întoarce într-un ținut care nu va mai semăna deloc cu cel din care plecase: o țară dezbinată, un ținut devastat, un turn prădat și pustiu. Poate dacă aș fi crezut în Străbuni, aș fi găsit o cale să cred că toate se vor îndrepta. Acum nu vedeam decât nereușita mea.

Burrich se uita la mine chiorâș.

– Culcă-te, îmi sugeră el. Câteodată, dacă bei prea multă scoarță-de-spiriduș, te apucă tristețea. Cel puțin așa am auzit.

Am încuviințat în tăcere. M-am întrebat dacă din cauza asta Verity era mereu posac.

– Odihnește-te bine. Dimineață, lucrurile o să ți se pară mai vesele. Hohoti și zâmbi șmecherește. Sau poate că nu. Dar măcar odihna te va ajuta să le înfrunți mai ușor. Tăcu, redevenind serios. Molly a trecut mai devreme pe la mine.

– E teafără? am vrut eu să știu.

– Mi-a adus lumânări de care nu aveam nevoie, continuă Burrich, de parcă eu n-aș fi spus nimic. Ca și când ar fi căutat un pretext ca să vorbească cu mine...

– Ce-a zis?

M-am ridicat de pe scaun.

– Nu prea multe. E întotdeauna foarte cinstită cu mine. Eu îi zic fără înconjur ce am de zis. Pur și simplu i-am spus că ți-e dor de ea.

– Și ea ce-a zis?

– Nimic. Burrich zâmbi larg. Dar e foarte drăguță când se înroșește în obraji. Oftă și iarăși deveni serios. Și, tot pe șleau, am întrebat-o dacă i-a mai dat cineva motive să se teamă. Și-a îndreptat spatele și și-a vârât bărbia în piept, de parcă aș fi vrut să-i bag ceva cu forța în gură. Mi-a mulțumit frumos, cum mi-a mai mulțumit și altă dată, dar a zis că e în stare să-și poarte de grijă și singură. La nevoie, crezi că ar cere ajutor? mă întrebă mai încet.

– Nu știu, i-am mărturisit. E destul de curajoasă. Are ea mijloacele ei de luptă. Ia taurul de coarne. Eu mă strecor și lovesc pe la spate. Uneori mă face să mă simt laș.

Burrich se ridică și se întinse de-i trosniră umerii.

– Nu ești laș, Fitz. Ți-o garantez eu. Poate că înțelegi lucrurile mai bine decât ea. Aș fi vrut să te liniștesc în privința ei. N-am cum. O să am grijă de ea cât pot. Cât mă lasă ea. Mă privi strâmb. Hands m-a întrebat azi cine e domnița aia drăguță care tot vine la mine.

– Ce i-ai spus?

– Nimic. M-am uitat la el.

Știam eu cum se uitase. Hands nu-i va mai pune alte întrebări.

După plecarea lui Burrich, m-am trântit cu mâinile și picioarele desfăcute pe pat. Am stat nemișcat, socotind să-mi odihnesc măcar trupul, dacă mintea mi se încăpățâna să rătăcească. Un om mai bun decât mine s-ar fi gândit numai la chinul regelui său. Eu mă tem că m-am gândit mai mult la Molly, singură în camera ei. Când n-am mai suportat, m-am sculat din pat și am început să bântui prin turn.

De jos, din coridorul cel mare, se mai auzeau ecourile ospățului. Coridorul meu era gol. M-am aventurat tăcut în jos pe scări. Mi-am spus că voi fi foarte, foarte atent, că nu voi face decât să bat la ușa ei, poate voi intra câteva minute, ca să mă asigur că e teafără. Atât, nu mai mult. O vizită dintre cele mai scurte...

Ești urmărit. Ochi Întunecați, de-abia învățat să se ferească de Burrich, vorbi foarte încet în mintea mea.

Nu m-am oprit. I-aş fi dat de înţeles urmăritorului că l-am simţit. În schimb, m-am scărpinat la umăr, ca să am motiv să întorc capul şi să mă uit în spate. Nimeni.

Adulmecă.

Am adulmecat, o respiraţie scurtă, urmată de una mai lungă. Un miros foarte slab. Transpiraţie şi usturoi. Am cercetat coridorul cu mintea şi mi-a îngheţat sângele în vene. Acolo, în capătul opus, ascuns în cadrul unei uşi. Will. Will cel întunecat şi subţire, cu ochii mijiţi. Iniţiatul chemat înapoi din Bearns. Am atins foarte uşor scutul Meşteşugului care mă ferea de el: porunca de a nu se lăsa văzut, o undă de încredere trimisă către mine, ca să mă îndemne să fac ce am de gând. Foarte viclean. Foarte iscusit, mult mai delicat decât fuseseră Justin sau Serene vreodată.

Un om mult mai periculos.

M-am oprit între caturi şi am luat lumânări din cele depozitate acolo, apoi m-am întors în camera mea, de parcă nici n-aş fi avut altceva de gând.

Când am închis uşa după mine, mi-am simţit gura uscată. Am oftat tremurând. Mi-am impus să-mi cercetez gărzile care îmi păzeau mintea. Nu-mi pătrunsese în ea, eram convins de asta. Deci nu-mi adulmeca gândurile, ci mi le impunea pe ale lui, ca să-i fie mai uşor să mă urmărească. Dacă nu ar fi fost Ochi Întunecaţi, m-ar fi urmărit până la uşa lui Molly. M-am întins cu forţa din nou în pat, încercând să-mi amintesc toate acţiunile mele de la întoarcerea lui Will în Buckkeep. Nu-l considerasem duşman pur şi simplu,

pentru că nu revărsa ura pe care o răspândeau Justin și Serene în jurul meu. Fusese întotdeauna un tânăr tăcut și retras. Devenise un bărbat obișnuit, care nu merita atenție deosebită din partea nimănui.

Fusesem un tâmpit.

Nu cred că te-a mai urmărit până acum. Dar nu pot fi sigur.

Ochi Întunecați, fratele meu. Cum să-ți mulțumesc?

Rămâi în viață. O scurtă pauză. *Și adu-mi turtă cu ghimbir.*

Îți aduc, i-am promis din adâncul sufletului.

Focul făcut de Burrich arsese și eu tot nu adormisem când am simțit curentul de la Chade alunecând prin camera mea. A fost o ușurare să mă scol și să mă duc la el.

L-am găsit așteptându-mă nerăbdător, patrulând prin odăița lui. Se luă de mine îndată ce am ieșit din casa scărilor.

– Un asasin e o unealtă, mă informă el șuierând. Se vede că n-am reușit să te fac să pricepi asta. Suntem unelte. Nu facem nimic din propria noastră voință.

Am rămas stană de piatră, șocat de supărarea din glasul lui.

– Nu am omorât pe nimeni, am replicat eu, indignat.

– Sst! Vorbește mai încet. N-aș fi prea sigur de asta, dacă aș fi în locul tău. De câte ori mi-am făcut datoria nu punând cuțitul la gâtul cuiva, ci dându-i un motiv întemeiat și un prilej să o facă singur?

N-am spus nimic.

Se uită la mine și oftă, supărarea și agitația părăsindu-l. Zise cu glas moale:

– Câteodată, cel mai bun lucru e să salvezi. Câteodată trebuie să ne resemnăm cu asta. Nu noi suntem cei care punem lucrurile în mișcare, băiete. Ceea ce ai făcut în seara asta a fost nechibzuit.

– Așa mi-au spus bufonul și Burrich. Dar cred că Kettricken e de altă părere.

– Kettricken și copilul ei s-ar fi învățat amândoi cu suferința. La fel și regele Shrewd. Gândește-te ce au fost. O străină, văduva celui care a fost viitorul rege, mama unui copil care încă nu se vede și care nu-și va putea exercita puterea mulți ani de acum înainte. Regal l-a considerat pe Shrewd un bătrân neputincios care se clatină pe picioare, folositor numai ca marionetă, probabil, dar inofensiv. Nu avea niciun motiv să-l înlăture. Da, sunt de acord că poziția lui Kettricken nu era atât de sigură cum ar fi putut fi, dar nu îl înfruntase pe Regal. Cum o va face acum.

– Nu i-am spus ce am descoperit, am zis, în silă.

– Nici nu a trebuit. Se va vedea în purtarea ei și în voința cu care i se va opune. El a făcut din ea o văduvă. Tu ai făcut-o din nou viitoarea regină. Dar eu pentru Shrewd îmi fac griji. Shrewd e cheia, el e cel care se poate ridica și spune, chiar dacă în șoaptă: „Verity trăiește, Regal nu are dreptul să fie viitorul rege." De el trebuie să se teamă Regal.

– L-am văzut pe Shrewd, Chade. L-am văzut bine. Nu cred că va trăda ce știe. În ciuda trupului

neajutorat, în pofida drogurilor amorțitoare și a durerii cumplite, e încă un bărbat șiret.

– Poate. Dar bărbatul acela șiret e îngropat adânc. Drogurile și mai ales durerea determină un om înțelept să facă lucruri nebunești. Un om care e în agonie din cauza rănilor va sări pe cal să dea un ultim atac. Durerea îl poate face pe om să-și asume riscuri sau să se manifeste în cele mai ciudate feluri.

Vorbele lui Chade se întemeiau pe multă judecată.

– Nu-l poți sfătui să nu-i spună lui Regal că știe că Verity trăiește?

– Aș putea încerca. Dacă nu mi-ar sta în cale afurisitul ăla de Wallace. La început, n-a fost chiar așa de rău, era supus și folositor, ușor de manipulat de la distanță. N-a știut niciodată că de la mine sunt ierburile pe care i le aduceau negustorii; nici nu bănuia că exist. Dar acum stă agățat de rege ca scaiul și nici măcar bufonul nu-l poate ține la distanță prea multă vreme. Rareori prind mai mult de câteva minute cu Shrewd. Și am noroc dacă fratele meu e conștient jumătate din ele.

Vocea lui avea un timbru ciudat. Am plecat capul, rușinat.

– Îmi pare rău, am spus încet. Câteodată uit că pentru tine el e mai mult decât rege.

– Ei, n-am fost niciodată foarte apropiați ca frați. Dar suntem doi bărbați care au îmbătrânit împreună. Uneori, asta e o apropiere mai mare. Am străbătut timpul până la vremea și vârsta ta. Încă mai stăm de vorbă împreună, în liniște, și împărtășim amintiri din

vremuri care nu mai există. Îți pot spune cum a fost, dar nu e același lucru. Parcă suntem doi străini prizonieri într-un ținut în care am ajuns și nu ne mai putem întoarce într-al nostru și nu ne mai avem decât unul pe altul ca să dovedim că locul în care am trăit cândva a existat cu adevărat. Cel puțin, am putut face asta cândva.

Mi-am închipuit doi copii alergând sălbatic pe plaja din Buckkeep, smulgând scoici de pe stânci și mâncându-le crude. Molly și cu mine. Era posibil să-ți fie dor de casă o vreme și să jinduiești după singura persoană care își amintește de ea. Am încuviințat în tăcere.

– A, păi... În noaptea asta vedem ce e de salvat. Acum ascultă-mă. Trebuie să-mi dai cuvântul tău. Nu vei lua măsuri care să aibă rezultate însemnate fără să te sfătuiești cu mine mai întâi. De acord?

Am plecat ochii.

– Aș vrea să-ți spun da. Vreau să fiu de acord. Dar, în ultimul timp, până și faptele mele mărunte par să aibă consecințe, așa cum o pietricică stârnește o avalanșă. Evenimentele încep să se scurgă repede unul după altul și sunt nevoit să iau repede hotărâri, fără să mă pot sfătui cu cineva. Așa că nu pot să-ți promit. Dar îți promit că voi încerca. E bine așa?

– Cred că da. Catalizator, murmură Chade.

– Așa îmi zice și bufonul, m-am plâns.

Chade vru să spună ceva, dar se opri.

– Serios? mă întrebă el, atent dintr-odată.

– Nu scapă niciun prilej să mi-l arunce.

M-am dus la cămin și m-am așezat lângă foc. Căldura îmi prinse bine.

– Burrich spune că o doză prea mare de scoarță-de-spiriduș îți dă o stare de mâhnire după aceea.

– Ție așa ți se pare?

– Așa este. Dar s-ar putea să fie de vină împrejurările. Totuși, Verity părea deseori deprimat, și el lua întruna scoarță-de-spiriduș. Însă, repet, poate sunt de vină împrejurările.

– Poate că nu vom afla niciodată.

– Vorbești nestingherit în noaptea asta. Rostești nume, găsești motive.

– Toată lumea se veselește în noaptea asta. Regal era sigur că are deja vânatul în tolbă. A dat liber gărzilor, iar spionilor o noapte de libertate. Mă privi trist. Sunt sigur că nu va mai fi la fel o vreme.

– Deci crezi că ceea ce vorbim noi aici poate fi ascultat.

– Oriunde trag cu urechea și cu ochiul, e posibil să fiu la rândul meu ascultat și spionat. Posibil. Dar nu ajungi bătrân ca mine neasumându-ți riscuri.

O veche amintire căpătă dintr-odată înțeles.

– Mi-ai spus odată că ești orb în Grădina Reginei.

– Întocmai.

– Deci nu ai știut...

– Nu am știut prin ce-ai trecut din cauza lui Galen în vremea aceea. Am auzit bârfele, cele mai multe nesigure, dar pe toate le-am aflat la sfârșit. Însă în noaptea în care te-a bătut și te-a lăsat să mori... Nu.

Mă privi ciudat. Ai crezut că am știut despre asta și că nu am luat nicio măsură?

– Îmi spuseseși că nu intervii în instruirea mea, am zis arțăgos.

Chade se așeză pe scaun și se lăsă pe spate cu un oftat.

– Nu cred că vei avea niciodată încredere totală în cineva. Nici nu vei crede că ține cineva la tine.

Am tăcut. Nu știam ce să-i spun. Mai întâi Burrich și acum Chade mă obligau să mă judec într-un fel stânjenitor.

– Ei, lasă. Chade îmi înțelese tăcerea. Așa cum am început să-ți spun mai devreme. Salvarea.

– Ce vrei să fac?

Respiră pe nas.

– Nimic.

– Dar...

– Absolut nimic. Să ții minte asta tot timpul. Viitorul rege Verity e mort. Împacă-te cu gândul. Trebuie să crezi că Regal are dreptul să-și pretindă moștenirea, că era drept să facă tot ceea ce face. Fii îngăduitor, nu-i da motive să se teamă. Trebuie să-l facem să creadă că a câștigat.

Am chibzuit câteva clipe. Apoi m-am ridicat și mi-am scos cuțitul de la curea.

– Ce faci? mă întrebă Chade.

– Ceea ce s-ar aștepta Regal să fac, dacă aș crede cu adevărat că Verity e mort.

Mi-am dus mâna la spate, la curelușa de piele care îmi strângea părul în coada de războinic.

– Am foarfecă, spuse Chade supărat. O aduse și veni în spatele meu. Cât?

M-am gândit puțin.

– Cât de scurt se poate, dar să nu pară că-l jelesc ca pe-un rege încoronat.

– Ești sigur?

– La asta se așteaptă Regal de la mine.

– E-adevărat, bănuiesc.

Dintr-o singură mișcare, Chade îmi tăie părul de la nod. Mi s-a părut neobișnuit să-l văd cum îmi vine în față, scurt, nici măcar până la bărbie. Parcă eram iar paj. Am pipăit firele scurte și l-am întrebat pe Chade:

– Tu ce vei face?

– Voi încerca să găsesc un loc sigur pentru Kettricken și pentru rege. Trebuie să pregătesc totul pentru fuga lor. Când pleacă, trebuie să dispară ca întunericul la ivirea zorilor.

– Ești sigur că-i necesar?

– Ce altceva ne-a mai rămas? Acum sunt doar niște ostatici. Neajutorați. Ducatele interioare îl sprijină pe Regal, cele de coastă nu mai au încredere în Shrewd. Totuși, Kettricken și-a făcut aliați printre ele. Trebuie să trag de sforile pe care le-a tors ea și să văd ce pot face. Cel puțin ne putem îngriji să-i ducem într-un loc în care siguranța lor să nu fie folosită împotriva lui Verity când va veni să-și ceară coroana.

– Dacă mai vine, am adăugat ursuz.

– Când va ajunge, Străbunii vor fi lângă el. Chade se uită la mine urât. Încearcă să crezi în ceva, băiete. De dragul meu.

Fără umbră de îndoială, timpul pe care l-am petrecut învățând cu Galen a fost cea mai urâtă perioadă din viața mea la Buckkeep. Dar săptămâna care a urmat nopții petrecute cu Chade a fost aproape la fel de neagră. Eram toți un mușuroi de furnici în care cineva a dat cu piciorul. Oriunde mă duceam în turn, dădeam peste lucruri care-mi aminteau că temelia vieții mele fusese dărâmată. Nimic nu va mai fi ca înainte.

Ne-am pomenit cu o avalanșă de locuitori ai ducatelor interioare, veniți ca martori la ungerea lui Regal viitor rege. Dacă grajdurile noastre nu ar fi fost deja goale, Burrich și Hands ar fi avut mult de furcă. Însă, așa cum stăteau lucrurile, musafirii erau peste tot, bărbați din Farrow, înalți și cu păr ca inul galben, și fermieri și văcari vânjoși din Tilth. Se deosebeau mult de soldații posaci din Buckkeep cu părul scurt, tuns în semn de doliu. Nu rareori s-au iscat încăierări. Protestele orășenilor din Buckkeep au îmbrăcat forma glumelor batjocoritoare, asemănând invazia locuitorilor din centrul regatului cu raidurile Străinilor. Ironia avea întotdeauna o brumă de amărăciune.

Pentru că, dacă orașul Buckkeep era, pe de o parte, invadat de oameni și negustori din alte ducate, pe de alta, era secat de bunuri. Camerele erau golite fără rușine. Tapiserii și covoare, mobilă și unelte, provizii de toate felurile erau luate din turn, încărcate în bărci și duse în susul râului, la Tradeford, chipurile pentru „a fi în siguranță" sau „pentru bunăstarea regelui". Doamna Hasty se dădea de ceasul morții să găsească o cameră pentru atâția musafiri, când jumătate din

mobilier era încărcat pe bărci. În unele zile, se părea că Regal vrea să distrugă tot ce nu putea duce cu el.

În același timp, nu economisea niciun ban pentru ca încoronarea lui ca viitor rege să fie cât mai pompoasă și mai ceremonioasă. Sincer, nu pricepeam de ce se agita atâta. Pentru mine, cel puțin, era clar că plănuia să lase patru dintre cele Șase Ducate să se descurce pe cont propriu. Dar, așa cum mă prevenise odată bufonul, nu avea rost să măsor grâul lui Regal cu banița mea. Nu aveam aceeași măsură. Poate că stăruința ca la ceremonie să vină și ducii și nobilii din Bearns, Rippon și Shoaks era un fel de răzbunare pe care nu o înțelegeam. Nu-i păsa nici cât negru sub unghie ce greutăți înfruntau ei ca să vină la Buckkeep într-o vreme în care ținuturile lor erau asediate fără cruțare. Nu m-am mirat că au sosit cu întârziere și, când au ajuns, au rămas cu gurile căscate la devastarea orașului. În ducatele de coastă, vestea că Regal plănuia să se mute împreună cu regele și Kettricken nu ajunsese decât sub formă de bârfă.

Însă cu mult înainte de sosirea celor din ducatele de coastă, când eu aveam încă de îndurat hărmălaia generală, viața mea a început să se spargă în bucăți. Serene și Justin au început să mă vâneze. Eram conștient de ei, mă urmăreau des, dar la fel de des le simțeam Meșteșugul atingându-mi marginile conștiinței. Parcă erau niște păsări venite să ciugulească orice gând răzleț de-al meu, îmi ciupeau visele pe care le visam cu ochii deschiși sau momentele în care nu mă supravegheam. Era destul de rău. Dar eu consideram că nu

fac decât să-mi distragă atenţia, să mă împiedice să simt vânătoarea mai subtilă a lui Will. Aşa că mi-am ridicat ziduri de pază mai groase în jurul minţii, ştiind că, probabil, mă feresc şi de Verity. Mă temeam că asta era şi intenţia lor, dar nu îndrăzneam să vorbesc cu nimeni despre ea. Îmi apăram spatele întruna, folosindu-mă de toate simţurile mele şi de cele ale lui Ochi Întunecaţi. Mi-am jurat să fiu mai prudent şi mi-am dat singur sarcina de a descoperi cu ce se ocupau ceilalţi iniţiaţi din grup. Burl era la Tradeford, chipurile, ajuta la pregătirile pentru instalarea regelui Shrewd. Habar nu aveam unde e Carrod şi nu aveam pe cine să întreb discret. Singurul lucru sigur pe care l-am aflat a fost că plecase de pe *Constance.* Aşa că m-am îngrijorat. Şi am crezut că înnebunesc de grijă când nu l-am mai simţit pe Will în umbra mea. Ştia că-l descoperisem? Sau era atât de iscusit, încât nu-l mai puteam simţi? Am început să-mi trăiesc viaţa de parcă fiecare pas îmi era supravegheat.

Nu numai caii şi vitele dispăreau din grajduri. Într-o dimineaţă, Burrich mi-a spus că Hands plecase. Nu avusese timp să-şi ia rămas-bun de la nimeni.

– Au luat şi ultimele animale zdravene din grajduri. Pe cele mai bune le-au luat de mult, dar ăştia erau cai buni, îi duceau pe uscat la Tradeford. Lui Hands pur şi simplu i s-a spus că trebuie să plece. A venit la mine protestând, dar i-am zis să se ducă acolo. Măcar caii vor fi îngrijiţi de mâini pricepute în noua lor casă. Pe lângă asta, el nu mai are nimic aici. Dacă grajdurile sunt goale, la ce să mai fie grăjdar-şef?

L-am urmat în liniște, ca și cum am fi făcut obișnuitul rond de dimineață. Coliviile adăposteau numai păsări bătrâne sau rănite. În loc de lătrături vesele, am auzit numai scâncete și schelălăituri. Caii rămași erau cei bolnavi, puțin promițători, trecuți de prima tinerețe, răniți, păstrați în speranța că vor avea urmași. Când am ajuns la boxa goală a Cenușiei, mi s-a oprit inima în loc. Burrich îmi puse mâna pe umăr. Când am ridicat ochii spre el, îmi zâmbi cu subînțeles. Scutură din capul cu păr scurt.

– Au venit ieri după ea și după Roșcovanul. Le-am zis că sunt niște proști, că i-au luat săptămâna trecută. Și chiar erau, fiindcă m-au crezut. Dar ți-au luat șaua.

– Unde? am bâiguit.

– Mai bine să nu știi, îmi zise posac. E destul să-l atârne în știreang pe unul dintre noi, ca pe-un hoț de cai.

Mai multe n-a vrut să-mi spună.

Vizita pe care le-am făcut-o lui Patience și lui Lacey către sfârșitul după-amiezii nu a fost răgazul tihnit la care sperasem. Am bătut și mi s-a deschis după o pauză neobișnuit de mare. Am găsit salonul un talmeș-balmeș, mai dezordonat decât altădată, iar Lacey, fără chef, încerca să pună ordine în lucruri. Pe podea se aflau mult mai multe obiecte decât de obicei.

– Un proiect nou? am îndrăznit, încercând să înveselesc atmosfera.

Lacey se încruntă la mine.

– Au venit în dimineața asta ca să ia masa doamnei mele. Și patul meu. Au zis că le trebuie pentru

musafiri. N-ar fi trebuit să mă mire, cu atâtea lucruri câte s-au dus pe râu în bărci. Dar mă îndoiesc că le vom mai vedea vreodată.

– Poate că o să vă aştepte când ajungeţi la Tradeford, am sugerat prostește.

Nu-mi dădusem seama câte libertăţi îşi luase Regal. Trecură câteva minute până când Lacey vorbi din nou:

– O să ne aştepte mult şi bine, FitzChivalry. Noi nu suntem printre cei luaţi la Tradeford.

– Nu. Suntem printre ciudaţii lăsaţi aici, cu vechiturile.

Patience intrase brusc înapoi în salon. Avea ochii înroşiţi şi obrajii palizi şi mi-am dat seama că se ascunsese la venirea mea, ca să-şi şteargă lacrimile.

– Atunci cu siguranţă vă veţi întoarce la Withywoods, am sugerat.

Mintea mea lucra cu repeziciune. Bănuisem că Regal muta gospodăria întreagă la Tradeford. Acum m-am întrebat cine urma să fie lăsat aici. Pe mine m-am trecut primul pe listă. Apoi i-am adăugat pe Burrich şi pe Chade. Bufonul? Poate de aceea se dăduse bine pe lângă Regal în ultima vreme. Ca să i se dea voie să-l urmeze pe rege la Tradeford.

Ciudat, nici nu-mi trecuse prin cap că regele şi Kettricken aveau să fie ţinuţi la distanţă nu numai de Chade, ci şi de mine. Regal reînnoise porunca să nu pot ieşi din Buckkeep. Nu voisem s-o necăjesc pe Kettricken, ca s-o anuleze. La urma urmei, îi promisesem lui Chade să nu tulbur apele.

– Nu mă pot întoarce la Withywoods. August, nepotul regelui, domnește acolo. Cel care a fost capul grupului lui Galen înainte de accident. Nu mă poate suferi, iar eu nu am dreptul să cer să fiu acolo. Nu. Vom rămâne aici și ne vom descurca așa cum vom putea.

Am căutat să o alin pe cât am putut:

– Eu mai am patul. Îl voi aduce aici pentru Lacey. Mă va ajuta Burrich.

Lacey scuturǎ din cap.

– Mi-am făcut un așternut de paie destul de comod. Lasă-l pe al tău acolo unde e. Poate că ție nu îndrăznesc să ți-l ia. Dacă l-ai aduce aici, jos, ar dispărea mâine.

– Regelui Shrewd nu-i pasă deloc de ce se întâmplă? mă întrebă Lady Patience amărâtă.

– Nu știu. Nimănui nu i se dă voie să-l vadă. Regal a spus că e prea bolnav ca să primească vizite.

– Am crezut că numai pe mine nu vrea să mă primească. Ei, asta e. Bietul om. Să piardă doi fii și să-și vadă regatul în halul ăsta... spune-mi, ce mai face regina Kettricken? Nu am avut timp să merg la ea.

– Ultima oară când am văzut-o era destul de bine. Îndurerată de moartea soțului ei, desigur, dar...

– Așadar, nu s-a rănit când a căzut? M-am temut să nu piardă copilul. Patience întoarse capul de la mine spre un perete rămas fără tapiseria obișnuită. N-am avut curajul să merg s-o văd, dacă vrei să știi adevărul. Știu prea bine ce dureros e să pierzi un copil înainte de a-l ține în brațe.

– A căzut? am repetat prostește.

– N-ai auzit? Pe treptele alea groaznice, venind din Grădina Reginei. S-a zvonit că fuseseră luate niște statui de acolo și ea s-a dus să vadă care anume, iar, când a coborât, scara a căzut. Nu de la distanță foarte mare, dar a căzut greu. Cu spatele pe treptele de piatră.

N-am mai fost în stare să mă concentrez pe conversația cu Patience după aceea. Cel mai mult am vorbit despre devastarea bibliotecilor, un lucru la care oricum nu voiam să mă gândesc. Imediat ce mi-a permis buna-cuviință, m-am retras, cu vaga promisiune că le voi aduce vești direct de la regină.

Nu mi s-a permis să intru la Kettricken. Câteva doamne mi-au spus să nu mă agit, să nu mă îngrijorez, regina e bine, dar are nevoie de odihnă, o!, dar a fost groaznic... am răbdat destul ca să mă asigur că nu pierduse copilul, apoi am șters-o.

Dar nu m-am întors la Patience. Nu încă. În schimb, am urcat agale scările spre Grădina Reginei. Luasem un felinar cu mine și pășeam cu mare atenție. În vârful turnului, am descoperit că era așa cum mă temusem. Statuile mai mici și mai valoroase fuseseră luate. Numai greutatea le salvase pe cele mai mari, eram convins. Piesele lipsă tulburau echilibrul creației lui Kettricken și făceau grădina și mai tristă iarna. Am închis ușa cu grijă după mine și am coborât. Foarte încet. Foarte încet. Pe a noua treaptă, am descoperit misterul. Fusesem gata să-l descopăr ca și Kettricken, dar m-am reechilibrat și m-am lăsat pe vine, ca să examinez treapta. Untura fusese amestecată cu funingine ca să nu lucească și apoi întinsă pe treptele roase, chiar

acolo unde pui piciorul, mai ales dacă ești agitat și cobori în fugă. Destul de aproape de vârful turnului, ca să se poată spune că a alunecat din cauza noroiului din grădină lipit de pantof. Am frecat negreala care mi s-a lipit de degete și am mirosit-o.

– Untură de porc, tare bună, remarcă bufonul.

Am sărit în picioare, gata să cad pe scări. Am dat din mâini și am reușit să-mi recapăt echilibrul.

– Interesant. Crezi că poți să mă înveți și pe mine mișcarea asta?

– Nu-i de râs, bufonule. În ultima vreme sunt urmărit și sunt cu nervii încordați.

Am mijit ochii în beznă. Dacă bufonul s-a furișat spre mine, nu putea să se furișeze și Will?

– Cum se simte regele? am întrebat în șoaptă.

Dacă se încercase uciderea lui Kettricken, nici regele nu era în siguranță.

– Asta să-mi spui tu mie.

Bufonul se ivi din umbră. Adio veșminte scumpe, fuseseră înlocuite cu un costum vechi albastru cu roșu. Se potrivea cu vânătăile proaspete care-i împodobeau un obraz. Cel stâng era spintecat. Un braț îl ținea pe celălalt lipit de piept. Am bănuit că are umărul deplasat.

– O, nu, iarăși? am rostit, cu răsuflarea tăiată.

– Exact asta le-am spus și eu. Nu m-au prea băgat în seamă. Unii oameni pur și simplu nu au darul conversației.

– Ce s-a întâmplat? Am crezut că tu și Regal...

– Păi, da, dar nici măcar un bufon nu pare destul de prost ca să-l mulțumească pe Regal. Am refuzat să plec de lângă rege astăzi. Nu mai terminau cu întrebările despre întâmplarea din seara ospățului. Poate că am făcut puțin pe grozavul când le-am spus că sunt și alte distracții pe lume. M-au azvârlit afară.

Mi se făcu inima cât un purice. Eram convins că știu exact care dintre gărzi îi făcuse vânt pe ușă. Se întâmpla exact cum mă prevenise Burrich. Nu știi niciodată unde se oprește îndrăzneala lui Regal.

– Ce le-a spus regele?

– Oh! Măcar un „e teafăr regele?" sau „s-a mai întremat?" Nici vorbă. Numai „ce le-a spus regele". Ți-e frică să nu-ți pună pielea în băț, prințișorule?

– Nu.

Nu i-am purtat pică pentru întrebare, nici pentru felul în care o formulase. O meritam. Nu-i fusesem un prieten prea bun în ultima vreme. Cu toate acestea, când a avut nevoie de ajutor, a venit la mine.

– Nu. Dar, câtă vreme regele nu spune că Verity trăiește, Regal nu are niciun motiv să...

– Regele meu a fost... taciturn. A început ca o conversație plăcută între tată și fiu, Regal spunându-i cât de satisfăcut era că, în sfârșit, va fi numit viitor rege. Shrewd s-a exprimat vag, așa cum deseori o face în ultima vreme. Asta l-a enervat pe Regal și a început să-l acuze că nu e mulțumit, ba chiar că se opune. În cele din urmă, a stăruit că se pune la cale un complot, o conspirație, ca să nu ajungă el pe tron. Niciun om nu e mai periculos decât cel care nu știe de ce

anume se teme. Regal e o astfel de persoană. Până și pe Wallace l-a luat la trei păzește. Adusese una dintre fierturile regelui, ca să-i amorțească mintea odată cu durerea, dar, când a intrat, Regal i-a smuls-o din mână. Pe urmă s-a luat de bietul Wall Ass și l-a acuzat că face parte din complot. A pretins că Wallace avusese de gând să-i dea regelui nostru droguri ca să nu spună ce știe. I-a poruncit să iasă din cameră, zicând că suveranul nu va mai avea nevoie de el până când nu se hotărăște să-i spună fiului său adevărul. Mi-a poruncit și mie să ies. Împotrivirea mea a fost înfrântă de doi plugari zdrahoni de-ai lui.

Groaza mi se strecură în suflet. Mi-am amintit de clipa în care am simțit durerea regelui meu. Regal ar sta și s-ar uita fără remușcări cum durerea străpunge amorțeala ierburilor, ca să-l copleșească pe tatăl său. Nu-mi puteam închipui un om capabil de așa ceva. Dar știam că Regal e o excepție.

– Când s-a întâmplat asta?

– Acum un ceas. Nu ești prea ușor de găsit.

L-am privit pe bufon mai atent.

– Du-te la grajduri, la Burrich. Vezi cu ce te poate ajuta.

Vraciul, știam eu, nu voia să se atingă de bufon. Ca mulți alți locuitori din turn, se temea de înfățișarea lui bizară.

– Tu ce vei face? mă întrebă încet.

– Nu știu, i-am răspuns cu sinceritate.

Era exact una dintre situațiile despre care îl prevenisem pe Chade. Fie că luam măsuri, fie că nu,

consecințele tot grave aveau să fie. Trebuia să-i distrag atenția lui Regal de la ceea ce făcea. Chade, mai mult ca sigur, știa ce se petrece. Dacă prințul și ceilalți ar fi putut fi momiți în altă parte... Nu mi-a venit în minte decât o singură veste destul de importantă pentru ca Regal să plece de lângă Shrewd.

– Te descurci?

Bufonul se ghemuise pe treptele reci din piatră. Se propti cu spatele de perete.

– Cred că da. Du-te.

Am început să cobor.

– Stai! strigă el dintr-odată.

M-am oprit.

– Când îl vei duce pe regele meu, mă duc și eu cu el.

Am stat și m-am holbat la bufon.

– Vorbesc serios. Am purtat țoalele lui Regal numai pentru că mi-a promis asta. Acum promisiunea nu mai înseamnă nimic pentru el.

– Nu pot să-ți garantez nimic, am șoptit.

– Dar eu pot. Îți garantez că dacă regele meu e luat și eu nu merg cu el, voi trăda fiecare secret de-al tău. Fiecare.

Îi tremura vocea. Își propti iar capul de perete.

Am plecat în grabă. Lacrimile de pe obrajii lui se înroșeau de la tăieturile de pe față. N-am suportat să le văd. Am luat-o la fugă pe scări.

27
CONSPIRAŢIA

Omul Însemnat zgârie la fereastră.
Omul Însemnat bate la uşă.
Omul Însemnat lasă molima pe prispă.
Omul Însemnat vrea să te facă cenuşă.

Când lumânarea pâlpâie cu flacără albastră,
O vrăjitoare ţi-a gonit norocul pe fereastră.

De-ngădui şarpele pe piatra focului aprins în casă,
Flămândă, molima îţi va seca odraslele de viaţă.

Pâinea să nu-ţi crească, laptele să ţi se-acrească
Untul să ţi se topească,
De uscăciune, săgeata să ţi se răsucească,
Cuţitul să ţi se întoarcă şi să te rănească,
Noaptea, când e lună, cocoşii să-ţi cotcodăcească –
Astfel de semne rele îndeamnă blestemul să se nască.

– Avem nevoie de sânge.

Kettricken mă ascultase de la început până la sfârşit şi acum îmi cerea sânge calmă, ca şi cum mi-ar fi cerut un pocal cu vin. Îşi plimbă privirea de la Patience la Lacey, aşteptând o sugestie.

– Mă duc să aduc un pui, zise Lacey în cele din urmă, cam fără chef. Îmi trebuie un sac în care să-l ascund, ca să nu facă zgomot...

– Du-te, o îndemnă Patience. Du-te repede. Adu-l în camera mea. Eu voi aduce un cuţit şi un lighean şi îl vom tăia acolo, dar vom aduce aici numai o cană.

M-am dus mai întâi la Patience şi la Lacey, ştiind că nu voi trece singur de doamnele reginei. Cât am fost eu repede la mine în cameră, ele au mers la regină, chipurile, să-i ducă un ceai de ierburi rare, dar de fapt au rugat-o să mă primească între patru ochi. Kettricken le-a dat drumul doamnelor, spunându-le că se va descurca numai cu Patience şi cu Lacey, apoi a trimis-o pe Rosemary după mine. Fata se juca acum în faţa căminului, încercând să îmbrace o păpuşă.

Când Lacey şi Patience au plecat, Kettricken îşi îndreptă atenţia spre mine.

– Voi împrăştia sânge pe haine şi pe aşternut şi voi trimite după Wallace, căruia îi voi spune că mă tem să nu fi pierdut copilul din cauza căderii. Dar mai departe să ştii că nu voi merge, Fitz, nu voi permite acelui om să pună mâna pe mine, nici nu voi fi atât de proastă încât să beau sau să mănânc din fierturile lui. Fac asta numai ca să-l îndepărtez de rege.

Şi nici nu voi spune că am pierdut copilul. Doar că mă tem să nu-l fi pierdut.

Mi-a vorbit foarte categoric. M-am înfiorat văzând că acceptă cu atâta uşurinţă ceea ce făcuse şi încă făcea Regal, dar şi ceea ce îi spuneam eu să facă, pentru a lua măsuri împotriva lui. Voiam cu disperare să fiu sigur că nu-i voi înşela încrederea. Nu a vorbit despre trădare sau pericol. Pur şi simplu a spus ce va face, ca şi cum ar fi pus la cale un plan de luptă.

– E destul şi atât, i-am promis. Îl cunosc pe prinţul Regal. Wallace va alerga la el cu sufletul la gură, iar el va veni aici, oricât de nepotrivit ar fi. Nu va fi în stare să reziste, va muri de nerăbdare să vadă cât de bine i-a reuşit ticăloşia.

– Şi aşa mă deranjează că femeile din jurul meu mă tot compătimesc pentru moartea lui Verity. Nu voi suporta să le aud vorbind de parcă aş fi pierdut şi copilul. Totuşi, dacă trebuie, voi suporta. Dar dacă lasă o gardă la rege?

– Imediat ce vin să te viziteze, am de gând să bat la uşă şi să-i distrag atenţia. Mă ocup de orice gardă lasă ei acolo.

– Dar, dacă abaţi atenţia gărzii, cum vei reuşi să faci ce trebuie?

– Am... pe cineva care mă va ajuta.

Aşa speram. Am blestemat din nou faptul că Chade nu mi-a dat voie să găsesc o cale de a-l găsi în asemenea situaţii. „Ai încredere în mine", îmi spusese întotdeauna. „Privesc şi ascult acolo unde trebuie. Te chem când e sigur să vii la mine. Un secret

rămâne un secret numai dacă îl cunoaşte un singur om." Nu aveam să mărturisesc nimănui că-mi divulgasem deja planurile flăcărilor din cămin, în speranţa că Chade mă asculta printr-o minune. Speram că, în scurtul timp pe care-l voi câştiga, Chade va găsi un mijloc de a intra la rege ca să-i uşureze durerea şi să nu cedeze stăruinţelor lui Regal.

– E un soi de tortură, rosti Kettricken încet, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Să laşi un bătrân să se chinuie aşa. Mă pironi cu privirea. Nu ai destulă încredere în regina ta ca să-i spui cine e ajutorul tău?

– Nu e secretul meu, să-l pot dezvălui, e al regelui, i-am răspuns cu blândeţe. Curând, zic eu, va trebui să ţi se dezvăluie şi ţie. Până atunci...

– Du-te, mă expedie ea. Se foi nervoasă pe canapea. După câte vânătăi am, măcar nu va trebui să mă prefac că sunt bolnavă. Doar că tolerez un bărbat care încearcă să-şi omoare ruda nenăscută şi-şi torturează bătrânul tată.

– Mă duc, am zis şi am plecat repede, simţind cum se înfurie şi nevrând să o supăr mai tare.

Mascarada trebuia să fie foarte convingătoare. Kettricken nu trebuia să arate că ştie că nu a căzut din neatenţie. Am ieşit şi m-am întâlnit cu Lacey, care ducea o tavă cu un ceainic. Nu era ceai în el. Trecând prin anticamera reginei, am avut grijă să par îngrijorat. Reacţia doamnelor la cererea reginei de a-l chema pe vraciul personal al lui Shrewd va fi cât se poate de naturală. Speram să fie suficientă pentru a-l scoate pe Regal din vizuina lui.

M-am furişat în camera lui Patience şi am lăsat uşa crăpată. Am aşteptat. Între timp, m-am gândit la un bătrân; ierburile i se scurgeau din trup şi durerea se trezea în el. O cunoşteam bine. Sub tortura ei şi a unui bărbat care nu mai termină cu întrebările, cât aş putea să tac şi să bâigui vorbe aiurea? Parcă au trecut zile întregi. Într-un sfârşit, am auzit foşnet de fuste, paşi grăbiţi pe hol şi bătăi puternice în uşa lui Shrewd. Nu a trebuit să ascult ce se vorbeşte, am ghicit cuvintele din tonul vocilor, rugămintea femeilor speriate care insistau pe lângă cineva de la uşă, apoi întrebările nervoase ale lui Regal, brusc transformate în grijă prefăcută. L-am auzit chemându-l pe Wallace din colţul în care îl surghiunise, am auzit cum îi porunceşte agitat să se ducă imediat la regina care pierdea copilul.

Doamnele tropăiră din nou pe lângă uşa mea. Am stat nemişcat, ţinându-mi respiraţia. Tropăitul acela, bolboroseala aceea – trebuie să fie Wallace, încărcat, fără îndoială, cu un braţ de leacuri. Am aşteptat, am respirat încet şi rar, încercând să fiu răbdător, până când am fost convins că şiretlicul meu a dat greş. Pe urmă am auzit paşii mai fermi ai lui Regal şi ai unui alt bărbat, care i-o luase înainte.

– Ăsta-i vin bun, idiotule, nu-l irosi, îl mustră Regal.

Apoi nu i-am mai auzit. Am mai aşteptat puţin. După ce m-am asigurat că intrase deja în camera reginei, mi-am impus să număr până la o sută şi numai când am terminat m-am strecurat afară şi m-am dus la rege.

Am ciocănit la uşă. Nu prea tare, dar insistent şi fără pauză. După câteva minute, o voce a întrebat cine e.

– FitzChivalry, am răspuns îndrăzneț. Vreau să-l văd pe rege.

Tăcere.

– Nimeni nu are voie să intre.

– Din a cui poruncă?

– A prințului Regal.

– Port cu mine un însemn de la rege, unul pe care mi l-a dat odată cu promisiunea că voi fi primit la el oricând doresc.

– Prințul Regal a ordonat în mod special să nu fii primit.

– Dar asta a fost înainte... Am început să bombăn cu glas mai scăzut.

– Ce-ai zis?

– Nu trebuie să audă tot turnul! m-am răstit indignat. Nu e momentul să răspândim panica.

Cu asta l-am convins. Ușa se crăpă foarte puțin.

– Ce este? șuieră bărbatul.

M-am aplecat spre el, m-am uitat în stânga și în dreapta, apoi am tras cu ochiul în spatele lui.

– Ești singur? l-am întrebat bănuitor.

– Da! răspunse nerăbdător. Despre ce e vorba? Sper să fie ceva care să merite.

Mi-am dus mâinile la gură aplecându-mă spre ușă, ca nu cumva să-mi irosesc taina. Soldatul se aplecă și el spre crăpătură. Am suflat iute din buze și l-am orbit cu un praf alb. Se clătină înapoi, cu mâna la ochi și la gât. În clipa următoare, era la podea. Negura-nopții: rapidă și eficientă. Și, deseori, mortală. Nu mi-a păsat nici cât negru sub unghie. Nu neapărat

pentru că era soldatul care se străduise să-mi scrântească umărul, dar n-ar fi stat ca o momâie în anticamera lui Shrewd, fără să-şi bage nasul în dormitor, ca să vadă ce se întâmplă acolo.

Intrasem prin deschizătură şi mă luptam cu lanţurile care blocau uşa când am auzit un fluierat familiar.

– Ieşi afară. Lasă uşa în pace şi pleacă. Nu trage zăvoarele, prostule!

Am întrezărit obrazul pătat, apoi m-am trezit că mi se trânteşte uşa în nas. Chade avea dreptate. Era mai bine ca Regal să dea peste o uşă zăvorâtă şi să piardă vremea punându-şi oamenii s-o spargă. Cu cât stătea el mai mult pe dinafară, cu atât stătea Chade mai mult cu regele.

Ceea ce a urmat a fost mai greu de făcut decât cele făcute deja. Am coborât la bucătărie, am pălăvrăgit cu bucătăreasa şi am întrebat-o ce era cu agitaţia de sus. Pierduse regina copilul? M-a expediat repede, să-i caut pe alţii care să ştie mai multe. M-am dus în camera gărzilor, vecină cu bucătăria, ca să beau puţină bere şi să mă fac că mănânc, ca şi cum mi-ar fi fost foame. Mâncarea mi-a căzut în stomac ca pietrele. Nu mi s-a dat prea multă atenţie, dar am fost văzut. Toţi vorbeau numai despre cum căzuse regina pe scări. Erau şi gărzi din Tilth şi Farrow, zdrahoni care de-abia se mişcau, oameni din suita ducilor, care beau cot la cot cu cei de-acelaşi rang cu ei din Buckkeep. Am rămas cu un gust mai amar ca fierea când i-am auzit spunând că pierderea copilului sporea şansele lui Regal la tron. Parcă ar fi făcut rămăşaguri la o întrecere de cai.

Singura bârfă care le făcea concurență era aceea că un băiat îl văzuse pe Omul Însemnat în curtea castelului, lângă fântână. Nimeni nu s-a gândit să se întrebe ce căuta băiatul acolo sau dacă fusese suficientă lumină ca să vadă într-adevăr semnul rău. În schimb, s-au jurat toți că nu mai pun gura pe apă, pentru că sigur fântâna fusese spurcată. La câtă bere turnau în ei, nici nu aveau de ce să se îngrijoreze. Am rămas acolo până când a venit poruncă de sus de la Regal: îi trebuiau trei bărbați solizi înarmați cu topoare să urce imediat la camera regelui. Porunca a iscat un alt rând de bârfe și, între timp, eu am plecat spre grajduri.

Voiam să-l caut pe Burrich și să aflu dacă îl găsise bufonul. În schimb, m-am întâlnit cu Molly, care cobora scările abrupte din pod tocmai când începeam eu să le urc. Se uită la figura mea uluită și râse. Un râs scurt, pe care nu l-am regăsit și în privirea ei.

– De ce te-ai dus la Burrich? am întrebat-o și mi-am dat seama imediat ce nepoliticoasă era întrebarea.

Mă temusem că voise să-i ceară ajutorul.

– E prietenul meu, răspunse ea scurt.

Vru să treacă pe lângă mine. Am rămas neclintit, fără să stau pe gânduri.

– Lasă-mă să trec! șuieră ea nervoasă.

Am luat-o în brațe.

– Molly, Molly, te rog, am implorat-o cu glas răgușit când mă respinse fără milă. Hai să mergem undeva să vorbim în liniște, măcar câteva minute. Nu suport să te uiți așa la mine, jur că nu ți-am greșit cu

nimic. Te porți de parcă te-aș fi alungat, dar nu te-am scos nicio clipă din inima mea. Dacă nu pot să fiu cu tine, să știi că nu e pentru că nu vreau.

Nu mă mai împinse.

– Te rog!

Aruncă o privire în șopronul slab luminat.

– Vom sta și vom vorbi aici. Foarte puțin. Exact aici.

– De ce ești atât de supărată pe mine?

Ar fi vrut să-mi răspundă. Am văzut cum își înghite cuvintele și dintr-odată se înfurie:

– De ce ai impresia că sentimentul meu pentru tine e cel mai important lucru din viața mea? îmi întoarse ea întrebarea. De ce crezi că nu am alte griji, în afară de tine?

Am rămas cu gura căscată.

– Poate pentru că eu așa simt pentru tine, i-am răspuns serios.

– Nu.

Era nervoasă peste măsură și mă apostrofa ca pe un puști care se încăpățânase să creadă că cerul e verde.

– Ba da, am stăruit.

Am încercat s-o strâng la piept, dar parcă am strâns un buștean.

– Viitorul tău rege Verity a fost mai important. Regele Shrewd e mai important. Regina Kettricken și copilul ei nenăscut sunt mai importanți.

Îi numără pe degete, ca și când mi-ar fi numărat greșelile.

– Știu ce datorie am, i-am spus încet.

– Știu cui ți-ai oferit inima, îmi replică ea categoric. Și nu eu sunt pe primul loc în ea.

– Verity nu... mai e aici ca s-o apere pe regina lui, nici pe tatăl lui, am încercat să-i explic. Așa că, deocamdată, pe ei trebuie să-i pun pe primul loc în viața mea. Înaintea oricui îmi e mai drag. Nu pentru că îi iubesc mai mult, dar... – nu-mi găseam cuvintele. Sunt în slujba regelui, am continuat, neputincios.

– Eu sunt numai în slujba mea. Așa vorbește cel mai singur om de pe lume, mi-am zis. Și îmi port singură de grijă.

– Nu la nesfârșit, am protestat. Într-o zi, vom fi liberi. Liberi să ne căsătorim și să facem...

– ... orice îți cere regele tău, încheie ea propoziția în locul meu. Nu, Fitz.

Își rostise hotărârea neclintită. Îndurerată. Se trase de lângă mine și începu să coboare. După ce coborî două trepte și puse între noi o distanță mare cât frigul iernii, zise aproape blândă:

– Trebuie să-ți spun ceva. A apărut altcineva în viața mea. Un bărbat care înseamnă pentru mine ce înseamnă regele pentru tine. Care înseamnă mai mult decât viața mea și stă înaintea oricui îmi e mai drag. Sunt cuvintele tale, nu mă poți învinui.

Ridică ochii spre mine. Nu știu ce expresie trebuie să fi avut, dar ea întoarse capul, de parcă i-ar fi fost greu s-o privească.

– De dragul lui, plec. Într-un loc mai sigur decât acesta.

– Molly, te rog, nu te poate iubi cât te iubesc eu, am implorat-o.

Nu se mai uită la mine.

– Nici regele tău nu te poate iubi mai mult decât... te-am iubit eu. Dar nu e vorba de ceea ce simte el pentru mine, ci de ceea ce simt eu pentru el. El trebuie să fie pe primul loc în viața mea. Are nevoie de asta de la mine. Te rog să înțelegi. Nu că nu mi-ar mai păsa de tine, dar acest sentiment nu-l pot pune înaintea a ceea ce e mai bine pentru el. Mai coborî două trepte. Adio, Bobocule.

Rosti ultimele două cuvinte ca un murmur, dar mi se întipăriră în suflet ca arse cu fierul roșu.

Am rămas pe scări urmărind-o cum pleacă. Dintr-odată, sentimentul deveni prea familiar, durerea prea cunoscută. Am năvălit pe trepte după ea, am apucat-o de braț, am tras-o sub scările podului, în bezna de acolo.

– Molly, te rog.

Tăcu. Nici măcar nu-și mai trase brațul.

– Ce-aș putea să-ți dau, ce-aș putea să-ți spun ca să înțelegi ce însemni pentru mine? Nu te pot lăsa să pleci pur și simplu!

– Dar nici nu mă poți convinge să rămân, i-am auzit glasul stins.

Un freamăt se scurse din sufletul ei: furie, putere, voință. Nu știu cum să-l numesc.

– Te rog, îmi spuse și vorbele mă dureră, pentru că sunau a implorare. Lasă-mă să plec. Nu face să-mi fie și mai greu. Nu mă face să plâng.

I-am dat drumul, dar rămase pe loc.

– Cu multă vreme în urmă, zise ea prudentă, ți-am spus că ești ca Burrich.

Am încuviințat pe întuneric, nepăsându-mi dacă ea mă vede sau nu.

– În multe privințe, ești. Dar nu în toate. Eu hotărăsc pentru noi, acum, așa cum, odată, el a hotărât pentru Patience și pentru el. Noi doi nu avem niciun viitor. Altcineva ți-a cucerit inima. Iar distanța dintre noi n-o poate scurta niciun pod. Știu că mă iubești. Dar dragostea ta e... altfel decât a mea. Eu am vrut să avem o viață împreună. Tu vrei să mă ții într-o cutie, separată de viața ta. Nu pot să fiu cea la care vii când nu ai altceva mai important de făcut. Nici măcar nu știu ce faci când nu ești cu mine. Nici măcar atât n-ai vrut să-mi povestești.

– Nu ți-ar plăcea să afli. Nu vrei să știi.

– Nu-mi spune asta, șopti ea supărată. Nu vezi că tocmai cu asta nu mă împac, că nici nu mă lași să hotărăsc singură dacă vreau sau nu? Nu poți decide tu pentru mine. Nu ai niciun drept! Dacă nici atât nu-mi poți spune, cum să cred că mă iubești?

– Omor oameni, m-am pomenit spunând. Pentru regele meu. Sunt un asasin, Molly.

– Nu te cred! strigă ea în șoaptă.

Vorbi prea repede. Groaza din vocea ei era la fel de mare ca disprețul. O parte din ea știa că-i spusesem adevărul. În sfârșit. O liniște înspăimântătoare, scurtă, dar grea, se lăsă între noi cât Molly aștepta să-mi recunosc minciuna. O minciună despre care știa

că e, de fapt, adevărul. În cele din urmă, o respinse în locul meu:

– Tu, asasin? N-ai fost în stare nici să treci de gărzile acelea, ca să vezi de ce plâng! N-ai avut curajul să le înfrunți pentru mine! Dar vrei să cred că omori oameni în numele regelui. Se înecă, supărată, disperată. De ce îmi spui așa ceva acum? De ce acum, și nu de câte ori ai avut prilejul? Ca să mă impresionezi?

– Dacă aș fi crezut că te impresionează, ți-aș fi spus de mult, am mărturisit.

Era adevărat. Am reușit să-mi păstrez secretul mai ales de teamă că a i-l spune lui Molly însemna să o pierd. Nu mă înșelasem.

– Minciuni, protestă ea, mai mult ca să se convingă pe sine. Minciuni, numai minciuni. De la bun început. Am fost atât de proastă! Dacă un om te lovește o dată, te va lovi și a doua oară, așa se zice. La fel și cu mințitul. Dar eu am rămas, am ascultat și am crezut. Ce proastă am fost! Se îndepărtă de mine cât putu. Mulțumesc, FitzChivalry, spuse ea distantă, ceremonioasă. Mi-ai ușurat mult povara.

Îmi întoarse spatele și plecă.

– Molly, am implorat-o.

M-am întins ca s-o iau de braț, dar se răsuci și ridică mâna, gata să mă lovească.

– Nu mă atinge, mă preveni în șoaptă. Să nu îndrăznești să mai pui mâna pe mine!

Plecă.

După o vreme, mi-am adus aminte că stau sub scările lui Burrich, pe întuneric. Tremuram, și nu numai

de frig. Nu. Și de altceva. Mi-am îndepărtat buzele de dinți, dar nu ca să zâmbesc, nici ca să mârâi. Întotdeauna mă temusem că minciunile mă vor face să o pierd pe Molly. Totuși, adevărul retezase într-o clipă pânza țesută de minciunile mele un an de zile. Ce trebuie să învăț din asta? m-am întrebat. Am urcat scările agale. Am bătut la ușă.

– Cine e? Vocea lui Burrich.

– Eu.

Trase zăvorul. Am intrat în odaie.

– De ce-a venit Molly aici? l-am întrebat, fără să-mi pese de ton, nici de bufonul bandajat care stătea nemișcat la masa lui. Avea nevoie de ajutor?

Burrich își drese glasul.

– A venit după ierburi, răspunse el stânjenit. N-am putut s-o ajut, nu aveam din cele care îi trebuiau. Pe urmă a apărut bufonul și a rămas să mă ajute să-l lecuiesc.

– Patience și Lacey au ierburi. O grămadă.

– Asta i-am spus și eu. Îmi întoarse spatele și se apucă să adune lucrurile de care se folosise ca să-l oblojească pe bufon. N-a vrut să meargă la ele.

Am simțit în glasul lui o nuanță care aproape că mă îndemna, mă împingea să-i pun încă o întrebare.

– Molly, pleacă de-aici, am rostit cu glas stins. Pleacă din turn.

M-am așezat pe un scaun în fața focului și mi-am prins mâinile între genunchi. Mi-am dat seama că mă clatin înainte și înapoi și am încercat să mă opresc.

– Ai reușit? se interesă timid bufonul.

M-am potolit. Jur că în clipa aceea habar n-aveam despre ce vorbea.

– Da, am spus. Da, cred că da.

Reușisem s-o pierd și pe Molly. Să-i distrug încrederea și dragostea, să le iau drept sigure, să fiu atât de rațional și practic și devotat regelui meu, încât tocmai pierdusem orice șansă de a avea o viață a mea. M-am uitat la Burrich.

– Ai iubit-o pe Patience? l-am întrebat dintr-odată. Când te-ai hotărât să pleci.

Bufonul tresări, apoi făcu ochii cât cepele. Deci existau și taine pe care nu le cunoștea. Burrich se întunecă la față cum nu-l mai văzusem niciodată. Își împleti brațele la piept, vrând parcă să se stăpânească. Vrea să mă omoare, mi-am zis. Sau poate că doar își înfrânge durerea din suflet.

– Te rog, am adăugat, trebuie să știu.

Se încruntă la mine, apoi rosti prudent:

– Nu sunt un om schimbător. Dacă aș fi iubit-o, aș iubi-o și acum.

Așadar, nu dispare niciodată.

– Totuși, te-ai hotărât...

– Cineva trebuia să ia o hotărâre. Patience nu voia să înțeleagă că nu puteam fi împreună. Cineva trebuia să pună capăt chinului pentru amândoi.

Așa cum Molly hotărâse pentru amândoi. Am încercat să mă gândesc ce ar trebui să fac în continuare. Nu mi-a venit nimic în minte. M-am uitat la bufon.

– Te simți bine?

– Mai bine decât tine, răspunse el sincer.

– Vreau să zic, cum ți-e umărul? Am crezut...

– Scrântit, dar nu rupt. Mai sănătos decât inima ta.

Vorbe de duh puțin zeflemitoare. Nu știam că știe să învăluie mila în glumă. Bunătatea lui mă aduse în pragul disperării.

– Nu știu ce să fac, am recunoscut, cu inima frântă. Cum să trăiesc cu gândul ăsta?

Burrich lovi surd masa cu sticla de rachiu. Scoase trei căni.

– O să bem puțin. Pentru Molly, să-și găsească fericirea în altă parte. Îi vom dori acest lucru din toată inima.

Am băut un rând și Burrich umplu iar cănile. Bufonul învârti rachiul în cană.

– E înțelept, tocmai acum? întrebă el.

– Tocmai acum am încheiat socotelile cu înțelepciunea. Aș prefera să fiu un prost.

– Nu știi ce vorbești. Ridică paharul odată cu mine. Pentru proștii de toate felurile. Și, a treia oară, pentru regele nostru.

Am făcut un efort sincer, dar soarta nu ne-a dat destul răgaz. Cineva bocăni nervos în ușă. Era Lacey, cu un coș pe braț. Intră degrabă și încuie bine ușa.

– Scapă-mă de ăsta, te rog, spuse ea și trânti puiul tăiat pe masă, înaintea noastră.

– Cina! anunță bufonul entuziasmat.

Lui Lacey îi trebui numai o clipă să-și dea seama în ce hal suntem și mai puțin ca să se înfurie:

– În timp ce noi ne riscăm viața și numele, voi vă îmbătați! Se luă de Burrich. În douăzeci de ani, n-ai învățat că nu rezolvă nimic!

Burrich nici nu clipi.

– Unele lucruri nu au rezolvare, cugetă el ca un filozof. Băutura le face mai uşor de îndurat. Se ridică în picioare cu uşurinţă, drept ca o stâncă în faţa ei. Anii de beţie îl învăţaseră cum să nu se clatine. Voiai ceva?

Lacey îşi muşcă buza. Se hotărî să ducă mai departe conversaţia răspunzând la întrebare:

– Să scap de ăsta. Şi o alifie pentru vânătăi.

– Chiar nimeni nu mai cere ajutorul vraciului? se miră bufonul, fără a se adresa cuiva anume.

Lacey îl ignoră.

– După alifie am venit, chipurile, aşa că ar fi foarte bine să mă întorc cu ea, în caz că vrea cineva s-o vadă. Însă treaba mea adevărată era să-l găsesc pe Fitz şi să-l întreb dacă ştie de ce sparg gărzile uşa regelui cu topoarele.

Am răspuns dând din cap serios. Nu aveam de gând să încerc mişcarea curajoasă a lui Burrich. În schimb, bufonul sări în picioare, ţipând:

– Ce? Se luă de mine. Ai zis că ai reuşit! Ce-ai reuşit?

– Cât am putut într-un timp foarte scurt, am replicat. Ori va fi bine, ori nu. Am făcut tot ce-am putut. Pe lângă asta, ia gândeşte-te. Uşa aia e din stejar solid. O să le ia o vreme s-o spargă. Şi, după ce-o sparg, îmi închipui că vor descoperi că şi uşa de la dormitorul regelui e zăvorâtă şi ferecată.

– Cum naiba ai reuşit? vru să ştie Burrich.

– Nu eu am reuşit, mi-a scăpat mie vorba. M-am uitat la bufon. Am vorbit destul, deocamdată. E vremea să am parte şi de puţină încredere. M-am întors

către Lacey. Ce fac regina și Patience? Cum a mers mascarada noastră?

– Binișor. Regina e plină de vânătăi din cauza căzăturii, iar eu nu sunt deloc sigură că bebelușul nu e în pericol. Nu pierzi un copil imediat după ce ai căzut. Dar să nu stârnim necazul. Wallace și-a dat silința, dar fără rezultat. Pentru un bărbat care se pretinde vraci, știe tare puține despre știința ierburilor. Iar prințul...

Lacey pufni, dar nu spuse mai multe.

– Nu mai e nimeni în afară de mine care să creadă că e periculos să răspândim zvonul pierderii copilului? întrebă bufonul nepăsător.

– Altceva n-am avut timp să născocesc, am ripostat. Într-o zi sau două, regina va nega zvonul, zicând că toate sunt bune și la locul lor.

– Deci deocamdată suntem în siguranță, remarcă Burrich. Dar ce urmează? Să-i vedem pe rege și pe regina Kettricken duși la Tradeford?

– Ai încredere. Îți cer o singură zi de încredere, am spus precaut. Speram să fie suficient. Iar acum trebuie să ne despărțim și să ne vedem fiecare de ale noastre, ca și cum am duce un trai normal.

– Un grăjdar fără cai și un bufon fără rege, comentă bufonul. Burrich și cu mine putem bea în continuare. Cred că asta înseamnă trai normal, în împrejurările de acum. În ce te privește pe tine, Fitz, habar n-am cum îți mai zici zilele astea, darămite ce faci în mod normal toată ziua. Înseamnă că...

– Nimeni nu va sta și nu va bea, declară Lacey amenințătoare. Lăsați sticla deoparte și păstrați-vă

minţile treze. Şi despărţiţi-vă, cum a zis Fitz. S-au spus şi s-au făcut destule în odaia asta ca să ne atârne pe toţi de un copac pentru trădare. În afară de tine, Fitz-Chivalry, desigur. Ţie îţi vor da să bei otravă. Cei cu sânge regesc nu au voie să se clatine.

Vorbele ei ne treziră brusc. Burrich luă dopul şi astupă sticla. Lacey plecă prima, cu un vas cu alifie de-a lui în coş. Bufonul o urmă la scurtă vreme. Când am plecat eu, Burrich terminase de jumulit puiul şi smulgea ultimele pene încăpăţânate. Omului nu-i plăcea să irosească nimic.

Am umblat aiurea o vreme. Am fost atent să nu am vreo coadă. Kettricken probabil că se odihnea şi nu credeam că aş fi suportat cicăleala lui Patience sau observaţiile ei pătrunzătoare. Dacă bufonul era în camera lui, însemna că vrea să fie singur. Iar dacă era în altă parte, habar nu aveam unde. Turnul era asaltat de musafiri ca un câine de purici. M-am dus la bucătărie şi am şterpelit nişte turtă cu ghimbir. Pe urmă am rătăcit nemângâiat, încercând să nu gândesc, să pară că hoinăresc fără scop în timp ce mă îndreptam spre coliba în care îl ascunsesem demult pe Ochi Întunecaţi. Era goală acum, friguroasă ca aerul de afară. Trecuse o vreme de când avusese Ochi Întunecaţi vizuina acolo. Prefera dealurile împădurite din spatele castelului. Dar nu am aşteptat mult până când i-am văzut umbra trecând pragul uşii deschise.

Poate că bucuria cea mai mare a legăturii prin Har e că nu trebuie să dai explicaţii. Nu am fost nevoit să-i povestesc întâmplările zilei, nici să găsesc cuvinte

ca să-i descriu ce am simțit când am urmărit-o pe Molly plecând de lângă mine. Iar el nu mi-a pus întrebări și nu mi-a spus vorbe compătimitoare. Pățaniile oamenilor n-ar fi avut noimă pentru el. Ținea seama de tăria sentimentelor mele, nu de cauza lor. Pur și simplu a venit și s-a așezat lângă mine pe jos, pe podeaua murdară. L-am cuprins cu brațul și mi-am vârât obrazul în ceafa lui.

Vai de capul haitelor de oameni, observă el după o vreme. *Cum să vânați împreună, dacă vă îndreptați în direcții diferite?*

Am tăcut. N-am știut ce răspuns să-i dau, iar el nici nu se aștepta la vreunul.

Se aplecă să-și scarpine cu dinții laba din față. Apoi se ridică, se scutură și mă întrebă: *O să-ți cauți o pereche nouă?*

Nu toți lupii au pereche.

Conducătorul are întotdeauna. Altfel cum să se înmulțească haita?

Conducătorul meu are o pereche și e grea cu prunc. Poate că lupii au dreptate și oamenii ar trebui să fie mai atenți la ei. Poate că numai conducătorul ar trebui să se împerecheze. Asta e hotărârea luată de Inima Haitei cu mulți ani în urmă. Că nu poate avea și o pereche, și un conducător pe care să-i urmeze din adâncul inimii.

Acela e mai lup decât vrea să recunoască. În fața oricui. Pauză. *Turtă cu ghimbir?*

I-am dat turta. A devorat-o lacom sub privirile mele.

Mi-e dor de visele tale noaptea.

Nu sunt visele mele. Sunt viața mea. Ești bine-venit în ele, câtă vreme Inima Haitei nu se supără pe noi. Viața împărțită cu alții e mai frumoasă. Pauză. *Tu ai fi preferat să-ți împarți viața cu femela.*

Slăbiciunea mea e că vreau prea multe.

Clipi din ochii pătrunzători. *Iubești prea multe. Viața mea e mult mai simplă.*

Mă iubea numai pe mine.

E-adevărat. Singurul meu necaz e că tu nu vei fi niciodată convins de asta.

Am oftat din străfunduri. Ochi Întunecați strănută, apoi se scuturã. *Nu-mi place praful ăsta de șoareci. Dar, înainte de a pleca, scarpină-mă în urechi cu mâinile tale dibace. Eu nu reușesc s-o fac fără să mă zgârii.*

L-am scărpinat în urechi, pe sub bărbie și pe ceafă, până când s-a lăsat pe-o parte ca un cățeluș.

– Cățelule, l-am alintat.

Pentru jignirea asta vei plăti!

Sări în patru labe, mă mușcă tare prin mânecă și țâșni afară. Mi-am ridicat mâneca să văd urmele albe și adânci din carne care nu sângerau. Așa știu lupii să glumească.

Scurta zi de iarnă se încheiase. M-am întors în turn și m-am dus cu sila în bucătărie, să aud bârfele bucătăresei. M-a îndopat cu prăjitură cu prune și miel în timp ce mi-a povestit cum pierduse, probabil, regina copilul și cum bărbații spărseseră ușa exterioară a odăilor regelui, după ce garda murise dintr-odată, lovită de dambla.

– Și a doua ușă au spart-o și prințul Regal se frământa și-i îmboldea, de teamă să nu fi pățit ceva și regele. Dar

când au intrat la el, cu toată hărmălaia, regele dormea ca un bebeluș, domnule. Atât de adânc, că nu l-au putut trezi deloc ca să-i spună de ce-i spărseseră ușa.

– Uimitor, am încuviințat, iar ea trecu la bârfele mai neînsemnate din turn.

Am descoperit că în zilele acelea lumea se agita să afle numai cine pleca la Tradeford și cine rămânea. Bucătăreasa urma să plece, nu se puteau lipsi de tartele cu agrișe și torturile ei. Nu știa cine avea să rămână în locul ei, mai mult ca sigur una dintre gărzi. Regal îi spusese că poate să-și ia cele mai bune oale – și ea îi era recunoscătoare –, dar ei cel mai mult îi va lipsi cuptorul de la apus, pentru că nu gătise niciodată pe unul mai bun, curentul de aer era numai bun și cârligele de agățat carnea taman la înălțimea potrivită. Am ascultat-o și am încercat să mă gândesc numai la ce spune, fără să mă mir prea mult de amănuntele pe care ea le considera importante în viața ei. Garda reginei, am aflat eu, urma să rămână la Buckkeep, ca și aceia care încă purtau culorile gărzii personale a lui Shrewd. De când nu se mai bucurau de privilegiul camerei sale, le pierise pofta de viață. Însă Regal insista că acele grupuri trebuiau să rămână, ca să dea o înfățișare nobilă castelului. Rosemary pleca, la fel și mama ei, dar asta nu era de mirare, ținând cont pe cine serveau. Fedwren rămânea, la fel și Mellow. Ei, de vocea lui o să-i fie dor, dar se va obișnui probabil cu trilurile celor din mijlocul regatului.

Nu s-a gândit nicio clipă să mă întrebe dacă plec și eu.

Urcând scările spre odaia mea, am încercat să-mi închipui cum va arăta castelul. Masa regală goală la fiecare masă, mâncarea – bucate simple, pe care erau obișnuiți să le gătească bucătarii soldaților în campanii. Asta cât mai existau provizii. Mă așteptam să mâncăm vânat și alge pe la primăvară. Mă îngrijoram mai mult pentru Patience și Lacey decât pentru mine. Odaia săracă și mâncarea pe sponci nu mă deranjau, dar ele nu erau obișnuite cu asta. Măcar va rămâne Mellow să ne cânte, dacă firea lui melancolică nu-l va copleși, fiind abandonat la Buckkeep. Și Fedwren. Dacă rămâneau mai puțini copii de educat, poate că el și Patience se vor ocupa în sfârșit de făcut hârtie. Așadar, dând lucrurilor o înfățișare cât mai veselă, am încercat să-mi închipui cum va fi viitorul nostru.

– Unde ai fost, bastardule?

Serene, răsărind brusc din pragul unei uși. Se așteptase să tresar. Am știut, datorită Harului, că mai era cineva acolo. Nici n-am clipit.

– Pe-afară.

– Miroși a câine.

– Măcar eu am scuza că am stat printre câini. Puțini, câți au mai rămas în grajd.

Nu și-a dat seama imediat de jignirea din răspunsul meu politicos.

– Miroși a câine pentru că ești pe jumătate câine. Bestie vrăjitoare ce ești!

Eram gata să-i răspund cu o remarcă despre mama ei. În schimb, mi-am adus aminte într-adevăr de mama ei.

– Când învățam să scriem, mai ții minte că mama ta te punea întotdeauna să porți cămăși negre, deoarece te umpleai de cerneală?

Mă privi urât, răsucind întrebarea pe toate părțile, încercând să descopere jignire, dispreț sau șmecherie în ea.

– Și ce dacă? mă întrebă în cele din urmă, incapabilă să treacă peste ea.

– Nimic. Pur și simplu mi-am adus aminte. A fost o vreme în care te ajutam să pui codița la litere.

– Asta nu are nimic de-a face cu prezentul! declară furioasă.

– Nu, nu are. Asta e ușa mea. Voiai să intri odată cu mine?

Scuipă, dar nu pe mine, ci la picioarele mele. Dintr-un motiv oarecare, mi-am dat seama că nu m-ar fi scuipat dacă n-ar fi plecat din Buckkeep cu Regal. Nu mai era casa ei și avea voie s-o mânjească înainte de a pleca. Gestul îmi spunea multe. Nu se aștepta să se mai întoarcă aici.

În cameră, am tras conștiincios fiecare zăvor și încuietoare, pe urmă am pus și o rangă la ușă. Am verificat fereastra și am constatat că obloanele erau bine închise. M-am uitat sub pat. În cele din urmă, m-am așezat pe un scaun lângă foc, vrând să atipesc până la chemarea lui Chade.

Am tresărit la o bătaie ușoară în ușă.

– Cine e? am strigat.

– Rosemary. Regina vrea să te vadă.

Până când am tras iar zăvoarele și încuietorile, fata plecase. Nu era decât o copilă, dar mă descumpănea mesajul strigat prin ușă. M-am aranjat imediat și am pornit degrabă spre camera lui Kettricken. În trecere, am observat ce mai rămăsese din ușa de stejar de la camera lui Shrewd. O matahală de soldat stătea în locul ei; un străin, nu-l cunoșteam.

Regina Kettricken se odihnea pe o canapea lângă foc. Doamnele pălăvrăgeau în grupuri prin colțurile camerei, dar ea era singură. Stătea cu ochii închiși. Părea atât de istovită, încât m-am întrebat dacă mesajul lui Rosemary nu fusese trimis din greșeală. Dar Lady Hopeful mă conduse lângă regină și îmi aduse un taburet. Îmi oferi un ceai, pe care l-am primit. Imediat ce Lady Hopeful plecă să pună apa la fiert, Kettricken deschise ochii.

– Ce urmează? întrebă atât de încet, încât a trebuit să mă aplec ca s-o aud.

Am privit-o bănuitor.

– Shrewd doarme acum, dar nu va dormi la nesfârșit. Indiferent ce licoare i s-a dat, nu va mai avea efect și atunci am ajuns înapoi de unde am plecat.

– Ceremonia învestirii viitorului rege se apropie. Cel mai probabil, Regal va fi destul de ocupat. Fără îndoială că trebuie să-i fie cusute haine noi, pe care să le încerce, și alte amănunte cu care se tot mândrește. S-ar putea să-l țină departe de rege.

– Și după aceea?

Lady Hopeful se întoarse cu ceaiul. I-am murmurat un „mulțumesc" și, când își trase un scaun lângă

noi, Kettricken zâmbi uşor şi întrebă dacă poate să primească şi ea o ceaşcă. Mi-a fost ruşine de graba cu care s-a ridicat să-i împlinească dorinţa.

– Nu ştiu, am şoptit, răspunzându-i la întrebare.

– Ştiu eu. Regele va fi în siguranţă în munţii mei. Va fi onorat şi protejat şi poate că Jonqui va şti... o, mulţumesc Hopeful.

Regina Kettricken luă ceaşca şi sorbi în timp ce doamna se aşeză comodă. I-am zâmbit reginei şi mi-am ales cu grijă cuvintele, sperând că mă va înţelege:

– Dar e atât de departe până la munte, regina mea, şi vremea e aspră în aceste luni. Până să ajungă un curier după leacul mamei tale, se va face primăvară. Există şi alte locuri în care se găseşte leacul acela. Bearns sau Rippon, poate, ni l-ar oferi dacă l-am cere. Nobilii duci din acele ţinuturi nu-ţi vor refuza nimic, ştii bine.

– Ştiu, zâmbi Kettricken obosită. Dar au necazurile lor acum şi nu-mi vine să le cer nimic. Pe lângă aceasta, rădăcina pe care o numim viaţă-lungă creşte numai la munte. Un curier ambiţios poate ajunge acolo, cred eu. Sorbi din ceai.

– Pe cine să trimitem cu o astfel de cerere, iată întrebarea cea mai grea, am subliniat eu.

Sigur îşi dădea seama cât de greu îi era unui bătrân bolnav să călătorească la munte iarna. Nu putea merge singur.

– Bărbatul care va merge va trebui să fie de mare încredere şi cu multă voinţă.

– Mie mi se pare că un astfel de bărbat trebuie să fie mai degrabă o femeie, remarcă ironic regina,

iar Hopeful râse, mai degrabă văzând-o pe Kettricken înveselită decât de ironia ei.

– Poate că va trebui să merg chiar eu, ca să fie lucrurile făcute ca lumea, adăugă Kettricken și zâmbi când îmi văzu ochii mari. Dar privirea ei fu serioasă.

Am pălăvrăgit de una, de alta și am primit o rețetă din ierburi închipuite de la Kettricken. I-am promis că voi face tot ce-mi va sta în puteri ca să le găsesc. Credeam că am înțeles-o bine. Când am cerut permisiunea să mă retrag și m-am întors în camera mea, m-am întrebat cum o voi împiedica să treacă la fapte înaintea lui Chade. Era o încurcătură greu de rezolvat.

Nici nu trăsesem bine zăvoarele și pusesem ranga, când am simțit că mă trage la spate. M-am întors și am văzut ușa spre teritoriul lui Chade întredeschisă. Am urcat scările obosit. Aș fi vrut să dorm, dar știam că, odată întins în pat, nu voi putea închide un ochi.

Mirosul de mâncare mă atrase încă din prag. Îmi era foame. Chade se așezase deja la măsuța pregătită.

– Stai jos și mănâncă, îmi porunci. Trebuie să complotăm împreună.

Mușcam a doua oară dintr-o plăcintă cu carne când mă întrebă încet:

– Cât crezi că l-am putea ține pe regele Shrewd aici, în odăile astea, fără să afle cineva?

Am mestecat și-am înghițit.

– Eu n-am reușit niciodată să găsesc o intrare în camera asta.

– O, dar intrările există. Și, cum mâncarea și alte lucruri necesare trebuie să intre și să iasă din ea, sunt

câțiva, puțini, care le cunosc, dar nu știu exact ce sunt ele. Vizuina mea duce la încăperi din turn în care se aduc regulat provizii de mâncare. Dar viața mea a fost mult mai ușoară când Lady Thyme primea hrană și pânzeturi.

– Cum vei trăi după ce Regal pleacă la Tradeford?

– Nu așa de bine ca înainte. Unele sarcini le voi face din obicei, dacă rămân cei cu obiceiurile, desigur. Dar, cum mâncarea va deveni tot mai puțină, unii se vor întreba de ce se fac provizii în locuri nefolosite din turn. Noi însă vorbeam despre confortul lui Shrewd, nu despre al meu.

– Depinde cum dispare Shrewd. Dacă Regal ar crede că a părăsit turnul prin mijloace obișnuite, l-ai putea ascunde aici o vreme. Dar, dacă știe că e tot în turn, nu se va da în lături de la nimic. Bănuiesc că prima lui poruncă va fi să se spargă cu ciocanul pereții dormitorului lui.

– Cam dur, dar eficient, mă aprobă Chade.

– Ai găsit un loc sigur pentru el, în Bearns sau în Rippon?

– Atât de repede? Sigur că nu. Ar trebui să-l ascundem aici câteva săptămâni sau chiar câteva luni până i se va pregăti un loc. Și pe urmă trebuie răpit din turn. Ar însemna să găsim oameni pe care să-i cumpărăm și să știm când sunt de gardă la poartă. Din păcate, cei care pot fi cumpărați să facă un lucru pot fi cumpărați după aceea, ca să vorbească. Asta dacă nu survine un accident.

Chade mă privi nerăbdător.

– Hai să nu ne îngrijorăm din cauza asta. Mai există o cale de a părăsi castelul, i-am spus, cu gândul la ieşirea secretă a lupului meu. Mai avem o problemă, şi aceea e Kettricken. Va lua măsuri singură dacă nu află repede că avem un plan. S-a gândit la acelaşi lucru ca tine. În seara asta, s-a oferit să-l ducă pe rege la munte pentru siguranţă.

– O femeie însărcinată şi un bătrân bolnav, în toiul iernii? Ridicol. Dar, continuă Chade după un timp, nimeni nu se va aştepta la asta. Nu-i vor căuta niciodată pe drumul acela. Şi, cu vânzoleala stârnită de Regal pe râul Buck, încă o femeie şi „tatăl" ei suferind nici nu vor fi remarcaţi.

– Tot ridicol e, am protestat. Nu-mi plăceau scânteile din ochii lui Chade. Cine ar putea să-i însoţească?

– Burrich. L-ar salva de la a-şi bea minţile de plictiseală şi s-ar ocupa şi de caii lor. Şi de orice le-ar trebui. S-ar duce?

– Ştii bine că da, am zis în silă. Dar Shrewd nu ar supravieţui călătoriei.

– Mai degrabă ar supravieţui acelei călătorii, decât drumului cu Regal. Boala care îl roade îl va măcina în continuare, oriunde s-ar afla. Chade se încruntă mai tare. Dar nu-mi explic de ce îl roade mai mult în ultima vreme.

– Frigul. Lipsurile. Nu-i ajută deloc.

– Sunt hanuri pe drum. Mai găsesc eu bani pentru ele. Shrewd seamănă atât de puţin cu cel care a fost odată, încât nici nu trebuie să ne temem că va fi recunoscut. Cu regina va fi mai greu. Puţine femei

au pielea și înălțimea ei. Totuși, îmbrăcată gros, i s-ar mai îngroșa mijlocul. Părul sub glugă și...

– Nu vorbești serios.

– Mâine-noapte. Trebuie să facem ceva până mâine noapte. Pentru că atunci va trece efectul poțiunii pe care i-am dat-o lui Shrewd. Nu se va mai încerca uciderea reginei până pleacă spre Tradeford. Dar, odată ce se află în puterea lui Regal, știi câte accidente se pot întâmpla într-o călătorie. Aluneci de pe barcă în râul înghețat, cazi de pe cal, mănânci carne stricată. Dacă asasinul lui e pe jumătate la fel de bun ca noi, va reuși s-o omoare.

– Asasinul lui Regal?

Chade mă privi cu milă.

– Doar nu crezi că prințul nostru unge singur treptele cu untură și funingine? Cine crezi că e?

– Serene.

Numele îmi ieși de pe buze fără să mă gândesc la el.

– Atunci e clar că nu e ea. Nu, vom descoperi că e un omuleț plăcut la înfățișare și așezat la casa lui. Dacă îl vom descoperi vreodată. Ei, dar să lăsăm asta deocamdată. Deși nimic nu e mai provocator decât să descoperi alt asasin.

– Will, am murmurat.

– Care Will?

I-am povestit de Will în șoapte repezi. Ascultându-mă, făcu ochi mari.

– Ar fi extraordinar, spuse el admirativ. Un asasin inițiat în Meșteșug. E de mirare că nu s-a mai gândit nimeni la asta.

– Poate că s-a gândit Shrewd. Dar poate că asasinul nu a reușit să învețe...

Chade se propti de spătarul scaunului.

– Mă întreb... începu el cu presupunerile. Shrewd e destul de discret ca să aibă asemenea idei și să le ascundă chiar și de mine. Dar, personal, mă îndoiesc că Will e altceva decât un spion, deocamdată. Unul foarte bun, să nu uiți asta. Trebuie să fii foarte atent. Dar nu cred că trebuie să ne temem de el ca de un asasin. Își drese glasul. Ei, asta e. De aceea trebuie să acționăm urgent. Pe rege trebuie să-l furăm din camera lui. Va fi nevoie să te ocupi din nou de gărzi.

– În timpul ceremoniei de ungere a viitorului rege...

– Nu. Nu îndrăznim să așteptăm atât de mult. Mâine-noapte. Nu mai târziu. Nu trebuie să le abați atenția prea mult timp. Îmi ajung câteva minute.

– Trebuie să așteptăm! Altfel, complotul e sortit eșecului. Îmi ceri, până mâine-seară, să-i pregătesc pe regină și pe Burrich, iar asta înseamnă să le spun că exiști. Iar Burrich va trebui să se ocupe de cai și de provizii...

– Gloabe. Nimic deosebit. Ar fi remarcați prea repede. Și o lectică pentru rege.

– Gloabe avem cu grămada, numai ele ne-au mai rămas. Dar Burrich nu va suporta să-i vadă pe rege și pe regină călare pe ele.

– Și un măgar pentru el. Urmează să umble ca oamenii simpli, fără bani pentru a călători în interiorul regatului. Nu vrem să atragem tâlharii.

Am pufnit, închipuindu-mi-l pe Burrich călare pe un măgar.

– Nu se poate, am spus încet. E prea scurt timpul. Trebuie s-o facem în noaptea de dinaintea ceremoniei. În timpul banchetului.

– Tot ceea ce trebuie făcut se va face, declară Chade. Cugetă o vreme. Poate că ai dreptate. Regal nu va accepta ca regele să nu poată participa la ceremonie. Dacă Shrewd nu e acolo, ducatele de coastă nu-i vor acorda nicio încredere prințului. Regal va trebui să-i dea ierburile împotriva durerii, să-l poată ține sub ochi, dacă nu altceva. Foarte bine, atunci. Peste două nopți. Și dacă e neapărat necesar să-mi vorbești mâine, pune quassia în foc. Nu prea multă, nu vreau să mă afum. Un pumn plin. Îți voi deschide intrarea.

– Bufonul va vrea să meargă cu regele, mi-am adus eu aminte.

– Nu poate, refuză Chade. N-ai cum să-l deghizezi. Ne va pune și mai mult în pericol. Pe lângă asta, trebuie să rămână. Vom avea nevoie de ajutorul lui ca să pregătim dispariția lui Shrewd.

– Nu cred că se va răzgândi.

– Lasă-l în seama mea. Îi pot dovedi că viața regelui depinde de felul în care pleacă el de aici. Trebuie să creăm o „atmosferă" în care dispariția reginei și a regelui să nu fie considerată... ei... Lasă și asta pe seama mea. Îi voi descuraja eu ca să nu spargă pereții. Rolul reginei e simplu. Nu trebuie decât să se retragă mai devreme de la ceremonie și să pretindă că vrea să doarmă mult, apoi să scape de servitori. Ar trebui să lase vorbă să nu o deranjeze până nu îi cheamă. Dacă totul merge bine, ar trebui să le putem da lui

Shrewd și lui Kettricken aproape toată noaptea ca să se depărteze cât mai mult de Buckkeep. Îmi zâmbi cu blândețe. Ei, cred că am pus la cale destule. Nu, nu, știu că nimic nu e bătut în cuie. E mai bine așa. Ne adaptăm la împrejurări. Acum du-te și dormi cât mai poți, băiete. Mâine ai o zi grea. Iar eu am multe de făcut acum. Trebuie să prepar leacuri pentru Shrewd, ca să-i ajungă până la munte. Și să le împachetez frumos. Burrich știe să citească, nu-i așa?

– Și încă foarte bine, l-am asigurat eu. Ai fost pe la fântâna din turn ieri, pe la miezul nopții? l-am întrebat după un timp. Se zice că a fost văzut Omul Însemnat. Unii spun că apa din fântână a fost spurcată. Alții, că e un semn rău pentru ceremonia lui Regal.

– Zău? Păi, poate că așa e. Chade chicoti. Semne rele și prevestiri să aibă, atunci, până când li se va părea normal să le dispară regele și să le lipsească regina.

Zâmbi larg, ca un băiețel, și obrazul parcă îi întineri. Ochii verzi îi scânteiară ca odinioară, când punea la cale câte-o poznă.

– Du-te și odihnește-te. Și anunță-i pe Burrich și pe regină. Eu voi vorbi cu Shrewd și cu bufonul. Nimeni altcineva nu trebuie să afle de planul nostru. Într-o oarecare măsură, va trebui să ne bazăm pe noroc. În rest, contează pe mine!

Râsul lui, prea puțin liniștitor, m-a însoțit în jos pe scări.

28
TRĂDARE ŞI TRĂDĂTORI

Prinţul Regal era singurul copil al regelui Shrewd şi al reginei Desire care a supravieţuit la naştere. Unii spun că moaşelor nu le-a păsat de regină şi nu s-au dat peste cap să-i salveze bebeluşii. Alţii zic că moaşele, dorind să-i uşureze reginei chinurile facerii, i-au dat prea multe ierburi care amorţesc durerea. Dar, cum numai pe doi dintre copiii ei care s-au născut morţi îi purtase în pântec peste şapte luni, majoritatea moaşelor au spus că ierburile cu care se ameţea regina erau de vină, precum şi obiceiul ei de a-şi purta cuţitul cu lama îndreptată spre pântec. Or, toată lumea ştie că ăsta e un semn rău pentru o femeie însărcinată.

Nu am dormit. De câte ori îmi alungam din minte grijile legate de Shrewd, răsăreau cele pricinuite de Molly, lângă alt bărbat. Mă gândeam ba la rege, ba la ea, învăluindu-mă într-o mantie de nenorociri şi nelinişti. Mi-am promis că, de îndată ce Kettricken şi Shrewd vor fi în siguranţă, voi găsi un mijloc de

a o recâștiga pe Molly de la cel care mi-o furase. Odată hotărât, m-am întors pe partea cealaltă și m-am holbat în gol pe întuneric.

Noaptea încă domnea când m-am dat jos din pat. Am bântuit ca o stafie pe lângă boxele goale și animalele adormite, ca să urc fără zgomot scările lui Burrich. Mă auzi și mă întrebă prietenos:

– Ești sigur că n-ai visat urât?

– Ar însemna că visez de când m-am născut.

– Încep să am și eu aceeași impresie, mă aprobă el.

Stăteam de vorbă în șoaptă pe întuneric, Burrich culcat, eu, pe jos, la marginea patului. Nu l-am lăsat să aprindă focul, nici măcar o lumânare, pentru că nu voiam să se întrebe cineva de ce își schimbase dintr-odată obiceiurile.

– Ca să ducem la capăt în două zile tot ce ne cere el, în primul rând trebuie să le facem pe toate fără cusur. Tu ești primul la care am venit. Poți s-o faci?

Tăcea și pe întuneric nu-i vedeam fața.

– Trei cai zdraveni, un măgar, o lectică și provizii pentru trei oameni. Toate fără să bage cineva de seamă. Încă o clipă de tăcere. Nu pot nici să-i urc pe rege și pe regină pe cai și să ies cu ei pe poartă, așa, nitam-nisam.

– Știi pădurícea de arini unde se aciuiau vulpoii cei mari? Du caii acolo. Regele și Kettricken vor veni acolo. Lupul îi va conduce la tine, am adăugat șovăitor.

– Trebuie să știe și ei, ca mine, ce faci?

Îl înspăimânta gândul.

– Mă folosesc de mijloacele pe care le am. Iar eu văd lucrurile altfel decât tine.

– Cât timp poți să-ți împarți gândurile cu o creatură care se scarpină și se linge, care se tăvălește în hoituri, care înnebunește când femela e în călduri, care nu se gândește mai departe decât ce va mânca data viitoare, înainte să-i împrumuți obiceiurile? Ce vei fi atunci?

– Un paznic? am zis, la întâmplare.

În ciuda supărării, Burrich râse.

– Eu vorbeam serios, spuse el după câteva clipe.

– Și eu, despre rege și regină. Trebuie să ne gândim cum să ducem treaba la capăt. Mie nu-mi mai pasă ce sacrific ca s-o îndeplinesc.

– Așadar, reluă el după o mică pauză, eu urmează să fac rost de patru animale și o lectică fără să atrag atenția în Buckkeep?

Am încuviințat pe întuneric, apoi am întrebat:

– Se poate?

– Mai sunt vreo două ajutoare de grăjdari de încredere, veni răspunsul, cam șovăitor. Nu e o favoare pe care aș cere-o oricui. Nu vreau să tulbure apele un puști pe care l-am pus să facă ceva. Totuși, bănuiesc că se poate aranja în așa fel încât să pară că regele și regina fac parte dintr-un grup de oameni care urmează să plece cu o barcă. Dar băieții mei nu sunt proști; nu țin proști în grajdurile mele. Odată ce se răspândește vestea că lipsește regele, o să-și dea seama imediat.

– Alege-l pe unul care-l iubește pe rege.

Burrich oftă.

– Provizii de hrană. Nu vor fi cantități prea mari. Mai mult rații de marș. Trebuie să fac rost și de haine groase?

– Nu. Numai pentru tine. Kettricken va purta și va lua cu ea ce-i trebuie. Iar Chade se poate ocupa de nevoile regelui.

– Chade. Numele mi-e cunoscut, parcă l-am auzit cu ani în urmă.

– Lumea știe că a murit demult. Înainte de asta, a fost văzut prin turn.

– Să trăiești toți anii ăștia ca o umbră, se minună Burrich.

– Și are de gând să trăiască mai departe tot așa.

– Nu trebuie să te temi că-l voi trăda.

Păru jignit.

– Știu. Sunt așa...

– Am înțeles. Mai departe. Mi-ai spus destule despre ce am de făcut. Voi fi acolo cu caii și proviziile. La ce oră?

– Noaptea, când petrecerea e în toi. Nu știu exact. Îți trimit vorbă cumva.

Ridică din umeri.

– Imediat ce se întunecă, mă duc acolo și aștept.

– Burrich. Mulțumesc.

– E regele meu. Ea e regina mea. Nu trebuie să-mi mulțumești că-mi fac datoria.

L-am lăsat pe Burrich și am coborât scările pe furiș. M-am ținut mai mult în umbră și mi-am alertat toate simțurile, ca să fiu sigur că nu sunt urmărit. Odată ce am ieșit din grajduri, am sărit de la un hambar la

altul, de la cocini la țarcuri, din umbră în umbră, până când am ajuns la coliba veche. Ochi Întunecați veni gâfâind să se întâlnească cu mine. *Ce este? De ce mă chemi de la vânătoare?*

Mâine-noapte, când se întunecă, s-ar putea să am nevoie de tine. Vrei să rămâi aici, în turn, și să vii repede, dacă te chem?

Bineînțeles. Dar de ce m-ai chemat aici pentru asta? Nu trebuie să fii aproape de mine ca să-mi ceri un lucru așa de ușor.

M-am ghemuit în zăpadă și el a venit la mine, ca să-și pună capul pe umărul meu. L-am strâns în brațe.

Ce nerozie, mă luă el la rost. *Acum, du-te. Voi fi aici dacă ai nevoie de mine.*

Mulțumesc.

Fratele meu.

În mare grabă și cu multă fereală m-am întors în turn, apoi în camera mea. Am încuiat ușa și m-am culcat. Fremătam de emoție. Nu-mi voi găsi liniștea până nu se va rezolva totul.

Pe la mijlocul dimineții, am fost primit la regină. Am adus cu mine câteva pergamente despre ierburi. Kettricken se odihnea pe o canapea în fața căminului, făcând pe văduva îndurerată și pe viitoarea mamă nerăbdătoare. Mi-am dat seama că era istovită și suferea mai mult decât lăsa să se vadă. Arăta doar puțin mai bine decât seara trecută, dar am salutat-o cu căldură și am început să-i înșir ierburile pe rând, insistând pe însușirile fiecăreia. Am reușit să le plictisesc pe toate doamnele și să le îndepărtez, iar Kettricken

le-a trimis pe ultimele trei să aducă ceai, mai multe perne și să mai caute un pergament despre ierburi în cabinetul lui Verity. Mica Rosemary aţipise de mult într-un cotlon de lângă foc. Imediat ce s-a stins foşnetul rochiilor, am vorbit repede, ştiind că am puţin timp la dispoziţie.

– Vei pleca mâine-noapte, după ceremonia de ungere a viitorului rege, i-am spus şi am continuat imediat, deşi ea deschisese gura să mă întrebe ceva. Îmbracă-te gros şi ia-ţi lucruri de iarnă. Nu prea multe. Prefă-te că te-au istovit ceremonia şi suferinţa. Dă-le liber servitorilor, spune-le că trebuie să dormi şi să nu se întoarcă până nu îi chemi tu. Pune ranga la uşă. Nu. Ascultă-mă. Nu avem timp prea mult. Pregăteşte-te de plecare şi pe urmă aşteaptă în camera ta. Va veni cineva după tine. Ai încredere în Omul Însemnat. Regele va merge cu tine. Ai încredere în mine, i-am spus disperat, auzind paşi. Totul va fi aranjat. Ai încredere în mine.

Încredere. Eu nu aveam încredere că lucrurile se vor desfăşura după planul nostru. Daffodil[1] se întoarse cu pernele şi, la scurtă vreme, veni şi ceaiul. Am stat la taclale şi una dintre doamnele mai tinere chiar îmi făcu ochi dulci. Regina m-a rugat să-i las pergamentele, pentru că o durea încă spatele. Se hotărâse să se retragă devreme în seara aceea şi poate că ele o vor ajuta să-i treacă timpul mai uşor înainte de culcare. Mi-am luat politicos la revedere şi am plecat.

[1] Păpădie (n. tr.).

Chade spusese că se va ocupa de bufon. Eu făcusem eforturi jalnice să plănuiesc evadarea. Acum nu-mi mai rămânea decât să aranjez ca regele să fie singur după ceremonie. Câteva minute, atât îi trebuiau lui Chade. Oare va trebui să-mi dau viaţa pentru ele? Am alungat ideea. Numai câteva minute. Cele două uşi sparte ori mă vor ajuta, ori mă vor împiedica, nu eram sigur. Am chibzuit la toate şiretlicurile. Puteam să fac pe beatul şi să ademenesc gărzile afară ca să ne batem. Dacă nu aveam toporul, nu le-ar fi luat mai mult de câteva minute să-mi vină de hac. Niciodată n-am fost bun la lupta cu pumnii. Nu. Trebuia să scap nevătămat. Am pus la cale şi am renunţat la zeci de planuri. Prea multe amănunte pe care nu le puteam controla. Câte gărzi vor fi? Le voi cunoaşte? Va fi şi Wallace acolo? Va apărea şi Regal să schimbe o vorbă cu el?

Când mă dusesem ultima oară la Kettricken, observasem că draperiile provizorii fuseseră agăţate de cadrul spart al uşii de la odăile regelui. Mizeria fusese îndepărtată, dar pe coridor scăpaseră câteva aşchii de stejar. Nu fuseseră chemaţi muncitorii să repare stricăciunile. Încă un semn că Regal nu avea de gând să se mai întoarcă la Buckkeep.

Am încercat să găsesc un pretext ca să intru în cameră. Jos, turnul fremăta ca niciodată, pentru că în ziua aceea urmau să sosească ducii de Bearns, Rippon şi Shoaks cu alaiurile lor, ca să fie martori la ceremonia de învestitură a lui Regal. Aveau să fie instalaţi în camerele mai modeste, împrăştiate prin turn. M-am întrebat cum vor reacţiona la dispariţia regelui

și a reginei. O vor considera trădare sau va găsi Regal o cale de a o ține ascunsă? Oare nu va începe noua domnie sub semn rău? Mi-am scos gândul din minte; nu mă ajuta să fac în așa fel încât regele să rămână singur în cameră.

Am plecat de la mine și am început să bântui prin turn, în căutarea inspirației. M-am zăpăcit mai tare. Nobili de toate rangurile soseau la ceremonia lui Regal, iar avalanșa de musafiri cu catrafusele și servitorii lor se pierdea în șuvoiul de obiecte pe care le trimitea Regal în centrul regatului. Pașii m-au purtat spre cabinetul lui Verity. Am găsit ușa întredeschisă. Căminul era rece, camera stătută de nefolosire. Se simțea miros de șoareci. Am sperat că pergamentele adăpostite acolo nu fuseseră distruse iremediabil. Eram sigur că le ascunsesem pe cele mai prețuite de Verity în odăile lui Chade. M-am plimbat prin cameră, atingând obiectele. Mi s-a făcut un dor nespus de el; de firea lui de neclintit, de calmul, de puterea lui; el n-ar fi lăsat să se întâmple ce se întâmpla. M-am așezat pe scaunul de la masa cu hărți. Tăblia zgâriată și mâzgălită acolo unde încercase culorile. Două pene tăiate prost, aruncate lângă o perie rămasă fără păr. Într-o cutie erau câteva călimări crăpate și uscate. Pentru mine, aveau mirosul lui Verity, așa cum pielea și grăsimea de hamuri miroseau a Burrich. M-am aplecat pe masă și m-am proptit cu capul de mâini.

– Verity, avem nevoie de tine acum.

Nu pot veni.

Am sărit în picioare, împiedicându-mă de scaun, și am căzut pe covor. M-am ridicat disperat și am bâjbâit după legătura noastră, și mai disperat.

Verity!

Te aud. Ce este, băiete? Pauză. *M-ai găsit singur, nu-i așa? Bravo!*

Gândurile se învălmășeau mult mai repede ca vorbele și mult mai amănunțite decât le-aș fi dorit. L-am simțit cum se întristează și se istovește pe măsură ce absoarbe veștile. *Vino acasă. Dacă ai fi aici, ai face rânduială în lucruri. Regal nu ar putea pretinde că e viitorul rege, nu ar putea devasta castelul, nu l-ar putea îndepărta pe rege.*

Nu pot. Liniștește-te. Gândește-te bine. Nu aș ajunge acasă la timp ca să-l împiedic. Mă doare sufletul. Dar sunt prea aproape acum de țelul meu, ca să renunț la el. Iar dacă voi fi tată – i se încălzirăgândurile la proaspătul simțământ –, *e și mai important să reușesc. Scopul meu trebuie să fie păstrarea celor Șase Ducate intacte și țărmul ferit de pirați. Ca să aibă ce moșteni copilul.*

Ce trebuie să fac?

Exact ce ai plănuit. Tatăl, soția și copilul meu; ți-am pus pe umeri o povară apăsătoare. Păru dintr-odată nesigur.

Voi face tot ce voi putea, l-am asigurat, temându-mă să-i promit mai mult.

Am încredere în tine. Tăcere. *Ai simțit?*

Ce?

Mai e cineva aici, încearcă să pătrundă, să asculte ce vorbim. O viperă din cuibul lui Galen.

N-am crezut că e posibil!

Galen a găsit o cale și le-a arătat-o și odraslelor lui otrăvitoare. Nu-mi mai spune nimic acum.

M-am simțit ca atunci când tăiase legătura noastră ultima oară, ca să salveze puterea lui Shrewd, dar mai rău. Un val din Meșteșugul lui Verity se revărsase în afară, ca să respingă dintre noi pe cineva. Am simțit că îl costa efortul. Legătura noastră s-a întrerupt.

A plecat la fel de repede cum l-am găsit. Am bâjbâit după el zadarnic. Ceea ce-mi spusese despre cel care ne asculta mă năucea. Frica se lupta cu triumful în mine. Întrebuințasem Meșteșugul. Fuseserăm spionați. Dar folosisem Meșteșugul, și fără ajutor! Oare cât auziseră spionii? Am tras scaunul de la masă și am mai stat o vreme cufundat în furtuna gândurilor. Meșteșugul fusese ușor. Nu știu cum de reușisem să-l inițiez, dar fusese ușor. Mă simțeam ca un copil care potrivise toate piesele unui puzzle, dar nu-mi aminteam ordinea mișcărilor. Știind că se poate, am vrut imediat să mai încerc o dată. Am respins categoric ispita. Aveam alte sarcini de dus la îndeplinire, mult mai însemnate.

Am sărit de pe scaun și m-am repezit afară din cabinet, gata să mă împiedic de Justin. Ședea cu picioarele desfăcute și cu spatele proptit de perete. Parcă era beat. Dar știam bine că nu băuse. Era pe jumătate ametit de lovitura primită de la Verity. Mi-am recăpătat echilibrul imediat și m-am uitat în jos la el. Știam că ar trebui să-l omor. Mai aveam încă în buzunărașul manșetei otrava pregătită pentru Wallace cu atâta vreme în urmă. Dar nu era menită să ucidă iute.

Ca și când mi-ar fi ghicit gândurile, Justin se făcu mic sub ochii mei, sprijinindu-se disperat de perete.

Am întârziat cu privirea asupra lui, străduindu-mă să mă calmez. Îi promisesem lui Chade că nu voi mai face nimic fără să-l consult. Verity nu-mi poruncise să descopăr spionul și să-l omor. Ar fi putut s-o facă într-o clipă. Hotărârea nu-mi aparținea. Unul dintre cele mai grele lucruri din viața mea a fost să mă îndepărtez atunci de Justin. Pe la jumătatea coridorului, l-am auzit cum izbucnește:

– Știu ce-ai făcut!

M-am întors să-l înfrunt.

– Despre ce vorbești? l-am întrebat în șoaptă.

Inima se porni să-mi spargă pieptul. Speram să mă oblige să-l omor. E înspăimântător să-ți dai seama dintr-odată cât de mult vrei să ucizi.

Justin se albi la față, dar nu se mai ghemui. Semăna cu un puști înfumurat.

– Mergi de parcă ai fi regele, mă privești cu dispreț și mă batjocorești pe la spate. Să nu crezi că nu știu! Se lipi de perete și se ridică în picioare clătinându-se. Dar nu ești atât de grozav. Ți-a reușit o dată Meșteșugul și crezi că ești maestru, dar Meșteșugul tău e spurcat de vraja câinilor! Să nu-ți închipui că vei merge întotdeauna așa de mândru. Vei fi îngenuncheat! Curând!

Un lup se zbătu în mine, cerând răzbunare pe loc. M-am stăpânit.

– Îndrăznești să spionezi legătura mea cu prințul Verity, Justin? Nu credeam că ai atâta curaj.

– Știi bine că da, bastardule. Nu mă tem de tine, așa că nu trebuie să mă ascund. Am mult curaj, bastardule! Mult mai mult decât bănuiești.

Ținuta lui îmi arăta că prinde puteri cu fiecare clipă.

– Nu și dacă bănuiesc înșelăciune și trădare. Nu a fost declarat mort viitorul rege Verity, căruia i-ai jurat credință, inițiatule? Iar tu totuși îmi spionezi Meșteșugul fără să te arăți deloc surprins?

Justin împietri de groază. Apoi prinse curaj.

– Spune ce vrei, bastardule. Nimeni nu te va crede, dacă noi negăm.

– Ai bunul-simț și taci, rosti Serene.

Venea pe coridor ca o navă cu toate pânzele întinse. Nu m-am dat la o parte, ci am forțat-o să se frece de mine. Îl apucă pe Justin de braț, ridicându-l ca pe-un coș aruncat.

– Tăcerea e o altă formă a minciunii, Serene. Îl răsucise pe Justin și-l îndepărta de mine. Știți că prințul Verity trăiește! am strigat după ei. Credeți că nu se va întoarce? Credeți că nu va trebui să dați socoteală pentru minciuna în care trăiți?

Se făcură nevăzuți după un colț, lăsându-mă să mocnesc în liniște și să mă afurisesc că strigasem cu atâta patimă un lucru ce trebuia încă ținut în taină. Dar întâmplarea mă aruncase în brațele mâniei. Am părăsit cabinetul lui Verity și am plecat prin turn. La bucătărie era înghesuială și Sara nu avu timp de mine, decât ca să mă întrebe dacă auzisem de șarpele găsit în fața focului din căminul cel mare. I-am spus că precis se furișase printre lemne ca să se adăpostească de

frig și a fost adus înăuntru pe un buștean. Căldura trebuie să-l fi dezmorțit. Bucătăreasa clătină din cap a neîncredere și mi-a spus că ea nu auzise de așa ceva în viața ei, era semn rău. Mi-a mai pomenit o dată de Omul Însemnat văzut la fântână, dar în povestea ei acesta băuse din găleată și, când lăsase găleata de la gură, apa i se scursese pe bărbie roșie ca sângele. Îi obliga pe băieți să aducă apă pentru gătit din fântâna din curtea spălătoriei. Nimeni nu avea să cadă mort la masa ei.

În atmosfera aceea veselă am plecat din bucătărie cu niște prăjituri furate de pe o tavă. N-am ajuns prea departe, când m-am pomenit cu un paj.

– FitzChivalry, fiul lui Chivalry? mi se adresă el prudent.

După pometii înalți, era din Bearns și, când m-am uitat atent, am văzut floarea galbenă, însemnul ducatului, cusută pe tunica lui peticită. Pentru un băiat de înălțimea lui, ți se făcea milă de el de slab ce era. Am înclinat din cap serios.

– Stăpânul meu, ducele Brawndy de Bearns, dorește să-l vizitați cât de curând vă este la îndemână.

Rosti vorbele cu mare grijă. Nu era paj de multă vreme.

– Asta înseamnă acum.

– Atunci să vă conduc la el?

– Găsesc singur drumul. Poftim. Nu se face să le iau cu mine.

I-am oferit prăjiturile. Le primi cu teamă.

– Să vi le păstrez, domnule? mă întrebă cât se poate de serios.

Am avut o strângere de inimă văzând cât preț pune un băiat pe mâncare.

– Mai bine mănâncă-le în locul meu și, dacă-ți plac, du-te la bucătărie și spune-i bucătăresei noastre, Sara, ce părere bună ai despre munca ei.

Oricât de ocupată ar fi fost Sara, un compliment din partea unui băiat slăbănog i-ar fi adus acestuia cel puțin o porție de tocană.

– Da, domnule!

Se lumină la chip la porunca mea și se îndepărtă în grabă, mușcând jumătate dintr-o prăjitură.

Odăile mai modeste se aflau pe coridorul cel mare, în partea opusă camerei lui Shrewd. Erau considerate modeste pentru că ferestrele lor se deschideau spre munte, nu spre mare, și din cauza asta păreau mai întunecate. Dar ele nu erau nici mai mici, nici mai puțin frumoase.

Numai că ultima oară când intrasem într-una dintre ele, avusese mobilă destulă. Gărzile din Bearns m-au primit într-un salon cu numai trei scaune și o masă șubredă în mijloc. Mă întâmpină Faith, distantă cum cerea eticheta, apoi îl anunță pe ducele Brawndy de sosirea mea. Tapiseriile și draperiile care încălziseră cândva pereții și coloraseră camera din piatră dispăruseră. Încăperea era veselă ca o temniță, în afara focului care o lumina. Am rămas în picioare în mijlocul camerei până când ducele Brawndy ieși din dormitorul său ca să mă salute. Mă invită să iau loc și, stânjeniți, ne-am apropiat două scaune de cămin. Pe masă ar fi trebuit să fie pâine și plăcinte, ceainice, cești și

plante fierte și sticle cu vin în cinstea musafirilor. Nu erau, și mă durea sufletul. Faith se plimba în spatele nostru ca un șoim la vânătoare. Nu m-am putut abține să nu mă întreb unde e Celerity.

Am schimbat câteva cuvinte politicoase, apoi ducele trecu imediat la subiect, cum trece un cal de căruță printre nămeți.

– Înțeleg că regele Shrewd e bolnav, prea bolnav ca să-i primească pe ducii lui. Regal, desigur, e mult prea ocupat cu pregătirile pentru ziua de mâine. Sarcasmul îi îngroșă glasul ca smântâna ciorba. Așa că am vrut s-o văd pe Maiestatea Sa, regina Kettricken, mă anunță el, dându-mi toate amănuntele. Pentru că, așa cum știi, s-a purtat deosebit de frumos cu mine în trecut. Dar, la ușa ei, doamnele mi-au spus că nu se simte bine și nu ar trebui să primească musafiri. Am auzit că e însărcinată și că acum, din cauza suferinței și a nesăbuinței de a lupta în apărarea Ducatului Rippon, a pierdut copilul. Așa este?

Am inspirat adânc, mi-am ales cu grijă cuvintele:

– Regele nostru este, așa cum spui, foarte bolnav. Nu cred că îl vei vedea decât la ceremonie. Regina noastră nu se simte bine nici ea, dar sunt sigur că, dacă i s-ar fi spus că ai venit la ușa ei, te-ar fi primit. Nu a pierdut copilul. A călătorit la Neat Bay din același motiv pentru care ți-a dăruit opalele; pentru că s-a temut că, dacă nu ia măsuri ea însăși, nu le va lua nimeni. Și nu faptele ei de la Neat Bay i-au amenințat pruncul din pântec, ci o căzătură pe treptele din turn, aici, în Buckkeep. Iar copilul a fost doar

în primejdie, dar nu pierdut, deși regina s-a umplut de vânătăi.

– Înțeleg.

Brawndy se propti de spătarul scaunului și cugetă câteva minute. Tăcerea se înstăpâni și se prelungi. În cele din urmă, se aplecă spre mine și îmi făcu semn să mă aplec și eu spre el. Când ni se apropiară capetele, mă întrebă în șoaptă:

– FitzChivalry, tu ai vreo năzuință?

Iată momentul. Regele Shrewd îl prevestise cu ani în urmă, iar Chade nu de mult. Văzând că nu răspund imediat, Brawndy continuă, rostind fiecare vorbă de parcă atunci ar fi sculptat-o din piatră în fața mea.

– Moștenitorul tronului Farseer e un copil încă nenăscut. Odată ce Regal se declară viitor rege, crezi că va mai aștepta mult să pretindă tronul? Noi, nu. Pentru că, deși aceste cuvinte le auzi de pe buzele mele, ele vorbesc și pentru Rippon și Shoaks. Shrewd a îmbătrânit și e slăbit. E rege doar cu numele. Iar Regal am văzut deja ce fel de suveran va fi. Cât vom avea de suferit câtă vreme deține titlul, până când crește copilul lui Verity? Nu că mă aștept ca bebelușul să se nască, cu atât mai puțin să urce pe tron.

Brawndy făcu o pauză, își drese glasul și mă privi cu sinceritate. Faith stătea de pază la ușă ca un soldat. Eu am tăcut în continuare.

– Tu ești un bărbat pe care îl cunoaștem, fiul unui bărbat pe care l-am cunoscut. Semeni cu el la chip și la nume. Ai același drept să te consideri cu sânge regesc ca toți aceia care au purtat coroana pe cap.

Ducele mai făcu o pauză. Aştepta.

Iar eu tăceam şi tăceam. Nu îl ispiteam să vorbească, mi-am zis. Pur şi simplu îl voi asculta până la capăt. Atât. Încă nu-mi spusese nimic care să-mi sugereze că l-aş trăda pe regele meu.

Brawndy îşi căută cuvintele, apoi se uită fix în ochii mei.

– Vremurile ne pun la încercare.

– Aşa este, l-am aprobat şoptit.

Îşi privi mâinile. Erau îmbătrânite, pline de cicatrice mărunte şi aspre, de bărbat care muncea. Cămaşa lui era proaspăt spălată şi cusută, dar nu croită special pentru acea ocazie. Poate că Buckkeep o ducea greu, dar Bearns o ducea şi mai greu. Ducele spuse repede:

– Dacă consideri potrivit să i te opui lui Regal, să te declari viitor rege în locul lui, Bearns, Rippon şi Shoaks te vor sprijini. Am încredinţarea că şi regina Kettricken te va susţine, şi că Buck o va urma. Se uită din nou la mine. Am vorbit mult despre asta. Credem că copilul lui Verity ar avea mai multe şanse de a urca pe tron dacă tu vei fi regent în locul lui Regal.

Aşadar, pe Shrewd îl scoseseră deja din discuţie.

– De ce să nu o susţinem pe Kettricken? am întrebat prudent.

Brawndy privi flăcările.

– Mi-e greu s-o spun, după ce s-a dovedit atât de cinstită. Dar nu e născută pe meleagurile noastre şi, într-un fel, e neîncercată. Nu că ne-am îndoi de ea; în niciun caz. Nici nu am da-o la o parte. Este regină şi regină va rămâne, iar copilul ei va domni după ea.

Dar în vremurile acestea avem nevoie și de un viitor rege, și de regină.

Îmi stătea pe limbă o întrebare. Un drăcușor din mine îi dădu glas:

– Și dacă, atunci când copilul va crește, nu voi vrea să renunț la putere, ce se va întâmpla?

Sigur s-au întrebat și ducii asta, sigur căzuseră de acord asupra unui răspuns. Am stat și am așteptat preț de câteva clipe. Aproape că simțeam vâltoarea posibilităților în jurul meu; despre asta tot bolborosea bufonul, asta era una dintre răscrucile înceţoșate la care ajungeam?

– Catalizator, m-am luat singur în râs.

– Poftim?

Brawndy se aplecă mai mult spre mine.

– Chivalry, am zis. Așa cum ai spus, îi port numele. Într-o oarecare măsură. Duce de Bearns, ești un bărbat greu încercat. Știu cât ai riscat vorbind cu mine și voi fi și eu la fel de deschis. Am și eu năzuințe. Dar nu năzuiesc la coroana regelui meu.

Am inspirat adânc și mi-am întors ochii la flăcări. Pentru prima oară mi-am dat seama ce dezastru ar fi pentru Bearns, Rippon și Shoaks să dispară și Shrewd, și Kettricken. Ducatele de coastă ar fi ca o corabie fără cârmă, cu puntea spălată de valuri. Brawndy spusese aproape direct că nu-l vor urma pe Regal. Totuși, eu nu aveam altceva ce să le ofer în momentele acelea. Să-i șoptesc la ureche că Verity trăiește ar fi însemnat ca a doua zi să se ridice, să-i nege lui Regal dreptul de a se proclama viitor rege. Dacă-i preveneam

că Shrewd și Kettricken vor dispărea pe neașteptate nu le ofeream nicio certitudine, ci ar fi însemnat că prea multă lume nu ar fi fost surprinsă de dispariția lor. Odată ce s-ar fi aflat în siguranță în Regatul Munților, atunci poate că și ducatele de coastă ar fi putut fi informate. Dar asta ar putea dura săptămâni întregi. Am încercat să mă gândesc ce să-i ofer ducelui acum, ce asigurări, ce speranțe.

– Pe cât mă țin puterile, eu, ca om, sunt de partea ta. Mi-am cumpănit bine vorbele, ca nu cumva să fie luate drept trădare. Regelui Shrewd i-am făcut un jurământ. Reginei Kettricken, și pruncului pe care-l poartă, îi sunt devotat. Prevăd că vor veni zile negre pentru noi, iar ducatele de coastă trebuie să lupte ca o singură forță împotriva piraților. Nu avem timp să ne îngrijorăm de ceea ce face prințul Regal pe uscat. Să-l lăsăm să plece la Tradeford. Viața noastră e aici, și aici trebuie să rămânem și să luptăm.

Chiar în timp ce vorbeam, am simțit în mine o schimbare răscolitoare. O mantie lăsată să cadă, o insectă târându-se din cocon. Ieșeam la suprafață. Regal mă părăsea aici, la Buckkeep, cu greutățile și cu necazurile, împreună cu ființele cele mai dragi mie. Nu-i nimic, să plece. Odată regele și regina aflați în siguranță în Regatul Munților, nu mă mai temeam de el. Molly mă părăsise, o pierdusem. Ce-mi spusese cândva Burrich? Că eu poate nu o văd, dar poate ea mă vede pe mine. Atunci, să vadă că trec la fapte, că un bărbat care se opune poate schimba lucrurile. Patience și Lacey vor fi mai ferite de primejdii lângă mine, decât ca

ostaticele lui Regal. Mintea îmi alerga, nebună. Aș putea face din Buckkeep un loc al meu, ca să-l păstrez până la întoarcerea lui Verity? Cine m-ar sprijini? Burrich ar fi plecat. Nu mă puteam baza pe influența lui. Dar ar fi plecat acasă și soldații aceia îmbuibați. Ar rămâne doar războinicii din Buckkeep, dorind, pe bună dreptate, să nu lase castelul ăsta din stâncă rece să se prăbușească. Sub ochii unora dintre ei am crescut, cu alții am învățat odinioară să mânuiesc sabia. Garda lui Kettricken o cunoșteam, iar bătrânii ostași care mai purtau încă uniforma regelui Shrewd mă cunoșteau și ei pe mine. Fusesem unul de-al lor înainte de a fi omul lui Shrewd. Își vor mai aminti oare?

În ciuda căldurii răspândite de foc, mă trecu un fior, iar dacă aș fi fost un lup, mi s-ar fi înfoiat blana. Scânteia din mine se aprinse repede.

– Nu sunt rege. Nu sunt prinț. Nu sunt decât un bastard, dar unul care iubește Ducatul Buck. Nu vreau să vărs sângele lui Regal, nu vreau să-l înfrunt. Nu avem timp de pierdut și nu am inimă să omor locuitorii celor Șase Ducate. Lăsați-l pe Regal să fugă în centrul regatului. Când el și câinii care-l adulmecă au plecat, sunt al vostru. Și eu, și oamenii din Buck care vor vrea să mă urmeze.

Rostisem vorbele, îmi luasem angajamentul. Trădare, trădător, șopti o voce slabă în mine. Totuși, în adâncul inimii știam că procedasem cinstit. Chade altfel ar vedea lucrurile. Dar în clipa aceea am simțit că singura cale de a mă dovedi de partea lui Shrewd, a lui Verity și a copilului lui Kettricken era de a mă

dovedi de partea celor care nu-l sprijineau pe Regal. Cu toate acestea, voiam să fiu sigur că îmi înțelegeau bine devotamentul. Am privit țintă în ochii obosiți ai lui Brawndy.

– Acesta este țelul meu, duce Brawndy de Bearns. Îl rostesc deschis și nu voi susține pe altul. Voi vedea cele Șase Ducate unite și piraților alungați de pe țărmurile noastre, voi așeza coroana pe capul copilului lui Kettricken și al lui Verity. Trebuie să te aud împărtășindu-mi acest țel.

– Jur că ți-l împărtășesc, FitzChivalry, fiul lui Chivalry.

Spre groaza mea, bătrânul brăzdat de cicatrice îmi luă mâinile și și le așeză pe frunte – un gest străvechi al celui care jură credință. De-abia m-am abținut să nu mi le smulg. Credință față de Verity, mi-am zis. Așa am început, și așa trebuie să mă asigur că voi merge mai departe.

– Voi sta de vorbă cu ceilalți, continuă Brawndy în șoaptă. Le voi spune că aceasta este dorința ta. Ca să fiu sincer, nu dorim vărsare de sânge. E așa cum spui. Lasă-l pe puiul de lup să fugă în regat cu coada între picioare. Aici e locul în care rămân și luptă lupii adevărați.

Auzind ce cuvinte folosește, mi se făcu părul măciucă.

– Vom participa la ceremonia lui. Vom sta chiar în fața lui și vom jura încă o dată credință unui rege din neamul Farseer. Dar nu el e acel rege. Și nici nu va fi vreodată. Am înțeles că va pleca a doua zi după

ceremonie. Îl vom lăsa, deşi tradiţia cere ca proaspăt unsul viitor rege să apară în faţa ducilor şi să le asculte sfaturile. Poate că vom mai zăbovi o zi-două după plecarea lui. Măcar Buckkeep va fi al tău înainte de a ne întoarce şi noi acasă. Ne vom îngriji să fie aşa. Şi vom avea multe de discutat. Ce facem cu corăbiile noastre, unde le ducem? Sunt şi altele, pe jumătate construite în şoproane, nu-i aşa?

La scurta mea încuviinţare, Brawndy zâmbi larg, foarte mulţumit.

– Ne vom îngriji să fie lansate la apă, tu şi cu mine. Regal a golit rezervele din Buckkeep, o ştie toată lumea. Noi va trebui să reumplem hambarele. Fermierii şi ciobanii din Buck vor trebui să înţeleagă că trebuie să mai scoată din proviziile lor, dacă vor ca soldaţii să elibereze coasta de piraţi. Ne aşteaptă pe toţi o iarnă grea, dar lupii slabi luptă cel mai aprig, cel puţin aşa se spune.

Şi suntem slabi, frate, da, suntem slabi.

Am avut o presimţire sinistră. Oare ce făcusem? Trebuia să găsesc o cale de a-i vorbi lui Kettricken înainte de a pleca, s-o asigur că nu mă întorsesem împotriva ei. Şi trebuia să-l chem pe Verity cu Meşteşugul cât de curând. Va înţelege? Trebuie. Dintotdeauna a putut să-mi citească în adâncul inimii. Sigur îşi va da seama de intenţiile mele. Dar regele Shrewd? Odată, demult, când mi-a cumpărat devotamentul, mi-a spus: „Dacă un bărbat sau o femeie va încerca vreodată să te întoarcă împotriva mea, oferindu-ţi mai mult decât mine, atunci vii la mine, îmi spui oferta

şi eu îţi dau tot atât.“ Îmi va da castelul pe mână bătrânul rege?

Mi-am dat seama că Brawndy tace.

– Să nu-ţi fie frică, FitzChivalry, murmură el. Să nu te îndoieşti de justeţea faptelor noastre, altfel suntem ruinaţi cu toţii. Dacă nu ai fi fost tu acela care şi-a întins mâna protectoare peste Buckkeep, ar fi fost altul. Nu putem lăsa ducatul fără cârmuitor. Fii bucuros că eşti tu acela, cum ne bucurăm şi noi. Regal a plecat acolo unde niciunul dintre noi nu-l poate urma, a fugit să se ascundă sub patul mamei sale. Trebuie să ne descurcăm singuri. Ne-o dovedesc toate semnele şi prevestirile. Se zice că Omul Însemnat a fost văzut bând sânge dintr-o fântână din Buckkeep şi că un şarpe s-a încolăcit pe căminul din coridorul cel mare şi a îndrăznit să se repeadă la un copil. Eu însumi, venind încoace, către sud, am zărit o vulturiţă tânără hărţuită de ciori. Dar tocmai când am crezut că trebuie să se arunce în mare ca să scape de ele, s-a răsucit în aer şi a prins-o pe una care voia s-o atace de sus. A strâns-o în cioc şi a înroşit apa de sângele ei, iar celelalte au fugit croncănind şi fâlfâind din aripi speriate. Acestea sunt semne, FitzChivalry. Am fi nişte proşti să le trecem cu vederea.

Deşi nu credeam în semne, mă trecu un fior pe şira spinării şi mi se făcu părul măciucă. Brawndy îşi întoarse ochii de la mine la uşa interioară din cameră. I-am urmărit privirea. Celerity stătea în prag. Părul negru scurt îi încadra chipul mândru, iar din ochi trimitea săgeţi albastre.

– Fata mea, ai ales bine, îi spuse bătrânul ei tată. Odată m-am întrebat ce ai văzut la un scrib. Acum îmi dau și eu seama.

Îi făcu semn să se apropie, iar ea veni foșnindu-și rochia. Rămase lângă tatăl ei, privindu-mă cu îndrăzneală. Pentru prima oară am întrezărit sclipirea de oțel a voinței care se ascundea în copila aceea timidă. M-a tulburat.

– Ți-am cerut să aștepți, mi se adresă ducele Brawndy, și ai așteptat. Te-ai dovedit un bărbat de onoare. Astăzi ți-am oferit devotamentul meu. Vrei să primești și făgăduiala solemnă a fiicei mele că-ți va fi soție?

Mă clătinam pe marginea unui hău fără fund. Am întâlnit privirea lui Celerity. Nici urmă de îndoială în ea. Dacă nu aș fi cunoscut-o pe Molly, aș fi zis că e foarte frumoasă. Dar când m-am uitat la ea, am văzut numai ceea ce îi lipsea. Nu puteam să-mi dăruiesc inima altei femei, cu atât mai puțin în momentele acelea. Mi-am întors ochii spre tatăl ei, hotărât să vorbesc fără înconjur:

– Îmi faci o cinste pe care nu o merit, domnule. Dar, duce Brawndy, e așa cum ai spus. Trăim vremuri aspre și nesigure. Alături de tine, fiica ta e în siguranță. Lângă mine, ar fi în primejdie. Ceea ce am discutat noi astăzi unii ar numi trădare. Nu voi permite să se spună că am luat-o pe fiica ta ca să te atrag de partea mea într-o situație îndoielnică, nici că ți-ai dat fiica din acest motiv. Mi-am impus s-o privesc pe Celerity în ochi. Fiica lui Brawndy e mai în siguranță

decât soţia lui FitzChivalry. Până când nu o să am o poziţie sigură, nu cer nimănui o asemenea făgăduială. Te preţuiesc nespus, Lady Celerity. Nu sunt duce, nici măcar lord. Sunt aşa cum mi-e numele, fiul nelegitim al unui prinţ. Până când voi putea spune că sunt mai mult decât atât, nu-mi voi căuta soţie, nici nu voi curta vreo femeie.

Nemulţumirea se citi limpede pe chipul lui Celerity. Dar tatăl ei încuviinţă încet din cap spusele mele.

– Îmi dau seama de înţelepciunea cuvintelor tale. Fiica mea însă mă tem că nu se gândeşte decât la întârziere. Se uită la buzele ţuguiate ale fetei şi-i zâmbi drăgăstos. Într-o zi, va înţelege că oamenii care încearcă să o protejeze sunt cei care ţin la ea. Mă măsură cu privirea de parcă aş fi fost un cal. Cred, adăugă el încet, că Buck va rezista. Iar copilul lui Verity va moşteni tronul.

Am plecat cu vorbele lui răsunându-mi în minte. O dată şi încă o dată. Mi-am zis că nu făcusem nimic rău. Dacă nu aş fi fost eu acela care şi-a întins mâna protectoare peste Buckkeep, ar fi fost altul.

– Cine? mă întrebă Chade nervos, peste câteva ceasuri.

Şedeam şi mă uitam la picioare.

– Nu ştiu. Dar ar fi găsit ei pe cineva. Iar persoana aceea ar fi fost mult mai înclinată să verse sânge. Să joace teatru la ceremonia viitorului rege şi să pună în primejdie eforturile noastre de a-i scoate pe Kettricken şi pe Shrewd din necazul ăsta.

– Dacă ducatele de coastă sunt gata să se răzvrătească, așa cum rezultă din spusele tale, atunci poate că ar trebui să ne răzgândim.

Am strănutat. Tot mai mirosea a quassia. Aruncasem prea multă în foc.

– Brawndy nu m-a chemat să-mi vorbească de răzvrătire, ci de devotamentul față de adevăratul rege. Și în același fel i-am răspuns și eu. Nu vreau să răstorn puterea, Chade, numai să o protejez pentru moștenitorul ei de drept.

– Știu asta. Altfel m-aș duce direct la rege cu... nebunia asta. Nu știu cum s-o numesc. Nu e chiar trădare, totuși...

– Nu mi-am trădat regele, am rostit înverșunat.

– Nu? Atunci hai să te întreb ceva. Să zicem că, orice am face sau nu am face, în ciuda încercării noastre de a-i salva pe Kettricken și pe Shrewd, ar pieri amândoi și copilul nenăscut, iar Verity nu s-ar mai întoarce. Ce s-ar întâmpla atunci? Tot vei mai dori să cedezi tronul regelui de drept?

– Lui Regal?

– Da, dacă ne luăm după succesiunea la tron.

– El nu e rege. E un prințișor răsfățat și așa va rămâne întotdeauna. Îmi curge la fel de mult sânge de Farseer în vene cât îi curge și lui.

– Și la fel ai putea spune despre copilul lui Kettricken, când va veni vremea. Îți dai seama pe ce drum periculos pornim când uităm care ne este locul? Tu și cu mine am jurat credință neamului Farseer, din care facem parte, dar nu suntem decât niște odrasle

întâmplătoare. Nu regelui Shrewd, niciunui rege înțelept; am jurat să sprijinim regele de drept din neamul Farseer. Chiar dacă acesta e Regal.

– L-ai sluji pe Regal?

– Am văzut prinți mai proști decât el care au ajuns înțelepți cu vârsta. Ceea ce ai tu în minte va isca un război civil. Farrow și Tilth...

– Nu sunt deloc interesate de război. Ne-ar ura călătorie sprâncenată și ar lăsa ducatele de coastă să facă ce vor. Asta tot zice Regal.

– Și probabil îți închipui că crede în ce spune. Dar când va descoperi că nu poate cumpăra mătase de calitate și că vinurile din Bingtown și de mai departe nu mai ajung de pe râul Buck în gura lui, să-i gâdile cerul gurii, se va răzgândi. Are nevoie de orașele-port și se va întoarce după ele.

– Deci noi ce avem de făcut? Ce ar fi trebuit să fac eu?

Chade se așeză în fața mea și-și prinse mâinile pătate în genunchii noduroși.

– Nu știu. Brawndy e într-adevăr disperat. Dacă l-ai fi refuzat trufaș și l-ai fi ocărât pentru trădare... nu zic că ar fi scăpat de tine. Dar nu uita că nu a stat pe gânduri să-i vină de hac lui Virago când ea a devenit o amenințare pentru el. Toate astea sunt prea multe pentru un asasin bătrân ca mine. Avem nevoie de un rege.

– Amin.

– Poți să-l mai chemi pe Verity?

– Mi-e frică să încerc. Nu știu cum să mă feresc de Justin și de Serene. Nici de Will. Am oftat. Totuși,

voi încerca. Verity își va da seama sigur dacă se vor amesteca în Meșteșugul meu. Alt gând nu-mi dădu pace. Chade, mâine-seară, când o ajuți pe Kettricken să fugă, trebuie să găsești un moment să-i spui ce a ieșit la iveală și să o asiguri de devotamentul meu.

– A, vestea aceea i-o voi da ca s-o liniștesc în drum spre munți. Nu. Nu mâine-seară. Mă voi îngriji să afle rugămintea ta când e în siguranță. Tu trebuie să încerci întruna să-l găsești pe Verity, dar fii atent să nu fii spionat. Ești sigur că nu ne cunosc planul?

Am fost nevoit să clatin din cap.

– Dar cred că planul e în siguranță. I l-am dezvăluit în întregime lui Verity imediat ce l-am găsit. Numai spre sfârșitul legăturii noastre mi-a spus că încearcă cineva să ne spioneze.

– Probabil că ar fi trebuit să-l omori pe Justin, mormăi Chade pentru sine, apoi râse de figura mea șocată. Nu, nu, liniștește-te. Nu te voi mustra că te-ai abținut. Aș fi preferat să fii mai bănuitor în legătură cu propunerea lui Brawndy. Dacă scapă numai un cuvânt din ea, Regal îți va pune lațul de gât. Iar dacă ar fi crud și prostovan, ar putea încerca să-și spânzure și ducii. Nu. Hai să nici nu ne gândim la asta! Coridoarele din Buckkeep s-ar îneca în sânge înainte de a se întâmpla așa ceva. Aș fi preferat să fi găsit o cale să schimbi subiectul discuției înainte să apuce el să-ți facă propunerea. Numai că, așa cum zici, ar fi găsit pe altul. Ei, ce să-i faci? Nu putem așeza capete bătrâne pe umeri tineri. Din păcate, Regal ți-ar putea reteza capul cel tânăr mult prea ușor. Îngenunche și

aruncă un butuc în foc. Inspiră adânc și oftă din străfunduri. Ai pregătit restul lucrurilor? mă întrebă pe neașteptate.

Am fost de-a dreptul încântat să vorbesc despre altceva.

– Cât am putut. Burrich ne va aștepta la locul stabilit, în arinișul unde își făceau vizuina vulpoii.

Chade dădu ochii peste cap.

– Și eu cum îl găsesc? Întreb un vulpoi?

Am zâmbit fără să vreau.

– Aproape că ai nimerit-o. Pe unde vei ieși din castel?

Se încăpățână să tacă. Bătrânul vulpoi tot nu voia să-și dezvăluie ușa secretă. În cele din urmă, îmi spuse:

– Vom ieși din hambarul cu grâne, al treilea de la grajduri.

Am încuviințat în tăcere.

– Te va aștepta un lup cenușiu. Urmează-l în liniște și-ți va arăta cum să ieși din Buck fără să treci pe la poartă.

Chade mă privi îndelung. Am așteptat. Să mă condamne, să-mi arunce o privire disprețuitoare, chiar curioasă. Dar bătrânul asasin știa prea multe ca să-și dea sentimentele pe față.

– Am fi niște proști dacă nu ne-am folosi de toate armele care ne vin la îndemână. E... periculos?

– Nu mai mult decât mine. Nu trebuie să porți ciomag, nici să-i arunci o ciozvârtă de miel ca să te lase să treci. Auzisem și eu de superstițiile din popor. Pur și simplu te arăți, iar el va apărea și te va călăuzi.

Te va scoate printre ziduri în pădăricea unde te așteaptă Burrich cu caii.

– E lung drumul?

Știam că se gândește la rege.

– Nu foarte lung, dar nici scurt, iar zăpada e adâncă și nebătătorită. Nu va fi ușor să te strecori prin deschizătura din zid, dar vei reuși. L-aș putea ruga pe Burrich să vă aștepte lângă ea, dar nu vreau să atrag atenția asupra ei. Poate că te va ajuta bufonul.

– Va trebui, după câte îmi dau seama. Nu vreau să-i implic și pe alții în plan. Se pare că poziția noastră e tot mai slabă.

Am plecat capul în semn de aprobare.

– Și tu? am îndrăznit să întreb.

– Mi-am îndeplinit sarcinile cât am putut de bine, înainte de vreme. M-a ajutat bufonul. A șterpelit și haine, și bani pentru călătoria regelui. Shrewd ne-a acceptat planul cu jumătate de gură. Știe că e unul înțelept, dar îl supără fiecare parte din el. La urma urmei, Fitz, Regal e fiul lui, mezinul răsfățat. Chiar după ce i-a simțit cruzimea, tot îi vine greu să creadă că prințul îi amenință viața. Vezi și tu în ce situație stânjenitoare e: a recunoaște că Regal s-ar întoarce împotriva lui înseamnă a recunoaște că s-a înșelat în privința fiului său. A fugi din Buckkeep e și mai rău, deoarece înseamnă a recunoaște nu numai că Regal s-ar întoarce împotriva lui, dar și că fuga e singura soluție. Regele nostru nu a fost niciodată un laș. Îl roade gândul că trebuie să fugă de cel care, dintre toți, ar trebui să-i fie cel mai credincios. Totuși, nu are

de ales. De asta l-am convins; mai ales – recunosc – spunându-i că, fără sprijinul lui, copilul lui Kettricken nu ar avea șanse la tron. Chade oftă. Mai pregătit de atât nu se poate. Am preparat leacurile și mi-am împachetat lucrurile.

– Bufonul a înțeles că nu-l poate însoți pe rege?

Chade se frecă la frunte.

– Vrea să vină și el, după câteva zile. Nu se răzgândește nici în ruptul capului. Atât am reușit să-l conving, să călătorească separat.

– Atunci mie nu-mi rămâne decât să-i scot pe martori din odaia regelui, iar ție, să-l răpești pe rege.

– Da, spuse el întristat. Toate sunt bine stabilite și pregătite, numai noi să trecem la fapte.

Am rămas amândoi cu privirea pierdută în foc.

29
EVADAŢI ŞI PRIZONIERI

La sfârşitul domniei lui Shrewd, vrajba dintre ducatele de coastă şi cele interioare nu a izbucnit ca o noutate, ci ca o reluare a vechilor neînţelegeri. Cele patru ducate de coastă, Bearns, Buck, Rippon şi Shoaks, alcătuiau un regat înainte de formarea celor Şase Ducate. Când manevrele comune tactice de luptă ale Statelor Chalced l-au convins pe regele Wielder[1] *că nu ar fi în avantajul lui să le cucerească, ambiţiile sale s-au întors către interiorul teritoriului. Regiunea Farrow, cu populaţia ei de triburi nomade, a cedat cu uşurinţă armatelor sale organizate. Tilth, ţinut cu populaţie mai multă şi mai aşezată, i s-a predat cu greu şi numai când regele lui din acea vreme s-a pomenit cu teritoriul încercuit şi cu drumurile comerciale întrerupte.*

Atât vechiul regat Tilth, cât şi regiunea care avea să fie cunoscută drept Farrow au fost păstrate ca teritorii cucerite mai mult de o generaţie. Grânarele, livezile şi cirezile lor bogate

---

[1] Mânuitor de arme sau unelte (n. tr.).

au fost exploatate fără milă, spre bunăstarea ducatelor de coastă. Regina Munificence[1]*, strănepoata lui Wielder, a fost suficient de înțeleaptă să-și dea seama că regiunile interioare sunt nemulțumite din această cauză. A dat dovadă de multă îngăduință și înțelepciune când i-a ridicat la rang de nobili pe bătrânii triburilor din Farrow și pe membrii fostelor familii conducătoare din Tilth. A aranjat căsătorii și a dat pământ pentru a forma alianțe între locuitorii coastei și cei din interiorul ținutului. Ea a fost prima care a vorbit despre regatul ei ca despre regatul celor Șase Ducate. Dar, cu toate manevrele ei politice, nu a reușit să schimbe interesele geografice și economice ale diferitelor regiuni. Clima, locuitorii și traiul ducatelor interioare s-au deosebit în continuare foarte mult de cele ale ducatelor de coastă.*

În timpul domniei lui Shrewd, interesele opuse ale celor două regiuni au fost accentuate de copiii celor două regine ale sale. Fiii săi mai mari, Verity și Chivalry, erau copiii reginei Constance, o nobilă din Shoaks care avea rude și în Bearns. Ea a aparținut regiunilor de coastă. A doua regină a lui Shrewd, Desire, se născuse în Farrow, dar familia ei se trăgea din străvechiul neam regesc din Tilth, având și rude îndepărtate din neamul Farseer. Din acest motiv repeta ea întruna că fiul ei, Regal, avea mai mult sânge regesc decât amândoi frații lui vitregi, deci era mai îndreptățit să aibă pretenții la tron.

Odată cu dispariția viitorului rege Verity și cu zvonurile despre moartea lui și ținând seama de prăbușirea evidentă a regelui Shrewd, ducii de coastă au crezut că puterea și titlul

[1] Generozitate (n. tr.).

vor trece în mâinile prințului Regal, născut dintr-un neam al ducatelor interioare. Au preferat să treacă de partea copilului nenăscut al lui Verity, un prinț de coastă, și, după cum se poate bănui, au făcut tot ce au putut pentru a păstra și consolida puterea neamurilor de coastă. Amenințate cum erau de pirați și de transformarea în neoameni, a fost singura alegere rațională pe care o puteau face ducatele de coastă.

Ceremonia viitorului rege a ținut prea mult. Lumea s-a adunat cu mult timp înainte, pentru ca Regal să-și facă intrarea pompoasă printre rânduri și să se îndrepte spre tron, unde îl aștepta un rege Shrewd somnoros. Regina Kettricken, galbenă ca ceara, stătea în spatele lui Shrewd, la umărul său stâng. Shrewd era îmbrăcat într-o robă cu guler de blană și purta toate giuvaierele regale, dar Kettricken nu cedase propunerilor și ispitelor lui Regal. Stătea înaltă și dreaptă într-o robă violetă simplă, strânsă la mijlocul ei care se rotunjea. O simplă coroniță de aur îi ținea în frâu șuvițele tunse. Dacă nu ar fi fost cerculeț acela de metal din jurul tâmplelor, ar fi putut fi luată drept o servitoare așteptând porunca lui Shrewd. Știam că se considera încă Sacrificiu, nu regină. Nu-și dădea seama că simplitatea straielor îi scotea mai mult în evidență înfățișarea de străină la Curte.

Bufonul era și el de față, într-un costum alb cu negru ponosit, iar Șobolănică apăruse iar în vârful sceptrului său. Își vopsise și fața în alb și negru. M-am întrebat dacă voia să-și ascundă vânătăile sau pur și simplu să se asorteze cu hainele. Venise înaintea lui

Regal și se distrase de minune de spectacolul pe care îl dăduse, plimbându-se de colo-colo pe interval și blagoslovind aerul cu Șobolănică, înainte de a se închina în fața adunării și de a sări grațios la picioarele regelui. Gărzile voiseră să-l dea la o parte, dar fuseseră împiedicate de oamenii care râdeau cu gura până la urechi și-și întindeau gâturile să-l vadă mai bine. Odată ajuns la tribună, se așezase, iar regele se întinsese ca să-i mângâie distrat șuvițele rebele, așa că fusese lăsat în pace. Unii s-au încruntat, alții au zâmbit, după cât de credincioși îi erau lui Regal. Eu m-am temut că fusese ultimul spectacol al bufonului.

În ziua aceea, turnul parcă fusese o oală pusă la fiert. Mă înșelasem crezând că Bearns știe să-și pecetluiască buzele. Prea mulți nobili mărunți mă salutaseră dintr-odată sau încercaseră să-mi surprindă privirea. M-am temut că asta nu le va scăpa lingăilor lui Regal, așa că am stat cuminte în odaia mea și, mare parte a după-amiezii, în turnul lui Verity, unde am încercat zadarnic să refac legătura cu el. Alesesem locul acela sperând să-i invoc amintirea clar în minte, dar am dat greș. În schimb, m-am trezit că mă străduiesc să surprind pașii lui Will pe scări ori pe Justin sau Serene pipăind hotarul minții mele.

După ce am renunțat la Meșteșug, am stat multă vreme, tot încercând să găsesc o soluție la problema mea: cum să le scot pe gărzi din camera regelui. De afară se auzeau vuietul mării și viscolul șuierând, iar când am deschis puțin fereastra, o rafală mă împinse în mijlocul camerei. Mulți ziceau că e zi foarte

potrivită pentru ceremonie; furtuna îi ţinea blocaţi pe piraţi acolo unde se aflau şi pe noi ne asigura că nu vor fi raiduri. M-am uitat cum ploaia rece formează o crustă pe nămeţi, făcând drumurile periculos de alunecoase, şi mi l-am închipuit pe Burrich călătorind pe timp de noapte cu regina şi cu regele Shrewd în lectică. Nu mi-aş fi dorit o asemenea însărcinare.

Se crease o atmosferă foarte potrivită pentru marea nenorocire care avea să se întâmple. Acum, pe lângă poveştile cu Omul Însemnat şi şarpele de pe cămin, şi bucătăria fusese cuprinsă de disperare. Aluatul de pâine din ziua aceea nu dospise, iar laptele se covăsise în şiştare înainte să se aleagă smântâna. Biata Sara, bucătăreasa, fusese puternic afectată şi spusese că nu se mai întâmplase niciodată aşa ceva în bucătăria ei. Porcarii refuzaseră să dea laptele acrit porcilor, atât de convinşi erau că fusese blestemat. Din cauza aluatului nedospit, servitoarele, care oricum nu-şi vedeau capul de treabă cu mâncarea pentru atâţia musafiri sosiţi la ceremonie, trebuiseră să muncească de două ori mai mult. Eram gata să jur că atmosfera veselă din turn putea fi tulburată de servitoarele nefericite de la bucătărie.

Porţiile din camera gărzilor fuseseră cam mici, tocana prea sărată, iar o parte din bere se răsuflase. Ducele de Tilth s-a plâns că a găsit oţet în loc de vin în cameră, ceea ce l-a făcut pe ducele de Bearns să remarce în faţa celor din Shoaks şi Rippon că şi oţetul ar fi fost un semn de ospitalitate. Remarca nefericită a ajuns cumva la urechile doamnei Hasty, care i-a ocărât

pe toți șambelanii și servitorii care nu reușiseră să ducă și în camerele modeste zeama subțire care mai rămăsese în Buckkeep. Slugile mărunte s-au plâns că li se dăduse poruncă să nu risipească banii pe musafirii din camerele acelea, dar nu s-a găsit nimeni răspunzător de poruncă sau de răspândirea ei printre servitori. Așa trecuse ziua aceea, iar eu m-am simțit ușurat că mă izolasem în turnul lui Verity.

Totuși, nu am îndrăznit să lipsesc de la ceremonie, altfel cine știe ce s-ar fi spus pe seama mea. Așa că stăteam și eu în mulțime, chinuit de o cămașă cu mâneci prea strâmte și de niște pantaloni mulați din cauza cărora mă gâdila pielea, și așteptam răbdător intrarea lui Regal. Nu la fastul și ceremonia lui îmi stătea mintea, ci se frământa de propriile mele întrebări și griji. Reușise Burrich să facă rost de cai și de lectică? Se întunecase deja. Probabil că stătea afară, în furtună, la adăpostul jalnic al arinișului. Sigur că acoperise caii cu pături, dar nu îi ajuta prea mult, acum că lapovița nu mai contenea. Îmi spusese numele fierarului la care îi dusese pe Cenușia și pe Roșcovanul. Trebuia să găsesc cumva modalitatea de a-i da omului mita săptămânală și de a vizita caii cât mai des, ca să mă asigur că sunt bine îngrijiți. Burrich mă pusese să-i promit că nu voi lăsa treaba asta în seama altcuiva. Va reuși regina să se retragă singură în camera ei? Și, a câta oară, cum voi reuși să scot gărzile din camera lui Shrewd, ca să-l poată răpi Chade?

Susurul de uimire al mulțimii mă aduse cu picioarele pe pământ. Am aruncat o privire spre tribună,

acolo unde se holba toată lumea. O licărire, apoi, preț de-o clipă, una dintre lumânările ascuțite și albe scăpără cu flacără albastră. O altă lumânare scoase o scânteie și sclipi albastră. Un nou murmur străbătu adunarea, însă lumânările îndărătnice se potoliră și arseră frumos. Nici Kettricken, nici Shrewd nu observaseră, dar bufonul se ridică în capul oaselor și amenință lumânările năbădăioase cu Șobolănică.

În cele din urmă, apăru și Regal, strălucind în catifea roșie și mătase albă. O mică servitoare mergea în fața lui, împrăștiind tămâie de santal din cădelniță. Regal surâdea către adunare în timp ce se îndrepta agale spre tron, întâlnind multe perechi de ochi și salutând din cap multă lume. Sunt convins că lucrurile nu au mers ca pe roate, așa cum le plănuise el. Regele Shrewd s-a bâlbâit și s-a zăpăcit când i s-a dat să citească un pergament. Până la urmă, Kettricken i l-a luat din mâinile tremurânde, iar el a zâmbit când regina a citit cu glas tare cuvintele care probabil i-au săgetat inima. Era o listă completă a copiilor lui Shrewd, cuprinzând și o fată moartă în fragedă pruncie, în ordinea nașterii, apoi a morții lor, până la Regal, singur supraviețuitor și de drept moștenitor. Lui Kettricken nu i-a tremurat vocea la numele lui Verity, a citit cu glas tare scurta notiță – „pierit dintr-o întâmplare nefericită, într-o expediție în Regatul Munților" –, ca și cum ar fi fost o listă de mirodenii. Despre copilul ei nici nu se pomenea. Un copil, deși nenăscut, era un moștenitor, dar nu un viitor rege. Copilul nu-și putea pretinde titlul până nu împlinea cel puțin șaisprezece ani.

Kettricken luase din scrinul lui Verity diadema de argint cu giuvaierul albastru, coroana viitorului rege, și medalionul de aur și smarald, în formă de căprior sărind. I le-a înmânat regelui Shrewd, care s-a uitat la ele buimac. N-a făcut gestul de a i le oferi lui Regal. În cele din urmă, prințul s-a întins după ele, iar Shrewd i-a dat voie să i le ia din mână. Regal și-a așezat coroana pe cap, și-a agățat medalionul la gât și a stat în fața noastră – noul viitor rege al celor Șase Ducate.

Chade a întârziat puțin. Flăcările lumânărilor n-au început să tremure bine decât atunci când ducii s-au dus pe rând să jure credință încă o dată Casei Farseer. Regal a încercat să ignore fenomenul, până când susurul mulțimii a amenințat să acopere vocea ducelui Ram de Tilth, care-și citea jurământul. Atunci s-a întors și a stins lumânarea neascultătoare. I-am admirat curajul, mai ales când se albăstri și a doua lumânare și el a repetat gestul. Eu mi-am zis că se exagera cu prevestirile când torța dintr-un sfeșnic fixat lângă intrarea principală a șuierat și a scos o flacără albastră urmată de o duhoare înainte de a se stinge. Toți ochii s-au îndreptat spre ea. Regal aștepta până la sfârșit, dar l-am văzut cum scrâșnește din dinți și îi pulsează vâna mică de la tâmplă.

Nu știu în ce fel plănuise să încheie ceremonia, dar i-a pus capăt repede. La primul lui semn, menestrelii au început să cânte, iar la al doilea s-au deschis ușile și au intrat bărbați cu tăblii deja încărcate cu bucate, urmați îndată de ajutoare cărând suporturi pe care să fie așezate. Măcar pentru ospățul acela

Regal nu se zgârcise, iar cărnurile și plăcintele bine rumenite au fost bine primite de toată lumea. Dacă pâinea s-a întâmplat să nu fie destulă, nimeni nu s-a gândit să se plângă. Pe coridorul cel mic se pregătiseră mese pentru cei de rang înalt și într-acolo am văzut că îl conduce Kettricken pe Shrewd, urmați de bufon și de Rosemary. Cei de rang neînsemnat aveau la dispoziție bucate simple, dar îndestulătoare, și podeaua pentru dans.

Plănuisem să-mi pun burta la cale la ospăț, dar mă acostau necontenit bărbați care mă băteau pe umăr prea tare sau femei care mă priveau în ochi cu subînțeles. Ducii de coastă stăteau la masă cu ceilalți nobili de rang înalt, rupând de formă pâinea cu Regal și întărind noua legătură cu el. Mi se spusese că toți cei trei duci de coastă vor ști că sunt de acord cu planul lor. Mă deranja că știau și nobilii mărunți. Celerity nu mi-a cerut să-i fiu însoțitor, dar mă stingherea urmărindu-mă tăcută ca un câine. Unde mă întorceam, dădeam peste ea la câțiva pași distanță. Era limpede că voia să-i vorbesc, dar nu aveam încredere în harul meu de a găsi cuvintele potrivite. Am crezut că leșin când un nobil mai neînsemnat din Shoaks m-a întrebat dacă mă gândeam ca una dintre corăbiile de război să navigheze până departe, la Golful Fals, în sud.

Cu inima cât un purice, mi-am dat seama ce greșeală făcusem. Niciunul dintre ei nu se temea de Regal. Ei nu vedeau niciun pericol în el, doar un țafandache sclifosit care voia să poarte straie fine și diademă și să

aibă un titlu. Credeau că va dispărea și-l vor putea ignora. Eu însă știam prea multe.

Știam de ce e în stare prințul, din dorința de putere, din capriciu sau pur și simplu pentru că credea că poate scăpa cu fața curată. Pleca din Buckkeep. Nu îi trebuia. Dar, dacă i-ar intra în cap că îl vrea, n-ar precupeți niciun efort ca să pună mâna pe el. Eu trebuia să fiu părăsit aici, ca un câine vagabond, lăsat să moară de foame sau de mâna piraților. Nu să ajung la putere pe ruinele abandonate de el.

Dacă nu eram foarte prevăzător, ar fi pus să mă omoare. Sau mai rău, dacă exista un lucru mai rău decât moartea pe care să-l născocească Regal.

De două ori am încercat să dispar de la ospăț și de două ori m-a prins la colț cineva care voia să stea de vorbă cu mine în liniște. În cele din urmă, am pretins că mă doare capul și am anunțat că mă duc la culcare. A trebuit să îndur cel puțin șase bărbați care s-au grăbit să-mi ureze noapte bună. M-am retras. Tocmai când credeam că am scăpat, Celerity mă atinse sfioasă pe braț și îmi ură noapte bună cu glas atât de stins, încât mi-am dat seama că îi rănisem sentimentele. Asta cred că m-a tulburat mai mult decât restul serii. I-am mulțumit și, comițând cea mai laşă faptă din seara aceea, i-am sărutat vârful degetelor. Mi s-a făcut rușine văzând scânteia din ochii ei. Am urcat scările în fugă. Între timp, m-am întrebat cum suportase Verity sau tatăl meu asemenea situații. Dacă m-am gândit sau am visat vreodată să fiu prinț adevărat și nu un bastard, am alungat visul acela în aceeași noapte. Era o meserie

prea în văzul lumii. Cu inima frântă, mi-am dat seama că așa voi trăi până la întoarcerea lui Verity. Iluzia puterii se agăța de mine acum și prea mulți vor fi orbiți de ea.

M-am dus în odaia mea și m-am schimbat, foarte ușurat, în haine comode. Când mi-am aranjat cămașa, am simțit săculețul cu otrava pentru Wallace cusut în manșetă. Poate îmi va aduce noroc, am reflectat cu amărăciune. Am ieșit din odaie și am făcut cel mai prostesc lucru din seara aceea. M-am dus la Molly. Holul servitorilor era pustiu, coridorul slab luminat de două torțe lenețe. Am bătut la ușă. Niciun răspuns. Am încercat zăvorul, dar nu era tras. Ușa s-a deschis când am împins-o.

Întuneric. Pustiu. Un cămin fără foc. Am găsit un ciot de lumânare și l-am aprins de la o torță. Apoi m-am întors în cameră și am închis ușa. Am stat acolo până când mi-am dat seama că pustiul din jurul meu era adevărat. Prea amintea de Molly. Patul fără așternut, căminul curățat, grămada de lemne pregătită pentru ca următorul locatar să aprindă focul. Acestea erau semnele care îmi arătau că făcuse curățenie chiar ea. Nicio panglică, nicio lumânare, niciun rest de fitil în urma femeii care locuise aici ca servitoare. Urciorul așezat cu gura în jos în lighean, ca să-l ferească de praf. M-am așezat pe scaunul ei, în fața căminului. I-am deschis scrinul pentru haine și m-am uitat înăuntru. Dar nu erau scaunul ei, nici căminul ei, nici scrinul ei. Nu erau decât obiectele pe care le atinsese în scurta vreme cât locuise aici.

Molly plecase.

Nu avea să se mai întoarcă.

Reușisem să-mi păstrez mințile refuzând să mă gândesc la ea. Camera goală îmi smulse legătura de la ochi. Am privit în sufletul meu și m-am disprețuit. Am vrut să iau înapoi sărutul depus pe degetele lui Celerity. Ce anume fusese, un balsam pentru mândria rănită a unei fete sau ispita cu care să-i leg de mine pe ea și pe tatăl ei? Nu se justifica nici una, nici alta. Amândouă răspunsurile erau greșite, dacă era să cred în dragostea pe care i-o jurasem lui Molly. Sărutul acela era dovada că mă făceam vinovat de toate acuzațiile pe care mi le adusese Molly. Întotdeauna voi pune neamul Farseer înaintea ei. O amăgisem cu căsătoria, îi călcasem mândria în picioare și-i spulberasem încrederea în mine. Mă rănise părăsindu-mă. Nu reușise să treacă peste faptul că îmi bătusem joc de încrederea ei în ea însăși. Cu gândul acesta va trebui să trăiască mereu, cu convingerea că a fost înșelată și folosită de un băiat mincinos și egoist, care nici măcar nu a avut curajul să lupte pentru ea.

Poate disperarea să dea naștere curajului? Sau era doar nesăbuința și dorința de a-mi distruge propria viață? Am coborât scările cu îndrăzneală și m-am dus direct la încăperile regelui. Torțele din suporturile de lângă ușă mă enervau tot scuipând flăcări albastre. Cam exagerat, Chade. M-am întrebat dacă meșterise fiecare lumânare și torță din turn. Am tras draperia și am intrat. Nu era nimeni. Nici în salon, nici în dormitor. Camerele aveau o înfățișare dezolantă, cele mai

valoroase obiecte luate și cărate cu barca pe râu. Semănau cu odăile dintr-un han modest. Nu mai era nimic demn de furat, altfel Regal ar fi lăsat o gardă la ușă. Ciudat, dar îmi amintea de camera lui Molly. Mai rămăsese câte ceva în ea: așternuturi de pat, veșminte și altele asemănătoare. Dar nu mai era camera regelui meu. M-am dus lângă o masă, exact în locul în care stătusem în copilărie. Aici, în timp ce mânca dejunul, Shrewd mă lua serios la întrebări despre lecții în fiecare săptămână și, de câte ori îmi vorbea, îmi atrăgea atenția că, dacă eu eram supusul lui, el era regele meu. Bărbatul acela plecase, izgonit din cameră. Dezordinea lăsată de un bărbat harnic, calapoadele, săbiile, pergamentele împrăștiate fuseseră înlocuite de afumătoare pentru ierburi și cești lipicioase de ceai amețitor. Regele Shrewd plecase de aici cu multă vreme în urmă. În noaptea aceea aveam să iau cu mine un bătrân bolnav.

Am auzit pași și mi-am blestemat neghiobia. M-am strecurat după o draperie și am stat nemișcat. Am auzit murmurul vocilor în salon. Wallace. Replica aceea batjocoritoare precis e a bufonului. M-am furișat din ascunzătoare chiar în pragul dormitorului, ca să trag cu ochiul prin perdeaua improvizată. Kettricken stătea pe canapea lângă rege și-i vorbea în șoaptă. Arăta obosită. Avea cearcăne la ochi, dar îi zâmbea lui Shrewd. M-am bucurat când l-am auzit murmurându-i un răspuns. Wallace se ghemui și adăugă surcele în foc cu mare grijă. De partea cealaltă a căminului, Rosemary adormise, cu rochia cea nouă

toată șifonată în jurul ei. Căscă somnoroasă, apoi scoase un oftat și își îndreptă rochia. Îmi era milă de ea. Și eu mă simțeam la fel după ceremonia nesfârșită. Bufonul stătea în spatele scaunului lui Shrewd. Se întoarse brusc și se uită exact la mine, de parcă m-ar fi văzut prin perdea. Altcineva nu mai era în cameră.

Bufonul se răsuci dintr-odată spre Wallace.

– Așa, sir Wallace, suflă, suflă bine și fierbinte. Probabil că nu ne va mai trebui focul, atât de cald e aerul cu care alungi frigul din cameră.

Wallace nu se ridică în picioare, dar întoarse capul ca să-i arunce bufonului o căutătură cruntă.

– Adu-mi niște vreascuri, vrei? Niciuna din surcelele astea nu vrea să se aprindă. Flacăra alunecă de-a lungul lor, dar lemnul nu arde. Am nevoie de apă fierbinte dacă e să pregătesc regelui ceaiul pentru somn.

– Vreau să aduc vreascuri? Vreascuri? Vreau? Nu sunt făcut din vreascuri, bunule Wallace. Și nici nu iau foc, oricât ai pufni și-ai pufăi spre mine. Gărzi! Hei, gărzi! Intrați și aduceți cu voi vreascuri, dacă vreți!

Bufonul sări de la locul său din spatele regelui și făcu o tumbă până la ușă, unde dădu un adevărat spectacol trăgând de perdea ca și cum ar fi fost o ușă. Într-un sfârșit, scoase capul pe coridor și strigă după gărzi. Și-l retrase după un moment și reveni în cameră cu un aer îndurerat.

– Fără gărzi, fără vreascuri. Bietul Wallace.

Îl studie pe vraci cât se poate de serios. Wallace stătea în patru labe, atâțând nervos focul.

– Poate dacă te-ai răsuci cu prova la pupa și ai sufla astfel în foc, flăcările ar dansa mai vesele pentru tine. Cu pupa în vânt, ca să-ți iei avânt, cutezătorule Wallace.

Una dintre lumânările care ardeau în cameră pâlpâi dintr-odată cu scântei albastre. Toți cei de față, inclusiv bufonul, tresăriră când o auziră șuierând, iar Wallace se ridică stângaci în picioare. Nu l-aș fi crezut superstițios, dar i-am deslușit o sclipire deznădăjduită în priviri, care dovedea cât de tare îl speria semnul rău.

– Focul se încăpățânează să nu se aprindă, anunță el, apoi, parcă dându-și seama de înțelesul vorbelor sale, tăcu și rămase cu gura căscată.

– Suntem vrăjiți, spuse bufonul nepăsător.

Lângă cămin, mica Rosemary își ridică genunchii sub bărbie și privi curioasă în jur. Îi sărise somnul.

– De ce nu sunt gărzi? întrebă Wallace nervos.

Se duse la ușă și cercetă coridorul.

– Torțele ard cu flacără albastră, toate! strigă el, cu răsuflarea tăiată. Își trase capul înapoi și privi disperat în jur. Rosemary. Du-te și adu gărzile. Au spus că vor veni după noi de îndată.

Rosemary scutură din cap și refuză să se miște. Își strânse genunchii mai tare la piept.

– Gărzile vor veni după noi? Ne urmăresc cu vreascurile? Suntem urmăriți de vreascuri? Ei, ăsta da, subiect noduros! Oare gărzile-vreascuri iau foc?

– Termină cu flecăreala! se răți Wallace la bufon. Du-te și adu gărzile.

– Du-te şi adu? Mai întâi crede că sunt un vreasc, pe urmă că sunt căţeluş. Of! Du-te şi adu vreascul; adică băţul. Unde-i băţul?

Bufonul începu să latre ca un căţeluş şi să ţopăie prin cameră, prefăcându-se că adulmecă după un băţ aruncat.

– Du-te şi adu gărzile! răcni Wallace.

Regina interveni ferm:

– Bufonule, Wallace, terminaţi. Ne plictisiţi cu caraghioslâcurile voastre. Iar tu, Wallace, o sperii pe Rosemary. Du-te tu şi adu gărzile, dacă ţii neapărat să vină aici. În ce mă priveşte, mi-ar prinde bine puţină linişte. Sunt ostenită. În curând, va trebui să mă retrag.

– Regina mea, se întâmplă ceva rău în seara asta, stărui Wallace. Aruncă priviri prudente în jur. Nu sunt un om care să se sperie de semnele rele, dar în ultima vreme au fost prea multe ca să le trec cu vederea. Mă voi duce să aduc gărzile, dacă bufonul nu are curajul să...

– El face scandal şi plânge după gărzi, ca să vină să-l păzească de focul care nu vrea să se aprindă, şi tot eu sunt acela care nu are curaj? Vai şi-amar de mine!

– Linişte, bufonule, te rog! Stăruinţa reginei păru neprefăcută. Wallace. Du-te, dar nu după gărzi, ci ca să aduci alte lemne. Regelui nostru nu-i place agitaţia asta, vrea pur şi simplu să se odihnească. Du-te acum. Du-te!

Wallace se îndreptă şovăitor spre uşă; era limpede că nu voia să înfrunte singur flăcările albastre. Bufonul îi zâmbi prosteşte.

– Să vin cu tine și să te țin de mână, cutezătorule Wallace?

Asta măcar îl hotărî să iasă din cameră. Când nu i se mai auziră pașii, bufonul se uită încă o dată spre ascunzătoarea mea, invitându-mă clar să ies.

– Regina mea, am rostit în șoaptă, și respirația ei întretăiată fu singurul semn că am speriat-o când am apărut din dormitorul regelui. Dacă vrei să te retragi, bufonul și cu mine îl vom culca pe rege. Știu că ești ostenită și că ai vrut să te culci devreme în seara asta.

De lângă foc, Rosemary mă privi cu ochi mari.

– Poate că așa voi face, spuse Kettricken, ridicându-se cu o repeziciune surprinzătoare. Vino, Rosemary. Noapte bună, regele meu.

Ieși iute din cameră, cu Rosemary nevoită să alerge în spatele ei. Copilul se uită de multe ori la noi peste umăr. Imediat ce draperia căzu în spatele lor, m-am dus la Shrewd:

– Regele meu, e timpul, i-am spus cu blândețe. Voi sta de pază aici până pleci. Există vreun lucru pe care vrei să-l iei cu tine în mod special?

Shrewd înghiți, apoi își concentră privirea asupra mea.

– Nu. Nu, nu mai e nimic aici pentru mine. Nimic de lăsat în urmă, nimic pentru care să rămân. Închise ochii, vorbi în șoaptă. M-am răzgândit, Fitz. Cred că voi rămâne aici, să mor în patul meu în noaptea asta.

Preț de-o clipă, bufonul și cu mine am împietrit.

– Vai, nu, exclamă bufonul, iar eu am zis:

– Regele meu, ești doar obosit.

– Și singurul lucru de care voi mai avea parte e și mai multă oboseală.

Ochii lui Shrewd sclipiră neașteptat de limpezi. Regele-băiat pe care îl atinsesem vag cu Meșteșugul se uită la mine din trupul măcinat de durere.

– Trupul mă trădează. Fiul meu a devenit un șarpe. Regal știe că fratele lui trăiește. Știe că nu e a lui coroana pe care o poartă. Nu am crezut că va... Am sperat, până în ultima clipă, că se va răzgândi...

Ochii bătrâni i se umplură de lacrimi. Voisem să-mi salvez regele de un prinț necredincios. Ar fi trebuit să știu că nu pot salva un tată de fiul trădător. Shrewd întinse brațul spre mine – o gheară sfrijită și îngălbenită, care fusese cândva mâna zdravănă a unui mânuitor de sabie.

– Îmi voi lua adio de la Verity. Vreau să afle de la mine că nu am încuviințat nimic din toate astea. Măcar atât lasă-mă, ca fiul meu, care mi-a fost întotdeauna credincios, să aibă o fărâmă de încredere în mine. Arătă spre un loc la picioarele lui. Hai, Fitz. Du-mă la el.

Nu aveam cum să-i refuz porunca. M-am supus imediat. Am îngenuncheat lângă el. Bufonul se duse în spatele lui, lacrimile croindu-i poteci cenușii pe obrajii vopsiți în alb și negru.

– Nu, șopti el repede. Regele meu, ridică-te, hai să ne ascundem. Acolo poți cugeta în liniște. Nu trebuie să iei o hotărâre acum.

Shrewd nu-i dădu atenție. Am simțit mâna regelui pe umăr. Mi-am descătușat forțele pentru el, îndurerat, dar surprins că învățasem, în cele din urmă, cum

să o fac când doresc. Ne-am aruncat amândoi în râul negru al Meșteșugului. Ne-am răsucit în curent, eu așteptând să ne călăuzească. Însă el mă luă dintr-odată în brațe. *Fiul fiului meu, sânge din sângele meu. În felul meu, te-am iubit.*

Regele meu.

Tânărul meu asasin. Ce-am făcut din tine? Cum mi-am schimonosit propriul vlăstar? Nu știi cât de tânăr ești încă. Fiul lui Chivalry, nu e prea târziu să te îndrepți. Ridică-ți privirea. Privește dincolo de toate acestea.

Îmi petrecusem viața devenind ceea ce dorise el să devin. Cuvintele lui de acum mă nedumereau și îmi stârneau întrebări la care nu aveam timp să răspund. Simțeam cum îl părăsesc puterile.

Verity, i-am amintit în șoaptă.

L-am simțit căutând și i-am sprijinit căutarea. Am simțit și atingerea ușoară a lui Verity, apoi vlăguirea bruscă a regelui. L-am căutat pe pipăite, așa cum cauți un înecat în apă adâncă. I-am descoperit conștiința, am ținut-o strâns, dar parcă strângeam o umbră. Îmbrățișam un băiat înfricoșat care se lupta, dar nu știa cu ce anume.

Apoi a dispărut.

Ca un balon de săpun spart.

Crezusem că întrezăresc fragilitatea vieții când ținusem copilul mort în brațe. Acum am înțeles bine. Acum e aici, acum nu mai e. Până și o lumânare în care sufli lasă o dâră de fum. Regele meu dispăruse dintr-odată.

Dar nu eram singur.

Cred că fiecare copil a răsucit o pasăre moartă găsită în pădure, numai ca să rămână uimit și înspăimântat de viermii care rod flămânzi din partea ascunsă. Puricii se adună în grămezile cele mai dese și căpușele cresc cel mai repede pe un câine mort. Justin și Serene, ca lipitorile căzute de pe un pește mort, se ridicară și încercară să se agațe de mine. Iată izvorul puterii lor sporite și vlăguirii regelui. Iată negura care îi împânzise mintea și îi umpluse zilele de amărăciune. Galen, maestrul lor, își făcuse din Verity o țintă. Dar nu reușise să-l omoare și-și găsise propria moarte. De când se lipiseră cei doi de rege, de când sugeau de la el puterea Meșteșugului, nu voi ști niciodată. Au știut tot ce i-a transmis lui Verity prin mine. Multe mi s-au limpezit dintr-odată, dar era prea târziu. Mă învăluiau și nu știam cum să scap de ei. Îi simțeam cum se încolăcesc în jurul meu, știam că îmi sorb vlaga și că, dacă nu au un motiv ca să se retragă, mă vor ucide în câteva clipe.

Verity, am strigat, dar eram deja prea slăbit. Nu voi mai ajunge la el.

Jos de pe el, jigodii! Un mârâit familiar, apoi Ochi Întunecați îi *respinse* prin mine. N-am crezut că va reuși, dar, ca mai demult, forță Harul asupra lor prin canalul deschis de Meșteșug. Harul și Meșteșugul erau două lucruri diferite, se deosebeau precum cititul de cântat sau înotul de călărit. Totuși, când cei doi erau legați de mine prin Meșteșug, probabil că erau vulnerabili la celălalt fel de magie. I-am simțit împinși departe de mine, dar erau doi care să reziste atacului lui Ochi Întunecați. Nu-i va învinge pe amândoi.

Ridică-te și fugi! Fugi de cei cu care nu poți lupta!

O propunere înțeleaptă. Frica m-a adus înapoi în corpul meu și am ridicat dintr-odată zidurile care-mi păzeau mintea de atingerea Meșteșugului lor. Când am putut, am deschis ochii. Zăceam pe podea în cabinetul regelui, gâfâind, în vreme ce, deasupra mea, bufonul se aruncase lângă rege și plângea în hohote. Tentaculele Meșteșugului se târau și bâjbâiau încă după mine. M-am retras adânc în mine, m-am apărat sălbatic, cum mă învățase Verity, și tot le-am simțit prezența, ca niște degete de stafie care-mi trăgeau hainele ca să ajungă la piele. M-am umplut de scârbă.

– L-ai omorât, l-ai omorât! L-ai omorât pe regele meu, trădător nenorocit! țipă bufonul la mine.

– Nu! Nu eu am fost!

De-abia reușeam să vorbesc.

Spre groaza mea, Wallace stătea în prag, privind scena cu ochi sălbatici. Apoi ridică ochii și scoase un urlet de spaimă. Scăpă brațul de lemne pe care-l adusese. Și bufonul, și eu am întors capul.

În ușa dormitorului stătea Omul Însemnat. Chit că știam că e Chade, tot mi s-a făcut părul măciucă într-o clipă. Era îmbrăcat în straie simple și zdrențuite, murdare de pământ și mucegai. Părul lung și cărunt îi atârna în șuvițe murdare pe față și își mânjise pielea cu cenușă, ca să se vadă mai bine cicatricele. Arătă încet cu brațul spre Wallace. Bărbatul țipă, apoi o luă la fugă urlând după gărzi pe coridoare. Ecoul urletelor răsunară prin turn.

– Ce se întâmplă aici? întrebă Chade, imediat ce Wallace se făcuse nevăzut. Ajunse dintr-un pas lângă fratele său și-i puse degetele lungi la gât. Știam ce va descoperi. M-am ridicat cu greu în picioare.

– E mort. NU L-AM OMORÂT EU! Țipătul meu acoperi vaietul ascuțit al bufonului. Degetele Meșteșugului mă pișcau încăpățânate. Mă duc să-i omor pe cei care l-au ucis. Du-l pe bufon la loc sigur. Regina e cu tine?

Chade căscă ochii cât cepele. Se holbă la mine de parcă atunci mă vedea prima oară. Toate lumânările din cameră scuipară dintr-odată scântei albastre. Mi se păru foarte nimerit.

– Du-o la loc sigur, i-am poruncit maestrului meu. Și ai grijă să meargă și bufonul cu ea. Dacă rămâne aici, e mort. Regal nu va lăsa în viață pe niciunul dintre cei care au fost aici în seara asta.

– Nu! Nu îl voi părăsi!

Bufonul avea ochi mari și goi, de nebun.

– Ia-l de-aici cum poți, Chade! E viața lui în joc!

L-am prins pe bufon de umeri și l-am scuturat zdravăn. Capul îi săltă în față și în spate pe gâtul subțire.

– Du-te cu Chade și taci. Taci, dacă vrei să vezi moartea regelui tău răzbunată. Pentru că asta mă duc să fac. Mă străbătu un fior și lumea se clătină, întunecată pe la margini. Scoarță-de-spiriduș! am gâfâit. Am nevoie de scoarță-de-spiriduș de la tine. Apoi fugi!

L-am aruncat pe bufon în brațele lui Chade, iar bătrânul îl prinse cu mâinile lui neputincioase. Parcă l-am văzut în brațele morții. Ieșiră din cameră, Chade

sprijinindu-l pe bufonul scuturat de suspine. După o clipă, am auzit zgomot îndepărtat de piatră frecând piatră. Plecaseră.

Am căzut în genunchi, apoi m-am răsturnat neputincios. M-am ridicat, proptindu-mă de poala regelui. Mâna lui rece căzu de pe scaun și se odihni pe capul meu.

– Prost moment ți-ai găsit să plângi, am rostit cu glas tare în camera goală.

Dar lacrimile îmi curseră în continuare. Întunericul îmi mărginea văzul. Degetele străvezii ale Meșteșugului loveau în zidurile mele de apărare, zgâriau mortarul, zgâlțâiau fiecare piatră. Le-am dat la o parte, dar au venit înapoi. După cum se uitase Chade la mine, mă îndoiam că se va întoarce. Totuși, mi-am făcut curaj.

Ochi Întunecați, călăuzește-i la vizuina vulpii. I-am arătat șopronul din care aveau să iasă și unde trebuie să meargă. Mai mult nu am reușit.

Frate!

Călăuzește-i, inima mea!

L-am îmboldit încet și l-am simțit cum se îndepărtează. Lacrimile, proastele, tot îmi spălau obrajii. Am întins mâna să-mi recapăt echilibrul. Îmi căzu pe trupul regelui. Am deschis ochii, am clipit ca să văd mai bine. Cuțitul lui. Nu un pumnal bătut în giuvaiere, ci cuțitul pe care îl poartă la curea orice om, pentru treburile de toată ziua. Mi-am luat inima în dinți și l-am smuls din teacă. L-am ținut în poală și l-am admirat. O lamă de nădejde, boantă de atâta folosire

peste ani. Mâner de corn, probabil sculptat cândva, dar netezit de palma lui Shrewd. L-am atins uşor şi degetele mele au găsit ceea ce ochii mei nu mai vedeau: însemnul lui Hod. Maestra armelor îl lucrase pentru stăpânul ei. Iar regele îl folosise cu pricepere.

O amintire îmi fremătă într-un ungher al minţii: „Suntem unelte", îmi spusese Chade. Eu eram unealta pe care el o modelase pentru rege. Suveranul mă privise şi se întrebase *Ce-am făcut din tine?* Eu nu trebuia să mă întreb prea mult. Eram asasinul regelui. În mai multe privinţe. Dar mă voi îngriji să-l slujesc după dorinţa lui, ultima oară.

Cineva se ghemui lângă mine. Chade. Am întors încet capul către el.

– Seminţe de carris, îmi spuse. N-am timp să prepar scoarţă-de-spiriduş. Vino. Lasă-mă să te duc şi pe tine în ascunzătoare.

– Nu.

Am luat turtiţa de seminţe îmbibate cu miere, am băgat-o pe toată în gură şi am mestecat-o, muşcând seminţele cu dinţii din spate, ca să le absorb toată puterea. Am înghiţit-o.

– Du-te, i-am poruncit lui Chade. Am şi eu o îndatorire, cum ai şi tu. Burrich aşteaptă. În curând se va da alarma. Scoate-o repede pe regină, cât mai ai ocazia să o iei înaintea vânătorilor. Eu îi voi ţine în loc.

Mă eliberă.

– Rămas-bun, băiete, zise el posac şi se aplecă să mă sărute pe frunte.

Un semn de adio. Nu se aştepta să mă mai vadă în viaţă.

Nici eu.

Mă lăsă acolo. Nici n-am auzit piatra frecându-se de piatră, că semințele de carris începură să-şi facă efectul. Le mai înghiţisem şi altă dată, la Festivalul Primăverii, ca toată lumea. Un deget de praf presărat pe glazura prăjiturii îţi dă o ameţeală plăcută. Burrich mă prevenise că unii negustori necinstiţi le băgau cailor ulei de carris în tărâţe ca să câştige cursa sau ca să arate bine când erau scoşi la vânzare. Tot de la el aflasem că un cal astfel tratat nu mai era niciodată ca înainte. Dacă supravieţuia. Ştiam că şi Chade luase carris şi îl văzusem căzând ca un sac de cartofi când trecuse efectul semințelor. Totuşi, eu nu ezitasem. Poate că Burrich nu se înşală în privinţa mea, am recunoscut. Extazul Meşteşugului sau patima fierbinte a vânătorii. Înfruntam distrugerea propriei vieţi sau o meritam? N-am stat mult să mă gândesc. Semințele de carris îşi făcură datoria. Am prins puteri cât zece, iar inima îmi bătea uşoară ca pasărea pe cer. Am sărit în picioare. Am pornit spre uşă, apoi m-am întors.

Am îngenuncheat în faţa regelui. Am ridicat cuţitul, l-am dus la frunte şi am jurat:

– Acest cuţit te va răzbuna.

I-am sărutat mâna şi l-am lăsat în faţa focului.

Dacă lumânările care scoteau flăcări albastre mă enervaseră, strălucirea albastră a torţelor de pe coridor era nepământească. Parcă te uitai într-o apă adâncă şi calmă. Am luat-o la fugă pe coridor, râzând

în sinea mea. Dedesubt se pornise un vacarm în care Wallace se auzea cel mai tare. Flăcări albastre și Omul Însemnat, țipa el. Nu trecuse chiar atât de multă vreme câtă crezusem eu și acum timpul ținea cu mine. Am zburat pe coridor ușor ca fulgul. Am găsit o ușă descuiată și m-am furișat în spatele ei. Am așteptat. Le-a luat o veșnicie să urce scările și încă una să treacă de mine. Am stat până au ajuns în odaia regelui și, când am auzit strigăte alarmate, am țâșnit din ascunzătoare și am luat-o la goană în jos pe scări.

Cineva strigă după mine, dar am scăpat neurmărit. Numai când am ajuns la ultima treaptă am auzit poruncindu-se să fiu prins. Am râs cu voce tare. De parcă m-ar fi putut prinde! Pentru un băiat crescut aici, castelul Buckkeep era un furnicar de coridoare laterale pentru servitori. Știam unde vreau să ajung, dar nu m-am dus direct acolo. Am ocolit șiret ca vulpea, traversând iute coridorul cel mare, am sărit peste pietrele din curtea spălătoriei, îngrozind-o pe bucătăreasă cu goana mea nebună. Nelipsite, stăruitoare, degetele palide ale Meșteșugului mă ciupeau și mă pipăiau, neștiind că veneam spre ele: vin, dragii mei, vin să vă găsesc.

Galen, născut și crescut în Farrow, urâse marea. Se temea de ea, cred, așa că odăile lui se aflau în partea din turn care dădea spre munți. După moartea lui, auzisem că deveniseră un fel de sanctuar. Serene îi ocupase dormitorul, dar păstra salonul ca loc de întâlnire a inițiaților. Nu fusesem acolo până atunci, dar știam drumul. Am urcat treptele iute ca săgeata, am

zburat pe hol pe lângă o pereche care se îmbrățișa și m-am oprit la o ușă masivă, cu bare de fier. Dar o ușă groasă care nu e bine zăvorâtă nu e un obstacol, iar în câteva clipe se deschise la atingerea mea.

Am văzut scaune așezate în semicerc în jurul unei mese rotunde. O lumânare groasă ardea în mijlocul ei. Pentru concentrare, mi-am închipuit. Numai două scaune erau ocupate. Justin și Serene stăteau unul lângă altul, mână în mână, cu ochii închiși, scuturând din cap în spasmele Meșteșugului. Will lipsea. Sperasem să-l găsesc și pe el acolo.

Le-am studiat fețele într-o clipă. Luceau de transpirație și m-am simțit măgulit de cât se căzneau să-mi spargă zidurile. Gura li se strâmba în zâmbete scurte, opunându-se extazului, concentrându-se pe obiectul Meșteșugului, nu pe plăcerea de a-l urmări. N-am mai stat pe gânduri.

– Bau! am murmurat.

I-am tras capul lui Serene pe spate și i-am tăiat gâtul dezvelit cu cuțitul regelui. Se zbătu o singură dată. Am lăsat-o să cadă pe podea. Sângele începu să curgă în șuvoaie.

Justin sări în picioare cu un țipăt și m-am pregătit să-l omor și pe el. Dar mă păcăli. O luă la fugă, răcnind pe coridor. L-am urmărit cu cuțitul în mână. Guița ca un porc și alerga foarte repede. Nu făcea ocoluri viclene, gonea direct spre coridorul cel mare, țipând întruna. Fugeam și râdeam. Și acum mi se pare incredibil când îmi amintesc, dar așa s-a întâmplat. Credea cumva că Regal va scoate sabia să-l apere? Credea că,

după ce l-a omorât pe regele meu, mă mai putea opri ceva să-i vin de hac?

În coridorul cel mare, muzicienii cântau și lumea dansa, dar intrarea lui Justin puse capăt distracției. Mă apropiasem mult de el, așa că nu ne mai despărțeau decât vreo douăzeci de pași, când se lovi de o masă încărcată. Oamenii, șocați de apariția lui, au încremenit când am sărit pe el și l-am doborât. L-am înjunghiat de șase ori până s-a gândit cineva să ne despartă. Când gărzile din Farrow ale lui Regal porniră spre mine, le-am aruncat trupul cuprins de spasme, am dat peste o masă din spatele meu și am sărit pe ea. Am ridicat lama însângerată.

– Cuțitul regelui! am strigat și l-am plimbat ca să-l vadă toată lumea. Varsă sânge ca să răzbune moartea regelui. Atât!

– E nebun! se auzi un urlet. I-a luat mințile moartea lui Verity.

– Shrewd! am răcnit furios. Regele Shrewd a fost trădat și a murit în noaptea asta.

Gărzile lui Regal loviră masa deodată. Crezusem că sunt mai puține. Ne-am prăbușit peste bucate și oale. Oamenii țipau, dar câți se năpustiră în față ca să vadă ce se întâmplă, tot atâția se dădură înapoi îngroziți. Hod ar fi fost mândră de mine. Cu cuțitul regelui, am respins trei soldați cu săbii scurte. Dansam, săream, făceam piruete. Eram mult prea iute pentru ei, iar tăieturile primite nu mă dureau. I-am crestat bine pe doi dintre ei, pur și simplu pentru că nu se așteptau să am curajul să mă apropii de ei.

În spatele mulțimii, cineva dădu un țipăt:

– Soldați! La bastard! Îl omoară pe FitzChivalry!

Începu o luptă, dar n-am văzut cine cu cine se bate și nici nu m-am străduit. Am înjunghiat un soldat în mână și i-a căzut sabia. O voce acoperi hărmălaia.

– Shrewd! Regele Shrewd a fost ucis!

După zgomotele celeilalte lupte, mai mulți oameni se băteau. Nu puteam întoarce capul spre ei. Încă o masă căzu la podea și încă un țipăt străbătu coridorul. Atunci năvăli înăuntru garda din Buckkeep. Kerf strigă să acopere tărăboiul.

– Separați-i! Potoliți-i! Încercați să nu vărsați sânge pe coridorul regelui.

I-am văzut pe atacatorii mei încercuiți, am văzut expresia de consternare de pe chipul lui Blade când a dat cu ochii de mine și apoi l-am auzit strigând peste umăr:

– E FitzChivalry! Vor să-l omoare pe Fitz!

– Separați-i! Dezarmați-i!

Kerf se ciocni cap în cap cu unul dintre soldații lui Regal și îl trânti la pământ. În spatele lui, am văzut frânturi de luptă întrerupte când gărzile din Buckkeep îi atacară pe soldații lui Regal, dându-le peste săbii și poruncindu-le să le vâre în teacă. Am reușit să-mi trag răsuflarea și să arunc o privire la încăierarea cealaltă: într-adevăr, mulți se încinseseră, și nu numai soldați. Musafirii își trăgeau pumni. Lupta amenința să devină răscoală când, pe neașteptate, Blade, una dintre gărzile noastre, izbi cu umerii doi atacatori de-ai mei și-i aruncă la pământ. Sări în fața mea și mă înfruntă.

– Blade! l-am întâmpinat bucuros, crezând că e de partea mea. Apoi, văzând că ia poziție de apărare, i-am spus: doar știi că n-aș scoate sabia la tine!

– Știu, băiete, știu foarte bine, îmi zise el cu amărăciune.

Bătrânul soldat se aruncă asupra mea și mă prinse în îmbrățișarea ursului. Nu știu cine m-a lovit în cap, nici cu ce.

30
TEMNIŢA

Dacă un îngrijitor de câini bănuieşte că un ajutor de-al lui întrebuinţează Harul ca să spurce şi să tulbure câinii spre propriul lui folos, trebuie să urmărească semnele cu atenţie. Dacă băiatul nu vorbeşte prea mult cu colegii, să fie prudent. Dacă animalele ciulesc urechile înainte să apară el sau schelălăie înainte de a pleca, să fie prudent. Dacă un câine nu mai amuşină căţeaua în călduri sau întoarce botul de la urma de sânge şi se potoleşte la porunca băiatului, atunci poate fi sigur. Să fie spânzurat băiatul, deasupra apei, dacă se poate, foarte departe de grajduri, iar trupul să-i fie ars. Să se înece fiecare câine pe care l-a dresat şi toţi cei născuţi din câinii spurcaţi. Un câine care a aflat ce e Harul nu se va teme şi nu va respecta niciun stăpân, ci sigur se va înrăi când e despărţit de prietenul său. Un băiat cu Har nu va bate niciodată un câine neascultător, nici nu va răbda să-i fie vândut tovarăşul sau folosit ca momeală pentru urşi, oricât de bătrân ar fi. Un băiat cu Har va folosi câinii stăpânului său împotriva lui, ca să-şi urmărească propriile

scopuri, şi nu va fi niciodată credincios acestuia, ci numai câinelui său.

La un moment dat, m-am trezit. Dintre toate farsele crude pe care mi le jucase soarta în ultima vreme, trezirea, am hotărât eu, era cea mai crudă. Am stat nemişcat şi mi-am făcut socoteala chinurilor. Eram sleit din cauza agitaţiei stârnite în mine de seminţele de carris şi făcusem efortul istovitor de a mă lupta cu Meşteşugul lui Justin şi Serene. Primisem şi nişte răni urâte de sabie în braţul drept şi una în coapsa stângă, de care nu-mi aduceam aminte. Niciuna nu fusese pansată; mânecile şi pantalonii mi se lipiseră de piele din cauza sângelui uscat. Cel care mă lovise în cap îmi trăsese câteva lovituri în plus, ca să fie sigur că făcea o treabă bună. În afară de asta, nu aveam nimic. Mi-am repetat asta de câteva ori, ignorând tremurul din piciorul stâng şi din braţ. Am deschis ochii.

Mă aflam într-o cămăruţă de piatră. O oliţă zăcea într-un colţ. Când, în sfârşit, am hotărât că mă pot mişca, mi-am lungit gâtul destul ca să văd o uşă cu o fereastră mică, zăbrelită. Pe acolo intra lumina, răspândită de o torţă de pe coridor. A, da. Temniţa. Odată curiozitatea mea satisfăcută, am închis ochii şi am încercat să adorm din nou. Cu nasul vârât în coadă, mă odihneam în siguranţă, într-o vizuină acoperită de zăpada spulberată. Iluzia siguranţei, atât îmi putea oferi Ochi Întunecaţi. *Siguranţă.* Atât mi-a putut transmite.

M-am trezit a doua oară. Mi-am dat seama că se scursese timpul după cât de sete îmi era. În afară de

asta, nu se schimbase nimic. Am descoperit că banca pe care zăceam era tot din piatră. Nimic nu mă despărțea de răceala ei, decât hainele.

– Hei! am strigat. Gărzi!

Niciun răspuns. Eram năuc. După o vreme, n-am mai știut dacă strigasem sau doar îmi adunasem puterile ca să strig. Am mai stat puțin și am hotărât că nu aveam destulă putere. Am adormit la loc. Ce altceva să fi făcut?

M-a trezit vocea lui Patience, care se certa cu cineva. Celălalt nu-i spunea mai nimic și nu ceda.

– E ridicol. Ți-e teamă că pot să fac ceva?

Niciun răspuns.

– Îl cunosc de când era mic.

Tăcere prelungită.

– E rănit. Ce rău poate să-mi facă dacă mă uit la rănile lui? Poți să-l spânzuri la fel de bine și teafăr, și rănit, nu-i așa?

Iar tăcere.

După un timp, mi-am zis că poate sunt în stare să mă mișc. Eram plin de vânătăi și zgârieturi pe care nu știam cum le căpătasem, poate pe drumul din coridorul cel mare până la temniță. Cel mai rău era că mișcările îmi frecau hainele de crusta tăieturilor. Am hotărât să rabd. Pentru o celulă atât de mică, drumul de la pat la ușă era mult prea lung. Când am ajuns la ușă, am descoperit că de-aia văd printre zăbrele. Am zărit un perete de piatră de partea cealaltă a coridorului îngust. Am apucat barele cu mâna sănătoasă.

– Patience? am strigat răgușit.

– Fitz? O, Fitz, ești teafăr?

Ce întrebare! Am vrut să râd, dar am început să tușesc și am simțit gustul sângelui. Nu știam ce să spun. Nu eram teafăr, dar pentru ea nu era bine să se intereseze prea mult de mine. Cât de buimac eram, tot știam atâta lucru.

– Vai, Fitz, a murit regele! îmi strigă ea de pe coridor. Vorbea repede, ca să-mi spună cât mai multe. Și regina Kettricken e de negăsit, iar viitorul rege, Regal, zice că tu ești de vină pentru toate. Oamenii spun...

– Lady Patience, va trebui să plecați acum, încercă soldatul s-o oprească.

Ea îl ignoră.

– ...că ai înnebunit de durere când a murit Verity, că i-ai omorât pe rege, pe Serene și pe Justin și nu știu ce ai făcut cu regina și nimeni nu-l...

– Nu aveți voie să vorbiți cu prizonierul, doamnă!

Soldatul vorbi răspicat, dar ea tot nu-l băgă în seamă.

– ...găsește pe bufon. Wallace, el e ăla, a zis că v-a văzut pe tine și pe bufon certându-vă lângă regele mort, pe urmă l-a zărit pe Omul Însemnat, venit să-i ia spiritul. Omul ăsta e nebun! Și Regal te acuză și el, zice că faci vrăji murdare și ai suflet de animal! Așa zice că l-ai omorât pe rege. Și...

– Doamnă! Trebuie să plecați acum, altfel voi pune să fiți scoasă afară.

– Atunci, fă-o! se stropși Patience la el. Te provoc să încerci. Lacey, bărbatul ăsta nu mă lasă în pace. A! Cum îndrăznești să pui mâna pe mine? Pe mine,

care am fost regina lui Chivalry! Lacey, nu-l răni, e doar un copil. Un copil fără maniere, dar tot copil.

– Lady Patience, vă rog...

Soldatul schimbă tonul.

– Nu poți să mă târăști de-aici fără să-ți părăsești postul. Crezi că sunt atât de proastă, încât să nu-mi dau seama? Ce vei face? Vei ataca două femei bătrâne cu sabia?

– Chester! Chester, unde ești? răcni soldatul de serviciu. Naiba să te ia, Chester!

Îl auzeam zbierând frustrat după tovarășul care își luase o pauză. Probabil era în camera gărzilor, pe lângă bucătărie. Bea bere rece. Mânca tocană caldă. Mă luă cu ameţeală.

– Chester?

Glasul soldatului se auzea tot mai slab. Fusese destul de prost s-o lase pe Lady Patience lângă postul lui și să plece după camaradul său. În clipa următoare, am auzit târșâit de papuci în fața ușii. Am simțit degetele lui Patience mângâindu-mă pe mână printre gratii. Nu era destul de înaltă ca să vadă înăuntru, iar coridorul era atât de îngust, încât nu se putea da în spate ca s-o văd. Dar mângâierea ei era la fel de bine-venită ca lumina soarelui.

– Stai de pază și vezi când se întoarce, Lacey, porunci ea, apoi mi se adresă mie. Cum te simți, zău?

Vorbi în șoaptă, cu glas subțire, ca s-o aud numai eu.

– Mi-e sete. Mi-e foame. Mi-e frig. Mă doare. Nu avea rost s-o mint. Ce se întâmplă în turn?

– Mare tărăboi. Gărzile din Buckkeep au înăbuşit revolta din coridorul cel mare, dar apoi, afară, s-au încăierat soldaţii aduşi de Regal din centrul regatului şi soldaţii din Buckkeep. Garda reginei Kettricken a intervenit între ei şi ofiţerii şi-au pus soldaţii la respect. Totuşi, atmosfera e încordată. Nu s-au bătut numai soldaţii. Mulţi musafiri au ochi vineţi sau merg şchiopătând. Din fericire, niciunul dintre ei nu e rănit grav. Blade a încasat cele mai multe lovituri, aşa se zice. A căzut în timp ce-i ţinea la distanţă de tine pe soldaţii din Farrow. S-a ales cu coaste rupte, un ochi vânăt şi a pătit ceva la braţ. Dar Burrich zice că o să scape. Totuşi, s-au luat măsuri, iar ducii se zbârlesc unii la alţii ca dulăii.

– Burrich? am întrebat răguşit.

– Nu s-a băgat deloc, mă linişti Patience. E bine. Adică e nervos şi morocănos cu toată lumea, dacă asta înseamnă bine. Dar cred că asta e ceva obişnuit la el.

Îmi bubuia inima în piept. Burrich. De ce nu plecase? N-am îndrăznit să întreb mai multe despre el. O întrebare în plus, şi Patience ar fi devenit imediat bănuitoare.

– Regal?

Patience pufni.

– Îţi dă impresia că ceea ce îl enervează cel mai mult e că nu mai are motiv să plece din Buckkeep. Înainte, ştii tu, îi ducea pe regele Shrewd şi pe Kettricken în centrul regatului ca să fie în siguranţă şi devasta castelul ca să aibă cu ei lucrurile cu care erau obişnuiţi. Acum nu mai are nicio scuză, iar ducii de

coastă i-au cerut să rămână și să apere turnul sau cel puțin să lase în locul lui omul ales de ei. El l-a propus pe verișorul lui, lordul Bright de Farrow, dar ducilor nu le-a convenit. Acum, că Regal s-a pomenit rege, nu cred că îi place la fel de mult cum s-a așteptat.

– Deci s-a încoronat?

Un răcnet îmi sparse timpanele. M-am ținut de gratii ca să nu cad. Nu am voie să leșin, mi-am zis. Garda se va întoarce în curând. Numai în scurtul timp rămas mai puteam auzi ce se întâmplase.

– Am fost cu toții prea ocupați cu înmormântarea regelui și cu căutarea reginei. Când regele a fost găsit mort, am fost trimiși să o trezim, dar am găsit ușile încuiate și nu ne-a deschis nimeni. În cele din urmă, Regal și-a chemat iar oamenii cu topoarele. Ușa interioară era de asemenea închisă și încuiată. Dar nici urmă de regină. E o mare taină.

– Regal ce spune? Mintea mi se elibera de pânzele de păianjen. Doamne, ce tare mă durea.

– Nu prea multe, doar că ea și copilul ei au murit cu siguranță și că tu ești de vină. Te învinovățește de vrăjitoria animalelor, zicând că l-ai omorât pe rege cu Harul tău. Toți îi cer să aducă dovezi, iar el le tot spune curând, curând.

Deci nici vorbă de a cerceta drumurile și ocolișurile după Kettricken. Contasem pe ideea că spionii lui inițiați nu descoperiseră planul nostru. Dar, mi-am atras singur atenția, dacă trimisese oameni s-o caute, mă îndoiam că aveau ordin s-o aducă înapoi vie și nevătămată.

– Will ce face? am întrebat.

– Will?

– Will, fiul lui Hostler. E din grupul de inițiați.

– A, acela. Nu țin minte să-l fi văzut.

– Aha.

Iar mă luă cu amețeală. Nu mai judecam limpede. Știam că ar fi trebuit să pun mai multe întrebări, dar care să fi fost ele? Burrich era tot aici, dar regina și bufonul plecaseră. Ce nu mersese bine? Nu puteam s-o întreb pe Patience.

– Mai știe cineva că ești aici? am bâiguit.

Dacă Burrich ar fi știut că vine la mine, mi-ar fi trimis un mesaj.

– Bineînțeles că nu! Nu ne-a fost ușor, Fitz. Lacey a trebuit să pună o iarbă care provoacă voma în mâncarea unei gărzi, ca să rămână doar una de pază. Pe urmă a trebuit s-o pândim când pleacă... A, Lacey a zis să-ți aduc astea. E tare înțeleaptă Lacey a mea.

Își retrase mâna și apoi reuși să strecoare două mere mici printre gratii. Căzură la podea înainte de a le prinde eu. Am rezistat ispitei de a mă repezi să le mănânc.

– Despre mine ce se spune? am întrebat în șoaptă.

Urmară câteva clipe de liniște.

– Păi, cei mai mulți zic că ai înnebunit. Unii că ai fost vrăjit de Omul Însemnat să aduci moartea printre noi în noaptea aceea. Se mai bârfește că ai pus la cale și conduci o revoltă și i-ai omorât pe Serene și pe Justin pentru că aflaseră despre ea. Alții, nu prea mulți, sunt de acord cu Regal, zic că ai Harul

animalelor. Mai ales Wallace. Susține că lumânările din camera regelui nu au început să ardă cu flacără albastră până nu ai intrat tu acolo. Și mai zice că bufonul striga că l-ai omorât pe rege. Dar și bufonul a dispărut. Au fost prea multe semne rele și foarte mulți se tem acum...

– Nu eu l-am omorât pe rege, am murmurat. Justin și Serene l-au omorât. De asta i-am ucis, chiar cu cuțitul regelui.

– Se-ntorc gărzile! șuieră Lacey.

Patience o ignoră.

– Dar Justin și Serene nici măcar n-au fost...

– Nu am timp să-ți explic. Au făcut-o cu Meșteșugul. Dar l-au omorât, Patience. Jur. Am tăcut câteva clipe. Cu mine ce au de gând?

– Nu s-a hotărât încă.

– Nu avem timp de minciuni politicoase.

– Regal vrea să te spânzure. Ar fi pus să te omoare chiar în noaptea aceea, în coridorul cel mare, numai că Blade și-a ținut gărzile în frâu până s-a potolit revolta. Pe urmă, ducii de coastă ți-au luat partea. Lady Grace de Rippon i-a amintit lui Regal că niciun om cu sânge de Farseer în vene nu moare străpuns de sabie sau atârnat în ștreang. Regal nu a vrut să admită că ai sânge regesc, dar prea mulți au strigat când a negat. Acum jură că poate dovedi că ai Harul și că unul care se folosește de magia animalelor trebuie spânzurat.

– Lady Patience! Trebuie să pleci acum, trebuie, altfel eu sunt cel care va fi spânzurat!

Se întorcea garda, împreună cu Chester, bineînțeles, pentru că se auzeau mai mulți pași. Alergau spre celula mea. Patience îmi dădu drumul degetelor.

– Voi face tot ce pot pentru tine, îmi șopti.

Se străduise din toate puterile să-și ascundă frica din voce, dar o strecură fără să vrea în ultimele cuvinte.

Și pe urmă plecă, ocărându-l aspru pe soldat ca o gaiță, în vreme ce Chester sau poate altă gardă o scotea afară din temniță. Îndată ce s-a îndepărtat, m-am aplecat anevoie după cele două mere. Nu erau mari și se ofiliseră stând la păstrare pentru iarnă, dar mie mi s-au părut delicioase. Am mâncat până și cotoarele. Puțina zeamă din ele nu mi-a astâmpărat setea. Am stat puțin pe bancă, cu capul proptit în mâini, străduindu-mă să-mi țin mintea trează. Știam că trebuie să gândesc, dar îmi venea foarte greu. Nu mă puteam concentra. Am vrut să-mi dezlipesc cămașa de pe brațul tăiat, dar am renunțat. Câtă vreme rănile nu supurau, nu trebuia să mă ocup de ele. Nu-mi permiteam să sângerez. Am avut nevoie și de ultima fărâmă de putere să mă târăsc înapoi la ușă.

– Gărzi! am strigat cu glas dogit.

Mă ignorară.

– Vreau apă. Și mâncare.

Unde ești? Altcineva îmi răspunse la chemare.

Nu poți ajunge la mine, prietene. Ce mai faci?

Bine. Dar mi-a fost dor de tine. Ai dormit atât de adânc, încât am crezut că ai murit.

Așa am crezut și eu. În noaptea aceea. I-ai călăuzit la cai?

Da. Şi au plecat. Inima Haitei le-a spus că sunt o corcitură pe care ai îmblânzit-o. Un fel de cotarlă care ştie să facă acrobaţii.

Încerca să mă protejeze pe mine, nu să te jignească pe tine. De ce nu a plecat Inima Haitei cu ei?

Nu ştiu. Ce facem acum?

Aşteptăm.

– Gărzi! am strigat din nou, cât de tare am putut. N-a fost prea tare.

– Depărtează-te de uşă.

Bărbatul îmi vorbise chiar din dreptul uşii. Fusesem atât de preocupat de Ochi Întunecaţi, că nu-l auzisem apropiindu-se. Nu eram deloc în apele mele.

O plăcuţă de la marginea de jos a uşii fu dată la o parte. Un vas cu apă şi o jumătate de franzelă fură împinse înăuntru. Plăcuţa se închise la loc.

– Mulţam.

N-am primit răspuns. Am luat apa şi pâinea şi le-am cercetat atent. Apa mirosea de parcă ar fi stat în vas de câteva zile, dar n-am sesizat urme de otravă nici când am dus-o la nas, nici când am sorbit din ea. Am rupt pâinea în bucăţele, căutând fărâme negre în aluat sau porţiuni decolorate. Nu era proaspătă, dar nici otravă n-am găsit în ea. Cineva mâncase cealaltă jumătate. Am mâncat şi am băut apa cât ai zice peşte. După aceea m-am întins pe banca de piatră şi am încercat să găsesc cea mai confortabilă poziţie.

Celula era uscată, dar friguroasă, la fel ca orice încăpere din turn nefolosită pe timp de iarnă. Ştiam exact unde mă aflu. Temniţa nu era departe de pivniţa

cu vinuri. Puteam să urlu din toți rărunchii, nu m-ar fi auzit decât gărzile. Explorasem locul în copilărie. Rareori dădusem peste cineva în celule, și mai rar peste gărzi. Dreptatea se făcea atât de repede în Buckkeep, că nu trebuia să ții pe cineva prizonier mai mult de câteva ore. Încălcarea legii însemna de obicei că plătești cu viața sau muncind cu brațele. Bănuiam că aceste celule aveau să fie folosite mult mai des, acum că Regal se pretindea rege.

M-am străduit să adorm, dar nepăsarea mă părăsise. În schimb, m-am foit pe piatra rece și am cugetat. O vreme, am încercat să mă conving că, dacă regina scăpase, învinsesem. La urma urmei, a învinge înseamnă a obține ce dorești, nu? Însă m-am pomenit gândindu-mă la cât de repede murise Shrewd. Parcă se spărsese un balon de săpun. Dacă m-ar spânzura, tot repede aș muri și eu? Sau m-aș sufoca și m-aș clătina vreme îndelungată? Ca să-mi alung gândurile sumbre, m-am întrebat cât de lung ar fi războiul civil pe care Verity ar trebui să-l ducă împotriva lui Regal înainte de a pune pe picioare cele Șase Ducate. Presupunând, desigur, că Verity se întorcea și scăpa țărmul nostru de Corăbiile Roșii. Când Regal va abandona castelul Buckkeep – și eram convins că îl va abandona –, oare cine se va angaja să-l conducă? Patience spusese că ducii de coastă nu-l voiau pe Lordul Bright. Buckkeep avea câțiva nobili mărunți, dar niciunul atât de îndrăzneț încât să preia ocârmuirea ținutului. Poate că ducii de coastă vor întinde mâna spre el și îl vor pretinde. Nu. Niciunul dintre ei nu avea acum

puterea să se ocupe de ceea ce se întâmplă în afara graniţelor ducatelor lor. Fiecare pentru sine de acum înainte. Asta dacă Regal nu rămânea la Buckkeep. Regina fiind dispărută şi Shrewd mort, la urma urmei, el era regele de drept. Dacă nu mai ştia cineva că Verity trăieşte. Însă puţini ştiau. Ducatele de coastă îl vor accepta pe Regal drept rege? Îl vor accepta ele drept rege pe Verity, când se va întoarce? Sau îl vor dispreţui pe bărbatul care îi părăsise şi plecase într-o expediţie nebunească?

Timpul se scurgea leneş în locul acela monoton. Nu mi se dădea mâncare şi apă decât dacă ceream, uneori nici atunci, aşa că nu puteam ţine socoteala zilelor după mese. Treaz, eram prizonierul gândurilor şi al grijilor mele. O dată am încercat să-l găsesc pe Verity cu Meşteşugul, dar efortul îmi înceţoşă văzul şi îmi aduse o durere de cap înfiorătoare şi interminabilă. Nu am avut puterea să încerc a doua oară. Foamea îmi dădea târcoale întruna, încăpăţânată ca frigul din celulă. Am auzit gărzile întorcând-o din drum pe Patience de două ori, le-am auzit refuzând să ia mâncarea şi bandajele aduse de ea pentru mine. Nu am strigat-o. Voiam să renunţe, să se detaşeze de mine. Nu aveam linişte decât în somn, când vânam cu Ochi Întunecaţi. Am încercat să mă folosesc de simţurile lui ca să aflu ce se petrece în turn, dar el nu dădea importanţă decât lucrurilor care ar interesa un lup şi, când eram cu el, mă interesa ce-l interesa pe el. Nu mai măsuram timpul în zile şi nopţi, ci de la o pradă la alta. Vânatul pe care îl devoram împreună

cu el nu-mi întărea trupul, dar înfulecatul îmi dădea satisfacție. Cu ajutorul simțurilor lupului, am observat schimbarea vremii și într-o dimineață m-am trezit știind că zorii aduseseră o zi de iarnă senină. Vreme bună pentru pirați. Ducii de coastă nu vor mai sta prea mult în Buckkeep, dacă nu plecaseră deja.

Ca pentru a-mi întări bănuielile, am auzit voci la postul de gardă și tropăit de bocanci pe podeaua de piatră. Am auzit și vocea lui Regal, încordată de mânie, și salutul împăciuitor al gărzii. Străbătură coridorul. Pentru prima oară de când mă trezeam în celulă, o cheie se învârti în broască și ușa fu împinsă la o parte. M-am ridicat anevoie în capul oaselor. Trei duci și un prinț trădător mijiră ochii spre mine. Am reușit să mă ridic în picioare. În spatele nobililor veneau un șir de soldați înarmați cu sulițe, ca pregătiți să înconjoare o fiară turbată încolțită. O gardă cu sabia scoasă stătea lângă ușă, între mine și Regal.

– Iată-l. E viu și sănătos. Nu i-am făcut de petrecanie. Dar să știți că am dreptul. A ucis un om, pe servitorul meu, chiar pe coridorul meu. Și o femeie în camera ei. Am dreptul să-i iau viața, măcar pentru aceste crime.

– Viitor rege Regal, îl acuzi pe FitzChivalry că l-a ucis pe regele Shrewd folosindu-se de Har, spuse Brawndy. Apoi, foarte chibzuit, adăugă: Eu nu am auzit să fie posibil așa ceva. Dar, dacă este precum spui, atunci consiliul are dreptul de a hotărî asupra lui, pentru că pe rege se presupune că l-ar fi ucis mai întâi. Asta înseamnă că trebuie să întrunim consiliul,

să hotărâm dacă e vinovat sau nevinovat și să dăm o sentință.

Regal oftă exasperat.

– Atunci voi întruni consiliul. Haideți să trecem la fapte și să terminăm odată cu asta. E ridicol să se amâne încoronarea mea din cauza executării unui criminal.

– Maiestate, moartea unui rege nu e niciodată ridicolă, sublinie calm ducele Shemshy de Shoaks. Ne ocupăm mai întâi de un rege și după aceea de altul, Regal, viitor rege.

– Tata e mort și îngropat. Cum vreți să vă mai ocupați de el?

Regal începea să se piardă cu firea. Nu era nici urmă de durere sau respect în vocea lui.

– Vom afla cum a murit și de mâna cui, îi răspunse ducele Brawndy de Bearns. Omul tău, Wallace, a spus că FitzChivalry l-a omorât pe rege. Tu, Regal, viitor rege, l-ai aprobat, zicând că a folosit Harul. Mulți dintre noi cred că FitzChivalry a fost devotat regelui trup și suflet și nu ar fi făcut așa ceva. Iar FitzChivalry a spus că l-au omorât inițiații.

Ducele de Brawndy se uită în ochii mei pentru prima oară. L-am privit ca și când am fi fost singuri.

– Justin și Serene l-au omorât, am rostit. Prin trădare, mi-au omorât regele.

– Tăcere! țipă Regal.

Ridică mâna, gata să mă lovească. Nici măcar nu am clipit.

– Așa că i-am ucis, am continuat, privindu-l numai pe Brawndy. Cu cuțitul regelui. Altfel de ce aș fi ales această armă?

– Nebunii fac lucruri ciudate.

Vorbise ducele Kelvar de Rippon, în timp ce Regal se sufoca, alb la față de furie. Calm, am privit fix în ochii ducelui. Ultima oară când îi vorbisem, stătusem împreună la masa lui, în Neat Bay.

– Nu sunt nebun, am ripostat repede. Am fost la fel de nebun în noaptea aceea cum am fost când am învârtit toporul în afara zidurilor din Neat Bay.

– Se prea poate, afirmă Kelvar îngândurat. Toată lumea știe că o ia razna când luptă.

Lui Regal i se aprinseră privirile.

– Și toată lumea știe că a fost văzut cu sânge pe la gură după ce a luptat. Că se transformă într-unul dintre animalele cu care a crescut. E blestemat de Har.

Numai tăcerea îi întâmpină vorbele. Ducii schimbară priviri, iar când Shemshy întoarse iar ochii spre mine, o făcu plin de dispreț. În cele din urmă, Brawndy îi răspunse lui Regal:

– Aceasta este o acuzație gravă. Ai martori?

– Mai mulți.

Brawndy clătină din cap.

– Orice om se poate umple de sânge după o bătălie. Toporul nu e o armă blândă. Depun eu mărturie pentru asta. Nu. E nevoie de mai mult pentru a-l condamna.

– Atunci să întrunim consiliul, repetă Regal nerăbdător. Să audă ce are de spus Wallace despre cum a murit tata și de mâna cui.

Cei trei duci avură alt schimb de priviri. Mă priviră toți, îngânduraţi. Ducele Brawndy conducea ducatele de coastă acum. M-am convins când el fu acela care vorbi:

– Viitor rege Regal, hai să vorbim deschis. L-ai acuzat pe FitzChivalry, fiul lui Chivalry, că a folosit Harul, magia animalelor, pentru a-l omorî pe rege. Aceasta este, într-adevăr, o acuzaţie gravă. Pentru a ne mulţumi pe toţi, îţi cerem să ne dovedeşti nu numai că are acest Har, dar şi că îl poate folosi pentru a face rău altuia. Cu toţii am văzut că nu exista niciun semn pe trupul regelui, nicio urmă de luptă. Dacă nu ai fi început să strigi că e vorba de trădare, poate am fi acceptat cu toţii că regele a murit de bătrâneţe. Unii chiar au spus că îi cauţi nod în papură lui FitzChivalry ca să scapi de el. Ştiu că ai auzit zvonurile; eu le rostesc cu glas tare ca să le înfruntăm.

Brawndy tăcu, parcă confruntat cu o luptă interioară. Aruncă încă o privire egalilor săi. Când nici Kelvar, nici Shemshy nu dădură semne de împotrivire, îşi drese glasul şi continuă.

– Avem o propunere, viitor rege Regal. Dovedeşte-ne că FitzChivalry e blestemat cu Har, domnule, şi că l-a folosit ca să-l omoare pe regele Shrewd şi te vom lăsa să-i iei viaţa în ce fel doreşti. Vom fi martori la încoronarea ta ca rege al celor Şase Ducate. Mai mult, îl vom accepta pe Lordul Bright ca înlocuitor al tău în Buckkeep şi îţi vom permite să te retragi la Curtea ta din Tradeford.

Triumful luci scurt pe chipul lui Regal. Apoi îl ascunse în spatele bănuielilor.

– Şi dacă eu, duce Brawndy, nu voi dovedi acest lucru spre mulţumirea voastră?

– Atunci FitzChivalry va rămâne în viaţă, declară calm Brawndy, şi îl vei numi cârmuitorul castelului Buckkeep şi îi vei da pe mână armata din Buckkeep în absenţa ta.

Toţi cei trei duci ridicară ochii spre Regal.

– Aceasta e înaltă trădare şi înşelăciune!

Shemshy fu gata să ducă mâna la sabie. Kelvar se înroşi, dar nu scoase o vorbă. Soldaţii din spatele lor tremurau de încordare ca arcurile întinse. Numai Brawndy nu se mişcă.

– Maiestate, mai ai de adus şi alte acuzaţii? întrebă el calm. Vom cere, din nou, să le dovedeşti. Încoronarea ta ar putea întârzia mai mult.

După câteva clipe în care le susţinu privirile neclintite şi tăcerea, Regal rosti:

– M-a luat gura pe dinainte, ducii mei. Vremurile ne încearcă pe toţi. Am rămas atât de repede fără îndrumarea tatălui meu, am rămas fără fratele meu, regina noastră şi copilul pe care îl poartă în pântec au dispărut... Acestea sunt motive suficiente pentru a face un om să rostească lucruri nechibzuite. Am... foarte bine. Consimt la acest... târg pe care mi-l propuneţi. Voi dovedi că FitzChivalry e blestemat cu Har sau îl voi elibera. Sunteţi mulţumiţi?

– Nu, viitorul nostru rege, răspunse Brawndy pe ton domol. Nu acestea au fost condiţiile noastre.

Dacă e nevinovat, FitzChivalry va fi pus la cârma castelului Buckkeep. Dacă e vinovat, îl vom accepta pe Bright. Acestea au fost condițiile noastre.

– Și moartea lui Justin și Serene, slujitori neprețuiți și membri ai grupului de inițiați? Măcar aceste două crime știm că le-a comis el. Le-a recunoscut cu gura lui.

Privirea pe care mi-o aruncă Regal ar fi putut să mă omoare pe loc. Cât de adânc regreta, probabil, că mă învinovățise de moartea lui Shrewd! Dacă Wallace nu m-ar fi acuzat ca un turbat, iar el nu l-ar fi sprijinit, ar fi putut cere să fiu înecat pentru moartea lui Justin. Pe el, așa cum văzuse toată lumea, eu îl omorâsem. Ca o ironie, propria dorință a lui Regal de a mă învinovăți pe nedrept era motivul care îmi amâna execuția.

– Vei avea toate șansele să dovedești că e blestemat cu Har și că l-a ucis pe tatăl tău. Pentru acele crime, și numai pentru ele, te vom lăsa să-l spânzuri. În ceea ce le privește pe celelalte... el susține că Justin și Serene l-au omorât pe rege. Dacă nu e el vinovatul, atunci suntem gata să acceptăm că moartea celor doi a fost pe deplin justificată.

– De neîngăduit! izbucni Regal.

– Maiestate, acestea sunt condițiile noastre, replică Brawndy calm.

– Și dacă le refuz? pufni Regal furios.

Brawndy ridică din umeri.

– Cerul e senin, Maiestate. E vremea raidurilor, pentru noi, cei de pe coastă. Trebuie să ne despărțim

și să ne întoarcem în turnurile noastre, ca să ne păzim țărmurile cât de bine putem. Dacă nu se întrunește tot consiliul, nu te poți încorona rege, nici nu poți numi, după lege, pe altcineva care să cârmuiască la Buckkeep în locul tău. Va trebui să iernezi aici, Maiestate, și să-i înfrunți pe pirați, la fel ca noi.

– Mă înghesuiți cu tot felul tradiții și legi neînsemnate, numai ca să mă obligați să vă fac pe voie. Sunt sau nu regele vostru?

– Nu ești regele nostru, sublinie Brawndy calm, dar categoric. Ești viitorul nostru rege. Și este foarte posibil să rămâi așa, până când acuzațiile vor fi dovedite și această problemă soluționată.

Din căutătura neagră a lui Regal se vedea limpede cât de puțin îi convenea situația.

– Foarte bine, acceptă el ferm, mult prea repede. Presupun că trebuie să mă supun acestui... târg. Nu uitați că voi ați vrut să fie așa, nu eu.

Se întoarse către mine. Știam că nu-și va ține promisiunea; știam că voi muri în celula aceea. Gândul tulburător și brusc al propriei mele morți îmi întunecă marginile văzului și mă făcu să mă clatin pe picioare. Am simțit că m-am îndepărtat de viață cu doi pași. O umbră rece se furișă în mine.

– Atunci ne-am înțeles, rosti Brawndy fără grabă. Se întoarse către mine și se încruntă. Probabil că sentimentele mi se reflectau în expresia feței, pentru că mă întrebă repede: FitzChivalry, ești tratat cum trebuie aici? Primești de mâncare?

Vorbind, își desfăcu încuietoarea de la umăr. Mantia lui era roasă de purtat, dar de lână și, când mi-o aruncă, greutatea ei mă lipi de zid. Am prins-o recunoscător, caldă cum era de la trupul lui.

– Apă. Pâine, am răspuns scurt. M-am uitat la haina de lână grea. Mulțumesc, am spus, mai încet.

– Primește mai mult decât alții! ripostă Regal nervos. Trăim vremuri aspre, adăugă el, mai stăpânit, de parcă cei cu care vorbea nu știau asta mai bine decât el.

Brawndy mă cercetă mai atent. Eu n-am zis nimic. În cele din urmă, îi aruncă lui Regal o privire de gheață.

– Prea aspre ca să-i dai măcar niște paie pe care să doarmă, în loc de o lespede de piatră?

Regal îi întoarse căutătura. Brawndy nu se clinti.

– Avem nevoie de dovezile vinovăției sale înainte de a încuviința execuția lui, viitor rege Regal. Între timp, ne așteptăm din partea ta să-l ajuți să rămână în viață.

– Măcar dă-i porții de soldat în marș, recomandă Kelvar. Nimeni nu va spune că l-ai răsfățat cu ele, iar noi vom avea în față un om viu, fie pentru a ți-l da să-l spânzuri, fie pentru a cârmui la Buckkeep.

Regal își împleti brațele la piept în loc de răspuns. Știam că nu voi primi decât apă și jumătăți de franzele. Cred că ar fi încercat să-mi ia și mantia de la Brawndy, numai că știa că m-aș fi luptat pentru ea. Ridicând scurt bărbia, îi făcu semn gărzii că poate închide ușa. Când ușa se trânti, m-am aruncat pe ea, apucând barele și privind în urma lor. Am vrut să

strig, să le spun că Regal nu mă va lăsa să trăiesc, că va găsi o cale să mă ucidă în temniță. Dar n-am făcut-o. Nu m-ar fi crezut. Tot nu se temeau îndeajuns de el. Dacă l-ar fi cunoscut așa cum îl cunoșteam eu, ar fi știut că nicio promisiune nu-l obliga să respecte târgul făcut cu ei. Mă va ucide. Era prea stăpân pe viața mea ca să reziste să-i pună capăt.

M-am dezlipit de ușă și m-am dus înapoi la banca mea de lemn. M-am așezat. Din reflex mai mult decât judecând, mi-am pus mantia lui Brawndy pe umeri. Frigul pe care îl simțeam nu-l putea încălzi lâna. Așa cum se umflă valul și dă năvală în peșterile mării, la fel și gândul morții mele mă copleși a doua oară. Încă o dată, am crezut că leșin. L-am dat la o parte, *respingându-mi* propriile închipuiri despre cum mă va ucide Regal. Existau atâtea mijloace! Bănuiesc că va căuta să-mi smulgă o mărturisire. Dacă va avea timp destul, s-ar putea să reușească. Gândul mă scârbi. Am încercat să mă depărtez de marginea prăpastiei, ca să nu îmi dau seama cu atâta claritate cât de dureros avea să-mi fie sfârșitul.

Cu inima ciudat de ușoară, mi-am zis că l-aș putea păcăli. În manșeta mânjită de sânge purtam încă săculețul cu otrava pe care i-o pregătisem demult lui Wallace. Dacă mi-ar fi adus o moarte mai puțin înspăimântătoare, aș fi luat-o imediat. Dar nu preparasem otrava pentru o moarte rapidă și nedureroasă, ci pentru crampe, pântecăraie și febră. Mai târziu, poate că va fi mai atrăgătoare decât ce-mi va oferi Regal. Gândul nu mă încălzea cu nimic. M-am culcat pe piatră

și m-am învelit bine cu mantia largă a lui Brawndy. Speram să nu-i simtă lipsa prea mult. Probabil că era ultimul lucru pe care îl făcea cineva pentru mine. Nu am adormit. Am evadat, cufundându-mă voit în lumea lupului meu.

M-am ridicat încet în capul oaselor. Ritmul și tonul vocii înăbușite erau ale lui Chade, fără îndoială. Se auzea mai slab când mă ridicam. M-am întins la loc. Parcă auzeam mai bine, dar tot nu înțelegeam cuvintele. Mi-am lipit urechea de piatră. Nimic. M-am ridicat și m-am plimbat încet prin celula mică, de la un colț la altul și înapoi. Într-un colț vocea se auzea mai tare, dar tot nu înțelegeam cuvintele.

– Nu te înțeleg, am spus cu glas tare în celula pustie.

Glasul înăbușit tăcu. Apoi vorbi din nou, rostind parcă o întrebare.

– Nu te înțeleg! am repetat, mai tare.

Chade vorbi mai agitat, dar nu mai tare.

– Nu te înțeleg! am strigat, cuprins de frustrare.

Pași în afara celulei.

– FitzChivalry!

Garda era o femeie scundă. Nu vedea înăuntru.

– Ce-i? am făcut eu pe somnorosul.

– Ce-ai strigat?

– Ce? A, nimic, am visat urât.

Pașii se îndepărtară. Am auzit-o râzând cu garda cealaltă:

– Nu știu ce vis ar fi mai urât pentru el decât să se trezească.

Avea accentul celor din centrul regatului.

M-am dus înapoi la bancă și m-am întins. Chade tăcuse. Eram de acord cu garda. Nu voi mai adormi o vreme, ci mă voi întreba ce voise el să-mi spună cu atâta disperare. Mă îndoiam că avea să-mi dea vești bune, iar pe cele rele nu voiam să mi le imaginez. Aveam să mor aici. Cel puțin să mor pentru că o ajutasem pe regină să scape. Oare unde o fi ajuns în călătoria ei? M-am gândit la bufon și m-am întrebat cum suporta el greutățile unui drum pe timp de iarnă. Mi-am interzis să mă gândesc de ce nu era Burrich cu ei. În schimb, m-am gândit la Molly.

Probabil că am amorțit, pentru că am văzut-o. Mergea anevoie pe o potecă, cu o cobiliță de cărat apă pe umeri. Părea palidă, bolnavă și ostenită. În vârful dealului se afla o colibă dărăpănată, îngropată în zăpadă. Molly se opri, lăsă gălețile la ușă și se uită la orizont, spre mare. Se încruntă la vremea frumoasă și la vântul blând care nu făcea decât să înspumeze valurile. Vântul îi răvăși părul exact cum i-l fluturasem și eu și-i mângâie curba gâtului și bărbia. Făcu dintr-odată ochii mari. „Nu", spuse cu glas tare. „Nu. Nu vreau să mă mai gândesc la tine. Nu." Se aplecă, luă gălețile grele și intră în colibă. Trânti ușa. O rafală suflă prin ea. Acoperișul de stuf avea găuri. Vântul se înteți și l-am lăsat să mă poarte cu el.

M-am împiedicat, m-am scufundat în el și l-am lăsat să-mi alunge durerea. Am vrut să mă duc mai la fund, chiar în curentul cel mai adânc, ca să mă ducă unde vrea, să mă smulgă din mine, din strânsoarea grijilor

mele mărunte. Mi-am vârât mâinile în curentul mai adânc, iute și primejdios ca un râu. Mă trăgea după el.

În locul tău, m-aș trage deoparte.

Așa ai face? L-am lăsat pe Verity să-mi cumpănească situația.

Poate că nu, răspunse el morocănos. Un fel de oftat. *Ar fi trebuit să bănuiesc cât de rău e. Se pare că trebuie multă durere, boală sau lipsuri ca să-ți dărâmi zidurile pentru Meșteșug.* Urmă o pauză lungă, în care am tăcut amândoi, gândindu-ne la nimic și la toate în același timp. *Așadar, tata e mort. Justin și Serene. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Oboseala și vlaga scursă din el, acestea sunt însemnele unui om al regelui, secătuit prea mult și prea des. Cred că dura de multă vreme, probabil de când Galen... a murit. Numai lui i-ar fi putut trece prin cap o asemenea grozăvie, numai el ar fi putut născoci mijlocul de a o realiza. Ce modalitate scârboasă de a folosi Meșteșugul! Și ne-au spionat?*

Da. Nu știu câte au aflat. Și mai e unul de temut. Will.

Prost, de trei ori am fost un prost. Gândește-te, Fitz. Ar fi trebuit să știm. Ne-a mers atât de bine cu corăbiile la început, apoi, îndată ce au aflat ce urmărim, au găsit o cale să ne împiedice. Grupul de inițiați a fost la îndemâna lui Regal de când s-a format. De asta ne întârziau mesajele sau nu ne ajungeau deloc. Ajutorul era trimis întotdeauna prea târziu sau niciodată. Regal e plin de ură ca o căpușă plină de sânge. Și a învins.

Nu chiar, regele meu. M-am abținut să mă gândesc la Kettricken mergând în siguranță spre munți. Am repetat: *Mai există Will. Și Burl, și Carrod. Trebuie să fim bănuitori, prințul meu.*

O umbră de căldură. *Voi fi. Dar știi cât îți sunt de recunoscător. Poate că am plătit scump, dar ceea ce am obținut a meritat. Cel puțin pentru mine.*

Și pentru mine. I-am simțit osteneala și resemnarea. *Renunți?*

Încă nu. Dar viitorul meu, ca și al tău, nu pare prea promițător. Ceilalți sunt toți morți sau au fugit. Eu voi merge mai departe. Dar nu știu cât de departe trebuie să merg. Sau ce trebuie să fac când ajung acolo. Și sunt atât de obosit! A renunța ar fi atât de ușor...

Verity mă citea cu ușurință, știam. Dar a trebuit să-l caut stăruitor ca să aflu tot ce nu mi-a spus. Am simțit frigul care îl înconjura și rana care-i îngreuna respirația. Singurătatea și durerea de a ști că aceia care au murit erau atât de departe de casă și de el. *Hod,* mi-am adus eu aminte, ca un ecou al suferinței lui. *Charim.* Duși pentru totdeauna. Și mai era ceva, un lucru pe care nu mi-l putea transmite. Ispita, mersul clătinat pe marginea prăpastiei. Apăsarea, smulgerea, foarte asemănătoare cu felul în care mă pișca Meșteșugul lui Serene și Justin. Am încercat să trec de Verity și să o cercetez mai îndeaproape, dar prințul m-a tras înapoi.

Unele primejdii devin mai riscante dacă le înfrunți, mă preveni el. *Aceasta e una dintre ele. Dar sunt convins că este cărarea pe care trebuie s-o urmez, dacă e să-i găsesc pe Străbuni.*

– Prizonier!

M-am trezit brusc din visare. O cheie se răsuci în broască și ușa se trânti la o parte. În prag stătea o fată. Lângă ea era Regal, cu mâna pe după umărul ei. Două gărzi, amândouă din interiorul regatului, după croiala hainelor, îi însoțeau de-o parte și de alta. Una se aplecă în față cu o torță, ca să lumineze celula. M-am adunat fără să vreau, apoi am clipit, neobișnuit cu lumina. Regal îi puse fetei o întrebare binevoitor. Speriată, ea miji ochii spre mine. M-am uitat și eu la ea, întrebându-mă de ce îmi părea cunoscută.

– Da, domnule, prințul meu, regele meu, domnule. Ăsta e. M-am dus la fântână în dimineața aceea, am fost nevoită, îmi trebuia apă, altfel murea copilul, cum ar fi murit de mâinile piraților. Și se făcuse pace de-o vreme, în Neat Bay era liniște ca printre morți. Așa că m-am dus la fântână dis-de-dimineață, m-am furișat prin ceață, domnule. Și pe urmă am văzut lupul chiar lângă fântână, ridică ochii și se uită lung la mine. Și vântul alungă ceața și lupul dispare și dintr-odată e om. Omul acela, domnule. Maiestate, rege.

Fata se holba la mine în continuare. Mi-am adus aminte de ea. În dimineața după bătălia pentru Neat Bay și Bayguard. Ochi Întunecați și cu mine ne opriserăm să ne odihnim la fântână. Lupul mă trezise când o luase la goană la vederea fetei.

– Ești o fată curajoasă, o lăudă Regal și o bătu pe umăr. Gardă, du-o înapoi la bucătărie și vezi să i se dea o masă bună și un pat pe undeva. Nu, torța lasă-mi-o mie.

Se retraseră din ușă, iar garda o trânti în spatele lui Regal. Am auzit pași îndepărtându-se, dar lumina rămase. Când se stinse ecoul pașilor, Regal vorbi:

– Ei, bastardule, se pare că jocul s-a terminat. Apărătorii tăi te vor părăsi foarte repede, bănuiesc, odată ce vor înțelege ce ești. Mai sunt și alți martori, desigur. Unii care vor pomeni de urmele de lup și de oamenii uciși de mușcături acolo unde ai luptat tu în Neat Bay. Și câteva dintre gărzile noastre vor trebui să recunoască, atunci când vor fi puse să jure, că, atunci când te-ai luptat cu neoamenii, unele cadavre aveau urme de dinți și gheare. Scoase un oftat adânc, satisfăcut. Am auzit cum așază torța în suportul de perete. Se întoarse la ușă. Era suficient de înalt cât să se uite la mine. M-am ridicat ca un copil prost și m-am apropiat de ușă ca să-l privesc de sus. Se dădu înapoi. Am simțit o satisfacție măruntă.

Îi stârnisem furia.

– Ai fost atât de naiv! Atât de prost. Te-ai întors șchiopătând de la munte, cu coada între picioare, și ai crezut că favorurile lui Verity te vor ține în viață. Tu și urzelile tale prostești. Am aflat de toate. De toate, bastardule. Toate discuțiile tale cu regina noastră, mita din grădina din turn, ca să-l întoarceți pe Brawndy împotriva mea. Până și planurile ei de a pleca din Buckkeep. Ia-ți haine groase, așa i-au zis. Regele va veni cu tine.

Se ridică pe vârfuri, ca să fie sigur că-i văd rânjetul.

– A plecat fără nimic, bastardule. Fără rege, fără hainele groase pe care și le împachetase. Făcu o pauză. Și fără cal.

Dezmierdă ultimele cuvinte, de parcă le pregătise de cine știe când. Se uită pătimaș la fața mea.

Mi-am dat seama că fusesem cel mai mare prost din lume. Rosemary. Copilița dulce și somnoroasă, care picotea prin colțuri. Atât de isteață, încât puteai să-i dai orice de lucru. Atât de tânără, că uitai de ea. Totuși, ar fi trebuit să-mi dau seama. Nu fusesem mai în vârstă decât ea când Chade începuse să mă învețe meserie. Mi s-a făcut rău și probabil că m-am schimbat la față. Nu mai știam ce spusesem și ce nu de față cu ea. Nu aveam de unde să știu ce secrete dezvăluisem deasupra căpșorului cu plete negre cârlionțate. Ce discuții despre Verity auzise, ce taifasuri cu Patience? Regina și bufonul erau dispăruți. Asta știam sigur. Oare ieșiră vii din Buckkeep? Regal rânjea cu gura până la urechi, mulțumit de sine peste poate. Ușa barată dintre noi era singura care mă ajuta să-mi respect promisiunea făcută lui Shrewd.

Se îndepărtă cu rânjetul pe buze.

Regal avea dovada că eram înzestrat cu Har. Fata din Neat Bay venea cu o mărturie de netăgăduit. Nu-i mai rămânea decât să mă tortureze ca să-mi smulgă mărturisirea că-l omorâsem pe Shrewd. Avea suficient timp pentru asta. Oricât timp i-ar fi fost necesar, el îl avea la dispoziție.

M-am ghemuit la podea. Verity avusese dreptate. Regal învinsese.

31
TORTURA

Nimic nu o mulțumea mai mult pe Prințesa Îndărătnică, decât să călărească Armăsarul Pestriț la vânătoare. Toate doamnele ei au prevenit-o, dar ea a întors capul și nu a vrut să le asculte. Toți lorzii au prevenit-o, dar ea le-a luat temerile în râs. Până și grăjdarul a încercat s-o facă să se răzgândească, spunându-i: „Prințesă, armăsarul ar trebui ucis și ars, pentru că a fost dresat de Vicleanul Harului, și numai pe el îl ascultă!" Atunci Prințesa Îndărătnică s-a înfuriat de moarte: „Nu sunt acestea grajdurile și caii mei? Nu pot eu alege pe care dintre ei să-l călăresc?" Atunci toți se făcură stană de piatră în fața mâniei sale, iar ea porunci ca Armăsarul Pestriț să fie înșeuat.

Și îndată au plecat la vânătoare, însoțiți de lătratul câinilor și cu flamurile fluturânde. Iar Armăsarul Pestriț a purtat-o pe prințesă iute ca gândul și a dus-o departe, pe câmpie, și apoi mai departe, până când ceilalți vânători n-au mai văzut-o. Pe urmă, când Prințesa Îndărătnică a ajuns departe-departe, peste deal și dincolo de copacii înverziți, Armăsarul Pestriț a dus-o când pe-un drum, când pe altul, până când ea s-a

rătăcit, iar lătratul câinilor era doar un ecou pe dealuri. În cele din urmă, prințesa s-a oprit la un pârâu ca să bea apă proaspătă, dar, vai!, când s-a întors, Armăsarul Pestriț se făcuse nevăzut, iar în locul lui stătea Vicleanul Harului, pestriț precum tovarășul lui de Har. Și pe urmă a făcut cu ea ce face armăsarul cu iapa și, înainte de a se încheia anul, prințesa a rămas grea. Iar când femeile care au moșit-o la naștere au văzut copilul, tot pestriț la față și pe umeri, au urlat îngrozite. Când l-a văzut și Prințesa Îndărătnică, a scos un țipăt și și-a dat sufletul în sânge și rușine, căci zămislise pruncul Vicleanului Harului. Așadar, Prințul Pestriț s-a născut din teamă și rușine și pe acestea le-a adus cu el pe lume.

Legenda Prințului Pestriț

Umbrele gratiilor dansau în lumina torței lăsate de Regal. Le-am privit o vreme, cu mintea amorțită și deznădăjduit. Încremeneam numai când mă gândeam la moarte. Treptat, mintea începu să-mi lucreze, dar haotic. Asta încercase să-mi spună Chade? Fără cal; cât știuse Regal despre cai? Le cunoștea destinația? Cum de scăpase Burrich nedescoperit? Sau nu scăpase? Nu cumva aveam să-l întâlnesc în camera de tortură? Credea Regal că Patience avea legătură cu planul de evadare? Dacă așa credea, atunci se va mulțumi s-o abandoneze, pur și simplu, sau se va răzbuna pe ea? Când vor veni după mine, să opun rezistență?

Nu. Voi merge cu demnitate. Nu. Voi ucide cu mâinile goale câte javre străine de-ale lui Regal voi putea. Nu. Voi merge în liniște și voi aștepta un prilej potrivit de la Regal. Știam că va veni acolo, ca să

mă vadă murind. Promisiunea pe care i-o făcusem lui Shrewd, aceea de a nu-i omorî fiul? Nu mai eram legat de ea. Nu? Nimeni nu mă putea salva. Nici să nu te gândești că va lua Chade vreo măsură, dacă Patience reușește ceva. După ce Regal îmi va smulge mărturisirea... mă va ține în viață, ca să mă spânzure și să mă taie în bucăți în fața lumii? Sigur că da. De ce să-i refuz plăcerea? Va veni Patience să mă vadă murind? Speram că nu. Poate o va ține Lacey deoparte. Îmi irosisem viața, o sacrificasem pentru nimic. Măcar îi omorâsem pe Justin și pe Serene. Meritase? Reușise să fugă regina mea sau stătea încă ascunsă undeva, între zidurile palatului? Asta încercase Chade să-mi spună? Nu. Înotam și mă zbăteam printre gândurile mele ca un șobolan căzut într-un butoi cu apă de ploaie. Tânjeam să vorbesc cu cineva, cu oricine. M-am forțat să mă liniștesc, să judec și, în cele din urmă, mi-am găsit un sprijin. Ochi Întunecați. Lupul îmi spusese că îi călăuzise până la Burrich.

Frate? L-am căutat.

Sunt aici. Întotdeauna sunt aici.

Povestește-mi despre noaptea aceea.

Care noapte?

Noaptea în care i-ai condus pe oamenii din turn la Inima Haitei.

Ah. L-am simțit cum se străduiește să-și aducă aminte. Era lup, avea fire de lup. Un lucru odată făcut e bun făcut. Nu se gândea decât când își va ucide prada următoare, nu-și mai amintea aproape nimic din cele întâmplate cu o lună sau cu un an în urmă,

dacă nu ţinea de supravieţuire. Astfel, îşi amintea de cuşca din care îl scosesem, dar nu mai ştia unde vânase cu patru nopţi înainte. Ţinea minte lucruri în general: o urmă de iepure bătătorită, un izvor care nu îngheţa, dar nu şi amănunte, de exemplu, câţi iepuri omorâse cu trei zile înainte. Am stat cu sufletul la gură, sperând că-mi va da o speranţă.

I-am dus la Inima Haitei. Aş vrea să fii aici. Am un ghimpe de porc spinos în buză. Nu pot să-l scot cu laba. Mă doare.

Şi oare cum te-ai ales cu el? În ciuda nenorocirilor mele, nu mi-am putut reţine zâmbetul. Ştia că n-ar fi trebuit, dar nu fusese în stare să reziste în faţa creaturii grăsune.

Nu-i de râs.

Ştiu. Chiar nu era. Ghimpele ascuţit putea intra mai adânc în carne, infectându-se. Destul de tare ca să nu mai poată vâna. M-am concentrat pe problema lui. Până nu i-o voi rezolva, nu se va putea gândi la altceva. *Inima Haitei ţi-l va scoate, dacă îl rogi frumos. Poţi să ai încredere în el.*

M-a îmbrâncit când i-am vorbit. Dar pe urmă a vorbit el cu mine.

Zău?

Un gând ieşi anevoie la suprafaţă. *În noaptea aceea. Când i-am condus la el. Mi-a spus „adu-mi-i aici, nu la locul vulpilor".*

Imaginează-ţi locul pentru mine.

Era şi mai greu pentru el. Dar se strădui şi-şi aminti marginea drumului, pustie în ninsoarea viscolită.

Numai Burrich mergea călare pe Roşcovanul şi o trăgea pe Cenuşia de căpăstru. Am ghicit Femeia şi pe Cel fără Miros, aşa cum îi considera lupul. Pe Chade şi-l aminti bine, mai ales pentru că-i dăduse un os de vită cu carne la despărţire.

Au vorbit între ei?

Prea mult. I-am lăsat lătrând ascuţit unul la altul.

Oricât am mai încercat, doar atât şi-a amintit. Mi-a fost destul ca să-mi dau seama că planul se schimbase radical în ultima clipă. Ciudat. Eram gata să-mi dau viaţa pentru Kettricken, dar, când îmi făceam socoteala cea de pe urmă, nu prea îmi venea să renunţ la calul meu. Pe urmă mi-am adus aminte că nu voi mai călări niciodată vreun cal, decât pe acela care mă va duce la pomul de care voi fi spânzurat. Măcar Cenuşia plecase cu o fiinţă dragă mie. Şi Roşcovanul. De ce chiar ei doi? Şi numai ei doi? Nu reuşise Burrich să scoată alţii din grajd? De asta nu plecase şi el?

Mă doare ghimpele, îmi reaminti Ochi Întunecaţi. *Nu pot să mănânc de durere.*

Aş vrea să vin să te ajut, dar nu pot. Trebuie să ceri ajutor de la Inima Haitei.

Nu poţi să-l rogi tu? Pe tine nu te împinge.

Am zâmbit în sinea mea. *M-a împins o dată. A fost de-ajuns; mi-am învăţat lecţia. Dar dacă te duci la el şi îl rogi să te ajute, nu te va respinge.*

Nu poţi să-l rogi să mă ajute?

Nu pot vorbi cu el cum vorbesc cu tine. Şi e prea departe de mine ca să latru la el.

Atunci voi încerca, spuse Ochi Întunecați, neîncrezător.

L-am lăsat să plece. Am vrut să-l fac să-mi înțeleagă situația. M-am răzgândit. Nu putea face nimic; l-ar fi tulburat. Ochi Întunecați îi va spune lui Burrich că l-am trimis eu; Burrich va ști că trăiesc. Știa deja destule, nu prea mai aveam ce să-i transmit.

Trecu o bucată de vreme lungă și înceată. Am măsurat-o cu ce aveam la îndemână. Torța lăsată de Regal se stinsese. Gărzile se schimbaseră. Mi s-au adus mâncare și apă prin ușă. Nu le cerusem. M-am întrebat dacă le primisem pentru că trecuse multă vreme de când mâncasem ultima oară. Gărzile s-au schimbat a doua oară. Aceștia erau o pereche vorbăreață, bărbat și femeie. Își făceau ochi dulci în vorbe deșucheate, am presupus. I-a întrerupt sosirea cuiva.

Pălăvrăgeala prietenoasă încetă brusc. Un murmurat pe un ton respectuos. Mi se întoarse stomacul pe dos. M-am ridicat în picioare fără zgomot și m-am strecurat până la ușă. Am privit încordat postul de gardă.

A venit ca o umbră pe coridor. În liniște. Nu pe furiș. Era atât de discret, încât nu trebuia să se furișeze. Meșteșugul era întrebuințat cum nu mai simțisem niciodată. Mi s-a făcut părul măciucă la ceafă când Will s-a oprit în fața ușii mele și m-a privit. N-a vorbit, nici eu n-am îndrăznit să spun ceva. Era destul și să mă uit la el ca să mă deschid în fața lui. Totuși, mi-a fost teamă să-mi întorc privirea. Meșteșugul sclipea în jurul lui ca o aură a conștiinței. M-am ascuns în mine cât de adânc am putut, m-am făcut tot mai mic,

retrăgând orice senzație, orice gând, ridicându-mi zidurile cât de iute am fost în stare, dar știind cumva că tocmai zidurile acelea îi spuneau multe despre mine. Până și apărarea mea era un mijloc prin care mă citea. Chiar când mi se uscaseră gura și gâtul de frică, îmi veni în minte o întrebare. Unde fusese Will? Ce anume fusese atât de important pentru Regal, încât îi dăduse lui Will o altă însărcinare, în loc să-l folosească pentru a-și apăra coroana?

Corabia albă.

Răspunsul veni din străfundul meu, întemeiat pe o legătură atât de adâncă, încât nu puteam să o scot la lumină. Dar nu mă îndoiam de ea. L-am privit pe Will și m-am gândit la corabia albă. Se încruntă. Încordarea dintre noi spori, Meșteșugul îmi forța granițele. Will nu râcâia și nu trăgea de mine ca Serene și Justin. Era mai degrabă o încrucișare de săbii, așa cum încerci puterile celui pe care îl ataci. M-am echilibrat la atacul lui știind că, dacă mă clatin numai puțin, va trece de apărarea mea și îmi va străpunge sufletul. Făcu ochii mari și mă surprinse cu expresia de nesiguranță de pe chip. Dar o înlocui cu un zâmbet la fel de prietenos ca botul de rechin.

– Aha, oftă el. Păru mulțumit. Se depărtă de ușă, se întinse ca o pisică leneșă. Te-au subestimat. Eu nu voi face aceeași greșeală. Cunosc prea bine avantajele pe care le câștigi când rivalul tău te subapreciază.

Apoi dispăru, nici brusc, nici încet, ci așa cum se ridică fumul când începe să bată vântul. În clipa asta aici, în următoarea, nevăzut.

După ce a plecat, m-am așezat pe banca mea de piatră. Am inspirat adânc și am răsuflat ca să-mi potolesc tremurul lăuntric. Aveam senzația că trecusem printr-o încercare și că de data asta, cel puțin, nu m-am lăsat învins. M-am proptit cu spatele de peretele rece și am aruncat încă o dată ochii la ușă.

Will mă străpunse printre pleoapele întredeschise.

Am sărit atât de brusc, că rana de la picior care făcuse crustă mi se deschise din nou. Am scrutat sfidător fereastra. Nimeni. Plecase. Cu inima bătându-mi nebunește, m-am forțat să merg până la deschizătura îngustă și să mă uit afară. Nu am văzut pe nimeni. Dispăruse. Dar nu m-am putut convinge că așa era.

M-am întors anevoie, m-am așezat din nou și mi-am strâns mantia lui Brawndy în jurul trupului. Am cercetat îndelung fereastra, pândind o mișcare, o schimbare în umbrele aruncate de torța gărzii, orice care să-mi arate că Will mă urmărea pe ascuns din spatele ușii. Nimic. Tânjeam să-mi întrebuințez Harul și Meșteșugul, să văd dacă simțeam pe cineva acolo. N-am îndrăznit. Nu puteam risca să-mi părăsesc sinele, aș fi lăsat altcuiva calea deschisă către mine.

Mi-am ridicat piedici în jurul gândurilor și, peste câte clipe, le-am coborât. Cu cât încercam să mă liniștesc, cu atât mă cuprindea mai sălbatică panica. Mă temusem de tortura fizică. Acum, transpirația cu miros acru de frică mi se scurgea pe coaste și pe tâmple când mă gândeam ce îmi putea face Will dacă trecea de zidurile mele de apărare. Odată ce ar intra în capul meu, aș sta în fața ducilor și le-aș povesti amănunțit

cum l-am omorât pe regele Shrewd. Regal născocise pentru mine un lucru mai rău decât moartea. Puteam muri proclamându-mă singur și laș, și trădător. Mă puteam ghemui la picioarele lui Regal ca să-i implor iertarea în fața tuturor.

Cred că trecuse o noapte între timp. Nu am închis un ochi, doar am ațipit și pe urmă am tresărit când am visat doi ochi privindu-mă de la fereastră. Nu am îndrăznit să-l caut nici pe Ochi Întunecați ca să mă aline și am sperat să nu mă caute nici el pe mine. La un moment dat, am tresărit din picoteală, crezând că auzisem pași pe coridor. Aveam senzația de nisip în ochi, mă durea capul de atâta vigilență, iar mușchii mi se contractau de încordare. Am rămas pe bancă, cruțându-mi fiecare dram de putere.

Ușa fu împinsă la o parte. O gardă lumină celula cu o torță, apoi intră prudentă. Alte două veniră după ea.

– Tu. În picioare! răcni soldatul din față. Avea accent de Farrow.

Nu avea rost să mă opun. M-am ridicat și am lăsat mantia lui Brawndy să cadă pe bancă. Soldatul-șef făcu un gest scurt și m-am pomenit între ceilalți doi. Afară mai așteptau încă patru. Regal nu voia să riște. Nu-l cunoșteam pe niciunul dintre ei. Toți purtau culorile gărzii lui Regal. Știam ce poruncă au primit după fețele lor. Nu le-am găsit nicio scuză. M-au dus în jos pe coridor fără să ocolească, pe lângă postul de pază gol, în camera care fusese cândva a gărzilor. Mobila fusese scoasă, rămăsese doar un scaun confortabil.

Din fiecare sfeşnic ardea o torţă, camera fiind prea luminoasă pentru ochii mei obişnuiţi cu bezna. Gărzile mă lăsară în mijlocul ei şi se alăturară celor aliniate la perete. Mai mult din obicei decât din speranţă, am cântărit situaţia. Paisprezece soldaţi. Exagerat, chiar şi pentru mine. Ambele uşi erau închise. Am aşteptat.

Să stai, să aştepţi, într-o încăpere bine luminată, înconjurat de nişte oameni ostili poate fi o formă de tortură. Am încercat să rămân tăcut, să-mi mut greutatea de pe un picior pe altul. Am obosit repede. A fost înfricoşător să descoper cât de repede mă slăbiseră lipsa hranei şi inactivitatea. Am fost de-a dreptul uşurat când până la urmă uşa s-a deschis. A intrat Regal, urmat îndeaproape de Will. Cei doi discutau în şoaptă.

– ...nu e necesar. Nu cer decât încă o noapte sau două.

– Eu prefer aşa, replică Regal acru.

Will îşi plecă supus capul. Regal stătea jos. Will se mută în spatele lui, în dreptul umărului său stâng. Regal mă examină câteva clipe, apoi se propti nepăsător de spătar. Lăsă capul pe-o parte şi respiră pe nas. Ridică un deget şi arătă spre un bărbat.

– Bolt[1]. Tu. Nu vreau nimic rupt. După ce am obţinut ce-am vrut, vreau să arate din nou prezentabil. Înţelegi?

Bolt înclină scurt din cap. Îşi scoase mantaua de iarnă şi o lăsă să cadă, apoi îşi dădu jos şi cămaşa.

[1] Piron (n. tr.).

Ceilalți îl priveau împietriți. Îmi veni în minte un sfat dintr-o discuție de demult cu Chade: „Rezişti mai mult la tortură, dacă te concentrezi pe ce spui, nu pe ce nu vrei să spui. Am auzit oameni repetând același lucru la nesfârșit, multă vreme după ce nu mai auzeau întrebările. Dacă te concentrezi pe ce spui, e mai puțin probabil să-ți scape ce nu vrei să se afle."

Dar sfatul său poate că nu mă va ajuta prea mult. Regal nu părea să aibă întrebări de pus.

Bolt era mai înalt decât mine și mai solid. După cum arăta, mânca mult mai mult decât apă și pâine. Se îndoi și se întinse, de parcă ne pregăteam să ne luptăm pentru un săculeț cu bani la Festivalul Iernii. L-am studiat. Se uită la mine și-mi zâmbi cu buzele strânse. Își puse o pereche de mănuși de piele fără degete. Venise pregătit. Pe urmă se închină în fața lui Regal, care încuviință din cap.

Ce-i asta?

Liniște! i-am poruncit lui Ochi Întunecați. Dar când Bolt veni hotărât spre mine, buza de sus îmi tremură a mârâit. M-am ferit de primul lui pumn, am păşit în față ca să dau și eu unul și m-am retras când și-l pregătea pe al doilea. Disperarea îmi dădea agerime. Nu mă aşteptasem să mă pot apăra, ci să fiu legat și torturat. Bineînțeles, vreme era destulă și pentru asta. Regal avea tot timpul din lume. Nu te gândi la asta. N-am fost niciodată bun la lupta cu pumnii. Nici la asta nu te gândi. Pumnul lui Bolt îmi zgârie obrazul înțepător. Fii atent! Tocmai îl ispiteam să-și deschidă brațele, măsurându-l, când mă învălui

Meşteşugul. Atacul lui Will mă ameţi, iar Bolt îmi trase trei pumni fără efort. Falcă, piept, umărul obrazului. Repede şi zdravăn. Aşa lucra un bărbat cu multă experienţă. Aşa zâmbea un bărbat căruia îi plăcea meseria.

Nu ştiu cât de lungă a fost perioada care a urmat. Nu mă puteam apăra de Will şi de bătaia lui Bolt în acelaşi timp. M-am gândit, dacă un om în starea aceea mai poate gândi, că trupul meu are propriile mijloace de a se feri de durere. Leşin sau mor. Moartea era, poate, singura victorie la care puteam spera. Aşa că am ales să-mi apăr mintea, şi nu trupul.

Evit să mă gândesc la bătaia aceea. Mă apăram de formă, ferindu-mă de loviturile lui Bolt şi obligându-l să mă urmărească, nescăpându-l din ochi, ca să parez cât pot, dar fără să-mi slăbesc concentrarea la presiunea lui Will. Am auzit gărzile cum mă batjocoresc că îmi lipseşte curajul să ripostez. Când un pumn m-a împins în soldaţii care ne încercuiau, ghionturile şi picioarele lor m-au trimis înapoi în braţele lui Bolt.

Nu puteam pune la cale o strategie. Când îmi luam avânt, o făceam sălbatic, iar când nimeream ţinta, de prea puţine ori, loveam fără forţă. Tânjeam să mă eliberez, să dau frâu liber furiei, să mă arunc asupra lui Bolt şi să-l năucesc. Dar m-aş fi deschis pentru Will. Nu. Trebuia să mă stăpânesc şi să îndur. Pe măsură ce Will mă apăsa mai tare, Bolt îşi vedea liniştit de treabă. În cele din urmă, mi-au rămas două posibilităţi: puteam să-mi apăr cu mâinile ori capul, ori trupul. Bolt nu făcu decât să-şi schimbe ţinta. Ce mă

îngrozea mai tare era să știu că omul se reținea, lovind numai ca să mă doară și să-mi lase urme ușoare. La un moment dat, mi-am lăsat brațele în jos și l-am pironit pe Will cu privirea. Am avut foarte scurta satisfacție să văd cum îi curge sudoarea șiroaie pe față. În clipa aceea, Bolt îmi trase un pumn zdravăn în nas.

Blade îmi povestise odată pocnetul auzit de el când cineva îi spărsese nasul într-o încăierare. E imposibil să explici senzația în cuvinte. Un sunet oribil, amestecat cu o durere înfiorătoare. O durere atât de mare, că nu le-am mai simțit pe celelalte. Am leșinat.

Nu știu cât am zăcut fără cunoștință. Pluteam la marginea trezirii. Cineva mă răsucise pe spate. Nu știu cine a fost, dar s-a îndreptat de spate anunțând:

– Nasu-i spart.

– Bolt, ți-am zis că nu vreau nimic rupt! îl dojeni Regal mânios. Trebuie să-l scot nevătămat în fața lumii. Adu-mi niște vin, ceru el iritat cuiva de pe margine.

– Nu vă faceți griji, regele meu, îl liniști cineva.

Persoana aceea se aplecă deasupra mea, mă prinse bine de puntea nasului și mi-o trase la loc. Îndreptarea crudă mă duru mai tare decât ruptul nasului și mi-am pierdut iar cunoștința. Am zăcut acolo semitreaz, auzind mai întâi voci discutând despre mine, apoi cuvinte care începeau să aibă înțeles. Glasul lui Regal:

– Și ce se presupune că trebuia să facă? De ce nu a făcut-o deja?

– Nu știu decât ce mi-au spus Justin și Serene, Maiestate. Will era obosit. Au zis că era epuizat din cauza

Meșteșugului și Justin a reușit să pătrundă cu forța în mintea lui. Atunci bastardul... a atacat cumva. Justin a spus că s-a crezut atacat de un lup uriaș. Serene a zis că a văzut cu ochii ei urmele ghearelor pe gâtul lui, dar au dispărut repede.

Am auzit lemnul trosnind când Regal se aruncă din nou pe scaun.

– Păi, atunci obligă-l s-o facă și acum. Vreau să văd Harul cu ochii mei. Pauză. Sau nu ești destul de puternic? Poate că pe Justin ar fi trebuit să-l țin de rezervă.

– Sunt mai puternic decât Justin, Maiestate, pretinse Will calm. Dar Fitz știe ce urmăresc. Nu s-a așteptat la atacul lui Justin. E mult mai puternic decât mi s-a dat de înțeles, adăugă el mai încet.

– Fă-o odată! porunci Regal scârbit.

Deci Regal voia să afle ce e Harul? Am inspirat adânc, mi-am adunat ultimele puteri. Am încercat să-mi concentrez furia asupra lui Regal, să-l *resping* destul ca să-l împing prin perete. Dar n-am fost în stare să mă concentrez. Prea mă dureau toate. Mă învingeau propriile mele ziduri de apărare. Regal nu făcu decât să tresară și să mă privească mai atent.

– E treaz, remarcă el. Arătă iar leneș cu degetul. Verde. E rândul tău. Dar ai grijă la nas. Nu te atinge de fața lui. Restul e ușor de acoperit.

Verde mă ridică mai întâi în picioare, ca să mă poată doborî a doua oară. M-am plictisit cu mult înaintea lui. Podeaua mă răni tot atât cât pumnii lui. Nu reușeam să-mi țin picioarele sub mine, nici să mă apăr cu brațele. M-am retras în mine, tot mai mic, și

m-am ascuns acolo până când durerea avea să mă trezească forțat și să mă facă să lupt din nou. De obicei, chiar înainte de a leșina. Mi-am mai dat seama de un lucru. Regal se distra. Nu voia să mă lege și să mă tortureze. Voia să mă vadă luptând, încercând să dau înapoi și să ratez. Se uita și la gărzile lui, însemnându-și în minte, fără îndoială, care dintre ele nu urmărea cu atenție distracția lui. Mă folosea ca să le cântărească pe ele. Mi-am impus să nu-mi pese că se distra pe seama suferinței mele. Nu mai conta cu adevărat decât să-mi feresc mintea și să-l țin pe Will departe de ea. Aceea era bătălia pe care trebuia să o câștig.

A patra oară când m-am trezit, zăceam pe podeaua celulei mele. Mă deșteptase un horcăit, un șuierat îngrozitor: propria mea respirație. Am rămas acolo unde fusesem aruncat. După o vreme, am ridicat mâna și am tras mantia lui Brawndy de pe bancă. Căzu pe jumătate peste mine. Gărzile îl ascultaseră pe Regal. Nu aveam nimic rupt. Mă dureau toate, dar oasele îmi erau întregi. Nu făcuseră decât să-mi provoace durere. Nu puteam să mor din asta.

M-am târât până la apă. Nu voi înșira câte am îndurat ca să ridic vasul și să beau. Cum la început încercasem să mă apăr cu mâinile, mi se umflaseră și mă ardeau. Zadarnic am căutat să nu mă lovesc peste gură cu marginea vasului. Într-un sfârșit, am reușit să beau. Apa m-a întărit, dar mi-a trezit fiecare părticică dureroasă. Am găsit și jumătatea de pâine. Am înmuiat colțul în apa rămasă și l-am supt. Avea gust de sânge. Loviturile primite de la Bolt în

cap îmi zdrobiseră gura. Nasul era o zonă extrem de dureroasă. N-am avut curajul să-l ating cu degetele. Mâncatul nu mi-a adus nicio bucurie, mi-a alungat numai puțin foamea care mă rodea odată cu durerea.

După un timp, m-am ridicat în capul oaselor. M-am învelit în mantie și am chibzuit la ce știam. Regal îmi va ciopârți trupul până când fie îmi dezvăluiam Harul într-un atac de față cu gărzile martore, fie îmi dărâmam zidurile și Will îmi pătrundea în minte ca să mă oblige să mărturisesc. M-am întrebat în ce fel i-ar fi convenit să câștige. Singura mea scăpare din celulă era moartea. Soluții. Să încerc să-i determin să mă omoare în bătaie înainte de a-mi folosi Harul sau de a-i ceda lui Will. Să iau otrava pe care i-o pregătisem lui Wallace. Aș muri din cauza ei. Cu siguranță. Slăbit cum eram, poate că la mine ar fi acționat mai rapid decât plănuisem la el. Dar tot m-aș fi chinuit. Îngrozitor de tare.

Toate durerile mi se păreau la fel. Mi-am suflecat anevoie mânșeta dreaptă însângerată. Săculețul ascuns era fixat cu o ață care ar fi trebuit să se desfacă dacă trăgeai ușor de ea. Dar sângele se închegase pe deschizătura buzunarului. L-am luat în mână cu grijă. Nu cumva să-l vărs. Trebuia să mai aștept până mi se aducea din nou apă, ca să am cu ce înghiți otrava. Altfel m-aș îneca și aș da afară praful amar. Încă mă mai luptam cu săculețul când am auzit voci pe coridor.

Nu mi se părea corect să se întoarcă atât de repede. Mi-am încordat auzul. Nu era Regal, însă oricine cobora acolo avea legătură cu mine. Un glas bubuitor, rostind vrute și nevrute. Răspunsul scurt și dușmănos

al gărzilor. Alt glas, pașnic, mai chibzuit. Iarăși vocea bubuitoare, mai puternică, clar amenințătoare. Apoi un țipăt.

– O să mori, Fitz! O să te spânzure deasupra apei apoi o să dea foc leșului tău!

Burrich. Un amestec ciudat de furie, amenințare și durere.

– Scoate-l de-aici.

Una din gărzi, o voce de femeie vorbind tare și răspicat. Era din centrul regatului.

– Îl scot, îl scot.

Cunoșteam glasul acela. Blade.

– A băut puțin mai mult, asta-i tot. Întotdeauna îi vine de hac băutura. Și l-a avut pe băiat ucenic la grajduri ani de zile. Toată lumea zice că ar fi trebuit să știe, că a știut și că nu a făcut nimic, cică.

– Bine-nțelessss, șuieră Burrich furios. Și acum am rămas fără slujbă, bastardule! Adio coarne de căprior! Pe curul lui El, nici nu mai contează. Caii s-au dus. Cei mai buni cai pe care i-am dresat, duși în mijlocul ducatelor, dați pe mâna unor idioți! S-au dus câinii, s-au dus șoimii! N-au mai rămas decât niște potăi pipernicite și vreo doi măgari. N-am niciun cal care să zic că-i al meu!

Vocea i se auzea tot mai aproape. Era o voce de om nebun.

M-am cățărat pe ușă, m-am agățat de bare ca să mă uit afară. N-am văzut gărzile, doar umbrele lor pe perete. Burrich încerca să înainteze pe coridor, în vreme ce soldații și Blade îl trăgeau înapoi.

– Stați. Stați o clipă, îi mustră Burrich beat. Stați! Ascultați! Nu vreau decât să vorbesc cu el. Atât.

Ceata porni pe coridor, apoi se opri iar. Gărzile se așezară între Burrich și ușa mea. Blade îl ținea strâns de braț. Tot mai purta urmele încăierării și un braț îi atârna legat de gât. Nu-l putea opri pe Burrich.

– Să-i zic și eu ce-am de zis, înaintea lui Regal. Atât. Atât. Burrich vorbea împleticit și gros din cauza băuturii. Vă rog. Numai un minut. Ce poate să strice? E ca și mort. Pauză. Ascultați. Promit că o să merite. Uitați aici.

Gărzile schimbară priviri.

– Ăăă, Blade, mai ai vreun bănuț?

Burrich scotoci în săculeț, pufni scârbit și-l scutură deasupra palmei. Monedele i se împrăștiară printre degete.

– Uite, poftim.

Banii zornăiră și se rostogoliră pe podeaua de piatră, iar Burrich deschise larg brațele într-un gest de mărinimie.

– Hei, nu asta a vrut să spună. Burrich, doar nu crezi că poți mitui gărzile? O să te trezești și tu azvârlit într-o celulă.

Blade se aplecă degrabă, scuzându-se și culegând monedele risipite. Gărzile se aplecară și ele și am văzut o mână hoață vârând un ban în buzunar.

Pe neașteptate, Burrich se uită pe fereastra mea. Preț de-o clipă, ne-am privit ochi în ochi printre gratii. Durerea și șocul se luptau pe chipul lui. Avea ochii roșii de la băutură și duhnea. Cămașa lui veche era ruptă

acolo unde fusese capul de căprior. Îmi aruncă o căutătură cruntă şi, privindu-mă, căscă ochii cât cepele. Nu ne-am dezlipit ochii şi mi s-a părut că deslușesc o încercare de înțelegere şi rămas-bun la el. Pe urmă se lăsă pe spate şi mă scuipă în obraz.

– Asta-i pentru tine, mârâi el. Asta-i pentru viața mea, pe care mi-ai luat-o. Toate ceasurile, toate zilele pe care le-am irosit cu tine. Mai bine să te fi întins şi să fi murit printre fiarele sălbatice decât să ajungi aşa. O să te spânzure, băiete. Regal a pus deja să se ridice spânzurătoarea deasupra apei, după vechiul obicei. O să te spânzure, pe urmă o să te taie în bucăți şi-o să-ți ardă şi oasele. Nimic n-o să rămână de îngropat. Cred că-i e frică să nu le scoată câinii din pământ. Ți-ar plăcea, băiete, nu-i aşa? Îngropat ca un os, să te scoată câinii mai târziu. Mai bine să te întinzi pe jos şi să mori acolo unde stai acuma.

Mă trăsesem înapoi când mă scuipase. Acum m-am depărtat de uşă, clătinându-mă pe picioare, în vreme ce el strângea barele şi se holba la mine cu ochi sălbatici, aprinşi de furie şi băutură.

– Cică eşti tare priceput la Har, aşa zice lumea. De ce nu te prefaci în şobolan, s-o ştergi de-aici? Hă?

Îşi propti fruntea de zăbrele şi mă pironi din priviri. Ca îngândurat, continuă:

– Mai bine aşa, decât să te spânzure, plod de fiară. Schimbă-te într-o bestie şi tunde-o cu coada între picioare. Dacă poți... am auzit că poți... cică ştii cum să te prefaci în lup. Că, dacă nu, te spânzură. O să atârni de gât, o să te sufoci şi-o să dai din picioare...

Îi pieri vocea. Nu-şi dezlipi ochii de mine. Ochi umezi de la beţie.

– Mai bine întinde-te şi mori decât să te spânzure. Se înfurie dintr-odată. Ce-ar fi să te ajut să te culci şi să mori? mă ameninţă scrâşnind din dinţi. Mai bine să mori cum vreau eu, decât cum vrea Regal!

Începu să tragă de gratii, zgâlţâind uşa din încuietori.

Gărzile se năpustiră imediat asupra lui, îl prinseră de braţe şi-l traseră printre înjurături. Burrich nu le dădu atenţie.

– Renunţă, Burrich, hai, i-ai zis ce-ai avut de zis, haide, omule, până nu dai de belea.

Nu reuşiră să-l desprindă de gratii, dar el se dădu bătut dintr-odată, lăsându-şi braţele să-i cadă pe lângă trup. Îi luă pe soldaţi prin surprindere, iar aceştia se clătinară înapoi. M-am agăţat de ferestruica zăbrelită.

– Burrich. Îmi venea foarte greu să vorbesc. Nu am vrut să te rănesc. Îmi pare rău. Am tras adânc aer în piept, încercând să găsesc cuvintele care să pună capăt chinului din ochii lui. Nimeni nu ar trebui să te învinovăţească. Ai făcut tot ce-ai putut pentru mine.

Clătină din cap, cu faţa schimonosită de durere şi supărare grea.

– Întinde-te şi mori, băiete. Întinde-te şi mori.

Se întoarse şi se îndepărtă. Blade mergea cu spatele înainte, cerându-şi întruna iertare de la gărzile care-l urmau agitate pe coridor. I-am urmărit plecând, apoi am zărit umbra lui Burrich cum dispare clătinându-se, în vreme ce Blade rămase puţin cu soldaţii, să-i împace.

M-am șters de scuipat pe fața umflată și m-am târât spre bancă. Am stat vreme îndelungată, în tovărășia amintirilor. De la bun început mă avertizase Burrich să stau departe de Har. Pe primul câine de care m-am legat l-a smuls de lângă mine fără milă. Mă luptasem pentru el, îl *respinsesem* pe Burrich cu toată forța mea de atunci, iar el întorsese forța aceea împotriva mea. Cu atâta putere, încât ani de zile nici n-am mai îndrăznit să *resping* pe cineva. Și când, în sfârșit, se împăcase cu gândul, ignorând, dacă nu chiar îngăduind legătura mea cu lupul, se întorsese împotriva lui. Harul. De atâtea ori mă prevenise, și de atâtea ori fusesem convins că știu ce fac...

Știai ce faci.

Ochi Întunecați. L-am salutat. De mai mult n-am fost în stare.

Vino cu mine. Vino cu mine și vom vâna. Te pot duce departe de toate astea.

Puțin mai târziu, poate. L-am amânat. Îmi lipsea tăria să vorbesc cu el.

Am stat așa multă vreme. Întâlnirea cu Burrich mă durea la fel de tare ca urmele bătăii primite. Încercasem să mă gândesc dacă există în viața mea o persoană pe care să nu o fi dezamăgit, dar nu am găsit niciuna.

M-am uitat în jos, la mantia lui Brawndy. Era destul de rece ca s-o iau pe mine, dar prea mă durea trupul ca să mă aplec după ea. O piatră mică și rotundă de lângă ea îmi atrase atenția. Mă nedumerea. Studiasem podeaua suficient de mult ca să știu că nu existau pietre împrăștiate în celulă.

Curiozitatea e o forță tulburătoare. Într-un sfârșit, m-am aplecat și am ridicat mantia și piatra. Mi-a luat ceva timp să mă înfășor în ea. Apoi am cercetat piatra. Nu era piatră, ci un obiect negru și umed. Un fel de cocoloș? Frunze. Un ghemotoc de frunze. Un ghemotoc care mă izbise în barbă când mă scuipase Burrich? Prudent, l-am ridicat în licărul vag de lumină rătăcită printre gratiile de la fereastră. Frunza de deasupra era prinsă cu ceva alb. Am desfăcut-o. Ceea ce mi-a atras atenția a fost capătul alb al ghimpelui de porc; vârful negru și ascuțit fixase învelișul. Desfăcută, frunza scoase la iveală un ghem maroniu lipicios. L-am dus la nas și l-am adulmecat. Carryme. O iarbă de la munte. Un leac puternic care alină durerea, un sedativ care te ajută să-ți sfârșești liniștit viața. Kettricken o folosise când încercase să mă omoare în Regatul Munților.

Vino cu mine.

Nu chiar acum.

Acesta era darul de despărțire de la Burrich? O moarte nedureroasă? I-am răsucit cuvintele pe toate părțile. Mai bine să te întinzi și să mori. Asta spunea bărbatul care mă învățase că bătălia nu e câștigată până nu ai învins? Prea nu se potriveau lucrurile.

Inima Haitei zice că ar trebui să vii cu mine. Acum. La noapte. Întinde-te, zice el. Fii un os pe care să-l scoată câinii afară din pământ mai târziu, zice el. Realizam ce efort făcea Ochi Întunecați ca să-mi transmită mesajul.

Am tăcut, cugetând.

Mi-a scos ghimpele din bot, frate. Cred că putem avea încredere în el. Vino cu mine, acum, la noapte.

Am stat și m-am uitat la cele trei lucruri din mâna mea. Frunza, ghimpele și ghemul maroniu. Am învelit la loc ghemul în frunză și l-am prins cu ghimpele.

Nu înțeleg ce vrea să fac, m-am plâns.

Întinde-te și stai liniștit. Liniștește-te și vino cu mine, în pielea mea. O pauză lungă, în care Ochi Întunecați își făcu ordine în minte. *Mănâncă ce ți-a dat numai dacă trebuie. Numai dacă nu poți veni la mine singur.*

Habar nu am ce pune la cale. Dar, ca și tine, cred că putem avea încredere în el. În semiîntuneric, în ciuda sfârșelii, am râcâit cusătura din manșetă. După ce am reușit s-o desprind, am scos pachețelul de hârtie cu otravă și am vârât în locul lui ghemul învelit în frunză. Am forțat ghimpele să-l fixeze înăuntru. M-am uitat la pachețelul din mână. Îmi trecu prin cap o idee, dar am refuzat să o iau în considerare. L-am strâns în palmă. După aceea m-am înfășurat cu mantia lui Brawndy și m-am întins cu grijă pe bancă. Știam că trebuie să fiu cu ochii în patru, în caz că se întoarce Will. Eram prea deznădăjduit și ostenit. *Sunt lângă tine, Ochi Întunecați.*

Am luat-o la goană amândoi, peste albul smălțuit al zăpezii, în lumea lupilor.

32
EXECUŢIA

Grăjdarul-şef, Burrich, era cunoscut, în anii petrecuţi de el la Buckkeep, drept un nemaipomenit îngrijitor de cai, câini şi şoimi de vânătoare. Deosebita lui iscusinţă cu animalele a fost vestită chiar din timpul vieţii sale.

Şi-a început viaţa ca soldat de rând. Se zice că provenea dintr-o familie care se stabilise în Shoaks. Unii spun că bunica lui, care se trăgea dintr-un neam de sclavi, şi-a cumpărat libertatea de la stăpânul ei din Bingtown, făcându-i acestuia un serviciu extraordinar.

Ca soldat, dârzenia cu care lupta Burrich i-a atras atenţia tânărului prinţ Chivalry. Se zvoneşte că Burrich a apărut pentru prima oară în faţa prinţului său ca să fie mustrat pentru că se încăierase într-o cârciumă. L-a slujit pe Chivalry o vreme ca scutier, dar acesta a descoperit cât de bine lucra cu animalele şi l-a pus să se îngrijească de caii gărzilor sale. În curând, Burrich avea să se ocupe şi de câinii şi de şoimii de vânătoare ai prinţului, iar în cele din urmă de toate grajdurile din Buckkeep. Se pricepea de minune să doftoricească

animalele și știa o mulțime despre trupul lor, vindecând chiar și vite, oi, porci și, câteodată, păsări de casă. Nimeni nu înțelegea animalele mai bine decât el.

Grav rănit de un mistreț la o vânătoare, Burrich a rămas cu un șchiopătat tot restul vieții. Se pare că i-a mai astâmpărat firea aprigă și iute care i-a adus faimă în tinerețe. Totuși, este adevărat că a rămas, până la sfârșitul vieții, un bărbat căruia puțini doreau să i se împotrivească.

Leacul din ierburi pregătit de Burrich a pus capăt epidemiei de râie care a lovit mieii din Ducatul Bearns în anii de după boala sângelui. A salvat turmele de la decimare, dar a și împiedicat boala să se răspândească în Ducatul Buck.

O noapte clară, cu stele. Un trup sănătos și zdravăn, coborând un deal înzăpezit în salturi îndrăznețe. În urma noastră, zăpada cădea în avalanșe de pe tufișuri. Vânasem, mâncasem. Foamea ni se astâmpărase. Aerul nopții era proaspăt și curat, foarte rece. Nu ne ținea nimeni în cușcă, nu ne bătea nimeni. Împreună, ne bucuram de libertate deplină. Ne-am dus la izvorul care țâșnea cu atâta putere încât nu îngheța niciodată și ne-am stropit cu apa rece ca gheața. Ochi Întunecați se scuturară, apoi adulmecă aerul.

Vine dimineața.

Știu. Nu vreau să mă gândesc la ea. Dimineața, când trebuie să pui capăt viselor și să faci față realității.

Trebuie să vii cu mine.

Ochi Întunecați, sunt cu tine.

Nu. Trebuie să vii cu mine până la capăt. Trebuie să te eliberezi.

Mi-o spusese deja de cel puțin douăzeci de ori. Nu avea cum să-mi scape stăruința gândurilor lui. Îmi sărea în ochi, iar insistența cu care își urmărea singurul scop mă uluia. Nu-i stătea în fire să urmărească o idee care nu avea nicio legătură cu mâncarea. Era un lucru hotărât de el și de Burrich. Trebuia să merg cu el.

Nu-mi închipuiam ce voia să fac.

I-am explicat de nenumărate ori că trupul meu era prizonier, închis într-o cușcă, așa cum și el fusese închis cândva. Mintea mea îl putea însoți, cel puțin o vreme, dar eu nu puteam merge cu el așa cum mă tot îndemna. De fiecare dată îmi spunea că el mă înțelege, eu eram acela care nu-l înțelegeam pe el. Și acum o luam de la capăt.

L-am simțit cum caută să se liniștească. *Trebuie să vii cu mine, acum. Până la capăt. Înainte să vină ei să te trezească.*

Nu pot. Trupul meu e închis într-o cușcă.

Renunță! mă ispiti el sălbatic. *Eliberează-te!*

Ce?

Renunță, eliberează-te, vino cu mine.

Adică să mor? Să înghit otrava?

Numai dacă trebuie. Dar fă-o acum, înainte ca ei să-ți mai facă rău. Renunță și vino cu mine. Eliberează-te. Ai mai făcut-o o dată. Mai ții minte?

Efortul de a înțelege ce voia să spună mă făcea și mai conștient de legătura noastră. Durerea din trupul meu schilodit ieșea la suprafață și mă bântuia. Undeva, zăceam țeapăn de frig și sufeream de durere. Undeva, fiecare răsuflare mă înjunghia în coaste. Am

fugit din locul acela lângă trupul puternic și solid al lupului.

Așa, așa. Renunță. Eliberează-te. Eliberează-te.

Am înțeles dintr-odată ce vrea să-mi spună. Nu prea știam cum să fac și nici nu eram sigur că pot. Cândva, da, îmi aminteam eu, renunțasem la trupul meu și-l lăsasem în grija lui. Numai ca să mă trezesc peste câteva ore lângă Molly. Dar nu știam sigur cum reușisem. Și alta fusese situația. Îl lăsasem pe lup să mă păzească atunci când m-am dus cine știe unde. De data asta, voia să-mi eliberez conștiința de trup. Să renunț de bunăvoie la legătura dintre minte și carne. Chiar dacă aș fi descoperit cum s-o fac, nu știam dacă am voința necesară.

Întinde-te și mori, îmi spusese Burrich.

Da. Așa. Mori dacă trebuie, dar vino cu mine.

Am luat o hotărâre bruscă. Încredere. Încrede-te în Burrich, încrede-te în lup. Ce aveam de pierdut?

Am inspirat adânc, m-am pregătit lăuntric ca pentru un salt în apă rece.

Nu. Nu, eliberează-te.

Mă eliberez, mă eliberez.

Am bâjbâit, am căutat legătura dintre mine și trupul meu. Mi-am încetinit răsuflarea, mi-am încetinit bătăile inimii. Am respins senzația de durere, de frig, de înțepeneală. M-am ascuns în străfundurile mele.

Nu! Nu! urlă Ochi Întunecați disperat. *La mine! Vino la mine, renunță la asta, vino la mine!*

Dar am auzit pași târșâiți și murmur de voci. Mă scutură un fior de groază și, în ciuda voinței mele,

m-am ghemuit în mantia lui Brawndy. Un ochi a vrut să se deschidă puțin. Am văzut aceeași celulă luminată cu zgârcenie, aceeași ferestruică zăbrelită. Mă străpungea o durere adâncă și rece, mai vicleană decât foamea. Nu-mi rupseseră oasele, dar în mine se rupsese ceva. Știam prea bine.

Ești înapoi în cușcă! strigă Ochi Întunecați. *Eliberează-te! Părăsește-ți trupul și vino la mine!*

E prea târziu, am șoptit. *Fugi, fugi. Nu vreau să împărțim durerea.*

Nu suntem noi haită? Disperarea îmi răsuna în inimă ca urletul prelung al lupilor.

Erau la ușa mea, care stătea larg deschisă. Groaza mă prinse în fălci și mă zgudui. Am fost gata, în clipa aceea, să-mi duc mâneca la gură și să mestec cocoloșul din manșetă. Dar am strâns pachețelul de hârtie în pumn și m-am hotărât să uit de el.

Același bărbat cu torța, aceleași două gărzi. Aceeași poruncă.

– Tu. În picioare.

Am lăsat să-mi cadă mantia lui Brawndy. Una dintre gărzi mai avea o brumă de omenie în ea și păli. Celelalte două rămaseră nesimțitoare. Iar când nu m-am putut mișca destul de repede pentru ele, una mă apucă de braț și mă trase în picioare. Am urlat de durere; nu m-am putut abține. Și atunci am început să tremur de frică. Dacă nu eram în stare să-mi rețin urletele, cum mă voi putea apăra de Will?

Mă scoaseră din celulă și am pornit pe coridor. Nu pot să spun că am mers. Vânătăile mi se întăriseră peste

noapte. Bătaia îmi redeschisese rănile de sabie din brațul drept și de pe coapsă. Și acelea mă dureau din nou. Durerea devenise ca aerul, mă plimbam prin ea, o inspiram și o răsuflam. În mijlocul fostei camere a gărzilor, cineva m-a îmbrâncit și am căzut. Am zăcut pe-o parte. Nu avea rost să încerc să mă ridic în capul oaselor; nu mai aveam demnitate pentru care să lupt. Mai bine să creadă că nu pot sta în picioare. Cât voi putea, voi sta nemișcat și-mi voi aduna și ultimul dram de putere. Încet, anevoie, mi-am limpezit mintea și am început să-mi clădesc zidurile în jurul ei. Din nou și din nou, prin negura durerii, am trecut peste zidurile ridicate de mine, întărindu-le, ascunzându-mă în spatele lor. Pe ele trebuia să le păzesc, nu trupul meu. În cameră, soldații se aliniară la perete. Se foiau și șușoteau între ei, așteptând. Nu i-am luat în seamă. Pentru mine, lumea se învârtea în jurul zidurilor mele și al durerii.

Un scârțâit, un curent de aer. Intrase Regal. Will venea în spatele lui, risipindu-și nesăbuit forța Meșteșugului. L-am simțit cum nu mai simțisem pe nimeni până atunci. Chiar și fără să-l văd, îl simțeam, îi ghiceam forma, căldura Meșteșugului arzând în el. Era periculos. Regal credea că nu e decât o unealtă. M-a ispitit o mică satisfacție știind că habar n-avea cât de primejdioasă e o asemenea unealtă.

Regal se așeză pe scaun. Cineva îi aduse o măsuță. Se destupă o sticlă, apoi îmi ajunse în nări miros de vin. Durerea îmi ascuțise simțurile, făcându-le insuportabile. L-am auzit cum bea. Am refuzat să recunosc cât jinduiam după o înghițitură.

– Vai de mine. Uitați-vă la el. Crezi că am întrecut măsura, Will?

Tonul vesel al lui Regal îmi spuse că luase și altceva în afară de vin în ziua aceea. Fumariță, poate? Atât de devreme? Lupul pomenise de ivirea zorilor... Regal nu se trezea niciodată în zori... mi se dereglase simțul timpului.

Will se apropie încet și rămase în picioare lângă mine. N-am încercat să mă mișc ca să-i văd fața. Am ținut cu dinții de ultimele mele puteri. Îmi trase un picior zdravăn și am icnit, deși n-aș fi vrut. Aproape în aceeași clipă, mă izbi cu Meșteșugul. De data asta, cel puțin, nu m-am clintit. Will inspiră scurt pe nas și pufni. Se întoarse la Regal.

– Maiestate, i-ai schilodit trupul aproape fără să riști să-i lași urme care să se vadă și peste o lună. Dar pe dinăuntru rezistă. Durerea îl distrage de la apărarea minții, dar nu îi slăbește forța Meșteșugului. Nu cred că îl vom învinge așa.

– Nu te-am întrebat asta, Will! îl ocărî Regal cu asprime. Se foi, căutând o poziție mai comodă. Of, ține prea mult. Ducii mei și-au pierdut răbdarea. Trebuie să cedeze astăzi. Parcă îngândurat, îl întrebă pe Will: Aproape fără să risc, ai zis? Atunci ce propui să facem în continuare?

– Lasă-mă singur cu el. Pot scoate de la el ce dorești.

– Nu. Regal îl refuză categoric. Știu ce vrei *tu* de la el. Nu vezi în el decât un burduf de vin umplut cu puterea Meșteșugului, pe care vrei să-l sorbi până la ultima picătură. Ei, poate că, la sfârșit, se va găsi o cale

să-l secătuiești. Dar nu încă. Vreau să stea în fața ducilor și să mărturisească singur că e trădător. Mai mult, vreau să se târască în genunchi în fața tronului și să implore milă. Îl voi face să-i denunțe pe toți cei care m-au sfidat. El însuși îi va acuza. Nimeni nu se va mai îndoi când vor auzi chiar din gura lui că sunt trădători. Să-l lăsăm pe ducele Brawndy să-și vadă propria fiică acuzată, să lăsăm toată Curtea să audă că Lady Patience, care strigă întruna că apără dreptatea, a trădat ea însăși coroana. Iar pe el... lumânăreasa aia, Molly.

Inima îmi sări din piept.

– Încă nu am găsit-o, stăpâne, îndrăzni Will.

– Taci! tună Regal. Parcă vorbise Shrewd. Nu-i da speranțe. Nu trebuie s-o găsim ca s-o numească el însuși trădătoare. O s-o căutăm când o să avem timp. El poate să moară știind că va veni după el. Voi curăța turnul de la grajduri până la vârf de toți cei care au încercat să mă trădeze și să mă sfideze!

Ridică pocalul pentru sine și-l bău până la fund.

Semăna foarte bine, mi-am zis eu, cu regina Desire când se îmbăta. Pe jumătate un îngâmfat, pe jumătate un laș smiorcăit. Se temea de toți cei pe care nu-i putea controla. Iar a doua zi se temea și mai tare de cei pe care îi controla.

Trânti pocalul pe masă. Se lăsă pe spate în scaun.

– Deci. Să continuăm, da? Kelfry, ridică-l în picioare, să-l vedem și noi.

Kelfry era un bărbat destoinic, căruia meseria nu-i aducea nicio bucurie. Nu era blând, dar nici mai aspru decât trebuia. Mă prinse de brațe de la spate ca să mă

ţină drept. Nu învăţase meserie de la Hod. Dacă mi-aş fi dat brusc capul pe spate, i-aş fi spart nasul şi poate câţiva dinţi din faţă. Mişcarea aceasta mi s-a părut cu o idee mai simplă decât să-mi ridic podeaua de sub picioare. Am stat cu mâinile adunate peste burtă, împingând durerea, adunându-mi puterile. După câteva clipe, am ridicat capul şi l-am privit pe Regal.

Mi-am plimbat limba prin gură, ca să-mi dezlipesc buzele de dinţi, şi apoi am încercat să vorbesc.

– Ţi-ai omorât propriul tată.

Regal înţepeni în scaun. Kelfry se încordă. M-am lăsat greu în braţele lui, obligându-l să-mi suporte toată greutatea.

– Serene şi Justin l-au omorât, dar la porunca ta, am spus încet.

Regal se ridică în picioare.

– Dar nu înainte de a-l găsi noi pe Verity. Am ridicat vocea. Efortul mă făcu să transpir. Verity trăieşte şi ştie totul. Regal venea spre mine, urmat de Will ca un căţel. M-am uitat repede la Will, mi-am încărcat vorbele de ameninţare: Şi despre tine ştie tot, Will. Absolut tot.

Garda mă ţinu când Regal îmi trase un dos de palmă. Al doilea îmi crăpă pielea umflată a feţei. Regal îşi luă avânt. M-am pregătit să-i primesc pumnul, am respins durerea, m-am ţinut bine, gata de atac.

– Atenţie! strigă Will şi sări să-l împingă pe Regal la o parte.

Îmi dorisem atât de mult să reuşesc, încât îmi ghicise intenţia cu Meşteşugul. Când Regal se lăsă într-o

parte, m-am smuls din brațele gărzii, m-am ferit de lovitura lui, apoi l-am atacat. Cu o mână l-am prins de gât, ca să-i ridic fața spre cealaltă, în care mototolisem pachețelul de hârtie. Intenția mea fusese să-i vâr otrava în nas și în gură, în speranța că va înghiți destulă ca să-l omoare.

Will îmi strică planurile. Degetele mele umflate nu voiau să cuprindă gâtul lui Regal. Îl smulse din strânsoarea mea, îl trase la o parte. Însă când umărul i se ciocni de pieptul meu, m-am repezit la fața lui și i-am frecat hârtia ruptă și praful fin de nas, de gură și de ochi. În bună măsură, praful se ridică și pluti între noi. Will rămase cu răsuflarea tăiată din cauza gustului amar ca fierea, apoi ne-am prăbușit amândoi, sub atacul gărzilor lui Regal.

Am vrut să leșin, dar n-am putut. Am fost lovit cu mâinile și cu picioarele și strâns de gât înainte ca strigătele turbate ale lui Regal – „Nu-l omorâți! Nu-l omorâți" – să fie luate în seamă de altcineva, în afară de mine. I-am simțit cum se ridică de pe mine, cum îl trag pe Will de sub mine, dar nu vedeam nimic. Sângele îmi acoperea fața ca un giulgiu, lacrimile mi se amestecau cu el. Ultima mea șansă, și dădusem greș. Nici măcar nu-l omorâsem pe Will. A, o să-i fie rău câteva zile, dar mă îndoiam că va muri. Auzeam glasuri mormăind deasupra lui.

– Atunci duceți-l la un vraci, porunci Regal într-un sfârșit. Vedeți dacă-și dă seama ce-i cu el. L-ați pocnit careva în cap cu piciorul?

Am crezut că vorbește despre mine, până când am auzit cum îl scot pe Will afară. Fie îi vârâsem pe gât mai multă otravă decât bănuisem, fie îi trăsese cineva un picior în cap. Poate că inhalase otrava în plămâni când rămăsese cu respirația întretăiată. Habar n-aveam ce efect ar avea asupra lor. A fost atât de bine să simt cum îi slăbește forța Meșteșugului, ca și cum m-ar fi lăsat durerea. Mi-am relaxat apărarea cu prudență. Parcă aș fi lăsat jos o greutate imensă. Un alt gând veni ca o binecuvântare. Ei nu știau ce se întâmplase. Nimeni nu văzuse hârtia și praful, se petrecuse prea repede pentru ei. Poate că nici nu se vor gândi la otravă până nu va fi prea târziu.

– E mort bastardul? întrebă Regal nervos. Dacă e mort, vă atârn pe toți în streang!

Cineva se aplecă degrabă lângă mine și-mi puse două degete pe gât.

– Trăiește, zise soldatul în scârbă, cam țâfnos.

Regal va trebui să învețe să nu-și mai amenințe propriile gărzi. Speram că-l va învăța minte o săgeată înfiptă în spate.

Peste câteva minute, cineva aruncă o găleată de apă rece peste mine. Șocul îmi trezi durerile, accentuându-le. Am deschis un ochi. Primul lucru pe care l-am văzut a fost apă amestecată cu sânge în fața mea. Dacă tot sângele era al meu, atunci era vai de mine. Amețit, m-am întrebat al cui putea fi. Nu gândeam prea limpede. Timpul parcă trecea în salturi. Regal stătea deasupra mea, furios și răvășit, apoi, brusc, l-am

văzut pe scaun. Când mă trezeam, când leşinam. Lumină, întuneric şi iarăşi lumină.

Cineva îngenunche lângă mine şi mă pipăi cu degete pricepute. Burrich? Nu. Acela era un vis de demult. Bărbatul de acum avea ochi albaştri şi vorbea pe nas, ca în Farrow.

– Pierde mult sânge, rege Regal. Dar se poate rezolva.

Mă apăsă pe frunte. Îmi duse o cană de vin îndoit cu apă la gură, apoi îmi turnă vinul pe gât. M-am înecat.

– Vedeţi? Trăieşte. Eu m-aş opri aici astăzi, Maiestate. Nu cred că va mai răspunde la vreo întrebare până mâine. Ar leşina încontinuu.

O părere calmă, de bun meseriaş. Cine-o fi fost mă întinse din nou pe podea şi plecă.

Mă scutură un spasm. Mă păştea o criză. Bine că scăpasem de Will. Nu credeam că-mi puteam păzi mintea dacă mă apuca o criză.

– Of, duceţi-l de-aici. Regal, scârbit şi dezamăgit. Pur şi simplu mi-am pierdut vremea astăzi.

Târşâi scaunul când se ridică. Ieşi din cameră izbind cu bocancii în podea.

Un soldat mă apucă de piepţii cămăşii şi mă trase în picioare. Nici măcar n-am putut urla de durere.

– Rahat idiot ce eşti, mârâi el către mine. Să nu cumva să mori! N-am de gând să-ncasez lovituri de bici din cauza ta.

– Halal ameninţare, Verde, îl luă în râs cineva. Ce-o să-i faci dacă moare?

– Gura! Doar nu crezi că spinarea ta o să scape necrestată. Hai să-l scoatem de-aici și să curățăm mizeria asta.

Celula. Peretele ei alb. Mă lăsaseră pe podea, cu spatele la ușă. Nu mi se părea corect din partea lor. Acum trebuia să mă răsucesc pe partea cealaltă ca să văd dacă mi-au lăsat apă.

Nu. Era prea mare efortul.

Acum vii?

Vreau foarte mult să vin, Ochi Întunecați. Dar nu știu cum.

Preschimbătorul. Preschimbătorul! Fratele meu! Preschimbătorul.

Ce este?

Ai tăcut vreme îndelungată. Vii acum?

Am... tăcut?

Da. Am crezut că ai murit fără să vii la mine mai întâi. N-am putut ajunge la tine.

Probabil am avut un atac. N-am știut că m-a lovit. Dar acum sunt aici, Ochi Întunecați. Chiar aici.

Atunci vino la mine. Grăbește-te, să nu mori înainte.

O clipă. Hai să ne asigurăm că e bine.

Am încercat să găsesc un motiv pentru care să nu fie bine. Știam că existaseră câteva, dar nu mi le aminteam. Preschimbătorul, așa îmi spusese. Lupul meu, spunându-mi așa, la fel cum bufonul și Chade mă numiseră catalizator. Ei... A venit timpul să preschimb lucrurile pentru Regal. Ultimul lucru pe care îl puteam face era să mă asigur că mor înainte să mă învingă. Dacă

trebuia să mă scufund, atunci să mă scufund singur. Nu voi rosti nicio vorbă care să întineze pe altcineva. Speram că ducii vor cere să-mi vadă cadavrul.

Mi-a luat o veşnicie să-mi duc mâna de la podea la piept. Aveam buzele crăpate şi umflate, iar dinţii mă dureau în gingii. Dar mi-am dus manşeta la gură şi am găsit cocoloşul învelit în frunză în interiorul materialului. Am muşcat din el cât de tare am putut, l-am supt. După o clipă, gustul carrymei îmi umplu gura. Era chiar plăcut. Înţepător. Când planta îmi amorţi durerea din gură, am putut să muşc mai tare din mânecă. Prosteşte, am fost atent să nu mă înţep în ghimpele de porc. Nu voiam să mă pomenesc cu un spin în buză.

Doare rău când te înţepi.

Ştiu, Ochi Întunecaţi.

Vino la mine.

Încerc. Mai lasă-mă o clipă.

Cum faci să-ţi părăseşti trupul? Am încercat să uit de el, să mă gândesc numai la mine şi la Ochi Întunecaţi. Nas fin. Culcat lângă mine, mestecând sârguincios un cocoloş de zăpadă vârât între degetele mele de la picioare. Am gustat zăpada şi propria mea labă, ciupind-o cu dinţii şi curăţând-o cu limba. Am ridicat ochii. Se lăsa seara. În curând, va fi vreme numai bună de vânat. M-am ridicat şi m-am scuturat din tot trupul.

Aşa, mă încurajă Ochi Întunecaţi.

Dar tot mai exista firul acela, senzaţia discretă a unui trup înţepenit şi dureros pe piatra rece. Numai gândul la el îl făcea şi mai adevărat. Îl cuprinse un

tremur, zgâlțâindu-i oasele și dinții. Se apropia criza. Una foarte puternică, de data asta.

Dintr-odată, toate se petrecură cu multă ușurință. O alegere atât de ușoară! Părăsește trupul vechi pentru cel nou. Oricum, nu te mai slujea prea bine. Închis într-o cușcă. Nu are niciun rost să-l păstrezi. Nu are niciun rost să fii om.

Sunt aici.

Știu. Hai să vânăm.

Și am vânat.

33
ZILELE LUPULUI

Exercițiul de concentrare asupra ta e simplu. Nu te mai gândești la ceea ce ai de gând să faci. Nu te mai gândești la ceea ce tocmai ai făcut. Apoi nu te mai gândești că nu te mai gândești la acele lucruri. Atunci vei găsi clipa de Acum, timpul care se întinde cât veșnicia și este, într-adevăr, singurul care există. Atunci, în locul acela, vei avea, în sfârșit, timp pentru tine.

Duci o viață neprihănită atunci când nu faci decât să vânezi, să mănânci și să dormi. La urma urmei, nici nu ai nevoie de altceva. Alergam singuri, noi, Lupul, și nu ne lipsea nimic. Nu jinduiam după vânat mai mare când ne ieșea în cale un iepure, nici nu-i pizmuiam pe corbii care veneau să ciugulească resturile lăsate de noi. Câteodată ne aminteam de alte vremuri și de alte obiceiuri. Atunci ne întrebam de ce fuseseră atât de importante. Nu ucideam ceea ce nu puteam mânca și nu mâncam ceea ce nu puteam ucide. Amurgurile

și zorii erau cele mai bune prilejuri de vânătoare, altele erau numai bune pentru dormit. În afara lor, timpul își pierdea rostul.

Pentru lupi, ca și pentru câini, viața e mai scurtă decât pentru oameni dacă o măsori numărând zilele și câte anotimpuri ai trăit. Dar în doi ani un pui de lup face cât un om în douăzeci. Atunci i se împlinește trupul și e în deplinătatea forțelor, învață tot ceea ce trebuie să știe ca să fie vânător, pereche sau conducător. Lumânarea vieții lui arde mai repede și mai intens decât a omului. În zece ani, el face cât un om în cincizeci sau șaizeci. Un an pentru lup e un deceniu pentru om. Timpul nu se zgârcește când trăiești întotdeauna clipa de Acum.

Așadar, știam când e zi și când e noapte, când ne e foame și când suntem sătui. Bucurii și surprize sălbatice. Înhață un șoarece, aruncă-l în sus, mănâncă-l după ce-i rupi gâtul. Ce bine! Să sperii un iepure, să alergi după el în timp ce se ferește și fuge în cerc, apoi, pe neașteptate, să mărești pasul și să-l prinzi într-un vârtej de zăpadă și blană. Zgâlțâitura cu care îi rupi gâtul, apoi mâncatul pe îndelete, spintecatul burții și amușinatul măruntaielor calde, carnea de pe pulpe, ronțăitul oaselor fragede. Îmbuibare și somn. Trezirea și iar la vânătoare.

Urmărim o căprioară pe iazul înghețat, știind că nu o putem ucide, dar ne place să vânăm. Când se sparge gheața și căprioara cade, îi dăm târcoale, o înconjurăm, o înconjurăm la nesfârșit, în timp ce ea lovește gheața cu copitele și reușește să iasă la suprafață, prea ostenită

ca să fugă de dinții care-i retează tendoanele de la genunchi, de colții care i se înfig în gât. Mâncăm pe săturate din carcasă, nu o dată, ci de două ori. Vine furtuna cu lapoviță și ne gonește în vizuină. Dormim comod, cu botul la coadă, în timp ce vântul flutură stropii de gheață și apoi zăpada din fața vizuinii. Ne trezim în sclipirea palidă a zorilor pe stratul alb. Săpăm prin nămeți ca să ieșim din vizuină și să adulmecăm aerul curat al zilei care tocmai se sfârșește. Mai e carne pe căprioară, roșie și dulce, înghețată, numai să fie scoasă din zăpadă. Ce poate fi mai mulțumitor decât să știi că te așteaptă carnea s-o mănânci?

Vino.

Ne oprim. Nu, ne așteaptă carnea. Mergem mai departe.

Vino acum. Vino la mine. Am carne pentru tine.

Avem deja carne. Mai aproape de noi.

Ochi Întunecați. Preschimbătorule. Te cheamă Inima Haitei.

Ne oprim din nou. Ne scuturăm trupurile. Nu e bine. Și ce e Inima Haitei pentru noi? El nu e haită. Ne îmbrâncește. Este carne mai aproape. S-a hotărât. Mergem la marginea iazului. Aici. Undeva pe-aici. Aha. Sapă după ea în zăpadă. Ciorile vin să ne privească, așteptând să terminăm.

Ochi Întunecați. Preschimbătorule. Haide. Vino acum. În curând va fi prea târziu.

Carnea e înghețată, proaspătă și roșie. Întoarcem capetele ca să tăiem carnea de pe oase cu dinții din spate. O cioară zboară până jos pe zăpadă, în apropiere.

Ţop, ţop. Îşi lasă capul pe-o parte. În glumă, ne repezim la ea, o gonim. Carnea noastră, toată. Zile şi nopţi de carne.

Vino. Te rog. Vino. Te rog. Vino curând, vino acum. Întoarce-te la noi. Avem nevoie de tine. Vino. Vino.

Nu pleacă. Ne lăsăm urechile pe spate, dar tot îl auzim, *vino, vino, vino.* Ne fură plăcerea de a devora carnea cu scheunatul lui. Destul. Am mâncat destul deocamdată. Vom pleca, numai ca să-l liniştim.

Bine. E bine. Vino la mine. Vino la mine.

Înaintăm prin întunericul tot mai des. Un iepure se ridică dintr-odată în două labe, o tuleşte prin zăpadă. Să-l urmărim? Nu. Avem burţile pline. Mergem mai departe. Întâlnim o cărare de om, o bucată de pământ pustie sub cerul nopţii. O străbatem repede, mergem prin pădurea de la marginea ei.

Vino la mine. Vino. Ochi Întunecaţi, Preschimbătorule, te chem. Vino la mine.

Pădurea se termină. Sub noi se vede o pantă de deal despădurită şi, dincolo de ea, un loc neted şi pustiu, nepăzit sub cerul întunecat. Prea deschis. În zăpada smălţuită nu se văd urme, dar la poalele dealului sunt oameni. Doi. Inima Haitei sapă, celălalt se uită. Inima Haitei sapă repede şi sârguincios. Scoate aburi pe gură. Celălalt are o lumină, una prea puternică, trebuie să mijeşti ochii dacă vrei să vezi. Inima Haitei nu mai sapă. Se uită în sus, la noi.

Vino, zice. *Vino.*

Sare în groapa pe care a săpat-o. E pământ negru, bolovani îngheţaţi pe zăpada curată. Cade cu un

trosnet, cum trosnesc de copac coarnele de cerb. Se ghemuieşte şi se aude o pocnitură. Foloseşte o unealtă care pocneşte şi crapă. Ne aşezăm să-l privim, cu coada peste labele din faţă, ca să ni le încălzim. Ce legătură are asta cu noi? Suntem îmbuibaţi, putem să ne ducem la culcare. Inima Haitei priveşte dintr-odată spre noi prin noapte.

Aşteaptă. Încă puţin. Aşteaptă.

Mârâie către celălalt, care luminează groapa. Inima Haitei se îndoaie de spate şi celălalt se apleacă să-l ajute. Trag ceva afară din groapă. Mirosul ne ridică blana de la ceafă. Ne întoarcem, fugim în salturi, în cerc, nu putem pleca. Simţim teamă, primejdie, ameninţarea durerii, a singurătăţii, a sfârşitului.

Vino. Vino jos la noi, vino jos. Avem nevoie de tine acum. A sosit timpul.

Acesta nu e timpul. Timpul se află peste tot, întotdeauna. Ai nevoie de noi, doar poate că noi nu vrem să fie nevoie de noi. Avem carne şi un loc cald în care să dormim, chiar şi carne pentru mai târziu. Cu burta plină şi cu vizuina caldă, ce ne mai trebuie? Totuşi, ne vom apropia. Vom adulmeca, vom vedea ce anume ameninţă şi cheamă. Târâş, cu coada jos, alunecăm în jos, pe deal.

Inima Haitei şade în zăpadă cu el în braţe. Îi face semn celuilalt să plece, iar celălalt păşeşte înapoi, înapoi, înapoi, luând cu el şi lumina dureroasă. Mai aproape. Am lăsat dealul în urmă, suntem descoperiţi, fără adăpost. Avem mult de alergat, dacă suntem ameninţaţi. Dar nimic nu se mişcă. E numai Inima Haitei şi

lucrul acela din brațele lui. Îl scutură ca și cum se joacă cu prada. Apoi îl freacă, își mișcă mâinile pe el cum își plimbă lupoaica dinții pe pui, să-l scape de purici. Cunoaștem mirosul. Ne apropiem. Suntem tot mai aproape. Mai avem doar un salt.

Ce vrei? îl întrebăm.

Vino înapoi.

Am venit.

Vino înapoi aici. Preschimbătorule. Stăruie. *Vino înapoi aici.* Ridică un braț, ține mâna sus. Ne arată un cap clătinându-se pe umeri. Îi întoarce capul, ca să-i vedem fața. Nu o cunoaștem.

Acela?

Acesta. E al tău, Preschimbătorule.

Miroase urât. E carne stricată, nu ne trebuie. La iaz este carne mai bună decât asta.

Vino aici. Vino mai aproape.

Nu e o idee bună. Nu ne vom apropia mai mult. Se uită la noi și ne pironește cu privirea. Se îndreaptă spre noi, cu el în brațe. Îi tresaltă în brațe.

Încet. Încet. E al tău, Preschimbătorule. Vino mai aproape.

Mârâim, dar nu întoarce privirea. Ne ghemuim, coada pe burtă, vrem să plecăm, dar el e puternic. Îi ia mâna și ne-o pune pe cap. Ne ține de ceafă ca să ne liniștească.

Vino înapoi. Trebuie să vii înapoi. E atât de încăpățânat.

Ne ghemuim la pământ, ne vârâm ghearele în pământul nins. Ne încordăm spatele, încercăm să ne

retragem, ne străduim să facem un pas înapoi. El tot ne ține de ceafă. Ne adunăm puterile ca să ne răsucim și să fugim.

Lasă-l să plece, Ochi Întunecați. Nu e al tău. O umbră de amenințare în cuvintele lui, ochii lui ne fixează prea adânc.

Nici al tău nu e, spune Ochi Întunecați.

Atunci, al cui sunt?

O clipă de nedumerire, de clătinare între două lumi, două realități, două trupuri. Apoi un lup se răsucește și fuge cu coada între picioare, peste zăpadă, gonește singur, fuge de prea mult necunoscut. În vârful dealului se oprește, ridică botul spre cer și scoate un urlet. Un urlet împotriva nedreptății.

Nu-mi amintesc nimic despre mormântul înghețat. Îmi amintesc doar un fel de vis. Tremuram de frig, eram țeapăn, iar gustul aspru al rachiului îmi ardea nu numai gura, ci și măruntaiele. Burrich și Chade nu voiau să mă lase singur. Nu le păsa că mă doare, îmi frecau întruna mâinile și picioarele, nu se uitau la vânătăile vechi, la crustele de pe brațele mele. Și, de câte ori închideam ochii, Burrich mă apuca și mă scutura ca pe-o cârpă. „Nu mă lăsa, Fitz", repeta el întruna. „Nu mă lăsa. Hai, băiete. N-ai murit." Apoi mă îmbrățișa dintr-odată, frecându-și barba aspră de a mea, umezindu-mi obrazul cu lacrimi fierbinți. Mă legăna înainte și înapoi, stând în zăpadă la marginea mormântului meu. „N-ai murit, fiule. N-ai murit."

EPILOG

Era un lucru pe care Burrich îl știa de la bunica lui. Povestea unei femei înzestrate cu Har, care își părăsea trupul pentru o zi sau două și pe urmă se întorcea în el. Burrich i-a spus povestea lui Chade, iar Chade a pregătit otrăvurile care aveau să mă ducă la un pas de moarte. Mi-au spus că nu murisem, că trupul meu doar înțepenise, ca și cum ar fi fost mort.

Eu nu îi cred.

Și așa am ajuns să trăiesc încă o dată, în trup de bărbat, deși mi-au trebuit câteva zile ca să-mi aduc aminte că fusesem om. Câteodată mă îndoiesc și acum.

Nu am revenit la viața de dinainte. Viața mea ca FitzChivalry zăcea printre ruine fumegânde, în trecut. Dintre toți oamenii, numai Burrich și Chade știau că nu murisem. Dintre cei care mă cunoscuseră, puțini zâmbeau la amintirea mea. Regal mă omorâse în toate felurile care aveau importanță pentru mine ca om. Să mă arăt celor care m-au iubit, să stau în fața lor în trup

de om nu ar fi însemnat decât să le fac dovada vrăjitoriilor cu care mă mânjisem.

Murisem în celula mea, la o zi sau două după ultima bătaie. Ducii s-au înfuriat la culme auzind de moartea mea, dar Regal a venit cu destui martori și dovezi ale Harului meu spurcat ca să iasă basma curată. Cred că gărzile lui au scăpat de pedeapsa cu biciul, depunând mărturie că îl atacasem pe Will cu Harul și că din cauza aceasta zăcuse bolnav atâta vreme. Au spus că fuseseră nevoiți să mă bată ca să-l poată desprinde pe Will de Harul meu. În fața atâtor mărturii, ducii nu numai că m-au abandonat, dar au participat și la încoronarea lui Regal, și la ungerea Lordului Bright cârmuitor al castelului Buckkeep și al întregii coaste din Buck. Patience i-a implorat să nu-mi ardă trupul, ci să fie îngropat întreg. Lady Grace a pus și ea o vorbă bună pentru mine, spre marea nemulțumire a soțului ei. Numai ele două au rămas de partea mea, în ciuda dovezilor aduse de Regal că eram mânjit de Har. Nu cred că Regal mi-a cruțat cadavrul din considerație pentru ele, ci pentru că, eu murind înainte de vreme, n-a mai avut parte de spectacolul spânzurării și arderii mele. Frustrat că nu se poate răzbuna cum vrea, pur și simplu nu l-am mai interesat. A plecat din Buckkeep la Tradeford, în centrul regatului. Patience mi-a cerut trupul ca să mă îngroape.

La această viață m-a trezit Burrich, o viață în care nu mai rămăsese nimic pentru mine. Nimic în afară de regele meu. Cele Șase Ducate aveau să se destrame în lunile următoare, pirații aveau să ne cucerească porturile

după bunul lor plac, oamenii erau goniți din casele lor sau luați ca sclavi, în vreme ce dușmanii prindeau cheag în locul lor. Neoamenii se înmulțeau. Dar, așa cum făcuse prințul meu, Verity, am întors spatele la toate acestea și am plecat în inima regatului. El a plecat ca să fie rege, iar eu, urmându-mi regina, ca să-mi caut regele. Au urmat zile grele.

Cu toate acestea, și acum, când durerea mă apasă grea și niciuna dintre ierburi nu o potolește, când mă gândesc la trupul care îmi ține sufletul prizonier, îmi aduc aminte de zilele în care am fost Lup și nu mi se pare că am trăit așa doar câteva zile, ci o viață întreagă. Amintirea lor îmi aduce mângâiere, dar mă și ademenește. Vino, vânează cu mine, îmi șoptește ispita în suflet. Uită de durere și trăiește-ți viața din nou. Cunosc un loc în care nu există timp, ci doar clipa de acum, iar hotărârile sunt ușor de luat și sunt numai ale tale.

Lupii nu au regi.

CUPRINS

17. Clipe de răgaz 5
18. Strămoșii 29
19. Mesaje 61
20. Nenorociri 90
21. Zile negre 131
22. Burrich 161
23. Amenințări 190
24. Neat Bay 212
25. Buckkeep 252
26. Meșteșugul 281
27. Conspirația 316
28. Trădare și trădători 349
29. Evadați și prizonieri 380
30. Temnița 410
31. Tortura 439
32. Execuția 462
33. Zilele Lupului 477

Epilog 484

„Saga începută cu *Ucenicul asasinului* continuă cu intrigi irezistibile şi personaje de neuitat. Prin descrieri şi caracterizări iscusite, Hobb izbuteşte să creeze un regat de basm, dar şocant de real."

Publishers Weekly

„Singura «problemă» cu *Asasinul regal* este că eclipsează toate celelalte romane fantasy. Robin Hobb a ridicat foarte mult ştacheta."

Asimov's Science Fiction Magazine

„*Asasinul regal* ne aduce un sfârşit la fel de memorabil, şi greu de îndurat, precum cel din *Iureşul săbiilor* de George R.R. Martin."

SFReader

„Hobb este una dintre marile scriitoare de fantasy modern. Ceea ce fascinează în cărţile ei nu este doar imaginaţia scânteietoare, ci şi felul în care eroii sunt compromişi şi manipulaţi de politică."

The Times

„În timp ce a reinventat teme fantasy tradiţionale, Hobb a izbutit să includă scene aparent ultramoderne, ceea ce îi aduce un avantaj faţă de majoritatea autorilor de gen. Scriitori ca ea ridică profilul SF&F."

Science Fiction Review

www.revistanautilus.ro

ISBN 978-606-579-015-5

9 786065 790155

colecţia nautilus fantasy

www.nemira.ro